

Cửa Tiệm Cổ Quái

Contents

Cửa Tiệm Cổ Quái	2
1. Chương 1	2
2. Chương 1-2	6
3. Chương 1-3	11
4. Chương 2-1	15
5. Chương 2-2	18
6. Chương 2-3	21
7. Chương 2-4	24
8. Chương 3	27
9. Chương 3-2	30
10. Chương 3-3	33
11. Chương 3-4	36
12. Chương 4	39
13. Chương 4-2	43
14. Chương 4-3	46
15. Chương 4-4	49
16. Chương 5	52
17. Chương 5-2	56
18. Chương 5-3	60
19. Chương 5-4	65
20. Chương 6	69
21. Chương 6-2	72
22. Chương 6-3	75
23. Chương 6-4	79
24. Chương 7	82
25. Chương 7-2	85
26. Chương 7-3	89
27. Chương 7-4	93
28. Chương 8-1	97
29. Chương 8-2	102
30. Chương 8-3	108
31. Chương 9	114
32. Chương 9-2	120
33. Chương 10	126
34. Chương 10-2	130
35. Chương 10-3	135
36. Chương 11	141
37. Chương 11-2	146
38. Chương 12	155
39. Chương 13	160
40. Chương 13-2	166
41. Chương 13-3	174

42. Chương 14	179
43. Chương 14-2	185
44. Chương 14-3	192
45. Chương 15	194
46. Chương 16	197
47. Chương 17	201
48. Chương 18	205

Cửa Tiệm Cổ Quái

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền Công ty phát hành: Pavicobooks Dịch giả: Dị Mỹ Tiên Ngày xuất bản: 07-2017 Type: MarisMiuT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-tiem-co-quai>

1. Chương 1

Số 15 đường Phỉ Thúy là một cửa tiệm bán nển.

Cửa tiệm này trông hết sức bình thường, tên cửa tiệm cũng rất đời bình thường – “Quang Minh”.

Hôm ấy, có một vị khách kỳ lạ đến cửa tiệm.

Lúc vị khách đó đẩy cửa bước vào, Hứa Tâm An đang cúi đầu lau mắt kính.

Khi nghe tiếng chuông cửa vang lên “kính coong”, cô vội nhiệt tình chào đón: “Kính chào quý khách.”

Hứa Tâm An vừa nói vừa ngẩng đầu trong vô thức, liền nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi cao ráo đang bước vào. Anh ta có mái tóc màu nâu đỏ, sống mũi rất cao, đôi mắt sang ngời mang đến cho người khác cảm giác rất dễ chịu, hơn nữa còn vô cùng đẹp trai.

Hứa Tâm An nhanh chóng đeo kính lên, thì ra là một soái ca, phải ngắm thật kỹ mới được, ngắm cho đã con mắt rồi tâm trạng cũng sẽ vui hơn.

“Cô là chủ tiệm hay nhân viên làm công vậy?” Soái ca hỏi.

Hứa Tâm An ngẩn người một lúc, người này hỏi vậy có ý gì nhỉ?

“Xin hỏi anh muốn mua gì? Tiệm chúng tôi chuyên kinh doanh các loại nển, nển phục vụ đám cưới, đám tang, nển chiếu sáng, trang trí, loại nào cũng có, còn cả nển điện từ, vừa hiệu quả vừa bảo vệ môi trường, lại tiện lợi và hợp mỹ quan. Hôm nay là Halloween, tiệm chúng tôi bán kèm cả mặt nạ quỷ và đèn bí đỏ, khuyến mãi đặc biệt mua một tặng ba. Chưa hết đâu, chỉ cần ghé thăm tiệm là được tặng thêm kẹo nữa đây.”

“Cô là chủ tiệm hay nhân viên làm công?” Khuôn mặt của soái ca tóc đỏ rực vẫn lạnh tanh, phớt lờ hoàn toàn lời giới thiệu nhiệt tình của Hứa Tâm An, nghiêm nghị hỏi lại câu kia lần nữa.

Thái độ anh ta khó chịu, chẳng lịch sự chút nào. Hứa Tâm An thấy ngắm cũng đã mắt thật, nhưng tiếc là không khiến tâm trạng người ta trở nên vui vẻ, chàng trai này có đẹp hơn nữa vẫn phải trừ anh ta vài điểm.

“Tôi chính là chủ tiệm.” Hứa Tâm An thật sự muốn biết, khách đến tiệm của cô mua nển thôi mà, là chủ tiệm hay nhân viên tiếp đón thì có gì khác biệt.

“Là cô sao?” chàng trai nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hứa Tâm An một lượt, dường như có chút hoài nghi.

Hứa Tâm An mỉm cười với anh ta, muốn tin hay không thì tùy, tặng anh nụ cười miễn phí này đây. Bây giờ bán nền thôi cũng khó khăn đến thế, kinh doanh đúng là chẳng dễ tẹo nào.

Khóe miệng của chàng trai khẽ cong lên: “Tôi là Tất Phương.”

“Ừm.”

Là Tất Phương thì sao chứ? Nếu anh ta nói mình là Hoàng Hà, cô có thể đáp lại ở đây không có Trường Giang. Nhưng anh ta bảo mình là Tất Phương, cô thì không biết Tất Phương thường đi đôi với thứ gì. Hơn nữa giọng điệu của anh ta quá đỗi ngạo mạn, cô lại âm thầm trừ anh ta thêm vài điểm.

Tất Phương chau mày: “Cô không biết tôi sao?” Anh ta nói như thể mình là siêu sao nổi tiếng, cả thế giới này đều phải biết đến anh ta vậy.

“Xin lỗi anh, tôi không biết.” Hứa Tâm An cười rất tươi tắn, đã mở tiệm làm ăn nhất định phải giữ được thái độ hiếu khách, vậy nên mới nói buôn bán quả thật là không dễ dàng gì.

“Hỏa Thần Tất Phương.” Chàng trai lại nói.

“Ừm.” Hứa Tâm An gắng mãi mới nặn ra được từ này.

“Ừm cái gì mà ừm?” soái ca tự xưng là Tất Phương hình như đã mất hết kiên nhẫn, “Cô không đọc sách à, đến Tất Phương là ai cũng không biết.”

“Tôi biết Tất Phương.” Hứa Tâm An cố gắng giữ nguyên nụ cười trên môi, “Chỉ là một Điểu tinh (*) thôi mà.”

(*) Con chim thành tinh, yêu tinh chim.

Có điều là cô không biết chàng soái ca mắc bệnh thần kinh này đến tiệm của cô nói một câu kỳ quặc “Tôi là Tất Phương” thì cô nên trả lời thế nào. Chẳng lẽ cô lại đáp rằng “Chào người anh em, đã lâu không gặp, tôi là Chúc Dung” sao? Tất phương với Chúc Dung có quan hệ thế nào, chắc không giống Hoàng Hà và Trường Giang đâu nhỉ. Ai biết được chứ? Dù sao cô cũng không biết. Hiện ngang thể hiện việc mình không biết như vậy khiến cô bỗng thấy mình đúng là thiên hạ vô địch!

“Điểu tinh?” sắc mặt Tất Phương trở nên khó coi: “Tôi không phải ‘điểu tinh’, tôi là Thần Hỏa Mộc.”

“Ừm.” Hứa Tâm An lại gật đầu, cô thấy anh ta không phải là Điểu tinh mà bị thần kinh thì đúng hơn. (*)

(*) chơi chữ: chữ “tinh” trong “Điểu tinh” (chọn chim thành tinh) và “kinh” trong “thần kinh” đều đọc là “jīng”.

Cô biết Tất Phương là Thần Hỏa Mộc trong thần thoại, nhưng mỗi phiên bản thần thoại lại mô tả khác nhau. Đa phần đều nói Tất phương giống sếu đầu đỏ, toàn thân xanh biếc xen những vằn đỏ. Hứa Tâm An nhìn mái tóc của chàng trai đối diện, một màu đỏ rực, trông cũng ra dáng lắm, có điều nếu anh ta đeo thêm một cái mặt nạ chim thì trông sẽ càng giống hơn. Truyền thuyết kể rằng Tất Phương là dấu hiệu của hỏa hoạn, cũng có truyền thuyết khi Hoàng Đế xuất trận chinh chiến với Quỷ Yêu, Giao Long điều khiển chiến xa, còn Tất Phương thì theo bên cạnh.

“Vậy xin hỏi rốt cuộc quý ngài đến đây muốn mua gì?” Hứa Tâm An hỏi, “Hôm nay là Halloween, đi thẳng rẽ trái là quảng trường Phỉ Thúy, ở đó đang tổ chức vũ hội ngoài trời. Tuy đây là ngày lễ của phương Tây, song nếu anh muốn hóa trang thành Tất Phương hay Diêm Vương, hoặc là yêu ma quỷ quái nào khác cũng không thành vấn đề. Có điều tiệm chúng tôi đã bán hết mặt nạ quỷ rồi, không có mặt nạ nhưng có cánh đen, giờ chỉ còn lại hai cái loại nhỏ thôi. Có hai đôi cánh cũng ngầu lắm đấy. Hôm nay là ngày lễ, mọi mặt hàng ở đây đều được khuyến mãi giảm giá hai mươi phần trăm.”

Tất Phương lạnh lùng nhìn cô như đang nhìn một kẻ ngốc.

Sao đây? Nụ cười giả tạo trên mặt Hứa Tâm An tắt lịm.

Cô đã cố gắng làm một bà chủ hết lòng vì công việc, nhiệt tình giới thiệu sản phẩm, thậm chí không ngại cả kẻ bị thần kinh này, nếu cha cô mà biết được nhất định sẽ cảm động tới rơi nước mắt cho xem.

“Tôi muốn Nền Hồn.” Cuối cùng thì Tất Phương cũng đáp.

“Nến Gọi Hồn à?” Hứa Tâm An mỉm cười: “Anh đến đúng chỗ rồi đây, loại nến đặc biệt như thế không mua được ở tiệm khác đâu. Trên thân nến gọi hồn có kí hiệu đặc biệt, tối ngày đầu thất (*), bầy đồ của người đã mất ở bên cạnh, là có thể gọi hồn của người đó về, tuy anh không nhìn thấy, song người kia vẫn nghe được tất cả những lời anh nói. Nếu lúc người kia còn sống anh còn lời chưa kịp nói thì có thể nhân cơ hội này mà nói hết ra, nhưng khi nến cháy hết là lúc người đó cũng phải rời đi, không còn cơ hội trở lại nữa, nên anh nhất định phải tận dụng thời cơ thật tốt.

(*) Ngày thứ bảy sau khi mất.

Tất Phương nóng nảy ngắt lời cô: “Tôi không cần nến Gọi Hồn, tôi muốn Nến Hồn.”

“Loại nến có liên quan đến hai chữ ‘Nến Hồn’ chỉ có Nến Gọi Hồn thôi.” Trong lòng Hứa Tâm An đang âm thầm vỗ tay nhiệt liệt tán dương sức chịu đựng của mình.

“Loại nến tôi cần là Nến Hồn, chỉ có hai chữ ‘Nến Hồn’ thôi.”

Giọng điệu vô cùng bá đạo và ngang ngược, mái tóc màu nâu đỏ càng tô đậm dáng vẻ giận dữ của anh ta. Đôi mắt đúng là rất đẹp, khỏe miệng nhếch lên hết sức quyến rũ.

Nể mặt anh ta đẹp trai, cố nhẫn nhịn thêm chút nữa. Sau khi cổ vũ bản thân, Hứa Tâm An tiếp tục mỉm cười: “Vậy xin hỏi ‘Nến Hồn’ anh muốn tìm có công dụng gì?”

“Sau khi đốt cháy Nến Hồn, chủ tiệm sẽ niệm chú, niệm chú xong thì thần ma bị ếm bùa chú sẽ ra đi một cách thanh thản, một cái chết thật sự.”

Cuối cùng Hứa Tâm An đã không cười nổi nữa.

Thần ma bị ếm bùa chú? Cái chết thật sự?

“Nói như thông thường thì thần mà toàn chết giả à?” Tuy điều này không phải trọng điểm, nhưng cô thật sự rất tò mò.

Tất Phương gõ tay lên bàn: “Quan trọng là Nến Hồn đang ở đâu? Mau đem ra đây.”

“Không không, quan trọng là thần ma đang ở đâu?”

“Trước mặt cô.”

Hứa Tâm An há to miệng, cô dám chắc bây giờ mặt mình trông rất ngớ ngẩn, nhưng cô thật sự chẳng buồn che giấu, mặc xác nụ cười giả tạo kia đi thôi. Nhìn người ta xem, lên cơn thần kinh mà còn tự tin thông dong như thế, vừa phóng khoáng vừa đầy khí chất, đây là một cảnh giới hoàn toàn mới, cô được mở rộng tầm mắt rồi, cũng không tính là thiệt thòi gì.

“Vậy nên, vị thần này...” Rõ ràng là Diểu tinh, nhưng giờ không phải lúc bận tâm đến cách xưng hô, cũng không phải lúc nói cho anh biết sự thật tàn khốc, rằng anh ta là một người mắc bệnh thần kinh. Cô thực sự hết sức tò mò, bèn hỏi: “... Anh đến chỗ tôi tìm cách chết à?”

“Chẳng phải tiệm cô là ‘Tiệm Tìm Cái Chết’ sao?”

“Tiệm gì?”

“Tiệm Tìm Cái Chết.”

“À.” Hứa Tâm An như hiểu ra mọi chuyện, từ “À” kéo một hơi dài, “Xin lỗi nhé, vị thần này.” Giọng của cô cũng rất chân thành: Tiệm của tôi tên ‘Quang Minh’, tiệm nến Quang Minh. Anh có biết chữ Hán không? Bảng hiệu treo ngay trước cửa tiệm đây, tiệm nến Quang Minh, số 15 đường Phỉ Thúy. Tiệm nhà tôi kinh doanh từ bao đời nay, nghe nói không thể kể hết lịch sử ngày xưa, trước giờ chưa từng đổi tên, tên tiệm vẫn luôn là ‘Tiệm nến Quang Minh.’”

“Tôi biết.” Tất Phương nói.

Anh biết mới là lạ! Hứa Tâm An đẩy nhẹ gọng kính của mình, mỉm cười nói: “Anh biết thì tốt. tôi tặng anh hai cây nến, hai cái cánh đó cũng tặng anh luôn đây, thêm ít kẹo nữa. Ngày lễ thế này, những người

cosplay thần thánh như anh thật vất vả, lấy chút đồ rồi tới quảng trường Phủ Thủy chơi vui vẻ nhé. Sẵn tiện hỏi thử mấy tên yêu quái khác xem ‘Tiệm Tìm Cái Chết’ mà anh muốn tìm ở đâu.”

“Ồ ngay đây!” Tất Phương thấy bất mãn với cách nói qua loa hời hợt muốn đuối khéo của Hứa Tâm An: “Tiệm Tìm Cái Chết” chỉ bán nến, truyền từ đời này sang đời khác. Gia tộc họ Hứa nhà cô nắm giữ Nền Hồn hơn hai ngàn năm. Nếu cô không biết chuyện này chúng tỏ cô không phải là chủ tiệm thực sự.

Còn nắm giữ Nền Hồn hơn hai ngàn năm nữa, nghe có vẻ oai quá nhỉ!

Hứa Tâm An ôm trán: “Nếu tôi thừa nhận không phải chủ tiệm thực sự thì anh có chịu tha cho cái tiệm nhỏ này của tôi không?”

Tất phương chau mày: “Vậy lúc này cô đã nói dối, làm lãng phí thời gian của tôi đúng không?”

Hứa Tâm An thở dài: “Vị thần này, đồn cảnh sát ở ngay bên đường, tôi chỉ cần kêu lên một tiếng là họ sẽ nghe thấy ngay.”

“Thế thì sao nào?” Vị thần đó hỏi: “Bọn họ sẽ bắt cô vì tội nói dối làm lãng phí thời gian của tôi à?”

Hứa Tâm An hỏi ngược lại: “Vậy xin hỏi vị thần này, giờ anh muốn thế nào?”

“Tôi cần Nền Hồn.”

“À” Hứa Tâm An kéo dài giọng, cô lại tò mò nửa rồi, “Vị thần này, anh muốn tự sát hay là giết người khác?”

“Tự sát.”

“À.”

“Cô cười giả tạo quá, nhìn khó coi chết đi được, à tới à lui cũng khiến người khác thấy phiền đó. Vừa mới bước ra ngoài đã nhìn thấy vẻ mặt này của mấy người, tâm trạng càng tồi tệ hơn. Còn nữa, trên đời này chẳng còn chuyện gì vui thú cả, tôi đã trải qua tất cả rồi, hết thấy đều vô vị, thần sống lâu quá cũng lắm muộn phiền, chỉ bằng chết đi cho xong.”

Hứa Tâm An đẩy gọng kính, rất muốn nói với anh ta là, khỏi mất công tìm tiệm Tìm Cái Chết để cầu chết làm chi, vì loại người như anh ta – không những ngạo mạn, tự cao tự đại, bất lịch sự lại thiếu gia giáo, hờ ra là nhạo báng người khác, ra đường thêm vài lần thì sớm muộn gì cũng bị người ta đánh chết. Tuy nhiên cô không thể nói như thế được, vì cô không phải loại người như anh ta, cô vừa lễ độ vừa hiền hậu. Bởi thế cô đang cân nhắc xem nên báo cảnh sát giúp anh ta tìm người nhà hay nên đưa anh ta vào bệnh viện nào đó.

Lúc này Tất Phương lại lên tiếng hỏi: “Chủ tiệm thật sự đang ở đâu?”

“Đi du lịch rồi.” Hứa Tâm An thành thật trả lời.

Cửa tiệm này vốn do cha cô kinh doanh, tuy từ nhỏ cô đã quản lý việc trong tiệm nhưng chỉ là phụ việc mà thôi. Sở thích của cô là đọc sách, cô ước mở một tiệm cà phê sách. Tuy nhiên, mỗi khi cô lên tiếng đề nghị “Tiệm nên khó kinh doanh lắm, hay chúng ta đổi sang tiệm cà phê sách đi” thì cha cô liền nói sẽ đánh chết cô, bởi vậy cô đành ngậm ngùi cho qua.

Cha cô đã không đồng ý đề nghị của cô thì thôi, lại đột ngột tuyên bố muốn thực hiện ước mơ thời trẻ là đi du lịch vòng quanh thế giới, rồi ông cứ thế bỏ lại cửa tiệm đi mất, khi ra đến sân bay mới gọi cho cô, “Con gái, tiệm nên giao lại cho con đó, cha đi chơi một chút rồi về ngay, nhanh lắm, chỉ mấy năm thôi à.”

Thật quá đáng, “mấy năm” mà bảo “nhanh lắm”.

Hơn nữa ông cũng biết già rồi phải thực hiện “ước mơ thời trẻ”, sao ông không để cô thực hiện ước mơ của mình nhân lúc cô “còn trẻ” cơ chứ, doanh thu của tiệm nên nhất định không bằng tiệm cà phê sách rồi.

Hứa Tâm An bị cha cô chộc tức muốn chết, song muốn mắng cũng không mắng được, bởi vì ông không những cố tình chạy tới những câu lạc bộ hẻo lánh hoặc những hang động thần bí không sao liên lạc được, còn kể lể là không có nhiều tiền cần phải tiết kiệm. Thỉnh thoảng ông mới gửi email kể về chuyến du lịch, lâu thật lâu mới gọi một cuộc điện thoại chứng minh mình chưa chết. Mới đó đã hơn ba tháng trôi qua.

“Khi nào thì trở về?” Tất Phương hỏi.

“Ông ấy nói sớm thôi, chỉ khoảng mấy năm.” Lần này nụ cười của Hứa Tâm An là thật lòng, bởi cô thấy gương mặt Tất Phương tái mét.

Tất Phương trừng mắt nhìn cô: “Thôi bỏ đi, cô chẳng biết gì hết, cho dù tìm được Nền Hồn cũng không niệm chú được.”

“Đúng là thế đó.” Hứa Tâm An phụ họa.

“Tôi nên đi tìm cửa tiệm khác thôi.”

Hứa Tâm An chợt tỉnh hẳn, tốt lắm, quyết định sang suốt.

Về mặt Tất Phương vô cùng miễn cưỡng, vừa đi vừa nói cửa tiệm này là gần nhất, không ngờ lại sắp dẹp tiệm, khiến anh ta phải đi tới nơi xa xôi để kiếm tiệm Tìm Cái Chết, đúng là mệt mỏi, phiền phức quá, đúng là abc xyz gì gì đó...

“Kính coong”, cửa tiệm mở ra rồi đóng lại trong tiếng chữ thề của Tất Phương.

“Phù~” Hứa Tâm An thở một hơi dài, cuối cùng thì vị thần vị thần kinh kia cũng đi rồi.

2. Chương 1-2

Hứa Tâm An tiện tay dọn dẹp lại giá hàng, một lúc sau cô lại nghĩ, không biết tiệm Tìm Cái Chết xui xẻo tiếp theo sẽ là tiệm nào đây? Đừng nói anh ta chạy sang cửa tiệm kế bên rồi lại nói y chang những lời lúc này đây nhé? Hứa Tâm An ra trước cửa đứng ngó tới ngó lui một hồi, hình như xung quanh không có gì khác thường. Cô bèn quay lại tiệm, ngồi trước bàn tính tiền, theo thói quen lại tháo kính xuống lau đi lau lại, đúng lúc ấy thì tiếng chuông “kính coong” vang lên, cửa tiệm lại mở ra.

“Xin chào quý khách.” Hứa Tâm An vừa nói vừa ngẩng đầu theo thói quen, cô mơ hồ nhìn thấy mấy bóng dáng nhỏ nhắn, vội đeo kính lên, lúc này mới thấy rõ là có mấy người bạn nhỏ đang đeo mặt nạ quỷ, chúng riu rít cười nói: “Chị ơi, mau nộp kẹo ra đây.”

Hứa Tâm An cười to, lấy hai nắm kẹo trên bàn đưa cho lũ trẻ. Lũ trẻ vui lắm, đồng thanh kêu to “Halloween vui vẻ” rồi chạy mất.

Hứa Tâm An nhìn theo bóng lưng hoan hỉ của lũ trẻ rồi bật cười, lại nhớ tới anh chàng đẹp trai tóc đỏ tự xưng là Tất Phương kia, cuộc sống tươi đẹp thế này, anh ta lại muốn tìm tới cái chết”. Mong người nhà sớm tìm được anh ta, cũng mong bệnh của anh ta sớm được chữa khỏi.

Tối hôm đó Hứa Tâm An gửi email cho cha mình - Hứa Đức An.

“Cha kính yêu, cha có khỏe không?”

Đã lâu rồi con không nhận được tin tức của cha, đừng nói với con là cha bị nữ vương của bộ lạc nào bắt về làm chồng rồi nhé.

Con kể cha nghe, hôm nay có một vị khách kì quặc đến tiệm chúng ta, là một bệnh nhân thần kinh rất đẹp trai.

Anh ta nói mình là Tất Phương, còn hăm hực trách con tại sao không biết anh ta. Anh ta nói tiệm nhà mình là tiệm Tìm Cái Chết, anh ta muốn tìm Nền Hồn gì đó, nói là phải đốt cháy rồi niệm chú thì anh ta mới có thể thật sự chết đi.

Đây là cách chết có trí hoang tưởng nhất mà con từng được nghe. Cha xem, cha không ở đây, tiệm xảy ra bao nhiêu là chuyện thú vị đây này, nên cha chơi nhiều nhiều rồi thì mau trở về đi, nếu không con sẽ biến tiệm này thành cả phê sách đó.

Con cũng nghĩ ra tên tiệm cà phê rồi, gọi là “Phản nghịch” hoặc “Con gái đánh không chết”, cha thấy sao, tên cũng hay lắm phải không? Con nghĩ kinh doanh cà phê sách nhất định sẽ tốt hơn kinh doanh nền gấp cả trăm lần.

Chúc cha mọi chuyện đều bình an, sớm ngày trở về.

Con gái Tâm An.”

Sau khi lá thư được gửi đi, giống như mọi lần, qua vài ngày vẫn chưa có hồi âm, Hứa Tâm An cũng không mấy bận tâm.

Một tuần sau, Hứa Tâm An vừa gói xong một bộ nền hỷ cho cửa khách hàng đặt trên mạng thì điện thoại đổ chuông, vừa bắt máy cô liền nghe được giọng cha mình thật lớn: “Con gái! Con gái! Con nói Tất Phương sao? Là Tất Phương thật sao?”

Hứa Tâm An hồ hững đáp, “Lâu lắm rồi cha của con mới gọi điện về, vậy mà chỉ bận tâm chuyện của khách hàng, không thêm hỏi han gì đến con là sao?”

“À! Con gái, con có khỏe không? Rồi nhé, mau nói cha biết Tất Phương đó trông thế nào?”

“Thì cũng giống người bình thường thôi, không thiếu tay cũng chẳng thiếu chân, rất bất lịch sự, nói chuyện cũng rất kì quái. Con nghĩ anh ta có vấn đề về thần kinh. Còn nữa, sao cha lại vốn vã như vậy, chỉ là một vị khách quái gở thôi mà, cha làm như con gặp phải yêu quái ấy.”

“Không không, cậu ta không bị thần kinh, cậu ta là yêu quái thật đấy.” Cha Hứa vẫn còn rất kích động. “À, không phải. Cậu không phải yêu quái, chắc là đẳng cấp thần rồi.”

“Thật à? Thần tiên và yêu quái có khác nhau ư? Tại sao anh ta không phải yêu quái mà là thần tiên?”

“...” Cha Hứa cứng họng, nhưng nhịn không được phải giải thích: “Thần và tiên cũng không giống nhau.”

“À.” Hứa Tâm An không có hứng thú với những chuyện này: “Nên cha định tiêu tốn phí điện thoại quốc tế đắt đỏ để thảo luận về sự khác biệt giữa yêu và quái, thần và tiên sao?”

“Không không.” Cha Hứa vội xua tay, ông không biết giải thích ra sao, bởi vì chính ông cũng không biết rõ. “Quan trọng là, có lẽ Tất Phương đó đúng là Tất Phương thật.”

“Ừm.”

“Con đừng có ồm ồm nữa, cha nói thật đó.” Cha Hứa vô cùng kích động, “Bởi vì tiệm chúng ta đúng là tiệm Tìm Cái Chết!”

Hứa Tâm An: “...”

“Thật đó!” Cha Hứa tiếp tục nhấn mạnh: “Đúng là tiệm Tìm Cái Chết, tiệm Tìm Cái Chết mang trên mình sứ mệnh đặc biệt”

“!!!” Hứa Tâm An không biết nói gì hơn, giọng điệu tự hào của cha cô thật khiến người khác lo lắng.

“Chuyện này kể ra rất dài dòng, cha nói đơn giản cho con hiểu đã, nhà họ Hứa chúng ta đời đời kinh doanh nền, kỳ thực còn mang một sứ mệnh đặc biệt, chính là - nắm giữ ‘Nền Hồn’. Con biết đó, Thần Ma, nếu chưa hồn phi phách tán hoàn toàn thì chưa chết thật sự...”

“Con không biết.”

“Đừng ngắt lời cha. Để cha nói hết đã, tiền điện thoại đắt lắm. Tóm lại là, nếu hồn phách tán của họ không hoàn toàn tan biến, thì họ chỉ đang ngủ say ở một không gian nào đó. Cha chỉ ví dụ thôi, con đừng hỏi không gian đó ở đâu.”

“Vâng.” Đúng là cô đang định hỏi như vậy đấy.

“Khi họ nghỉ ngơi đủ rồi, hoặc là dương thương xong rồi, chính là lúc mọi thứ được chuẩn bị ổn thỏa, họ sẽ chuyển kiếp sống lại. Có vài trường hợp sẽ mang đầy đủ ký ức của kiếp trước, có trường hợp thì chỉ còn một phần ký ức, nhưng chuyện đó không quan trọng. Trọng điểm là, muốn hồn phách của thần tiên hay yêu

quái hoàn toàn tan biến là một chuyện vô cùng khó khăn, đương nhiên chúng ta bỏ qua không tính đám tiểu yêu, tiểu quái làm gì.”

“Cha nói như thế mình đánh thắng bọn chúng vậy.” Hứa Tâm An không nhịn được chen vào, còn chê người ta là tiểu yêu, tiểu quái.

“Đừng ngắt lời cha. Ý cha muốn nói là những Đại thần, Đại ma muốn chết thật sự rất khó. Cách đây lâu thật lâu có một vị thần, đừng hỏi cha bao lâu và vị thần đó là vị thần nào, vì cha không nhớ đã bao lâu rồi và cũng không biết là thần nào nữa. Vị thần đó đã giao cho con người những ngọn nến có năng lực giết chết thần ma, chia cho những gia tộc hàng ma bảo quản. Sau khi đốt cháy Nến Hồn rồi niệm thần chú, thì hồn phách của thần ma dính bùa chú sẽ tan biến hoàn toàn, thật sự chết đi. Đó vừa là lời cảnh cáo thần ma không được gây chuyện ác ở nhân gian, vừa là pháp bảo để nhân gian có thể đối phó họ. Hơn nữa, cuộc sống vĩnh hằng sánh cùng trời đất cũng là một loại đau khổ giày vò. Đốt Nến Hồn để họ chết một cách thanh thản và không đau đớn, cũng coi như giúp họ vạch ra một đường lui.”

“Tóm lại là một cái chết thanh thản của giới thần tiên yêu ma đúng không?”

“Nói như vậy cũng không sai. Chung quy những ngọn Nến Hồn đó do các gia tộc hàng ma bảo quản, mọi người đưa ra quy định, các gia tộc hàng ma (*) này đời đời phải kinh doanh nến vừa để cất giữ Nến Hồn, vừa như dấu hiệu nhận dạng. Nghe nói giới thần ma gọi những cửa tiệm như của chúng ta là tiệm “Tìm Cái Chết.”

(*) Hàng ma: việc thu phục, bắt giữ hoặc tiêu diệt yêu ma, quỷ quái.

“Vậy nhà họ Hứa chúng ta là gia tộc hàng ma?”

“Đúng thế.”

“Ai biết hàng ma?”

“À, cha cũng từng nghiêm túc học từ những cuốn sách mà tổ tiên để lại.”

“Cha đã thu phục được loại yêu ma nào rồi?”

“À, cha chưa có cơ hội gặp phải yêu ma mà thôi.” Cha Hứa biện bạch. “Nhưng cha biết vẽ bùa đẩy, đây là chứng minh nhé. Chẳng phải bùa chú trên những ngọn nến trong cửa hàng đều do cha vẽ hay sao?”

“Từ lúc con học cấp Hai thì tất cả đều do con vẽ hết, cha có nhớ không đấy?” Hứa Tâm An lạnh lùng nhắc nhở.

“Con gái đỡ dần cha một chút là điều đương nhiên.”

“Ý con là biết vẽ bùa chú chẳng có gì ghê gớm hết, được chứ?” Hứa Tâm An thật sự chịu hết nổi cha mình, chuyện ngay cả cô cũng làm được mà cha cô không biết ngưng lại lấy ra khoe khoang.

“Không không, làm người không được tự hạ thấp bản thân. Con xem, người bình thường đâu phải ai cũng biết vẽ bùa, ấy thế nhưng chúng ta biết, nên chúng ta là gia tộc hàng ma, có thể vỗ ngực tự hào.” Chưa Hứa đúng là vừa nói vừa làm tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực đầy kiêu ngạo, dù biết con gái không nhìn thấy nhưng vẫn phải khoe ra.

“Thật à? Lợi hại thế cơ à!” Hứa Tâm An dài giọng cảm thán, giả vờ kinh ngạc, giọng điệu cực kì giả tạo, sau đó cô trầm giọng, “Vậy xin hỏi pháp sư hàng ma, Nến Hồn đang ở đâu?”

“À...Con biết mà, cửa tiệm nhà mình lâu đời như vậy, dọn kho mấy lần rồi, cũng khá lộn xộn.”

“Vậy nó trông như thế nào?”

“À, lúc nhìn thấy nó chắc chúng ta sẽ biết thôi.”

“Ai có thể niệm câu chú với ngọn nến đó?”

“À...chuyện này đúng là ông cha mình chưa dạy lại, song hẳn là có ghi trong cuốn sách nào đó.”

“Nến Hồn để lâu như vậy vẫn dùng được chứ? Còn hạn sử dụng không?”

“ ... ”

“Cha có giữ liên lạc với những gia tộc Hàng ma khác không?”

“ ... ”

Những câu hỏi ấy khiến cha Hứa ghen hợm, không nói nên lời.

“Thôi được rồi. Mỗi gia tộc đều có truyền thuyết riêng. Tiệm Tìm Cái Chết gì đó, nghe ra có cũng oai đấy. Nhưng... Một là, chúng ta thật sự không biết thu phục yêu ma. Hai là, chúng ta chưa từng nhìn thấy thứ gọi là Nền Hồn. Ba là, chúng ta chẳng biết câu thần chú nọ. Cha cứ coi như gia cảnh nhà mình sa sút, phép thuật thất truyền rồi. Đám con cháu đời sau như chúng ta cũng chẳng biết làm thế nào hết.”

Cha Hứa im lặng mấy giây, thở dài: “Đúng là gia cảnh nhà mình sa sút thật, năm đó cha từng nghe ông nội kể, cụ cố từng bắt yêu quái. Kiểm phục ma đó để trên bàn nhưng ông nội chưa từng tận mắt trông thấy, chỉ là nghe cụ cố kể lại thôi.”

“Được rồi, được rồi.” Giống như đọc khẩu lệnh, Hứa Tâm An an ủi cha mình: “Chuyện đó lâu lắm rồi, ai cũng chỉ nghe nói mà thôi. Chúng ta cứ sống cho tốt là được, những chuyện khác đừng bận tâm làm gì.”

“Khoan đã nào.” Đột nhiên cha Hứa ý thức được điều gì đó: “Sao con dần dần thế hả, vấn đề bây giờ là Tất Phương đã tìm đến tận cửa, thần đã tìm đến nhà chúng ta rồi!”

“Nhưng có chắc anh ta chính là Tất Phương không, cha đừng chỉ nghe một mình anh ta nói.”

“Nhưng cậu ta biết đến tiệm Tìm Cái Chết, biết Nền Hồn.”

“Thế thì đã sao? Không có Nền Hồn nên rồi anh ta đã đi mất rồi. Hơn nữa anh ta cũng nói, có Nền Hồn nhưng cô cũng không biết niệm chú.” Hứa Tâm An bắt chước giọng nói của Tất Phương lúc ấy: “Nên anh ta nói sẽ tiếp tục tìm kiếm tiệm Tìm Cái Chết khác. Cha, cha yên tâm đi, không liên quan đến nhà mình đâu.”

“À...” Cha Hứa thất vọng nói: “Nếu đã vậy...”

“Hơn nữa tên Điếu tinh đó cũng đâu phải thần tiên máu mặt gì cho cam, không sao đâu. Bao giờ Chúc Dung (*), Xi Vưu (*), Ngọc Hoàng Đại Đế, Nhị Lang thần, Na Tra, Tôn Ngộ Không tới đây, chúng ta thậm trọng xử lý cũng chưa muộn.”

(*) Chúc Dung: Hỏa Thần trong truyền thuyết Thượng cổ Trung Quốc.

(*) Xi Vưu: Thủ lĩnh bộ lạc Cừu Lê, được biết đến trong truyền thuyết Thượng cổ Trung Quốc qua cuộc chiến Trác Lộc với Hoàng Đế. Ngày nay vẫn còn nhiều tranh luận về nguồn gốc phức tạp của Xi Vưu, trong tiếng Hán tên ông được coi như “chiến thần” trong mắt người tôn trọng và như “họa thủ” đối với người bài xích.

“...” Cha Hứa thấy con gái mình nói rất đúng: “Vậy cũng được, vậy cha tiếp tục thám hiểm thế giới đây. Có chuyện gì con cứ gửi email cho cha nhé. Tiền điện thoại đắt lắm. Cha cúp máy đây.”

“Alo...” Hứa Tâm An chưa kịp nói thêm câu nào thì điện thoại đã ngắt rụp.

“Vậy mà nói mình đầu óc dần dần, đầu óc cha mới có vấn đề. Nếu là cha nhà người ta, nghe nói có yêu quái tìm tới cửa thì đã vội vàng phi thẳng về nhà bảo vệ con mình rồi.” Hứa Tâm An lầm bầm trách móc, cúp điện thoại rồi cũng quên mất chuyện này.

Ngày lại ngày trôi qua, không có chuyện đặc biệt gì xảy ra, cho đến hai tháng sau.

Đúng là vừa tròn hai tháng, bởi vì Hứa Tâm An nhớ rất rõ.

Hôm Halloween là ngày Ba mươi một tháng Mười, hôm nay là Ba mươi một tháng Mười Hai.

Tất Phương lại đến lần nữa.

Vóc dáng cao ráo, mái tóc màu nâu đỏ, đôi mắt sáng rực, gương mặt dường như thiếu kiên nhẫn do đang tức giận, song vẫn đẹp trai vô cùng.

“Kính chào quý... ..” Hứa Tâm An nhìn thấy khuôn mặt đó thì nửa giây sau mới nói ra được chữ “khách”, hơn nữa cô còn muốn bổ sung thêm một câu “Thật ra không muốn chào đón chút nào”.

“Chủ tiệm về chưa?” Đó là câu đầu tiên của Tất Phương khi gặp Hứa Tâm An

“Vẫn chưa.” Hứa Tâm An đáp.

“Ông ấy chết rồi sao?” Tất Phương hỏi tiếp.

Hứa Tâm An ngơ ngác, thật không thể tin nổi, vị thần này, anh có hiểu tiếng người không đấy? Cô mỉm cười đáp: “Tôi bảo anh cút đi, anh không ngại chứ?”

Tất Phương nhướn mày: “Cô còn nhớ tôi là ai không?” rồi bày ra biểu cảm: Dám đuổi thần linh, lá gan cô chắc phải lớn một cách khác thường.

“Đương nhiên là nhớ.” Hứa Tâm An tiếp tục mỉm cười, “À, đúng rồi, anh đợi một lát. Tôi đi viết thông báo trước đã.” Cô cầm lấy phấn và giẻ lau bảng, xóa hết thông báo giảm giá sản phẩm, viết một thông báo mới lên chiếc bảng đen gần quầy tính tiền.

Chỉ một lúc sau đã viết xong, cô cố tình viết thật to, thật đậm để gây sự chú ý “Cửa tiệm này không đón tiếp yêu quái”.

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười tỏ ý muốn gọi Tất Phương hãy đọc thông báo.

Tất Phương nhìn hết sức chăm chú rồi đưa ra nhận xét: “Chữ xấu quá!”

Hứa Tâm An trừng mắt, đúng là không thể khách sáo dịu dàng với vị thần này được.

“Vị thần này, xin lỗi nhưng tiệm chúng tôi không thể tiếp đãi ngài.”

Có điều Tất Phương vẫn bỏ ngoài tai, không những không chịu đi còn hỏi: “Gần đây chủ tiệm có liên lạc với cô không? Ông ấy còn sống chứ?”

Hứa Tâm An bực bội, hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh muốn đi ‘tìm cái chết’ ư? Sao giờ vẫn chưa chết?”

“Chủ hai cửa tiệm tôi đến đều chết rồi. Người mất, tiệm cũng không còn, tôi đành quay về đây.”

Hứa Tâm An sững sốt.

Nhìn vẻ mặt của Tất Phương không giống như đang nói đùa.

Hứa Tâm An chau mày, nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

“Không phải do anh làm chứ?”

“Cô bị ngớ ngẩn à?” Tất Phương tức giận. “Tiệm Tìm Cái Chết không còn thì làm sao tôi chết được.”

“Ừ.” Hứa Tâm An đẩy nhẹ gọng kính, “Thật đáng tiếc.”

Tất Phương liếc Hứa Tâm An: “Không được mĩa mai thần linh, thật vô phép.”

Không ngờ tên này còn biết đến lễ phép. Hứa Tâm An trừng mắt đáp trả lại Tất Phương: “Ý tôi là thấy hai tiệm kia đều gặp tai họa, tôi rất lấy làm tiếc.”

“Giờ chỉ còn mỗi tiệm nhà cô thôi.”

Nên anh ta mới quay lại đây? Chạy đến nơi xa xôi vắng vẻ rồi quay về, anh ta rất buồn bực, đúng là tích đầy một bụng tức.

3. Chương 1-3

Oa! Cửa tiệm nhỏ nhỏ nhà mình bỗng trở nên quý giá vậy sao?

Hứa Tâm An đang đắn đo về chuyện này. Cha cô nói đúng là có tiệm Tím Cái Chết, Tất Phương cũng nói hai cửa tiệm tím Cái Chết đều xảy ra chuyện, bị hủy diệt hết rồi. Điều đó chứng tỏ gì? Định chuyển từ tình tiết ma quái huyền tưởng sang suy luận trinh thám đấy à?

“Anh là Tất Phương thật à?” Hứa Tâm An vẫn còn đang nghi ngờ. Cô cho rằng đây là phản ứng của một người bình thường, mà trùng hợp thay cô là một vô cùng bình thường trong số những người bình thường.

Câu trả lời của Tất Phương là: Đưa mắt về giá hàng bên trái, hàng nền trên đó đồng loạt bùng cháy.

Hứa Tâm An kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, sau đó lập tức hoàn hồn: “Những cây nến đó đều để bán đấy.”

Tất Phương tỏ vẻ khinh thường: Đúng là con buôn chi li keo kiệt.

Hàng nền đó lập tức tắt ngóm.

Hứa Tâm An tròn mắt nhìn hàng nền rồi lại quay đầu nhìn Tất Phương, bắt anh ta đền tiền có được không nhỉ? Tất Phương nhìn cô, thản nhiên tỏ vẻ mình không làm gì sai, quyết không chịu đền tiền.

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn anh ta cả buổi, nghiêm túc hỏi: “Hai cửa tiệm đó ra sao rồi? Mới xảy ra chuyện hay sao?” Tiền nền là chuyện nhỏ, tính mạng mới quan trọng.

“Là chuyện xảy ra gần đây. Một tiệm bị cháy, cả nhà ba người chết trong biển lửa, tiệm cháy sạch không còn gì cả. Tiệm còn lại thì chủ tiệm qua đời vì tai nạn giao thông, cửa tiệm bị cháu trai của ông ấy bán đi. Bây giờ đổi thành siêu thị mini, nền cũng không còn nữa.” Tất Phương im lặng một thoáng rồi nói tiếp: “Tôi luôn đến chậm một bước.”

Không ngờ lại trùng hợp như vậy? Quả là đáng nghi, nên Tất Phương mới quay về đây hỏi cha cô có làm sao không. Hứa Tâm An cau mày, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này

“Chỉ còn ba tiệm Tím Cái Chết thôi sao? Còn những tiệm khác, anh điều tra chưa?”

“Tôi chỉ biết ba tiệm này còn tồn tại, năm đó tôi có gửi Linh Phù Hồn Hỏa đến mười nhà, nhưng lâu quá rồi nên tôi không nhớ được hết, giờ tôi chỉ còn nhớ năm nhà, trong đó có hai nhà đã dẹp tiệm từ lâu. Khi tiệm Tím Cái Chết không do người thừa kế sứ mệnh làm chủ, tiệm đó sẽ nhanh chóng đóng cửa, tránh trường hợp người kế nhiệm khiến Nền Hồn rơi vào tay người xấu hoặc bị lợi dụng làm chuyện xấu. Một khi mất đi linh ấn bảo vệ của người thừa kế sứ mệnh, Nền Hồn không còn tác dụng, cửa tiệm đó cũng không kinh doanh được nữa.”

Oa, nói như thế thật sự có chuyện ấy vậy.

Hứa Tâm An nhìn lại tiệm nền nhỏ bé của mình, cửa tiệm này thần bí đến thế cơ à?

“Vậy tiệm Tím Cái Chết được duy trì là nhờ vào người kế thừa sứ mệnh hay Nền Hồn? Người kế thừa sứ mệnh không còn, Nền Hồn cũng mất tác dụng, tiệm không thể cầm cự nổi. Nếu chỉ mất Nền Hồn thì sao? Mất ở đâu không rõ chỉ cần biết là đã mất, thì người kế thừa sứ mệnh có thể sống không? Tiệm vẫn được duy trì chứ?”

Tất Phương chau mày: “Cô đang đùa giỡn, khiêu khích hay chọc cười tôi thế?”

Hứa Tâm An bĩu môi bực bội nói: “Vị thần này, con người là loại động vật có lý trí lại có logic, tôi đang bàn bạc với anh về tính logic của sự việc.”

“Sự thật này, logic này có thể giải quyết mối nguy hiểm đe dọa cửa tiệm nhà cô không?”

“Bởi vì tiệm nhà tôi không có Nền Hồn.” Hứa Tâm An nói: “Tôi hỏi cha tôi rồi, ông ấy nói không thấy Nền Hồn nào cả. Nhà tôi cũng không có ai biết thu phục yêu ma, từ lâu đã không còn là gia tộc hàng ma nữa rồi. Nên tiệm nhà tôi không thể gọi là tiệm Tím Cái Chết, cũng không thể nào dùng Nền Hồn phục vụ cho thần tiên, ma quái nữa. Tôi nghĩ những thần tiên, yêu quái khác nhận được thông tin này, thì tiệm nhà tôi sẽ không gặp nguy hiểm.”

Tất Phương hừ lạnh: “Ngây thơ. Cô có hiểu thế nào là ‘phòng ngừa vạn nhất’ không? Giờ cô nói không có thì không có sao? Cô nói không phải tiệm Tím Cái Chết thì nó không phải à? Tiệm của cô vẫn kinh doanh rất tốt, Nền Hồn và người thừa kế sứ mệnh nhất định vẫn còn. Sớm muộn gì tên hung thủ đó cũng tìm đến thôi.”

Dám khẳng định chắc chắn như vậy? Hứa Tâm An thở than, nên mới nói đổi thành tiệm cà phê sách thì tốt biết mấy. Bây giờ đổi không biết có kịp không nhỉ? Cô nghĩ một lúc lại hỏi: “Anh nói năm đó anh gửi Linh Phù Hồn Hỏa, tức là Linh Phù Hồn Hỏa do anh đưa đến tay từng tiệm Tím Cái Chết? Chuyện đó từ bao giờ thế?”

“Chắc khoảng hai ngàn năm trước. Sau khi trải qua những năm tháng ẩn cư rồi lại nhập thế thì tôi đã ngủ rất lâu, không nhớ rõ nữa. Chuyện này quan trọng sao?”

Hứa Tâm An nhún vai: “Tôi chỉ tò mò chút thôi.”

Tất Phương lại chau mày lần nữa: “Giờ cô có thể bớt tò mò đi không?” Anh gõ vào chiếc điện thoại trên bàn: “Mau gọi điện cho chủ tiệm, nói ông ta nhanh chóng trở về, để tránh chết ở ngoài cũng không biết nguyên do.”

“Không liên lạc được, chỉ gửi được email thôi, sau đó đợi ông ấy gọi lại.”

Tất Phương: “...”

“Thật mà, không lừa anh đâu.” Hứa Tâm An nhìn vẻ mặt của Tất Phương là biết anh ta không tin, cô cũng đành chịu.

“Bao lâu thì ông ấy liên lạc với cô một lần?”

“Khoảng nửa tháng tới hai mươi ngày, cũng không chắc nữa, nhưng hôm qua ông ấy mới gọi điện thoại cho tôi” Nên chắc cũng phải một thời gian nữa cha cô mới lại gọi về.

Tất Phương: “...”

“Thật mà, không lừa anh đâu.”

Tất Phương chau mày, sau khi suy nghĩ một hồi, anh ta nhìn lướt qua cửa tiệm rồi hỏi: “Ông ấy đi hơn hai tháng rồi à?”

“Cũng khoảng nửa năm rồi.” Hứa Tâm An thật thà trả lời.

Tất Phương ngạc nhiên: “Nửa năm rồi mà tiệm này vẫn chưa đóng cửa?”

“Này, anh đừng trù ẻo tiệm nhà tôi như thế chứ.”

Tất Phương đánh giá Hứa Tâm An một hồi: “Chủ tiệm không ở đây những nửa năm rồi, vậy mà cửa tiệm vẫn chưa đóng cửa, không lẽ cô cũng là người thừa kế sứ mệnh?” Nhưng trông chẳng giống chút nào, cặp kính dày cộp mới nhìn sơ qua đã biết là bị cận thị rất nặng, không có khí chất, cũng không giống người biết võ, trên người cũng không có linh khí, chẳng có đặc điểm nào của một pháp sư hàng ma cả.

Hứa Tâm An bĩu môi: “Tôi không biết người thừa kế sứ mệnh là gì hết, nhưng tôi là người thừa kế hợp pháp đấy.”

Tất Phương lại đánh giá cô lần nữa: “Chủ tiệm có quan hệ gì với cô.”

“Ông ấy là cha tôi.”

Thì ra là vậy, vậy xem ra rất có khả năng. Tất Phương lại đánh giá Hứa Tâm An lần nữa. Hóa ra tư chất của chủ tiệm Tím Cái Chết thời nay là như này, thả nào các tiệm Tím Cái Chết lần lượt suy tàn hết. Anh nói: “Đây là tiệm Tím Cái Chết cuối cùng mà tôi biết. Cô liên lạc với chủ tiệm, nói ông ấy mau chóng trở về, tôi đợi ông ấy ở đây.”

“Đợi đã, dù bây giờ tôi thông báo cho cha, thì cũng không phải ra bắt taxi là về đây ngay được.”

“Ừ.” Tất Phương gật đầu: “Vậy nói ông ấy ngồi máy bay đi.”

Hứa Tâm An sầm mặt, thần linh à, anh thấy mình hài hước lắm sao?

“Phải nhanh lên.” Khuôn mặt Tất Phương nghiêm túc hẳn: “Tôi không mong tiệm này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào nữa.”

Khi nghe xong câu nói đó, Hứa Tâm An thấy trong lòng bất an. Ý của anh ta là có thể lực đen tối bí ẩn nào đó đang ra tay với các tiệm Tìm Cái Chết sao? Kể đó muốn tiêu diệt tất cả các tiệm Tìm Cái Chết ư?

“Có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng phải đợi đến khi tôi chết êm đẹp cái đã.” Tất Phương bổ sung thêm câu này.

Hứa Tâm An quả thực không biết đáp ra sao cho phải.

“Được rồi, cô mau thông báo cho cha mình, nói ông ấy nhanh trở về đi, trên đường cẩn thận. Tôi đi nghỉ ngơi một lát.” Nói xong anh ta liền quay người bước đi.

“Này, đợi đã. Lúc tôi muốn tìm anh thì liên lạc thế nào?” Hứa Tâm An nghĩ, lỡ như xảy ra chuyện gì đó, có thể hỏi vị Điều tinh này, hoặc nhờ anh ta giúp đỡ đôi chút. Bây giờ tình thế rất hỗn loạn, cô hoàn toàn mơ hồ, muốn hỏi rất nhiều nhưng lại không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

Tất Phương nghe thấy câu hỏi của cô, chỉ xua tay rồi mở cửa đi mất.

Hứa Tâm An thiếu não, xua tay là có ý gì? Tức là lúc anh ta muốn gặp cô sẽ tự lộ diện ư? Phải nói cho rõ ràng chứ!!!

Tuy thoát nhìn Tất Phương đi khá thong thả ung dung, song chỉ trong thoáng chốc anh ta đã mở cửa biến mất rồi.

Hứa Tâm An đuổi theo tới cửa thì đã không thấy bóng dáng của anh đâu.

Cô quay trở lại trong tiệm, ngẫm lại mọi chuyện rồi vội gửi mail cho cha. Tất Phương lại đến rồi, còn đem theo tin tức những tiệm Tìm Cái Chết khác biến mất một cách kì lạ. Dù là trùng hợp hay không, cô cũng phải nhanh chóng cảnh báo cha mình, nhắc ông gọi điện thoại cho cô gấp rồi lập tức trở về nhà.

Cả buổi chiều vẫn không có tin tức hay cuộc gọi nào, cũng không có mail phản hồi, song tiệm vẫn kinh doanh vô cùng tốt. Hứa Tâm An vừa bận rộn tiếp đón khách, vừa phải gói hàng cho khách đặt trên mạng, bận tới mất tối mũi. Nhưng cô vẫn tranh thủ thời gian rồi lên mạng tìm thử tin tức, không ngờ những chuyện đó là đó thật.

Có một tin nói là một tiệm kinh doanh nến và quan tài ở thành phố C bị hồ khí gas dẫn đến cháy nổ, gây ra một trận hỏa hoạn rất lớn. Đốt sạch sẽ cửa tiệm phía trước lẫn căn nhà đang ở, cả nhà ba người đều gặp nạn. Còn một tin thì không xuất hiện trên tin xã hội, vì là người lớn tuổi gặp tại nạn giao thông nên không thu hút người đọc, nhưng Hứa Tâm An nhanh nhạy, tìm kiếm thông tin ở mục các cửa hàng nến cần chuyển nhượng, đúng là kiếm được một cửa tiệm như thế ở thành phố D, tin này có từ bảy mươi lăm ngày trước. Hứa Tâm An gọi điện thoại tới đó hỏi thăm, giả vờ như muốn mua lại cửa tiệm đó, đối phương trả lời đã bán rồi, cô lại hỏi có muốn bán lại nến trong tiệm không, cô có thể mua lại, đối phương đáp là chủ tiệm mới đã chuyển tiệm đó thành siêu thị mini, nến đã thanh lý xong xuôi từ lâu rồi.

Hứa Tâm An cúp máy, trong lòng thấy bất an, cô vội vàng gửi tiếp một email nữa cho cha Hứa, kể hết những chuyện cô vừa điều tra được, đúng là sự thật, nhắc ông phải lưu ý chuyện này, mau gọi điện thoại về nhà, cẩn thận đề cao cảnh giác.

Thoắt cái đã tới buổi tối, Hứa Tâm An quyết định không mở cửa bán hàng nữa. Cô phải tới kho hàng tìm xem có loại nến nào được gói bọc một cách đặc biệt không, nếu đúng là có người nhắm vào tiệm Tìm Cái Chết, vậy chắc chắn kẻ đó muốn đoạt lấy “Nền Hồn”.

Chỗ Hứa Tâm An sống ngay tầng trên của tiệm Quang Minh, cầu thang lên xuống ở phía sau cửa tiệm. Một căn nhà nhỏ hai tầng, phía trên để ở, phía dưới mở cửa hàng. Phía sau nhà là khu vườn lớn trồng hoa cỏ cây cối, dưới mặt đất là một nhà kho ngầm, trong kho không chỉ có các loại đồ dùng, mà còn có nhiều sách đồ cổ, ấn thờ bài vị, gia phả gia quy, đồ quý báu của nhà họ Hứa. Từ nhỏ Hứa Tâm An đã theo ông nội và cha lau chùi dọn dẹp, song từ trước đến nay không hề biết những đồ vật này lại có giá trị như thế.

Nhà họ Hứa đã từng sửa chữa rất nhiều lần, cũng từng chuyển từ nơi này sang nơi khác, nhưng chưa bao giờ dọn khỏi con đường Phỉ Thúy này, Hứa Tâm An thầm nghĩ bây giờ thì mình đã hiểu được nguyên nhân rồi.

Hứa Tâm An khóa cửa cẩn thận, vừa đi vừa gọi điện cho cô bạn thân Cầu Tái Ngọc đang làm việc tại cục cảnh sát.

Cầu Tái Ngọc và Hứa Tâm An là hàng xóm từ lúc còn bé, cũng là bạn học hồi còn mẫu giáo, thân đến không thể thân hơn. Sau đó nhà họ Cầu dọn tới khu khác, Cầu Tái Ngọc cũng đến nơi khác học, dù hai nhà cách nhau rất xa nhưng hai người vẫn thường xuyên liên lạc, chia sẻ mọi chuyện với nhau.

Sau khi Cầu Tái Ngọc học xong thì vào Cục cảnh sát làm cảnh sát quản lý hộ tịch, thường xuyên đến tiệm của Hứa Tâm An chơi, tình cảm vẫn luôn được duy trì. Cầu Tái Ngọc còn rất hâm mộ cha Hứa, từ nhỏ đã thân thiết với ông, thích nghe ông kể về những truyền thuyết kì bí của gia tộc, về thần linh, về ma quỷ. Một lớn một nhỏ ngồi cùng nhau nói mãi không ngừng, còn thân thiết hơn cả đứa con gái ruột là Hứa Tâm An.

Nên khi gặp phải chuyện kì lạ này, Hứa Tâm An chỉ có thể tâm sự với Cầu Tái Ngọc.

“Tiểu Ngọc, tớ kể cậu nghe, có một tên yêu quái đến tiệm của tớ... Không không, là yêu quái thật, tớ đã kiểm chứng rồi.” Hứa Tâm An vừa nói vừa lấy chìa khóa mở cửa: “Thì là cái tên lần trước mà tớ kể đó, có thể là tên thần kinh cũng có thể là tên mạo nhận Điều tinh, hôm nay anh ta lại đến. Đúng, đúng, chính là tên đó. Thì ra anh ta đúng là yêu” Chữ cuối cùng nghẹn trong họng của Hứa Tâm An, khiến cô thiếu chút nữa là bị sặc, hồi lâu mới thốt ra được từ “quái”.

Cô thấy tên yêu quái đó, đang ung dung tự tại ngay trong nhà cô.

“Sao rồi? Xảy ra chuyện gì rồi?” Cầu Tái Ngọc nhận ra sự khác thường trong giọng nói của Hứa Tâm An.

“Không chỉ trong tiệm, trong nhà cũng có.” Hứa Tâm An đáp. Lúc này Tất Phương nhất định đã nghe thấy mấy câu ‘tên thần kinh’ - ‘lại đến tiệm’ - ‘đúng thật là yêu quái’ rồi nên lúc này anh ta mới nhìn cô với vẻ bất mãn như thế.

Bất mãn? Lúc nào đến lượt anh ta bất mãn? Anh ta xâm nhập gia cư bất hợp pháp, ý đồ trộm cắp. Cô mới là người phải bất mãn đây này!

“Cái gì, yêu quái vào nhà rồi sao?” Cầu Tái Ngọc khá lo lắng, nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.”

“Anh ta đang làm gì?” Giọng nói của Cầu Tái Ngọc càng nhỏ hơn nữa, nhưng Hứa Tâm An không kêu cứu, cũng không bỏ chạy, chắc tình hình cũng không tệ lắm đâu nhỉ?

“Anh ta đang dựa vào tủ lạnh nhà tớ uống sữa chua, theo tớ thấy thì có lẽ anh ta đã ăn luôn móng giò trong nồi của tớ, còn cả hai trái táo nữa.” Cái nồi để trên bàn trống trơn rồi, lõi táo vứt trên bàn ăn, trái một cái phải một cái, vậy mà anh ta không hề có ý muốn nhận lỗi, lắc cái vỏ hộp sữa chua trống rỗng, rồi vứt lên bàn ăn.

Đúng là quá đáng hết sức!

“Á, là một tên yêu quái tham ăn sao?” Cầu Tái Ngọc quên không chế giọng nói.

Hứa Tâm An nhìn chằm chằm vào thủ phạm, thủ phạm cũng quay ra nhìn cô với vẻ uể oải biếng nhác.

Hứa Tâm An tiếp tục nói điện thoại: “Tiểu Ngọc à, cậu nói xem, tình huống như thế này thì người làm bạn như tớ nên hét với cậu là: ‘Mặc kệ tớ, cậu mau trốn thật xa đi’ hay là nên kêu lớn lên ‘Cứu tớ với, tớ cần cậu’ thì tốt hơn hả?”

Cầu Tái Ngọc mau chóng đáp lại: “Vậy thì phải xem tướng mạo của yêu quái trước đã.”

“Được rồi.” Hứa Tâm An cũng nhanh chóng trả lời, “Vậy cậu đến đi, tớ cần cậu.”

4. Chương 2-1

Cầu Tái Ngọc chạy đến rất nhanh, cô nàng mang theo cây kiếm gỗ mà cha Hứa tặng mình nhân dịp sinh nhật năm mười tuổi, bộ quần áo chú hề thân được ông tặng năm mười lăm tuổi và chuông đuổi hồn mà cô đã được nhận vào sinh nhật thứ mười tám. Ngoài ra cô nàng còn đeo dây chuyền thánh giá, cầm theo hai gói muối, mang theo một khẩu súng.

Toàn thân trang bị vũ khí đầy đủ, đến trước cửa nhà Hứa Tâm An.

“Ủa, cậu không khóa cửa à?” Để tiện chạy trốn sao?

“Ừ, tớ sợ cậu nghĩ nhiều quá, không dám gõ cửa mà trèo cửa sổ rồi phá cửa kính nhà tớ.” Hứa Tâm An đáp.

Cầu Tái Ngọc gật đầu, đúng là cô nàng đã định như thế, nhưng lúc ở dưới lầu thấy mở cửa rồi nên mới leo cầu thang lên đây.

“Yêu quái ở đâu?” Cầu Ngọc Tảo ghé tai hỏi thầm, gõ nhẹ lên những món trang bị mình đem đến.

Hứa Tâm An cố kiềm chế để không khinh bỉ cô bạn mình: “Cái đó là súng nước để cosplay à?”

“Bên trong chứa đầy nước bùa đó.”

“Nếu cần thu phục yêu ma thì cũng không thể nhờ vào cậu được hiểu chưa?”

“Cần tắc vô áy náy. Hơn nữa tớ cũng được chân truyền của cha Hứa mà.”

Cầu Tái Ngọc theo sau Hứa Tâm An vào nhà, mới nói được nửa câu đã nhìn thấy Tất Phương.

Đây, chính là, tên, yêu, quái, đó, sao?

Mái tóc nâu đỏ không dài không ngắn vừa chạm tới vành tai, thoát nhìn rất mềm và mượt, đôi mắt sáng ngời, ánh mắt hết sức thâm thúy, sống mũi cao thẳng và khóe miệng khẽ mỉm. Anh ta lười nhác ngả mình trên ghế sofa, ngón tay thon dài đang cầm chiếc cốc, đôi chân dài bắt chéo quá mức thu hút.

Cầu Tái Ngọc ngơ ngác mấy giây, vừa ngẩn ngơ nhìn nụ cười của Tất Phương, vừa lùi về sau kéo Hứa Tâm An tới bên cửa. Khi xác định Tất Phương không nhìn thấy nữa, cô nàng bèn nắm vai Hứa Tâm An lắc điên cuồng, cố gắng hạ thấp giọng rồi quát: “Cậu có nhầm không đấy, con người đẳng cấp thế này sao có thể gọi là yêu quái? Phải gọi là thần!”

“Anh ta đúng là ‘thần’, ‘thần kinh’ thì có.” Ăn sạch thức ăn trong tủ lạnh của cô rồi.

“Không, ý tớ nói là ‘nam thần’ kia!”

Lúc này thì Hứa Tâm An không nhịn được nữa, khinh bỉ nhìn Cầu Tái Ngọc.

“Nam thần đến nhà cậu làm gì thế?” Cầu Tái Ngọc phớt lờ sự khinh bỉ đó, nghiêm túc hỏi.

“Tới tìm cái chết.”

Hứa Tâm An vừa nói dứt câu liền bị Cầu Tái Ngọc đập mạnh một phát.

“Đến tìm cái chết thật mà.” Hứa Tâm An mới chỉ kể qua loa cho Cầu Tái Ngọc, giờ mới kể tóm gọn câu chuyện. Cầu Tái Ngọc nghe xong há to miệng, không ngờ có thể có chuyện như vậy, đẹp trai đến thế mà lại chán sống, đúng là quá đáng tiếc.

“Vậy cậu tính thế nào?” Cầu Tái Ngọc hỏi.

“Tớ gọi đồ ăn ngoài rồi, chút nữa ăn xong đưa anh ta vào kho tìm xem có Nền Hồn gì đó không.”

“Ừm, vậy tiễn anh ta lên đường sao?” Cầu Tái Ngọc tỏ vẻ không tán thành: “Làm người không thể vô tình như thế được, ít nhất cậu nên thử giúp anh ta cảm nhận được tình bạn ấm áp của loài người, dẹp bỏ ý định tìm cái chết đi.”

“Ha ha.” Hứa Tâm An cười hờ hững, tình cảm ấm áp chốn nhân gian nếu được đến với vị thần này sẽ trở thành nỗi kích động muốn đập chết anh ta mất. “Tớ đã gửi [i]email[/i] cho cha rồi, cha nhận được sẽ về đây ngay. Vấn đề bây giờ là tớ có tìm được Nền Hồn cũng không biết niệm chú, cậu yên tâm đi, nam thần của cậu tạm thời chưa chết được đâu.”

“Ừ, ừ, vậy thì tốt quá.” Cầu Tái Ngọc lò đầu nhìn vào trong nhà, Tất Phương vẫn còn biếng nhác ngồi trên ghế sofa, thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn họ. Trời ơi, đúng là đẹp trai quá đi, cô nàng vốn rất ghét con trai nhuộm tóc, nhưng sao mái tóc màu nâu đỏ của anh ta trông lại tự nhiên và đẹp đến thế nhỉ.

“Đừng nhìn nữa, tôi đã nghe thấy hết mấy lời hai người nói rồi.” Đường như Tất Phương cảm nhận được ánh mắt của Cầu Tái Ngọc, anh ta xoay đầu lại nhướng mày nhìn cô nàng, như có ý nói: Hai cô nói xấu sau lưng người khác như vậy là một hành vi rất bất lịch sự.

Aaaaa, trời đất ơi, ngại quá đi! Cầu Tái Ngọc lập tức rút đầu lại.

Nhưng tên yêu quái này thật đẹp quá mức cho phép! Không đúng, không phải yêu quái, là thần. Cầu Tái Ngọc trừng mắt nhìn Hứa Tâm An, sửa sang lại áo quần rồi bước vào nhà.

Nếu thần nghe được mọi thứ, vậy không cần phải lén lút nói nữa. mất mặt quá đi thôi.

Hứa Tâm An thấy khó hiểu với cái trừng mắt của cô bạn, bước theo Cầu Tái Ngọc đi vào trong nhà, miệng vẫn lầm bầm: “Chắc tại bên cạnh mình có lắm người thần kinh quá nên gặp phải yêu quái mình mới thần nhiên như vậy.”

Cầu Tái Ngọc lên ngoái đầu lườm cô, sau đó xoay đầu lại, gương mặt rạng rỡ ngồi xuống trước mặt Tất Phương.

Ủm, nên xưng hô thế nào nhỉ?

“Đại thần!” Cầu Tái Ngọc gọi rất thân mật, tự giới thiệu với Tất Phương: “Em là bạn thân của Hứa Tâm An, tên là Cầu Tái Ngọc.”

Tư thế của Tất Phương không hề thay đổi, cao ngạo gật đầu: “Lúc vừa vào nhà cô có nói mình nhận được hết chân truyền của chủ tiệm?”

“Hả?” Cầu Tái Ngọc cảm thấy áp lực, hai bàn tay đặt trên đầu gối, ngồi thật nghiêm chỉnh, cô nàng liếc mắt nhìn Hứa Tâm An rồi đáp: “Từ nhỏ em thường xuyên tới đây chơi với Hứa Tâm An, cha Hứa kể em nghe rất nhiều chuyện trong gia tộc, cũng từng chỉ dạy em vài mẹo vặt.” Đừng nói là đại thần muốn hỏi cô có biết niệm gì gì đó của cây nến kia không nha? Nói không biết thì thật xấu hổ, nhưng cô thật sự không biết mà.

“Vậy cô có biết hầm móng giò không?”

“Hả?!” Cằm của Cầu Tái Ngọc suýt rớt xuống. Nền Hồn phải có thêm móng giò hầm mới niệm chú được sao?

Tất Phương khê chau mày, nhăn nạy giải thích: “Chính là món móng giò hầm mà Hứa Tâm An nấu đó, tôi bảo cô ấy làm thêm nhưng cô ấy không chịu.”

“Hầm gì mà hầm? Anh là heo hả? Ăn chi mà nhiều thế! Tự ý vào nhà tôi, tôi còn chưa báo cảnh sát là đã khách sáo lắm rồi đấy.”

“Báo cảnh sát có ích gì?” Tất Phương thờ ơ hỏi.

“Nên tôi mới không báo đó.” Hứa Tâm An trưng ra vẻ mặt: anh tưởng tôi ngốc lắm à?

Đầu óc của Cầu Tái Ngọc không theo kịp vấn đề: “Vậy rốt cuộc móng giò hầm để làm gì?”

“Ăn.” Hứa Tâm An và Tất Phương đồng thanh.

Tất Phương còn hỏi thêm một câu: “Ngoài để ăn ra thì còn để làm gì được nữa.”

Cầu Tái Ngọc câm nín, đại thần à, lúc này anh hỏi nghiêm túc như thế, lại hỏi cùng lúc với câu “chân truyền”, nên tôi mới tưởng rằng ngoài để ăn ra thì móng giò hầm còn công dụng khác nữa.

“Cô có biết nấu không?” Tất Phương hỏi thêm lần nữa.

Việc này mà nói không biết càng mất mặt hơn, có điều cô thực sự không biết mà.

Cầu Tái Ngọc ngượng chín mặt, lần nào đến nhà họ Hứa cô nàng cũng đều ăn chùa, chưa từng để ý xem món đó nấu thế nào. Hơn nữa ở nhà cô, từ lớn đến nhỏ, từ ba mẹ tới cô và em trai, không một ai biết nấu ăn hết. Bữa nào cũng nấu qua quýt, ăn qua loa cho xong chuyện, cả nhà ai cũng dễ nuôi.

“À, em biết có một tiệm bán móng giò hầm cực kỳ ngon.”

“Ừ.” Tất Phương nghiêm túc gật đầu: “Vậy cô có thể đi tới đó mua giúp tôi không?”

Cầu Tái Ngọc lại ngơ ngác. Vị thần này, tuy là anh rất đẹp trai, chết đi sẽ rất đáng tiếc, nhưng tính cách của anh tệ thật đấy. Nếu anh là gì đó của tôi thì tôi có đi mua giúp anh mười lần cũng không sao, nhưng chúng ta chỉ vừa quen biết. À không, còn chẳng được tính là quen biết, vậy mà anh muốn tôi phải đi mua đồ ăn cho anh, tự tôn của tôi ở đâu? Tự tôn của phụ nữ rất quan trọng, đặc biệt là trước mặt đàn ông, nếu không sau này làm sao phát triển quan hệ được nữa?

Cầu Tái Ngọc hắng giọng, ngẩng mặt lên, đang định mỉm cười từ chối thì đã thấy Hứa Tâm An mắng Tất Phương: “Anh ngồi im giúp tôi đi, ăn ăn ăn, anh là heo à? Anh làm mất hết thể diện của Điều tình rồi đấy.”

Tất Phương mím môi, thoáng chau mày, đẹp trai không bút nào tả xiết. Cầu Tái Ngọc lập tức thấy mềm lòng, đang định nói giúp anh ta thì chuông cửa vang lên.

Mắt Tất Phương lập tức sáng rõ: “Đồ ăn đến rồi, mau mở cửa đi.”

Anh sai ai đấy hả? Quả thật khiến tâm tình của Cầu Tái Ngọc thay đổi thất thường.

Hứa Tâm An khê lờm Tất Phương rồi đi mở cửa, đúng là có người đưa cơm hộp tới. Hứa Tâm An cầm cơm hộp vào nhà, gọi Cầu Tái Ngọc tới bàn, mỗi người một hộp bắt đầu ăn.

Cầu Tái Ngọc thấy không có phần của Tất Phương, nhỏ giọng hỏi: “Không đặt một phần cho anh ta sao?”

“Không.” Hứa Tâm An chẳng buồn ngược mắt, chăm chú ăn cơm, “Anh ta ăn sạch đồ ăn trong tủ lạnh rồi, còn ăn cái gì nữa.”

Tất Phương chạy đến nhìn vào hộp cơm của họ rồi bỏ đi với nét mặt ngán ngẩm.

“Thấy chưa.” Hứa Tâm An đưa mắt nhìn Cầu Tái Ngọc, tên yêu quái này không những người gặp người ghét, nếu quãng anh ta trả về thế giới yêu ma quỷ quái thì nhất định yêu gặp yêu cũng chê, không mua cơm cho anh ta là quyết định cực kỳ sáng suốt.

Cầu Tái Ngọc không phát biểu ý kiến, bởi vì cô nàng không thể miêu tả được tâm trạng của mình lúc này.

Ăn xong cơm Hứa Tâm An tuyên bố sẽ tới kho hàng tìm nển, Tất Phương rất coi trọng việc này, đương nhiên Cầu Tái Ngọc cũng đi cùng.

Lối vào kho hàng dưới lòng đất nằm trong một căn phòng chưa đủ thứ linh tinh ngoài sân, thoát nhìn nó chỉ là một gian phòng bình thường, mở cửa bước vào vẫn đúng là như thế, chỉ khác là trong phòng này có thêm cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

Hứa Tâm An bật đèn, đi xuống dưới.

Trong kho hàng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng co ro của máy điều hòa và quạt thông gió. Hứa Tâm An bật hết tất cả các đèn lên. Kho hàng này khá lớn, lại rất sâu, là một căn phòng có gác lửng. Gắn sát cửa là các mặt hàng thường bán, chính giữa căn hầm chất đầy thùng giấy và giá hàng trên giá xếp các loại túi hộp gói hàng đủ loại. Phía trong cũng chất đầy hộp giấy, đồ đạc rất lộn xộn, còn gác lửng thì toàn để giá sách, kệ và bàn thờ, trưng bày tất cả vật báu được truyền lại từ đời này đến đời khác của nhà họ Hứa.

Đồ đạc rất nhiều, hết đồng này đến đồng khác, hết giá hàng này tới giá hàng khác, từ tầng trệt đến gác lửng đều chặt kín đồ, chắc chắn không thể xem như gọn gàng ngăn nắp.

5. Chương 2-2

Tất Phương nhìn thấy cảnh tượng này lập tức nói: “À tốt lắm, mọi thứ đều ở đây cả, hai cô cứ từ từ tìm đi, tôi về ngủ một giấc đây, đợi tin tốt của hai cô.” Lời vừa nói xong đã quay người bước đi.

Hứa Tâm An và Cầu Tái Ngọc tròn mắt nhìn bóng dáng anh ta khuất dạng sau cầu thang, một lúc sau mới hoàn hồn.

“Cậu xem đi, đây là loại người gì không biết.” Hứa Tâm An hét lên.

“Ừ, thần mà, ai chẳng có cá tính như vậy.” Nể tình bóng lưng đầy cuốn hút của Tất Phương, Cầu Tái Ngọc miễn cưỡng nói tốt cho anh ta.

“Đúng rồi đấy, nếu tham ăn, lười làm, lại bất lịch sự cũng coi là cá tính thì nam thần của cậu đúng là rất cá tính.” Hứa Tâm An thực sự không tức giận, cô nhất định phải tìm được Nền Hồn, tác thành nguyện vọng của anh ta!

Thần muốn chết, không ai được phép ngăn cản!

Hứa Tâm An nhanh nhẹn xắn ống tay áo, bắt đầu lục tìm trong đồng hàng cũ, Cầu Tái Ngọc cũng phụ tìm giúp.

“Kho nhà cậu có danh mục hàng hóa không?”

“Có.” Hứa Tâm An đang cầm cuốn sổ danh mục hàng hóa. Thật ra ngay sau khi gọi điện cho cha Hứa, cô đã kiểm tra lại danh mục hàng hóa lưu kho trong máy tính. “Trong đây không có ‘Nền Hồn’ nào hết.” Bây giờ kiểm tra cả danh mục hàng hóa chép tay cũng không có.

Hết cách rồi, đành phải tìm kiếm từng món một thôi. Hứa Tâm An kiểm tra xong một hộp nữa, bên trong chỉ có vài món đồ để khắc bùa chú, cô dán giấy nhớ lên để đánh dấu rồi viết chú thích vào danh mục hàng hóa trong kho, sau đó mới đặt hộp đó qua một bên.

“Vậy làm sao biết được nhà cậu chắc chắn có Nền Hồn?”

“Tất Phương nói đó, nếu không có linh lực của Nền Hồn, hoặc là không còn người thừa kế sứ mệnh, tiệm nền sẽ đóng cửa.” Hứa Tâm An vừa kiểm tra một cái hộp khác vừa nói: “Tớ hỏi cha tớ rồi, cha nói tiệm nhà tớ đúng là tiệm Tìm Cái Chết. Nhưng ông ấy cũng không biết Nền Hồn để ở đâu. Tiệm nhà tớ đã trải qua nhiều đời như vậy, đồ đạc lộn xộn vô cùng. Nói thực lòng, tớ cũng không biết rốt cuộc có Nền Hồn hay không, nhưng giờ đã lâm vào cảnh này rồi đành cố tìm thử xem sao.” Hứa Tâm An kể lại tỉ mỉ cho cô bạn nghe về chuyện đã xảy ra đối với hai tiệm Tìm Cái Chết kia.

“Thế à?” Cầu Tái Ngọc cũng kiểm tra xong một cái túi, sau đó làm theo cách của Hứa Tâm An, dán giấy ghi chú lên: “Vậy Nền Hồn trông như thế nào? Có kí hiệu gì không? Có màu gì? Chiều dài chiều rộng ra sao? Tâm nền có gì đặc biệt không?”

“Cha tớ cũng không biết. Tất Phương nói là...” Hứa Tâm An dừng tay mở hộp: “Tớ quên hỏi rồi.”

Nền trong nhà cô đều biết hết cả, nên trước đó cứ đinh ninh rằng loại nào cô chưa thấy qua nhất định là Nền Hồn, nhưng khi Cầu Tái Ngọc hỏi vậy cô mới chợt ngộ ra: Năm đó, Tất Phương đem nền đến, chắc chắn anh ta biết rõ hình dáng của nó như thế nào.

“Vậy có cần lên trên hỏi đại thần một tiếng không?” về mặt Cầu Tái Ngọc vô cùng mình đợi, chỉ thiếu chút nữa vẩy đuôi nói: Mau sai tớ lên đi!

Lên hỏi... “Khoan đã!” Hứa Tâm An đứng phắt dậy: “Anh ta vừa nói gì thế nhỉ? Nói anh ta muốn đi ngủ một giấc sao?”

“Đúng vậy.” Cầu Tái Ngọc gật đầu, sao vậy?

Hứa Tâm An hét lên: “Anh ta ngủ ở đâu?!”

!!!

Phải rồi, anh ta ngủ ở đâu?!

Hứa Tâm An nổi giận đùng đùng lao về phía trước, Cầu Tái Ngọc theo sát ngay sau.

Chạy nhanh lên lầu xem thử.

Tất Phương đang say sưa ngủ trên giường của Hứa Tâm An, gối lên gối của cô, đắp bằng chăn của cô.

Cầu Tái Ngọc kéo Hứa Tâm An lại: “Bình tĩnh!”

“Làm sao mà bình tĩnh được!” Hứa Tâm An tức điên người, lục khắp phòng tìm vũ khí.

Cầu Tái Ngọc nhăn nhó khó xử, cũng đúng, chuyện này thật khó mà chịu đựng nổi, cũng không nói rõ được là ai “ức hiếp” ai.

Hứa Tâm An loay hoay cả buổi mới vớ được cây kiếm gỗ đào mà Cầu Tái Ngọc mang tới, nhưng chưa tới gần mép giường thì Tất Phương trên giường đã mở mắt ra, mỉm cười: “Tôi còn tưởng cô tìm được pháp khí lợi hại cỡ nào chứ.”

Trời ơi, đúng là vô liêm sỉ đến cùng cực! Chắc chắn tên này đã tu luyện tính vô liêm sỉ tới đẳng cấp thượng thừa mới có thể thành tình thành yêu.

Hứa Tâm An bất chấp tất cả, cầm kiếm đâm anh ta.

Kiếm gỗ đâm trúng cái chăn, Tất Phương ha ha cười lăn cười bò. Như thể Hứa Tâm An đang gãi ngứa cho anh ta. Anh ta càng cười Hứa Tâm An càng tức hơn, đâm mỗi lúc một mạnh hơn.

Cây kiếm gỗ đào này dùng để thu phục yêu quái cơ mà? Sao không có tác dụng gì vậy?

Cầu Tái Ngọc thấy tình cảnh đó thù không khỏi ôm trán.

Đúng là không đỡ nổi, Hứa Tâm An nhà cô như đứa trẻ đang dỗi hờn, còn nam thần biến thành “nam thần kinh” trong vòng một nốt nhạc, tình cảnh thật khó chấp nhận.

Cầu Tái Ngọc ho lớn vài tiếng: “Tôi bảo này, có gì thì hai người bình tĩnh trò chuyện có phải hơn không?”

Hứa Tâm An tức giận chỉ kiếm vào mặt Tất Phương: “Người và yêu không có tiếng nói chung!”

Tất Phương cười đến nổi tóc tai rối bời, khoe miệng nhếch lên, dứt khoát ngồi xuống đầu giường: “Trên ti-vi khi chiếu tới khúc này, thông thường người đứng kiểu đó nên nói, yêu nghiệt, mau hiện nguyên hình!”

Cầu Tái Ngọc tò mò: “Nguyên hình của anh như thế nào?”

Tất Phương và Hứa Tâm An đều nhìn cô nàng một cách khinh bỉ.

Sao phải cho cô biết.

Nhưng đây không phải trọng điểm!

“Anh!” Hứa Tâm An dùng giọng điệu “mau hiện nguyên hình” ra lệnh: “Cút khỏi nhà tôi ngay, để lại số điện thoại, tìm được Nền Hồn tôi sẽ thông báo cho anh.”

Truyện xuất bản được type và chia sẻ phi lợi nhuận với các bạn chưa có điều kiện tiếp cận sách, vui lòng không sao chép vì mục đích thương mại hay bất kỳ mục đích nào khác, nếu có hãy mua sách thật ủng hộ tác giả.

“Tôi từ chối.” Tất Phương ung dung gạt tóc lên, “Chỉ còn mỗi tiệm Tím Cái Chết này mà thôi. Tôi phải chắc chắn tiệm còn tồn tại đến khi chủ tiệm về.”

Hứa Tâm An ngơ ngác vài giây, lập tức bình tĩnh lại.

Đúng rồi, cô lại bị anh ta làm cho hồ đồ. Tiệm tìm cái chết gặp nguy hiểm, tính mạng của cha con cô cũng đang bị đe dọa.

Hứa Tâm An đặt cây kiếm xuống, đẩy gọng kính: “Anh đi xuống, chúng ta qua phòng khách nói chuyện.”

“Không cần.” Tất Phương từ chối, “Tôi vội vã đi từ thành phố D về đây nên rất mệt. Không ăn, không uống, không ngủ, chỉ sợ cửa tiệm này cũng biến mất, may mà vẫn còn kịp. Mệt mỏi như vậy, tôi nghỉ ngơi một lát cũng dễ hiểu mà.”

Hứa Tâm An nghĩ một hồi, bèn kéo chiếc ghế ngồi xuống bên giường. Cầu Tái Ngọc cũng hành động y hệt. Hai cô gái ngồi bên giường nhìn chăm chăm vào Tất Phương, nhưng anh ta chẳng hề thấy ngượng ngùng.

“Tôi hỏi anh.” Hứa Tâm An cất tiếng: “Rốt cuộc Nền Hồn trông như thế nào?”

“Sao tôi biết được?” Không ngờ Tất Phương vặn lại.

Hứa Tâm An sắp phát điên: “Chính anh giao nó cho các gia tộc cơ mà? Sao anh lại không biết chứ?”

“Hồi đó thứ tôi đem tới là Linh Phù Hồn Hỏa, giúp các gia tộc hàng ma phong ấn nó trong nền. Thời đó nền còn là vật hiếm, rất nhiều nhà phải dùng đèn dầu. Tôi không nhớ rõ nữa, chỉ chắc chắn là bùa được phong ấn bên trong nền, sau đó cùng bàn bạc với tộc trưởng, thỏa thuận rằng việc kinh doanh nền phải được truyền từ đời này sang đời khác, bảo vệ tốt Linh Phù Hồn Hỏa. Đã qua bao nhiêu năm rồi, thời đại đổi thay, vật đổi sao dời, đèn dầu không còn được sử dụng nữa, thay thế bằng nền. Mà tới bây giờ vẫn có người dùng nền, nên Linh Phù Hồn Hỏa vẫn còn được phong ấn bên trong nền, có điều Nền Hồn của các gia tộc trông như thế nào thì tôi không rõ...”

Hứa Tâm An dờ mắt ra, hóa ra năm xưa thứ được đưa đến các gia tộc hàng ma chỉ là bán thành phẩm, các gia tộc còn phải tự gia công thêm? Chẳng phải nói đây là vũ khí phát sáng lợi hại nhất vũ trụ, có thể giết thần phục vụ ma, độc nhất vô nhị trên đời sao? Qua quýt lơ là như vậy có ổn không chứ?

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn Tất Phương, Tất Phương vô tội nhìn cô: “Vậy nên người biết rõ Nền Hồn trông ra sao phải là cô mới đúng.”

Phải cái đầu anh ấy! Hứa Tâm An tức đến bốc hỏa mà không biết trút giận vào đâu, gặp phải yêu quái không đáng sợ, gặp phải loại yêu quái ăn hại thế này mới là tai họa.

Tốt thôi, tóm lại anh ta không biết Nền Hồn trông ra sao.

Hứa Tâm An cắn răng, hỏi sang vấn đề khác.

“Vậy hai tiệm trước bị kẻ nào hãm hại? Anh điều tra được chưa?”

“Tại sao phải điều tra?” Tất Phương hỏi lại.

Hứa Tâm An nuốt nước bọt: “Anh đi những hai tháng cơ mà? Tuy hai thành phố C và D cách nhau khá xa, nhưng nếu là con người, ngồi máy bay qua đó tìm những cửa tiệm kia cũng không quá hai tháng. Anh đi lâu như thế không phải vì nhận ra án mạng có điểm đáng ngờ nên mới điều tra thêm ư? Tiệm tìm cái chết mà anh mất bao công sức mới tìm được bị người khác ám hại, lẽ nào anh không muốn biết đã xảy ra chuyện gì hay sao? Không muốn biết chân tướng ư?”

“Không muốn, làm vậy mệt mỏi lắm, cũng chẳng liên quan đến tôi.”

Tất Phương nói rất thản nhiên: “Bản thân tôi cũng muốn chết, còn để ý người khác chết thế nào làm chi.”

Hứa Tâm An suýt rớt cằm, vị thần này, sao anh lại lạnh lùng thế?!

“Hơn nữa tôi không mất hai tháng vào chuyện đó, tìm kiếm tiệm Tìm Cái Chết này không thể nóng vội vì phải tốn rất nhiều công sức, nên tôi di dạo trước rồi nghỉ ngơi, ngủ vài giấc, sau đó mới tới thành phố C. Kết quả tiệm Tìm Cái Chết ở thành phố C biến mất, tôi lại tìm đến thành phố D, thế rồi mới vội vã về đây.”

Sao anh không chết lười luôn đi!

Hứa Tâm An đẩy gọng kính, nghiêm nghị tổng kết: “Bởi vậy mới nói, trên đường chông gai tìm tới cái chết, chướng ngại lớn nhất chính là sự lười biếng.”

Cầu Tái Ngọc bấm điện thoại, viết một câu đưa Hứa Tâm An xem.

“Dù sao trên phương diện tinh thần, thần linh vẫn còn một chút tính người.”

Hứa Tâm An quảng cho cô nàng một cái nhìn khinh bỉ: Cậu giỏi ghê cơ – còn cổ biến khuyết điểm thành ưu điểm nữa.

Cầu Tái Ngọc lấy lại điện thoại, ngồi ngay ngắn, ngoan ngoãn xem Hứa Tâm An tiếp tục đàm phán.

Hứa Tâm An lại đẩy gọng kính, lơ đi cái ngáp lười biếng của Tất Phương, nghiêm túc nói: “Nhưng hiện giờ sinh mệnh con người rất quan trọng, còn liên quan đến nhà tôi, và lại chuyện này có dính dáng đến thần ma các anh, dù anh không điều tra rõ ràng thì cũng phải có suy đoán chứ.”

6. Chương 2-3

“Ừ.” Tất Phương gật đầu: “Tôi đoán hẳn là thần ma nào đó đã gây ra chuyện này, có lẽ kẻ ấy định làm chuyện xấu gì đó, nhưng lại sợ bị người của gia tộc hàng ma dùng Nến Hồn chế ngự, nên mới ra tay trừ khử họ trước, dọn sạch các chướng ngại, tránh để hậu hoạn về sau.”

“Vậy khả năng do thần ma nào gây ra?”

“Cũng như các vụ án mạng ở thế giới này thôi, thân phận của hung thủ rất mơ hồ mông lung.”

Hứa Tâm An há hốc miệng, rất mơ hồ mông lung, nhưng vị thần này chẳng buồn điều tra, thế nên bây giờ cô vô cùng nghi ngờ, rốt cuộc anh ta lười hay không đủ bản lĩnh. Có điều, không trông cậy vào anh ta thì đâu còn cách nào khác, thần ma làm chuyện xấu, con người nhỏ bé như cô có thể làm được gì? Cô không quen biết ai, trước mắt chỉ biết mình anh ta có liên quan tới giới yêu quái, giới hàng ma gì gì đó thôi.

Hứa Tâm An hắng giọng rồi nói tiếp với Tất Phương: “Chúng ta nhất định phải nói cho rõ ràng.”

“Nói chuyện gì?” Tất Phương uể oải dựa vào đầu giường hỏi.

“Tuy đây không phải là lời một người tốt bụng nên nói, song tôi vẫn phải nói với anh. Muốn chết, không dễ như vậy đâu.”

“Phì.” Cầu Tái Ngọc bật cười.

Tất Phương và Hứa Tâm An đều liếc nhìn cô nàng.

Hứa Tâm An tiếp tục nghiêm túc nói: “Vì nhà tôi là cửa tiệm Tìm Cái Chết duy nhất còn sót lại, anh muốn chết thoải mái thì chỉ còn trông chờ vào nhà tôi thôi, nên tôi có một vài yêu cầu: Thứ nhất, bắt buộc anh phải bảo vệ sự an toàn của tôi, cha tôi và tiệm nền Quang Minh này. Thứ hai, anh nhất định phải điều tra ra chân tướng sự việc để chắc chắn sau này cho tôi và cửa tiệm nền này được an toàn. Thứ ba, phải trừng trị hung thủ để kẻ đó không thể làm việc ác nữa. Có vậy sau này khi anh chết đi, tôi, cha tôi và cửa tiệm này mới tiếp tục tồn tại được.”

Tất Phương biếng nhác: “Cô đang tụng kinh đấy à?”

Hứa Tâm An mặc kệ anh ta, tiếp tục nói: “Thứ tư, tuy trên danh nghĩa là anh đang bảo vệ gia đình tôi, nhưng không thể ăn chùa uống chùa thế này được.”

Tất Phương nhướng mày, rất cố tình hỏi một câu mờ ám: [i]Muốn lấy tiền hay muốn người?[/i]

Hứa Tâm An nhìn thẳng vào anh ta một cách khí thế: [i]Anh có bao nhiêu tiền?[/i]

“Tôi là thần.” Tất Phương hất cằm.

“Vậy nên?”

“Thần linh cần tiền làm gì?”

“Thế thì anh không có tiền rồi.”

Hứa Tâm An hết sức quả quyết: “Không có tiền, muốn ở lại thì phải làm việc.”

“...”

Về mặt Tất Phương như gặp phải quỷ.

“Còn nữa, chỗ tôi không phải khách sạn, anh không được chọn phòng. Đây là phòng của tôi, anh ở phòng cho khách.”

“Hồi chiều tôi đã đi xem thử rồi, chỉ có căn phòng này sạch sẽ nhất, sáng sủa nhất, bài trí thoải mái nhất.”

Tất Phương vừa nói vừa nằm xuống: “Được rồi, cô nói còn chưa, mau tìm Nền Hồn tiếp đi, tôi phải ngủ một lát, đợi tin tốt của hai người.”

Đây, là, thái, độ, gì!

Cơn giận của Hứa Tâm An lại vọt lên đỉnh đầu, Cầu Tái Ngọc vội kéo cô lại: “Bình tĩnh, bình tĩnh. Anh ta chỉ hơi kiêu ngạo một tẹo thôi, thật ra anh ta đâu có phản đối gì đâu, đúng không?”

“Đừng báng bổ thần linh.” Tất Phương rì rầm, giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ. Hứa Tâm An nghe lại muốn lấy kiếm đâm anh ta.

Cầu Tái Ngọc ôm eo của Hứa Tâm An kéo đi, vừa kéo cô đến kho hàng vừa dỗ dành khuyên nhủ.

“Tâm An, đây không phải là chuyện bình thường, phải bàn bạc cho kỹ. Cậu xem, anh ta là thần linh đấy. Thôi thôi, cậu đừng lườm tở nữa. Anh ta là yêu quái được chưa, cậu không đánh thắng được anh ta đâu, đừng ngang ngạnh như thế. Theo tổ thấy thì anh ta cũng không có ác ý, tuy tính hơi kỳ cục, cũng khá đáng ghét, nhưng lại rất đẹp trai, coi như bù vào khuyết điểm.”

Hứa Tâm An hậm hực nhìn cô nàng, có ai bù trừ như thế không hả?

“Quan trọng là, nếu thật sự có kẻ muốn ám hại tiệm Tim Cái Chết, cha con cậu còn cần anh ta bảo vệ, nên cậu cứ nhẫn nhịn trước đã.”

“Khó nhẫn nhịn lắm, tớ chưa tu luyện được đến mức ấy.” Hứa Tâm An khoanh hai tay trước ngực.

“Không nhẫn nhịn thì không được đâu.”

Cầu Tái Ngọc tiếp tục khuyên nhủ bạn mình: “Cậu thử nghĩ xem, ngay cả trong tiểu thuyết cũng nói là, có ba loại người đáng sợ nhất, đó là người không biết xấu hổ, không màng tính mạng và không cần tiền. Vừa khéo là đại thần Tất Phương lại hội tụ cả ba yếu tố đó. Cậu chắc chắn không phải đối thủ của anh ta. Quan trọng là anh ta rất đẹp trai, còn đồng ý bảo vệ cậu, nên cậu cố nhẫn nhịn đi. Tới khi nào chúng ta tìm được Nền Hồn, cha cậu trở về, giải quyết hết mọi chuyện là xong.”

“Cũng có lý.”

Hứa Tâm An gật đầu: “Con người không biết xấu hổ, không màng tính mạng, lại không cần tiền còn cực kỳ khó đối phó, huống chi là yêu quái.”

Cầu Tái Ngọc thở dài, rõ ràng cô nàng nhấn mạnh mấu chốt vấn đề là: Người ta đẹp trai lại có dự định làm anh hùng cứu mỹ nhân, đây hẳn được tính là chuyện tốt.

“Được, tạm thời tớ sẽ nhẫn nhịn.” Hứa Tâm An cắn chặt răng, cô cố nhẫn nhịn để bảo toàn tính mạng cho cả nhà. Dù thế nào đi nữa cũng phải nhịn đến mọi chuyện giải quyết xong xuôi, khi nào tìm được Nền Hồn, cô sẽ giấu nó đi, như vậy cô mới nắm trong tay lợi thế để đàm phán, giúp chuyển từ thế bị động sang thế chủ động.

Tối hôm đó Hứa Tâm An về phòng thu dọn quần áo và vật dụng hàng ngày rồi dọn sang phòng cho khách. Trong lúc cô chuyển đồ đạc thì vị thần “Hội tụ đủ ba không” nọ - ngài Tất Phương - còn chẳng thèm mở mắt ra, hơi thở đều đều, dường như đã ngủ rất say.

“Không biết ngủ thật hay giả vờ nữa.” Hứa Tâm An nằm trên chiếc giường nhỏ trong phòng cho khách lẩm bẩm. Phòng khách này lâu rồi không dọn dẹp, đương nhiên không thoải mái bằng phòng ngủ của cô. Song cả ngày nay cô dọn dẹp kho hàng mệt đến nỗi người nên vừa thay ga giường xong là cô lăn ra ngủ ngay.

Cầu Tái Ngọc ngày mai còn phải đi làm nên Hứa Tâm An đành khuyên cô nàng về nhà, nếu thật sự xảy ra chuyện, cô nàng có ở đây cũng chẳng giúp được gì, có khi còn thêm người bị hại. Cầu Tái Ngọc nghe vậy thấy cũng có lý, bèn vui vẻ trở về nhà.

Quả nhiên tiểu ngọc mới giống con gái của cha cô, dây thần kinh đều thô kệch hệt như nhau.

Hôm sau Hứa Tâm An dậy hơi muộn, cô vừa nhìn đồng hồ đã giật bắn người, sao mình lại dậy muộn như vậy, cô nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, vừa ra phòng khách đã thấy Tất Phương đang ăn sáng.

Truyện xuất bản được type và chia sẻ phi lợi nhuận với các bạn chưa có điều kiện tiếp cận sách, vui lòng không sao chép vì mục đích thương mại hay bất kỳ mục đích nào khác, nếu có hãy mua sách thật ủng hộ tác giả.

Sữa đậu nành, cháo trắng, quẩy chiên, còn cả mấy quả trứng.

“Ồ đâu ra vậy?” Mấy món này nhìn quen lắm, hình như là đồ của quán ăn sáng phía bên kia đường.

“Tôi muốn ăn sáng, cô lại chưa dậy, nên tôi ra ngoài kiếm gì đó để ăn.”

Hứa Tâm An ngồi xuống, vô cùng tự nhiên lấy bát sữa đậu nành, cắn miếng quẩy chiên: “Nếu anh có tiền, vậy phiền anh trả tiền phòng đi, ở đây tôi tính tiền theo ngày.”

“Tôi không có tiền thật mà.” Tất Phương lắc đầu nói.

“Không có tiền sao mua được đồ ăn sáng?” Hứa Tâm An cau lên, tên lừa đảo này!

“Thì tôi cứ đi thôi, thấy bên kia có bán đồ ăn, liền mỉm cười với bà chủ.”

“...” Suýt nữa Hứa Tâm An bị nghẹn bánh quẩy mà chết, cười một cái thì người ta cho cả đồng đồ ăn sao? Đây không phải là Điều tình mà là Hồ ly tinh!

“Tôi nói với bà ấy, đồ ăn có vẻ rất ngon, tay nghề đỉnh quá.”

Hứa Tâm An cắn mạnh miếng quẩy, tên này không chỉ là Hồ ly tinh mà còn là Nịnh hót tinh.

“Bà chủ tốt bụng lắm, rất dễ tính, còn cho tôi ăn thử, tôi thấy ăn cũng được.”

Cho anh ăn chùa anh còn chê bai gì nữa? Hứa Tâm An âm thầm khinh bỉ anh ta.

“Thế nên tôi nói với bà ấy, tôi ở tiệm đối diện, để tôi chạy về lấy bát đựng. Hứa Tâm An vẫn còn đang ngủ chưa dậy, tôi lấy ít đồ ăn sáng về.”

“...” Hứa Tâm An bỗng khựng người lại, miếng bánh quẩy rơi trên bàn.

Tên, chết, tiệt, này, nói, lung, tung, gì, với, người, khác, thế!!!

“Bà chủ đúng là người tốt, thấy tôi cầm bát qua liền mức đầy tô để tôi cầm về, cô dậy cũng có đồ ăn rồi đây này, khỏi cần cảm ơn.”

Ai muốn cảm ơn anh hả? Hứa Tâm An rất muốn lật bàn.

Anh ta không biết xấu hổ đem thức ăn về, có điều người ta biết tiệm nển đối diện, vậy là không những cô phải trả tiền ăn đó, mà có khi người ta còn nghĩ cô có quan hệ gì với anh chàng này nữa. Hứa Tâm An nghiêng rằng, trong khi Tất Phương coi như không có chuyện gì, tiếp tục ăn thêm ba cái bánh chiên, hai chiếc quẩy và một bát sữa đậu nành lớn.

Hứa Tâm An giận vô cùng, âm thầm nhắm đi nhắm lại trong đầu “tôi nhịn anh”.

Hôm đó Hứa Tâm An mặt dày tới tiệm ăn sáng đối diện để trả tiền, cô không thể ăn no rồi quýt tiền như thế được. Lúc trả tiền bà chủ tiệm còn cười tí mắt: “Tiểu An à, đó là bạn trai của cháu hả?”

Hứa Tâm An nặn ra một nụ cười: “Sao thế được, chỉ là bạn của một người họ hàng xa lắc xa lơ tới ở nhà cháu mấy ngày thôi ạ.”

“À, à.” Bà chủ tiếp tục mỉm cười: “Vậy cũng tốt, đây là duyên phận đấy.”

Hứa Tâm An ngượng cười, chào tạm biệt bà chủ.

Loại nghiệt duyên này, không có còn hơn.

Lúc cô trở về tiệm, tên nghiệt duyên đó đang đứng bên cửa sổ tắm nắng, vuốt ve chậu cây đặt bên bệ cửa như vuốt ve người yêu. Chậu cây đó trước đây tưới nước thế nào cũng không khá lên nổi, bây giờ hình như tươi tốt hơn rất nhiều, bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Tất Phương đang mỉm cười với chậu cây, mái tóc màu nâu đỏ óng ánh trong ánh nắng ảm áp, đẹp trai ngồi ngời.

Hứa Tâm An chợt nhận ra cơn giận của mình đã dịu đi phân nửa. Được rồi, có lẽ Cầu Tái Ngọc nói cũng có lý, đẹp trai tới mức độ này cũng coi như bù đắp được đôi chút.

Lúc này điện thoại bỗng đổ chuông, người gọi đến là Cầu Tái Ngọc. Cô nàng chỉ muốn xác nhận Hứa Tâm An có an toàn không, cửa tiệm có đang mở cửa buôn bán bình thường không, có kế hoạch gì không, vân vân. Hứa Tâm An nói chuyện một hồi với cô nàng, Cầu Tái Ngọc hứa là sẽ giúp cô điều tra về vụ các cửa tiệm nên bị hại, cũng điều tra luôn về Tất Phương. Đây là chuyện tồi qua hai người họ đã bàn bạc, Hứa Tâm An cũng cảm ơn tấm lòng của cô nàng, Cầu Tái Ngọc lại dặn dò cô phải cẩn thận, khuyên cô nên nhẫn nại, còn nói có cơ hội thì nhớ chụp vài tấm hình của Tất Phương gửi cho cô nàng, để ngắm cho thích mắt.

7. Chương 2-4

Hứa Tâm An không còn gì để nói, bèn cầm điện thoại chụp vài tấm hình gửi cho Cầu Tái Ngọc, đại thần Tất Phương mặt dày còn quay sang mỉm cười. Lúc nhận được tấm hình đó, Cầu Tái Ngọc hú hét không ngừng, nói rằng mình bỗng dưng tràn đầy sức sống, tinh thần sáng khoái.

Ngày hôm đó không xảy ra chuyện gì, Hứa Tâm An xem đi xem lại nhiều lần danh mục kho hàng cũ lẫn mới với hi vọng tìm ra chút manh mối, nhưng vẫn không kiếm được món hàng nào được đánh dấu đặc biệt. Còn anh chàng Tất Phương thì vẫn biếng nhác không thay đổi, Hứa Tâm An bảo anh ta cố gắng nghĩ xem nên bắt đầu từ tìm kiếm manh mối từ đâu để nhanh chóng hành động, anh ta bảo vẫn đang suy nghĩ. Sau đó, sau đó... thì không có sau đó.

Hôm đó đúng vào kì nghỉ tết Dương lịch, khách qua lại đờn Phỉ Thúy tấp nập, song không có mấy khách ghé vào tiệm nên, Hứa Tâm An vẫn đang gặp khó khăn trong việc “phá án”, trong khi việc làm ăn cũng không có gì khởi sắc, nhìn cửa tiệm đối diện buôn bán sôi động mà không khỏi ngưỡng mộ, cô quay đầu nhìn thấy Tất Phương đang ngồi trên ghế sofa ngáp ngủ thì giận điên người. Vị thần này cả ngày hết ăn lại ngủ, đúng là đồ ăn hại. Chẳng thể hi vọng anh ta cứu giúp thế giới. Nhưng giúp việc buôn bán thêm thuận lợi thì có được không nhỉ?

Hứa Tâm An đột nhiên lóe ra được ý tưởng mới, liền kéo Tất Phương ngồi xuống cái ghế cạnh cửa sổ ngay cửa ra vào: “Anh cứ ngồi ở đây nha, mặt hướng ngoài cửa sổ, miệng phải cười thật tươi. lát nữa nếu có khách bước vào tiệm, anh vẫn cứ tiếp tục mỉm cười tươi như vậy, sau đó đồng dặc nói ‘Xin chào quý khách.’”

Tất Phương chau mày lại: “Tôi là thần, sao phải tiếp khách.”

“Tối nay tôi hầm móng giò.”

Vị thần không muốn tiếp khách đó bỗng phần chân hẫ lên: “Được thôi.”

Cách lớp kính trong suốt, người đi ngoài đường đều nhìn thấy trong tiệm Quang Minh có một anh chàng siêu cấp đẹp trai, nên có khá nhiều cô gái đủ mọi lứa tuổi tấp nập vào xem.

“Chào mừng quý khách. Cửa tiệm chúng tôi có đủ loại nền dùng để trang trí hoặc chiếu sáng, cũng có những vật dụng dùng để trang trí nền, vừa tiện dụng lại vừa đẹp mắt. Hôm nay đang có chương trình giảm giá đặc biệt, mời quý khách vào xem thử.” Hứa Tâm An mở cửa tiệm, nhiệt tình chào đón.

Doanh thu hôm nay khá tốt, Hứa Tâm An giữ lời hứa làm bữa cơm tối có món móng giò hầm cho vị thần nọ.

Nhưng Tất Phương được voi đòi tiên, bắt đầu chọn thực đơn cho ngày mai. Không ngờ còn dám nói: “Tôi nhớ rõ những cửa tiệm Tim Cái Chết ngày xưa, cũng bởi nhà họ nấu ăn rất ngon.”

Hứa Tâm An lập tức sầm mặt, liệt tở liệt tông à, các vị nấu cơm ngon như thế, con thật không biết là phúc hay là họa nữa.

Mấy ngày tiếp theo, Hứa Tâm An thấy bản thân đã gặp họa rồi, bởi vì Tất Phương quá buồn chán nên suốt ngày gây chuyện.

Ví dụ anh ta sẽ đốt nền trong tiệm cho vui, bị cô cảnh cáo một lần rồi nhưng chẳng bao lâu sau anh ta lại rảnh rồi sinh nông nổi, đốt tiếp cho vui lần nữa. Người sống tận mấy ngàn năm, già mấy vạn tuổi mà con nghịch ngợm như trẻ con. Hứa Tâm An không chịu nổi nữa, cầm chổi đuổi đánh anh ta nữa con phở.

Hay là chuyện anh ta chê không khí trong tiệm quá ẩm đậm, bèn làm phép khiến chậu cây và mấy đóa hoa cùng nhau nhảy múa, đúng là nhảy thật, còn bật nhạc cực lớn, đặc biệt là loại nhạc có tiết tấu Yoyoyo. Thế là tất cả cây cối đều vươn cành, những bông hoa đua nhau nhảy múa cùng anh ta. Hứa Tâm An gần như phát điên, anh ta muốn biến tiệm cô thành động yêu quái sao hả? Lỡ có khách hàng bước vào, không dọa chết người ta thì mới là lạ đó.

Hứa Tâm An tắt nhạc nghiêm túc cảnh cáo Tất Phương phải biết chừng mực, tiệm của cô còn làm ăn buôn bán, không được phép mở nhạc, không được phép nhảy múa. Tất Phương bĩu môi, như chịu nhiều thiệt thòi lắm. Cầm mấy chậu cây và hoa tới một góc, lí nha lí nhí nói gì đó rồi âm thầm nhảy múa, đúng lúc có một vị khách bước vào, nhìn thấy cảnh tượng đó thì sợ quá chạy mất luôn. Hứa Tâm An không nhịn được nữa, một lần nữa cảnh cáo Tất Phương, không ngờ anh ta lớn tiếng chống đối đòi dẫn theo đám cây cảnh và mấy chậu hoa bỏ nhà ra đi.

Đâu là nhà của anh hả???

Hứa Tâm An lại vung chổi lên truy sát anh ta dọc một con phố, ai ai cũng thấy.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà tiếng xấu đồn khắp đường Phỉ Thúy, Hứa Tâm An giận dữ viết [i]email[/i] gửi cho cha mình.

“[i]Cha yêu quý của con, rốt cuộc khi nào cha mới đọc được email của con đây? Tới lúc nào cha mới chịu về nhà? Con gái của cha sắp chết rồi, bị yêu quái chọc giận mà chết.”[/i]”

Tất Phương bưng một tách trà hoa ngồi kế bên, âm thầm xem cô viết [i]email[/i], còn hờ hững bình luận: “Nên mới nói là do cô quá hẹp hòi. Cô thấy không, một vị thần viên cổ như tôi còn bị con người nhỏ bé như cô cầm chổi đuổi đánh mà tôi còn chưa nói gì, cô cấm tôi làm hết chuyện này đến chuyện kia mà tôi có than thở chi đâu.”

Hứa Tâm An gõ bàn phím càng mạnh hơn.

Đúng là anh ta không nói gì! Anh ta chỉ nói: “Ai da, chạy mệt quá, hay tối nay nấu gà hầm nhé.”

Đúng là anh ta không làm gì cả, chỉ không cho làm việc này thì anh ta sẽ nghịch cái nọ, không cho nghịch cái nọ thì anh ta lại phá cái kia. Cửa tiệm cô sắp xếp gọn gàng ngay ngắn mà nay anh ta bày cái này, mai dời cái nọ. Đã làm rồi tung mọi thứ, lớn tiếng nói mình làm việc quá mệt mỏi, đòi ăn hết món này đến món kia.

Hứa Tâm An nghĩ tới đó, lại bổ sung một câu vào [i]email[/i]:

“[i]Tiệm chúng ta sắp đóng cửa rồi, bị tên yêu quái ăn hết đồ rồi, sắp không xoay sở được nữa rồi cha ơi.[/i]”

“Tất Phương nhận xét: “phép tu từ phóng đại của cô vận dụng quá khoa trương.”

“Vị thần này, anh im miệng được không?” Hứa Tâm An nổi giận, lại muốn cầm chổi đánh anh ta.

Thần không chịu im miệng mà nói tiếp: “Hay là tối nay ăn sườn xào chua ngọt đi.”

“Suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn, hung thủ rốt cuộc là ai, chuyện này phải điều tra thế nào, anh có manh mối gì không?” Hứa Tâm An hỏi.

“Món sườn xào chua ngọt nhất định có thể kích thích linh cảm của tôi.” Thần đáp.

Đúng là đồ vô liêm sỉ.

Tối hôm đó Hứa Tâm An cố ý không nấu sườn xào chua ngọt, lúc ăn cơm bắt gặp ánh mắt ai oán của Tất Phương, anh ta còn bỏ ăn để chống đối. Hứa Tâm An mặc kệ anh ta, khi gọi điện cho Cầu Tái Ngọc còn cố

ý nói trước mặt Tất Phương: “Theo lý mà nói, thần ma chỉ ăn nhang khói của người trần, không ăn cơm cũng không sao. Hít chút không khí trong lành, hấp thụ tinh hoa trời đất là được rồi.”

Ánh mắt Tất Phương nhìn cô càng ai oán hơn.

Trong điện thoại Cầu Tái Ngọc nhắc nhở Hứa Tâm An: “Tuy là anh ta đẹp trai lại vô hại, nhưng cậu cũng phải cẩn thận đấy.”

Hứa Tâm An ôm chặt lấy ngực mình: “Tiểu Ngọc à, cậu làm tớ cảm động quá, tớ còn tưởng mình phải nói câu này với cậu ấy chứ.”

“Gi, tớ là loại phụ nữ không có đầu óc thế sao? Tớ nói cậu biết, cẩn thận thì cẩn thận, nhưng nếu có thể nhìn thêm mấy lượt sờ thêm mấy lần thì cũng đừng khách sáo. Cậu bất chấp nguy hiểm lớn để giữ anh ta ở lại, cũng phải đòi chút bồi thường chứ, đúng không nào.”

“Vừa khen được một câu thì cậu lại hiện nguyên hình rồi.”

“Còn nữa, hôm nay tớ đã tra hết thông tin cá nhân trên hệ thống, đúng là hoàn toàn không thấy tư liệu về anh ta. Thậm chí tớ còn dùng hệ thống nhận diện khuôn mặt để tìm kiếm, cũng không có anh ta. Anh ta không đăng ký hộ khẩu, là một người không có thân phận.” Hai hôm trước Cầu Tái Ngọc vẫn tới giúp đỡ Hứa Tâm An tìm Nền Hồn, hôm nay có việc không thể tới, đành gọi điện báo cáo tiến độ điều tra.

Hứa Tâm An chưa kịp hoàn hồn thì Tất Phương đã quay sang nói: “Chẳng qua tôi lười làm thôi, sau này lại phải thay đổi tư liệu, rất phiền phức.”

“Được rồi, được rồi.”

Hứa Tâm An đẩy anh ta ra: “Lấy lười biếng làm lý do không có gì đáng để tự hào cả, hiểu chưa? Hơn nữa chúng tôi đang nói chuyện, anh nghe trộm làm gì!”

Tất Phương bị đẩy sang một bên, lằm bằm chê Hứa Tâm An quá thô lỗ, còn nói tự anh ta có thể nghe thấy được, cần gì phải nghe trộm.

Cầu Tái Ngọc vội vàng lên tiếng: “Tâm An à, lúc này hình như tớ quên dặn cậu, cậu đừng bao giờ tranh chấp với anh ta. Dù sao cũng chưa hiểu rõ đối phương, ngộ nhờ anh ta tức giận làm hại cậu thì sao? Thần tiên luôn có vài thứ pháp thuật rất khủng khiếp. Cậu quên rồi à? Chủ của hai tiệm Tim Cái Chết đột ngột tử vong không rõ manh mối, cuối cùng cảnh sát phải kết luận là tai nạn bất ngờ. Bởi vậy nếu nhìn được thì cứ nhìn, đừng chọc giận anh ta.”

Hứa Tâm An chau mày: “Không kịp nữa rồi.”

“Á!” Cầu Tái Ngọc giật nảy mình: “Anh ta đã làm gì cậu?”

“Không, ý tớ là, tớ đã chọc giận anh ta cả tỷ lần rồi.” Kiểu những chuyện nhỏ như mắng nè, quát nè, cầm chổi đuổi đánh nè, không cho phép anh ta chơi đùa, bắt anh ta giúp bưng đồ, lau bàn, không cho ăn cơm... “Cảm ơn cậu nhắc nhở tớ, anh ta đang ở bên cạnh ngạc nhiên, hóa ra mình còn biết pháp thuật khủng khiếp nữa.” Cười y như yêu tinh ấy.

“...” Cầu Tái Ngọc câm nín.

Hứa Tâm An lại nói: “Tiểu Ngọc à, tớ nhờ cậu một việc. Tóm lại nếu tớ chết đi, bất luận là chết như thế nào, lúc cha tớ về, nhất định bảo cha phải tìm ra Nền Hồn. Sau đó hủy nó đi, tuyệt đối không để con yêu quái nào nó được chết thanh thản.”

“Này này này.” Tất Phương ngồi bên vội vàng kháng nghị. “Cô chết là việc của cô, sao cô lại không cho người khác chết.”

Hứa Tâm An vui vẻ cúp điện thoại, nhìn Tất Phương một thoáng mới mỉm cười nói: “Tuy đây không phải lời một người tốt bụng nên nói nhưng tôi vẫn muốn nói ~ Muốn chết à, không dễ thế đâu! Vị thần này, xin anh nhường đường, tôi còn phải về phòng.”

Tối hôm đó Hứa Tâm An ngủ rất ngon, tới hôm nay vẫn chưa thấy tên yêu ma quỷ quái nào đến tìm, ngoại trừ Tất Phương, cũng không có chuyện kỳ lạ gì xảy ra. Ngộ nhờ hai tiệm Tim Cái Chết kia thực sự chỉ gặp

tai nạn bất ngờ thì sao? Hứa Tâm An tự cười nhạo mình quá ngu ngốc, cô không thấy hoảng sợ nữa, chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay.

8. Chương 3

Tối hôm sau, Hứa Tâm An đi đổ rác, sẵn tiện quét dọn sân vườn, đèn đường cách chỗ này khá xa, một chiếc đèn trong sân còn bị hỏng. Cô nghĩ bụng, đèn bị hỏng coi như tiết kiệm được chút ít tiền điện, không cần thiết phải sửa. Lúc này trong góc khuất khá tối, Hứa Tâm An đang quét dọn bỗng nhận thấy có một ánh mắt đang quan sát mình.

Cô dừng mọi việc đang làm dở, giả vờ lấy giỏ đựng rác rồi lập tức quay đầu. Ngay góc tường dường như có một bóng người vụt biến mất. Nói vậy bởi Hứa Tâm An không hề nhìn thấy, nhưng cô cảm giác được rất rõ ràng, liền nhìn xuống dưới đất, quả nhiên có một cái bóng, đúng là có người!

Hứa Tâm An không suy nghĩ gì, chỉ muốn chạy nhanh tới đó xem thực hư. Cô lấy cây chổi làm vũ khí, động tác vừa nhanh vừa dứt khoát, vụt tới đó nhưng lại không nhìn thấy ai.

Bức tường bên góc vườn tối om, yên lặng tĩnh mịch, không có lấy một bóng người.

Hứa Tâm An lùi mấy bước, cúi đầu nhìn cái bóng của mình. Đúng là có bóng, nếu có người đứng ở đâu nhất định sẽ xuất hiện cái bóng như vậy, cô không hề nhìn lầm.

Ôi má ơi, tự nhiên cô anh dung chạy tới đây làm gì! Nào úng nước rồi à! Nếu thật sự có yêu ma quỷ quái muốn hại chủ tiệm Tim Cái Chết thì đúng là cô tự chui đầu vào rọ. Kiểu gì cũng phải hét lên một tiếng, đây là phản ứng và tố chất cơ bản khi gặp phải nguy hiểm cơ mà.

Thôi rồi thôi rồi, cô chẳng những không có tố chất mà phản ứng cũng chậm chạp.

Hứa Tâm An phóng nhanh về nhà với tốc độ hết như lúc nãy cô chạy tới góc khuất.

Vừa tới trước cửa nhà cô liền thở hổn hển, ngẩng lên thì thấy có gì đó không đúng. Không phải ma, mà không có bóng. Phải không? Dĩ nhiên là không rồi. Dù sao thì trong sách hay trên ti-vi đều bảo như thế. Chẳng lẽ là yêu quái? Nhưng nếu là yêu ma quỷ quái muốn hại chết chủ tiệm Tim Cái Chết thì lúc nãy đã có thể lấy mạng cô ngay tức thì, tại sao lại không rat ay.

Hứa Tâm An vội chạy về quên cả việc đặt cây chổi về chỗ cũ, cầm lăm lăm lao thẳng lên tầng hai. Trước khi lên lầu còn cố ý quay đầu nhìn lại góc khuất kia lần nữa. Trời ơi, đúng là không có bóng người nào cả. Lúc nãy thực sự gặp ma rồi, gặp ma rồi.

Cô cầm cây chổi trong tay, sát khí ùng ùng đi thẳng tới trước mặt Tất Phương đang ngồi xem ti-vi trong phòng khách, còn chưa cất lời thì bỗng nhận ra trông mình quá dữ dằn. Ừ, dữ thì cũng dữ rồi, phải bình tĩnh lại.

Tất Phương liếc nhìn cô, lên tiếng trước: “Gì thế, gặp ma à?”

“Ma không có bóng đúng không?”

Tất Phương nghĩ một hồi rồi đáp: “Có thể.”

Có, có thể, có thể? Hứa Tâm An lại nổi giận. là yêu quái cũng được, là thần cũng được, chuyện liên quan tới yêu ma quỷ quái, làm ơn trả lời một cách chuyên môn hơn được không, “Có thể” là cái quái gì?

“Vậy khi nãy chính anh hù dọa tôi đúng không?”

Hứa Tâm An thấy không thể bỏ qua giả thiết này, tiên sinh Tất Phương của chúng ta vừa hay buồn chán, vừa hay nghịch ngợm lại rất gợi đòn, loại chuyện như thế anh ta dư sức gây ra.

“An An à.” Tất Phương uể oải tựa vào sofa, với phong thái vô cùng đẹp trai tuấn tú, anh ta nghiêng đầu khép mắt thở dài: “Cô là loại người ra ngoài thì nhất mà về nhà thì ghê trong truyền thuyết đúng không?”

Hứa Tâm An chau mày, anh ta đang nói gì vậy, tổ lái đến đâu thế này? Hơn nữa An An là tên cho anh ta gọi à?

Tất Phương nhìn biểu cảm của cô, bật cười: “Rõ ràng cô bị hù dọa ở bên ngoài, sau đó mới chạy về nhà trút giận lên tôi.”

Hứa Tâm An lạnh mặt, anh ta đang đùa giỡn hay trêu chọc cô thế? Cô đang hỏi một vấn đề rất nghiêm túc cơ mà, “ra ngoài thì nhất về nhà thì ghê” là cái quái gì không biết.

“Được rồi, được rồi.” Tất Phương ngồi thẳng người, “Cô nhìn thấy gì nào?”

“Cái bóng.”

Tất Phương học cách nghiêm mặt của cô, giả vờ kinh ngạc: “Ôi sợ quá đi mất!”

Lúc này Hứa Tâm An chỉ muốn cầm chổi đuổi anh ta ra khỏi nhà!

Cuối cùng Tất Phương cũng nói chuyện nghiêm túc: “Tôi không cảm nhận được yêu khí, nên có lẽ đó chỉ là một cái bóng mà thôi.”

“Nhưng phía sau góc khuất đó không có đường, tôi chạy tới đó thì không thấy ai. Rõ ràng một giây trước tôi còn nhìn thấy một cái bóng.”

“Khoảng cách bao xa, chỉ một giây mà cô đã chạy tới đó rồi? Cô bấm giờ đấy à?”

“Đó không phải là trọng điểm được chứ?” Hứa Tâm An gần như phát điên.

“Trọng điểm là tôi không cảm nhận được yêu khí, lúc này tôi đã nói rồi.” Tất Phương tỏ vẻ vô tội, nét mặt đó như đang nói: “Rõ ràng người nói nhầm này giờ là cô!”

“Anh có chắc đó không phải là yêu quái hoặc tà ma nào tới gần hãm hại chủ tiệm Tim Cái Chết không?”

“Chắc. Tôi đã tạo kết giới ở phạm vi một dặm quanh cửa tiệm và ngôi nhà rồi, nếu có yêu ma quỷ quái thần tiên không phải con người đi vào thì chắc chắn tôi sẽ biết.”

Hứa Tâm An ngơ ngác, cuối cùng đã nhận ra trọng điểm mới của chủ đề: “Xin hỏi vị thần này, sách lược cuat anh là đợi hung thủ tới tận nơi hòng giết tôi rồi anh sẽ thuận tay bắt hãm, phải không?”

“Tuy không có văn bản báo cáo xác nhận nhưng giờ ngẫm lại thì đúng là tôi vẫn đang thực hiện phương án này.”

“Vậy xin hỏi vị thần này, anh có biết đối phương là ai không?”

“Tôi nói từ lâu rồi còn gì? Tôi không biết.”

“Vậy dù kẻ đó có là ai đi chăng nữa thì anh cũng đối phó được đúng không?”

“Nghe cô nói kìa, dù là thần tiên hay yêu ma cũng không có ai là vô địch, đương nhiên tôi không thể đánh thắng tất cả kẻ địch.”

“Thế sao anh không điều tra cho kĩ rồi chuẩn bị mọi thứ, lỡ đối thủ mạnh hơn anh, anh phải làm sao?”

“Chạy thôi. Đánh không thắng chẳng lẽ đứng yên đó chờ chết?”

Hứa Tâm An suýt rớt hàm, quả là nhất gan tới mức thẳng thắn hung hãn.

“Hơn nữa, không thắng được là không thắng được, biết sớm hay muộn thì có gì khác nhau? Nên giờ mới cần cô tìm ra Nền Hồn chứ. Nếu kẻ đó còn chưa tới mà cô đã tìm ra Nền Hồn và câu thần chú rồi thì chẳng phải mọi người đều đỡ phiền sao?”

Mọi người cái gì, rõ ràng chỉ có mình anh ta đỡ phiền!

Hứa Tâm An hết nói nổi vị thần trước mặt này, tức giận dùng dùng trở về khu vườn của mình. Nhất định phải kiểm tra việc gì đó để làm, nếu không cây chổi của cô lại đập lên người Tất Phương mất. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, phải suy nghĩ kỹ lại. Đúng vậy, phải nhanh chóng tìm ra Nền Hồn, nếu nó là sứ mệnh của gia tộc, vậy những bùa chú đó nhất định còn trong đồng sách cổ ở nhà. Bây giờ cô phải nhờ vả Tất

Phương, đợi khi tìm được Nén Hồn và câu bùa chú, mọi chuyện sẽ khác thôi. Chẳng phải Nén Hồn có thể tiêu diệt được tất cả thần tiên yêu ma sao? Kể nào dám đến phá hoại cửa tiệm nhà cô, cô sẽ dùng Nén Hồn tiêu diệt kẻ đó.

Nghĩ thôi đã thấy khí thế bừng bừng rồi, có điều hiện thực rất tàn khốc. Tối đó Hứa Tâm An lại tới kho hàng tìm cả buổi, thu dọn một đồng hộp cao ơi là cao mà vẫn không hề thấy bóng dáng của Nén Hồn đâu.

Đáng giận hơn là, khi cô đi hỏi Tất Phương lần nữa, cho dù anh ta không biết chính xác hình dáng Nén Hồn của mỗi cửa tiệm ra sao, nhưng vẫn phải có chút manh mối gì chứ. Linh Phù Hồn Hỏa gì gì của anh ta nhất định phải có ký hiệu đặc biệt nào đó. Thần tiên bọn họ muốn tìm Nén Hồn trong đồng nền bình thường cũng phải đánh dấu chứ, kiểu gì chẳng có cách.

Không ngờ lại có thật!

Tất Phương hung hồn nói ra một biện pháp “đơn giản và dễ làm”.

“Chỉ có chủ tiệm Tìm Cái Chết mới thắp sáng được Nén Hồn, tôi sẽ đốt toàn bộ nến trong nhà cô, câu nến cuối cùng còn sót lại chắc chắn là Nén Hồn.”

Hứa Tâm An: “...”

Đây là sáng kiến điên rồ gì thế! Hứa Tâm An lại cầm cây chổi đuổi đánh anh ta chạy nửa con phố.

Mấy hôm sau vẫn không xảy ra chuyện gì, nhưng Hứa Tâm An thấy bản thân càng ngày càng nghi ngờ đủ thứ. Có khi cô đổ rác, lúc đặt túi xuống đất liền nhìn thấy có ánh mắt nào đó đang nhìn mình đăm đăm, nhưng xoay người lại thì chẳng thấy gì cả. Đôi lúc đi tới chỗ tối, tự nhiên thấy ớn lạnh sống lưng, nhưng ngoái đầu xem phía sau lại chẳng có gì hết.

Cô không kể chuyện này với Tất Phương, miễn cho anh ta cười nhạo, cô cũng không muốn bị anh ta chọc giận.

Cha Hứa vẫn chưa hồi âm, lá thư cảnh báo đầu tiên đã được gửi đi mười ngày rồi, Hứa Tâm An hết sức lo lắng, song lại không thể nói ra, Tất Phương không phải một người đáng để trút bầu tâm sự, cầu tãi ngọc càng không, cô cũng không muốn bạn bè phải lo lắng cùng mình. Cô tự an ủi bản thân, dù sao cha luôn như vậy, sau khi cha ra khỏi vùng rừng rú khỉ ho cò gáy nào đó sẽ gọi điện cho cô, chỉ là vấn đề thời gian thôi, không cần sốt ruột.

Lại đợi thêm mấy ngày, vẫn chưa tìm ra Nén Hồn, cha cô cũng không gọi điện về, song Hứa Tâm An bỗng nảy ra một ý hay.

Lúc trước cô đúng là quá ngốc, sao lại bị Tất Phương bó hẹp tư duy cơ chứ. Yêu ma quỷ quái đâu phải thứ gì xa lạ, hiện tại mạng Internet kết nối cả thế giới, công nghệ phát triển như thế rồi. Con người đã có thể lên được mặt trăng, thống trị vũ trụ này. Ủ, tuy nói như thế có hơi lố, nhưng không thể phủ nhận những thành tích đáng ngưỡng mộ của loài người, nên cô mà lên mạng tìm kiếm nhất định sẽ tìm được một gia tộc hàng ma cực giỏi, hoặc pháp sư nào đó, bây giờ mọi người đều kinh doanh trên mạng mà, biết đâu cô lại tìm được cao thủ giúp mình.

Vả lại tên Tất Phương nào cá vàng kia không nhớ những tiệm Tìm Cái Chết khác, nhưng chắc chắn các chủ tiệm Tìm Cái Chết kia phải biết anh ta. Còn năm gia tộc nữa cơ mà. Cô lên mạng đăng tin, chỉ nói muốn tìm tiệm Tìm Cái Chết và Nén Hồn. Nếu thật sự có chủ tiệm Tìm Cái Chết nào nhìn thấy, tự nhiên họ sẽ hiểu điều cô muốn nói.

Cô nên liên kết tất cả các chủ tiệm lại với nhau, thêm cả cao thủ hàng ma, mọi người đoàn kết lại đối phó với hiểm nguy trước mắt này.

Đây không đơn thuần là vấn đề các tiệm Tìm Cái Chết bị hãm hại, nếu yêu ma quỷ quái e sợ Nén Hồn đến vậy thì e rằng đằng sau việc này còn âm mưu gì đó. Chưa biết chừng còn là kế hoạch hủy diệt nhân loại, không chế địa cầu cũng nên, chẳng phải trong phim ảnh đều vậy còn gì? Kẻ xấu diệt trừ chướng ngại trước chắc chắn là có mục đích gì đó.

Người biết trên thế gian có tiệm Tìm Cái Chết không nhiều, yêu ma muốn đối phó họ nhất định phải có lai lịch ghê gớm, may mà từ trước đến nay các cửa tiệm này đều không phô trương, cửa tiệm của cô là ví dụ

diễn hình, khiêm tốn tới thất truyền pháp thuật hàng ma, đã đạt đến cảnh giới hoàn toàn không biết nhà mình là tiệm Tìn Cái Chết.

Tóm lại biện pháp tốt nhất là tìm được người chung cảnh ngộ, đoàn kết lại với nhau.

9. Chương 3-2

Hứa Tâm An nói là làm, cô lên mạng tìm cả ngày, không ngờ thật sự kiếm được diễn đàn nói về hàng ma phục yêu, xem phong thủy đủ kiểu, các diễn đàn này không hề ít, nội dung bên trong khiến cô hoa mày chóng mặt, để tiêu hóa những thứ đó đúng là vất vả trăm bề.

Hứa Tâm An là một người thích đọc sách. Thành tích ở trường trước giờ đều rất tốt, bảo cô là một sách học giỏi cũng rất chuẩn xác. Đọc đủ loại sách trên đời, các môn học luôn đạt kết quả xuất sắc, giáo viên đều đặt kỳ vọng cao vào cô, cô thuận lợi thi đỗ vào Đại học rồi tốt nghiệp với thành tích xuất sắc. Tuy Hứa Tâm An đã biết cuối cùng mình chẳng phải trở về tiếp quản tiệm nền của gia đình, nhưng cô vẫn nghiêm túc hoàn thành con đường học tập. Mặc dù việc giúp đỡ cha kinh doanh tiệm nền không phải là điều mà cô thích, song cô vẫn cố gắng làm thật tốt. Cô hết sức chuyên tâm nghiên cứu việc kinh doanh trên mạng, thiết kế trang trí giá hàng trong cửa tiệm, kiểu dáng mẫu hàng và tất cả các hạng mục khác, vì vậy mà từ khi cô tiếp quản tiệm nền, doanh thu của cửa hàng luôn rất khá.

Bây giờ cô hạ quyết tâm phải liên kết với các tiệm Tìn Cái Chết và pháp sư hàng ma lại với nhau, nên đương nhiên cô cũng vô cùng nghiêm túc và chuyên tâm. Tuy nhiên, đây không phải là một ngành nghề bình thường, có những sự việc và thuật ngữ chuyên ngành cổ quái lạ lẫm mà cô không hiểu, cũng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Thế nên cô cứ lướt xem hết tất cả nội dung, bình luận, sự kiện trong các diễn đàn và trang mạng mà cô tìm được, rồi ghi chép lại thật cẩn thận.

Sau một tuần nghiên cứu, cô nghĩ mình thực sự có thể bày sạp làm thầy bói rồi.

Thế là một ngày nọ, Hứa Tâm An lập topic (*) đầu tiên trên diễn đàn “Không Hề Thần Bí” mà cô thấy đáng tin cậy và nhiều thành viên nhất. cô không nói ngay về “Tiệm Tìn Cái Chết” và “Nền Hồn”, cũng không nhắc đến chuyện tìm pháp sư hàng ma. Cô cố ý dẫn dắt rằng có hai cửa tiệm Tìn Cái Chết gặp nạn diệt môn một cách thần bí, Nền Hồn không cánh mà bay, đây là chuyện lớn trong nghề, không biết sao lại không nghe ai nhắc đến?

(*) Lập topic hay thread trên diễn đàn tức là lập chủ đề để thảo luận trên diễn đàn, chúng ta quen gọi là lập “thớt” trên diễn đàn.

Lập topic xong, Hứa Tâm An ngồi đợi cả ngày vẫn không thấy ai vào bình luận, còn bị những topic mới đẩy xuống tuốt phía dưới, đang chán nản chợt thấy có người bình luận, topic lại được đẩy lên đầu làm Hứa Tâm An phấn chấn hẳn lên, vội mở ra xem. Không ngờ người bình luận kia lại hỏi: “Tiệm Tìn Cái Chết là gì vậy, là cửa tiệm chuyên bán công cụ giết người, sau đó lo cả việc siêu độ sao?”

Hứa Tâm An thất vọng nảo nề.

Bình luận đó kéo theo một đám người vào trả lời, nhưng tất cả đều nói xằng nói bậy, chẳng liên quan gì đến chủ đề chính. Hứa Tâm An vừa trông tiệm vừa lướt diễn đàn nhưng không tìm được thông tin nào có ích, topic của cô lại nhanh chóng bị đẩy sang trang hai do chẳng ai đoán hoài, khi cô tải lại lần nữa thì topic ấy đã bị đẩy sang trang thứ ba.

Xem ra lập topic không đem lại hy vọng gì, Hứa Tâm An quyết định hai ngày sau sẽ thử dùng cách tự thuật khác xem sao, nếu không được thì đổi sang diễn đàn khác thử lại lần nữa.

Nhưng cô không ngờ, đến ngày thứ hai, cô nhận được một tin nhắn riêng trên diễn đàn “Không Hề Thần Bí”.

Người gửi tin nhắn có nickname là: “Như Hổ Phục Ma”. Người đó viết: “Sao bạn lại biết chuyện về tiệm Tìm Cái Chết? Mau xóa topic kia đi, bạn sẽ chuốc họa vào thân đó. Kẻ muốn tiêu diệt các tiệm Tìm Cái Chết sẽ nhìn thấy đấy.”

Hứa Tâm An thấy khá kích động, cuối cùng cũng gặp được người có hiểu biết rồi ư?

Cô cẩn thận trả lời: “Kẻ đó nhìn thấy thì sao?”

Người đó đang online, lập tức trả lời: “Đến tiệm Tìm Cái Chết mà kẻ đó còn tiêu diệt được thì bạn nghĩ sẽ thế nào?”

Xem ra người đó thật sự biết về tiệm Tìm Cái Chết, Hứa Tâm An bèn hỏi: “Bạn là ai?”

Người đó hỏi ngược lại: “Bạn lập topic đó để làm gì? Cần tìm sự giúp đỡ sao?”

Tim Hứa Tâm An đập nhanh hơn nữa, cô len lén liếc về phía Tất Phương, người đó vẫn như ngày thường, hai ba giờ chiều là leo lên sofa trong tiệm đánh một giấc ngủ trưa ngon lành. Có nhiều lần trong lúc anh ta ngủ như thế, Hứa Tâm An rất muốn treo một tấm bảng ghi dòng chữ: “Mua đủ một ngàn tệ sẽ tặng người đàn ông này, miễn đổi miễn trả.”

Hứa Tâm An lại chuyển sự chú ý vào tin nhắn riêng này, đắn đo xem nên trả lời ra sao. Vừa lo sợ người kia là kẻ lừa đảo, vừa sợ vụt mất cơ hội.

Đối phương rất bình tĩnh, Hứa Tâm An không trả lời thì bên đó không có động tĩnh gì.

Hứa Tâm An thẳng thắn hỏi: “Bạn biết tiệm Tìm Cái Chết là gì không?”

Một lúc lâu sau bên đó mới trả lời: “Chủ tiệm Tìm Cái Chết châm lửa Nến Hồn là có thể tiêu diệt linh hồn của thần ma, khiến họ biến mất vĩnh viễn.”

Lúc ấy tim Hứa Tâm An lỡ mất hai nhịp, suýt nữa thì hò hét hoan hô. Cô cố kiềm chế, vô thức liếc nhìn Tất Phương. Thấy anh ta vẫn đang ngủ say, đôi mắt nhắm nghiền, mặt hơi nghiêng, vừa bình yên vừa tuần tú.

Hứa Tâm An thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía màn hình, sau khi lấy lại bình tĩnh, cô gõ phím: “Tôi đang tìm kiếm Nến Hồn, bạn có thể giúp tôi không?”

Một lúc lâu sau, bên đó mới hồi đáp bằng một câu hỏi: “Bạn là ai?”

Hứa Tâm An chau mày, hơi do dự. Nếu nói thẳng ra mình là chủ tiệm của một tiệm Tìm Cái Chết nào đó thì liệu có rước phiền phức về mình không? Hơn nữa cô còn chưa biết đối phương là ai, thế nên cô lại hỏi: “Còn bạn là ai?”

Lần này cô đợi khá lâu, cuối cùng đối phương gửi tin nhắn đến: “Xóa topic kia đi, gọi vào số điện thoại này cho tôi”, sau đó gửi một dãy số điện thoại.

Hứa Tâm An nhanh chóng lưu số điện thoại vào danh bạ, lên tìm topic của mình trên diễn đàn cẩn thận xem lại lần nữa, bên dưới không có tin tức nào hữu ích cả, cũng không nhìn thấy bình luận của người có nick “Như Hổ Phục Ma”, Hứa Tâm An bèn bấm nút xóa topic.

Topic đã bị xóa đi, Hứa Tâm An giữ bình tĩnh nửa phút, định gọi điện cho người kia, song suy nghĩ một lúc thì cô lại vào diễn đàn “Không Hề Thần Bí” tìm kiếm thông tin về nick “Như Hổ Phục Ma”, cô thấy tài khoản đó đã đăng kí được năm năm rồi. Hứa Tâm An nhìn vào bài viết của người đó. Đa số là trả lời bài viết của người khác, chỉ ta cách giải quyết, hoặc là vạch mặt phê phán những kẻ đăng bài lừa đảo, lập khá ít topic, có thể thấy là một người trầm lặng, qua câu chữ và nội dung trả lời có thể thấy người này cũng khá đáng tin.

Sau khi Hứa Tâm An xem xét xong xuôi bèn bấm gọi dãy số điện thoại ban nãy.

Sau vài tiếng chuông chờ, người đó nhấc máy.

“Alo.” Là một người đàn ông, nghe giọng nói đoán chừng người này không lớn tuổi, nhưng cũng không còn trẻ trung.

“Tôi là Tầm Quang Lược Ảnh.” Hứa Tâm An nhỏ giọng nói ra tên nick của mình, đó là tên cô đặt bừa để đăng ký vào diễn đàn này.

“Ừm.” Đối phương đáp rồi không nói gì nữa, khá lạnh lùng, Hứa Tâm An khẽ chau mày, cũng cố ý không nói chuyện, đợi bên kia lên tiếng trước.

Quau một lúc cuối cùng đối phương cũng mở lời, anh ta hỏi: “Cô tìm Nền Hồn làm gì?”

Hứa Tâm An không đáp, chỉ nói: “Anh vẫn chưa nói anh là ai.”

Người kia bật cười: “Cô bé cũng cảnh giác nhỉ.”

Hứa Tâm An cũng hiểu phần nào, chỉ trò chuyện qua mạng người kia không biết cô là trai hay gái, già hay trẻ nên mới cố ý bảo cô gọi điện, bây giờ nghe giọng biết cô là một con gái thì có vẻ khá yên tâm.

“Tôi là chủ tiệm Tìm Cái Chết.” Người kia đáp.

“Cửa tiệm nào?” Hứa Tâm An hỏi.

Người kia lại cười, đáp: “Nhà họ Ngô, tên tôi là Ngô Xuyên.” Anh ta dừng lại chốc lát, hỏi ngược lại, “Còn cô?”

“Họ Hứa. Hứa Tâm An.” Hứa Tâm An cũng đáp lại. Thật ra nhà họ Ngô là nhà nào cô hoàn toàn không biết, không ngờ người kia lại nói anh ta là chủ tiệm tiệm Tìm Cái Chết, điều này khiến cô yên tâm hơn, có chút cảm giác an ủi khi tìm ra đồng minh, cũng khá phấn khích bởi cô lại vô tình tìm được một tiệm tiệm Tìm Cái Chết mà Tất Phương không tìm thấy!

Cô vừa định lên tiếng hỏi anh ta chuyện của Nền Hồn thì ngoảnh đầu lại đã thấy Tất Phương tỉnh ngủ rồi, đang nghiêng người, gối đầu lên cánh tay nhìn cô.

Hứa Tâm An cũng không biết tại sao cô không muốn Tất Phương biết được việc cô đã tìm được tiệm tiệm Tìm Cái Chết, hay phải nói là trước khi xác định rõ ràng mọi chuyện thì cô không muốn cho anh biết, bởi vì tiệm tiệm Tìm Cái Chết và Nền Hồn liên quan mật thiết tới cái chết của Tất Phương. Tất Phương nói anh ta rất chờ mong, cô hoàn toàn không bận tâm tới điều ấy, tuy nhiên vào lúc này cô lại không nói rõ được cảm xúc của mình. Tóm lại là cô vẫn chưa muốn cho anh ta biết.

“Ừm, hóa ra con cháu nhà họ Hứa. Rồi sao? Tại sao phải tìm Nền Hồn? Nền Hồn nhà cô đâu?”

Hứa Tâm An không nhìn Tất Phương nữa mà nhìn chăm chăm vào máy tính trên bàn thu ngân, mở miệng đáp: “Chúng ta có thể gặp mặt không? Gặp mặt rồi nói.”

“Được đó. Cô ở đâu nào?”

“Thành phố W.”

“Tôi cũng thế, thật là trùng hợp.”

“Vậy hẹn vào Chủ nhật nhé. Anh thấy sao?”

“Bây giờ tôi đang có thời gian, có thể gặp ngay được không?” Ngô Xuyên nói tiếp: “Tôi sắp có việc bận, ngày mai phải tới nơi khác, chắc phải một thời gian nữa mới quay về được.”

Hứa Tâm An do dự một lúc, cô thấy mình chưa chuẩn bị gì cả. Cô dự tính nếu gặp vào Chủ nhật thì cô còn thời gian hai ngày để tìm hiểu thêm chút nữa, nhưng chuyện Ngô Xuyên phải đi gấp khiến cô khá lúng túng. Nếu bỏ qua cơ hội này thì lần sau không biết lúc nào mới hẹn được.

“Được rồi, bây giờ vậy. Hẹn ở đâu?”

Ngô Xuyên nói ra địa chỉ của một quán cà phê, tầm nửa tiếng nữa anh ta sẽ tới đó, nếu đợi hai mươi phút mà Hứa Tâm An chưa đến hoặc cô không đến một mình, anh ta sẽ bỏ đi.

“Cô cũng biết đấy, gần đây tiệm tiệm Tìm Cái Chết không được yên bình. Tôi không biết cô là ai, đồng ý gặp cô đã là quá mạo hiểm rồi, vậy nên chuyện này cô không được nói với bất kì ai, chỉ có thể tới đó một mình.”

Anh ta nói rất có lý, bởi vì Hứa Tâm An thấy việc cô đến gặp anh ta cũng rất mạo hiểm.

“Cô mặc quần áo màu gì?” Ngô Xuyên hỏi.

“Áo khoác màu đỏ, tóc ngang vai, gọng kính màu đen.”

“Được rồi, cô cứ đến đó đi, tôi sẽ tới đánh tiếng gọi cô.” Ngô Xuyên nói xong liền cúp máy.

Đúng là quá cẩn thận, cũng không nói đặc điểm hình dáng của mình, xem ra Ngô Xuyên không định để cô tìm được anh ta trước, và nếu anh ta thấy có gì đó bất ổn sẽ đi về ngay. Có lẽ anh ta thật sự biết được nội tình, đúng là chủ của tiệm tiệm Tìm Cái Chết nên mới đề phòng cẩn thận như vậy.

10. Chương 3-3

Hứa Tâm An nghĩ như thế, lúc quay đầu lại phát hiện Tất Phương đang nhòai người trên quầy nhìn cô.

“Định đi ra ngoài sao?”

“Ừ.” Hứa Tâm An cố tỏ ra bình tĩnh, nói như không có chuyện gì xảy ra: “Anh trông tiệm giúp tôi một lát.”

“Gặp ai vậy?” Tất Phương cũng vờ như không có chuyện gì mà hỏi cô.

“Gặp một người đàn ông.” Hứa Tâm An chột dạ mà tỏ ra cấu kính, “Anh hỏi nhiều thế nhỉ, trông tiệm cho tử tế vào.”

Để tránh anh ta hỏi nhiều hơn, cô cầm lấy túi xách rồi vội vàng ra khỏi nhà, không dám xoay đầu lại, đúng là chạy mất dép.

Thời gian khá dư dả, Hứa Tâm An ngồi xe điện ngầm tới chỗ hẹn, trên đường đến đó điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Đầu tiên là nghĩ đến việc lúc đi cô quên nhắc nhở vị thần kia không được phá hoại đồ đạc trong tiệm. Mà thôi, không có cô bên cạnh giám sát thì dạn dỏ chẳng tác dụng gì. Đừng tưởng vị thần đó đã mấy ngàn mấy vạn tuổi rồi, thật ra anh ta vẫn còn đang trong giai đoạn nổi loạn tuổi dậy thì, nhờ dạn xong anh ta càng phá thì không ổn chút nào. Tối khi về nhà phát hiện anh ta làm hỏng thứ nào thì trừ vào thực đơn của anh ta vậy.

Hứa Tâm An tưởng tượng dáng vẻ Tất Phương không được ăn món mà anh ta muốn liền la toáng lên, và dáng vẻ anh ta chống tay đỡ cằm, bĩu môi liếc xéo cô, cố tình tỏ vẻ bất mãn, không ngờ lại khiến cô bình tĩnh hơn nhiều, tâm trạng căng thẳng chờ buổi hẹn lúc đầu nhanh chóng theo gió bay đi mây. Cô lại hồi tưởng đến cảnh mình cầm chổi múa võ đuổi đánh Tất Phương, tâm trạng lập tức khá hơn nhiều thêm nữa. Không sai, cô căng thẳng làm gì, có gì đáng sợ đâu chứ. Đến chuyện yêu quái vào tiệm nhà cô Tìm Cái Chết cô còn ứng phó được thì còn có chuyện gì cô không làm được cơ chứ.

Hứa Tâm An bình tĩnh lại, cô suy nghĩ chút nữa mình nên hỏi về vấn đề gì, hi vọng Ngô Xuyên gì đó là một người dễ trao đổi.

Chưa đầy nửa tiếng cô đã đã đến tiệm cà phê rồi, không gian ở đây không lớn lắm, Hứa Tâm An đứng yên đánh giá từng vị khách đang ngồi trong quán một lượt nhưng không thấy ai khả nghi cả, nói đúng hơn là không ai thèm chú ý đến cô. Thế là cô liền tìm một chỗ không quá thu hút ánh nhìn ngồi xuống, nghĩ thầm có lẽ Ngô Xuyên còn chưa tới.

Kết quả mới vừa ngồi vào ghế đã thấy một người đàn ông ngồi xuống đối diện với cô. Thoạt nhìn anh ta khoảng ngoài ba mươi tuổi, khá gầy, mắt một mí, ánh mắt sắc bén, sống mũi rất cao. Anh ta cũng đánh giá Hứa Tâm An một lúc rồi mỉm cười hỏi cô: “Hứa Tâm An phải không?”

“Đúng vậy.” Hứa Tâm An ngồi nghiêm chỉnh.

“Tôi là Ngô Xuyên.” Anh ta tự giới thiệu.

“Chào anh.” Hứa Tâm An không biết nên mở lời thế nào cho hợp liền vẫy tay gọi phục vụ, kêu hai cốc cà phê để lúc nói chuyện bớt lúng túng.

Không ngờ Ngô Xuyên lại xua tay nói với người phục vụ: “Xin lỗi, chúng tôi không gọi gì cả.”

Đợi khi người phục vụ rời đi, anh ta mới thấp giọng nói: “Đề tài đó không tiện nói ở đây.”

“Ồ.” Hứa Tâm An ngơ ngác đáp lại. Vậy hẹn ra đây làm gì chứ?

Bấy giờ Ngô Xuyên lấy ra một chiếc máy gần giống như điện thoại nhưng nhỏ hơn một chút, nói với Hứa Tâm An: “Chúng ta làm một kiểm tra nho nhỏ để xem cô có phải là chủ tiệm tiệm Tìm Cái Chết hay không. Được chứ?”

“Kiểm tra thế nào?” Hứa Tâm An bắt đầu cảnh giác.

Ngô Xuyên bấm nút khởi động máy: “Để chiếc máy do thám này chạm vào tay cô một lát là được, cô sẽ có cảm giác như bị điện giật, chỉ là một chút thôi. Yên tâm, tôi không hại cô. Đây là nơi công cộng mà.”

Thì ra là vậy, lúc này Hứa Tâm An yên tâm hơn. Nơi đây không thích hợp nói về chuyện tiệm tiệm Tìm Cái Chết nhưng lại có thể khiến cuộc gặp mặt của hai người có cảm giác an toàn. Tới khi anh ta xác nhận được thân phận của cô, mới di chuyển đến nơi thích hợp. Hứa Tâm An thấy người tên Ngô Xuyên này đúng là vừa chu đáo vừa cẩn thận.

“Được rồi.” Hứa Tâm An đồng ý. Cô đặt bàn tay lên bàn, liếc nhìn chiếc máy rồi tò mò: “Truyền điện vào tay tôi có thể kiểm tra được điều gì?”

Ngô Xuyên khẽ cười, trong khi cô hỏi thì anh ta đã nhanh tay chạm chiếc máy vào tay cô.

Hứa Tâm An thấy cánh tay hơi tê, có hơi đau, theo bản năng cô rút tay lại, Ngô Xuyên kiểm tra xong xuôi thì đưa màn hình máy tính cho cô xem: “Năng lực linh hồn của cô cực kỳ mạnh mẽ.” Trên màn hình có vô số ô nhỏ chằng chịt, lúc này đây tất cả các ô đều là màu xanh.

Hứa Tâm An rất kinh ngạc, trước lúc tới đây, cô không ngờ trên đời này lại có “Máy đo hồn”.

“Xanh hết tất cả các ô, chứng tỏ rất mạnh sao?” Cô hỏi.

“Đúng vậy, màu xanh đại diện cho con người.” Ngô Xuyên tự chạm chiếc máy kia vào tay mình rồi đưa kết quả cho Hứa Tâm An xem, anh ta có gần 90% ô màu xanh còn lại là màu xám, nhỏ giọng hỏi: “Tiệm Tìm Cái Chết mang trên mình sứ mệnh nên năng lực linh hồn mạnh hơn người thường rất nhiều. người bình thường sẽ khoảng 50% đến 60%, rất ít người đạt được 70%, từ 70% trở lên thường là pháp sư hàng ma đã được huấn luyện, hoặc là những người tu tiên tu đạo.” Ngô Xuyên bỏ chiếc máy vào túi áo mình, mỉm cười nói với Hứa Tâm An: “Năng lực linh hồn của cô cực mạnh, mạnh hơn cả tôi, là người mạnh nhất mà tôi từng gặp.”

Hứa Tâm An thấy vừa vui vừa sợ, cười ha ha mấy tiếng: “Cảm ơn.” Cô cũng không biết nên phản ứng thế nào mới phải. Tuy câu hỏi vụng về này tố cáo cô là đồ tay mơ, nhưng cô vẫn phải hỏi: “Vậy rốt cuộc ‘năng lực linh hồn’ là gì?”

Dù sao cô cũng chỉ là dân gà mờ thôi, đã lãng phí một thân đầu năng lực linh hồn này rồi. Không biết thì hỏi, đây là đạo lý bạn nhỏ nào cũng biết, nên cô không thấy xấu hổ chi hết.

Ngô Xuyên thoáng ngạc nhiên, có lẽ anh ta không ngờ chủ một tiệm tiệm Tìm Cái Chết lại đột nhiên hỏi như thế, Ngô Xuyên đứng dậy đẩy chiếc ghế ra: “Chúng ta đi thôi, tới chỗ khác nói chuyện.”

“Ừ ừ, được thôi.” Hứa Tâm An liền nhớ ra lúc này anh ta nói ở đây không thích hợp nói chuyện.

Cô đi theo Ngô Xuyên, lúc ngang qua chỗ người phục vụ, cô nở nụ cười xin lỗi với họ, vào tiệm của người ta trò chuyện mà chẳng gọi đồ gì đúng là rất mắc cỡ.

Ra khỏi tiệm cà phê, Ngô Xuyên vừa đi vừa hỏi ở Hứa Tâm An: “Tiệm nhà cô vẫn còn chứ?”

“Vẫn còn.”

“Nhưng mà cô không hành nghề nữa đúng không?”

“Hành nghề gì? Đang chỉ việc nán nấn hay việc hàng ma? Hứa Tâm An tỏ vẻ khó hiểu.

Ngô Xuyên liền nói: “Cô hông biết máy đo hồn, cũng không biết năng lực linh hồn là gì. Cho nên tôi mới đoán nhà cô không còn hành nghề hàng ma nữa.”

Hứa Tâm An nói: “Đúng là không làm nghề đó nữa, lúc trước tôi cứ tưởng nhà chúng tôi chỉ là tiệm bán nển bình thường.”

“Nên tiệm nển vẫn còn?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Sao cô lại biết nhà mình không phải tiệm nển bình thường?”

“Sau đó cho tôi đi du lịch, có người trong giới hàng ma chạy đến nói với tôi rằng tiệm nhà tôi là tiệm Tìm Cái Chết. Anh ta còn nói có hai tiệm Tìm Cái Chết đã gặp họa, nhắc tôi phải cẩn thận.”

Ngô Xuyên dừng bước, hỏi cô: “Vậy cô có cho người khác biết việc cô tới đây gặp tôi không?”

“Không không. Tôi đã hứa với anh rồi, không hề cho người khác biết.”

Ngô Xuyên gật đầu rồi tiếp tục đi về phía trước, giải thích: “Tôi không có ý gì khác, chẳng qua cô nói cô không phải pháp sư hàng ma, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không biết. Vậy làm sao cô có thể phân biệt được đối phương là ai? Vô duyên vô cớ chạy đến nói về tiệm Tìm Cái Chết với một người ngoài giới như cô, kể chuyện những tiệm khác gặp nạn, rồi nhắc cô cẩn thận. Cô không thấy rất kỳ lạ sao?”

Vậy có gì kỳ lạ đâu, chuyện kỳ lạ hơn cô cũng đã gặp qua rồi đấy. Ví dụ như có một vị thần chạy đến tiệm cô, vị thần đó còn nói anh ta sống quá tẻ nhạt, muốn chết đi cho xong. Thế nhưng Hứa Tâm An không muốn để Ngô Xuyên biết về Tất Phương.

Lúc này bọn họ đã đến chỗ gửi xe, Ngô Xuyên dẫn Hứa Tâm An đến xe của anh ta, tiếp tục câu hỏi của mình: “Sau đó pháp sư hàng ma kia còn làm gì nữa? Còn liên lạc với cô không? Tại sao cô lại muốn tìm Nén Hồn?”

“Người đó không làm gì cả, thỉnh thoảng vẫn liên lạc với tôi. Tôi đã điều tra rồi, hai cửa tiệm Tìm Cái Chết anh ta nói cũng bán nển, nhưng chủ tiệm đều gặp tai nạn qua đời rồi. Tôi đã tìm kiếm khắp cửa hàng nhưng không thấy Nén Hồn.”

Lúc này Ngô Xuyên đã chạy xe ra đường lớn, Hứa Tâm An chuyển sang đề tài mới: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đến phòng làm việc của tôi, chỗ đó tiện nói chuyện hơn. Tôi có thể cho cô xem tài liệu về tiệm Tìm Cái Chết, giải đáp thắc mắc của cô, xem có gì cần tôi giúp đỡ không.”

“Thật sự rất cảm ơn anh.” Hứa Tâm An rất vui, cô thấy mình thật may mắn, không ngờ lại tìm được người trong nghề này.

“Cô còn chưa cho tôi biết tạo sao cô muốn tìm Nén Hồn?” Ngô Xuyên vẫn một mực muốn biết câu trả lời.

“Bởi vì những tiệm Tìm Cái Chết khác đều bị hại, nển đã mất. tôi nghĩ cái chết của họ nhất định liên quan đến Nén Hồn, ngoài ra đâu còn nguyên nhân gì khác? Nhưng tôi chẳng hiểu rõ về Nén Hồn, tuy nhà tôi đã không còn Nén Hồn, song hung thủ không biết chuyện đó. Nếu hấn tìm đến tận nơi, cả tôi và cửa tiệm đều sẽ gặp nguy hiểm. Thế nên tôi muốn tìm chủ tiệm Tìm Cái Chết khác, mọi người cùng nhảy nghĩ cách giải quyết. Nếu có người muốn hại chúng ta, chúng ta cũng phải tìm ra được hung thủ là ai chứ đúng không? Hơn nữa rõ ràng đối phương đang nhắm vào Nén Hồn, vậy chúng ta có thể đề phòng trước. Ngô nhờ đối phương định gây chuyện gì đó cực kỳ tàn độc thì sao? Dù sao cũng phải có người biết chân tướng, đúng không?”

11. Chương 3-4

Ngô Xuyên gật đầu, đồng ý với lời giải thích của cô. Anh ta lại hỏi: “Vậy cô tìm được bao nhiêu chủ tiệm Tìm Cái Chết rồi?”

“Tôi vừa bắt đầu tìm, mới tìm được mình anh.”

Ngô Xuyên bật cười.

Hứa Tâm An hỏi: “Nhà anh vẫn còn mở tiệm nên chứ?”

“Vẫn còn buôn bán, nhưng không phải loại cửa tiệm truyền thống.”

“Cũng đúng, bây giờ việc làm ăn của tiệm nên truyền thống không được thuận lợi như trước, tiệm nhà tôi cũng phải bán thêm nhiều món hàng mới duy trì được. Đúng rồi, anh còn liên lạc với những tiệm Tìm Cái Chết khác không?”

“Không.”

Ngô Xuyên cười nói: “Dù sao cũng hiếm có chủ tiệm nào chạy lên mạng lập topic hỏi về tiệm Tìm Cái Chết và Nền Hồn.”

Hứa Tâm An cũng thấy xấu hổ: “Đúng là tôi không mấy hiểu về những thứ này. Tôi quả thực bất đắc dĩ mới phải thử vận may xem sao. Không ngờ lại may mắn gặp được anh.”

“cô nói đã có hai cửa tiệm Tìm Cái Chết gặp nạn là thế nào vậy?”

Hứa Tâm An nói hết những gì mình biết cho Ngô Xuyên nghe. Ngô Xuyên hỏi: “Vậy chẳng qua trùng hợp là hai chủ tiệm bán nên qua đời, chủ mất thì cửa tiệm đó đóng cửa hay bán cho người khác cũng là chuyện bình thường. Sao cô lại khẳng định đi là hai cửa tiệm Tìm Cái Chết?”

Hứa Tâm An không biết trả lời thế nào, bởi Tất Phương nói với cô hai tiệm đó là tiệm Tìm Cái Chết, mà cô thì tin Tất Phương.

“Là pháp sư hàng ma nọ cho cô biết?”

Hứa Tâm An khẽ gật đầu.

“Vậy anh ta có chứng cứ gì không?”

Hứa Tâm An lắc đầu.

“Anh ta tên gì? Những pháp sư hàng ma có chút tiếng tăm tôi đều có thể điều tra được. Nói thật, những pháp sư hàng ma bình thường không biết được chuyện về tiệm Tìm Cái Chết đâu.” Anh ta dừng một lúc rồi nhấn mạnh: “Tiệm Tìm Cái Chết, là bí mật.”

“Tại sao vậy?”

“Nếu cô nắm giữ thứ vũ khí mạnh nhất thế gian thì có thể coi cô là người mạnh nhất thế gian. Nền Hồn có thể tiêu diệt được linh hồn của mọi thần ma, uy lực của nó không một pháp khí nào có thể so bì. Với pháp sư hàng ma thì cảm dỗ này to lớn biết bao? Nếu công khai chuyện này để mọi người đều biết thì các pháp sư hàng ma khỏi cần làm gì cả, ngày ngày tranh giành Nền Hồn là đủ rồi.”

Cũng đúng. Vũ khí mạnh nhất thế gian có thể gây nên một cuộc chiến sống còn ở giới hàng ma là chuyện hết sức bình thường. Trong tiểu thuyết đều viết như vậy đó, để cướp đoạt Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao mà bao kẻ sĩ trong giang hồ lao vào tranh chấp tới một mất một còn. Hứa Tâm An ngẫm nghĩ thêm một hồi lại thấy có gì không đúng, lên tiếng: “Nhưng chỉ có chủ tiệm Tìm Cái Chết mới sử dụng được Nền Hồn, người khác giành khác cũng vô dụng.”

“Chuyện đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi, đúng không? Dù sao cũng đã có ai dùng nó đâu.”

Hứa Tâm An thấy nói như vậy cũng có lý, tuy nhiên cô vẫn tin lời của Tất Phương, anh ta nói chỉ có chủ tiệm mới có thể châm lửa Nền Hồn thì nhất định là thế. Những pháp sư hàng ma khác không biết chuyện

đó, hoặc là bọn họ cho rằng chỉ cần học vài bùa chú đốt cháy Nền Hồn là được vì thế mới chạy đến cướp Nền Hồn.

“Á, vậy có khi nào tin tức thật sự bị lộ ra ngoài, hai cửa tiệm đó không phải do thần ma sát hại, mà do pháp sư hàng ma nào đó làm không? Hung thủ muốn cướp Nền Hồn để thống trị giới hàng ma?” Hứa Tâm An phát huy trí tưởng tượng của mình.

Ngô Xuyên nhìn về phía cô: “Hóa ra cô tưởng là do thần ma gây ra sao?”

“Đúng vậy. Thần ma không muốn bị giết chết, mà chỉ có Nền Hồn mới giết được họ, nên họ muốn diệt sạch tiệm Tìm Cái Chết đảm bảo an toàn. Lúc đầu tôi nghĩ như thế đấy, nghe anh nói mới biết hung thủ cũng có thể là các pháp sư hàng ma.”

Ngô Xuyên khẽ gật đầu: “Nên vị pháp sư hàng ma đến tìm cô rất khả nghi. Anh ta tên là gì, trông như thế nào?”

Hứa Tâm An cắn môi, không biết có nên nói thật không.

“Sao vậy?”

“Tôi đang cố gắng nhớ lại.” Hứa Tâm An nói: “Anh ta không nói tên, vóc dáng không cao lắm, cỡ như anh, hơi béo.”

“Khoảng bao nhiêu tuổi? Mặt mũi thế nào?”

“Không nhìn ra được bao nhiêu tuổi, trên mặt toàn là râu ria nên không thấy rõ mặt mũi, con mắt rất sáng.” Hứa Tâm An bịa bừa ra như vậy, dù sao cũng nên cẩn thận, cô thật sự không muốn để người khác biết về Tất Phương.

Ngô Xuyên khẽ cau mày: “Vậy nhất định phải điều tra cho rõ, bây giờ tôi chưa nghĩ ra người nào như thế. Có lẽ hẳn đã cố tình ngụy trang.”

“Ừ.” Hứa Tâm An khẽ gật đầu, hơi chột dạ, vội lảng sang chuyện khác: “Chúng ta nên điều tra rõ ràng xem hai tiệm kia đã gặp phải chuyện gì, phía cảnh sát tuyên bố là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng sự thật thế nào? Nếu kẻ đó thực sự nhằm vào tiệm Tìm Cái Chết thì chúng ta nên tập hợp mọi người lại để cùng ứng phó, hoặc tập hợp những pháp sư hàng ma chân chính hay người biết pháp thuật. Ít nhất cũng phải tìm ra hung thủ, khiến kẻ đó chịu trừng phạt, như vậy mọi người mới được an toàn.”

Ngô Xuyên cũng đồng tình với ý kiến ấy.

Chẳng mấy chốc hai người đã đến phòng làm việc của Ngô Xuyên.

Hứa Tâm An xuống xe cùng Ngô Xuyên bước vào tòa nhà. Trước khi vào đó, cô ngược nhìn lên cao thấy có ghi là Cao ốc Kim Mộc.

Đây là tòa nhà cho thuê văn phòng, bảo vệ đứng ở chỗ cách thang máy không xa, trong sảnh có rất nhiều người qua lại, trông có vẻ là dân công sở. Ngô Xuyên dẫn Hứa Tâm An tới chỗ thang máy, đợi thang máy không còn ai mới bước vào.

Hứa Tâm An thấy Ngô Xuyên đứng là một người rất cẩn thận, cũng có thể pháp sư hàng ma nào cũng đều như thế. Cô nhìn thấy Ngô Xuyên bấm chọn tầng hai mươi hai, liền hỏi: “Giá thuê văn phòng ở đây đắt không nhỉ?”

“Cũng tương đối.” Ngô Xuyên khẽ cười: “Văn phòng trông khá một chút thì phí thuê cũng cao, có điều những người tới nhờ chúng tôi đuổi ma trừ tà đều chịu chi cả.”

Hứa Tâm An cảm thán: “Có bản lĩnh đúng là tuyệt thật đấy, nhà tôi vẫn còn đang bán nền thôi.”

Trong lúc nói chuyện thì thang máy đã lên tới nơi, cửa thang máy mở ra, Hứa Tâm An cùng Ngô Xuyên bước ra ngoài, anh ta lấy chìa khóa mở cửa. Khi bước vào, cô phát hiện đây là kiểu văn phòng bài trí như nhà ở, gần sát cửa có một căn phòng được ngăn bởi tấm kính thủy tinh, bên trong trưng bày đủ loại pháp khí. Phòng khách rất lớn, có một hàng sofa màu nâu và hai cái bàn lớn sát tường, trên đó đặt vài vật dụng trang trí. Tiếp đó là một căn bếp nhỏ trông khá giống phòng uống trà, kế bên là nhà vệ sinh, còn có

hai phòng nữa song đều đóng cửa kín mít. Hứa Tâm An đoán rằng nơi đó hẳn là phòng làm việc của Ngô Xuyên.

“Muốn uống gì không?” Ngô Xuyên khách sáo hỏi.

“Nước trắng là được rồi.” Hứa Tâm An trả lời vừa đánh giá cách trang trí ở đây. Rất đơn giản, nhưng vừa gọn gàng vừa phóng khoáng, vô cùng tinh tế.

Ngô Xuyên rót một cốc nước và một cốc cà phê đặt lên trên bàn. Hứa Tâm An vội vã qua đó ngồi xuống, Ngô Xuyên đưa cốc nước cho cô, cô cầm lấy uống một ngụm, hỏi: “Những người khác trong công ty đâu rồi?”

“Hôm nay không đi làm.” Ngô Xuyên uống một hớp cà phê, “Loại nước cô đang uống có chất tang cường năng lực linh hồn, tăng cường hiệu quả cảm ứng pháp lực.”

“Đặc biệt thế sao?” Hứa Tâm An xem đi xem lại, chỉ thấy nước trắng bình thường thôi.

“Cô có cảm nhận được hương vị gì không?”

Hứa Tâm An uống thêm hai ngụm, lắc đầu: “Không có hương vị gì cả.”

“Uống chậm thôi, từ từ thưởng thức xem sao.”

Hứa Tâm An lại uống thêm mấy ngụm, ngại ngần lắc đầu: “Quả thực không cảm nhận được gì.”

Ngô Xuyên cười: “Không sao đâu. Cô cứ ngồi đó chờ một lát, tôi đi lấy tài liệu tiệm Tím Cái Chết cho cô xem.”

“Được rồi, được rồi.” Hứa Tâm An có hơi kích động, bây giờ cô chỉ đợi chuyện đó mà thôi.

Ngô Xuyên đi vào căn phòng bên trái rồi đóng cửa lại, Hứa Tâm An kiên nhẫn chờ đợi, lại uống thêm hai ngụm, đúng là không thấy gì đặc biệt hết. Cô đặt chiếc cốc lên bàn, đứng dậy quan sát khắp nơi một lượt, sờ bên này xem bên kia, tỉ mỉ đánh giá gian phòng, đồ vật ở đây trông có vẻ cao cấp, chắc là rất đắt, giao thông khi vực này cũng thuận lợi, tiền thuê nhất định không rẻ. Hứa Tâm An thở dài, đều là tiệm Tím Cái Chết, tuy nhiên người ta giỏi giang ở chỗ biết kiếm tiền hơn nhà cô.

Nghĩ đến cửa tiệm của mình, Hứa Tâm An lấy điện thoại trong túi xách ra, định gọi về xem Tất Phương có làm loạn trong cửa tiệm không. Nhưng ngờ đâu mở điện thoại ra xem mới phát hiện ở đây không có sóng.

Hứa Tâm An sửng sốt, không thể nào, cao ốc văn phòng như thế này sao lại không có sóng điện thoại cơ chứ. Cô quay đầu nhìn về phía căn phòng lúc nãy mà Ngô Xuyên bước vào, muốn lên tiếng gọi, hỏi xem tại sao không có sóng điện thoại, nhưng cô vừa quay đầu thì nơi bức tường đó đã không còn cánh cửa nào nữa rồi.

Hứa Tâm An giật bắn người, cô nhìn về một phía khác cũng không thấy cửa phòng đâu cả.

“Ngô Xuyên!” Hứa Tâm An lớn tiếng gọi.

Không ai trả lời cô.

Lúc này Hứa Tâm An mới phát hiện mình quá ngu ngốc, cô đi theo một người xa lạ đến một nơi lạ lẫm, còn uống cái thứ nước không biết là gì này.

Không lẽ cốc nước này đã bị bỏ thuốc? Nên cô mới thấy ảo giác?

Hứa Tâm An cố gắng nhéo mình thật đau, đúng là cơn đau khiến cô tỉnh táo hẳn, cô cầm túi xách lên, bắt chập tất cả chạy về phía cửa chính, ra ngoài trước rồi tính sau. Dù sao đây cũng là khu thương mại, đi ra ngoài gặp người khác là an toàn thôi.

Nhưng vừa chạy tới cửa, cô liền ngảy ngẩn cả người. Cửa chính cũng biến mất tự bao giờ, chỉ còn lại một bức tường trắng xóa.

Hứa Tâm An quay phắt người, phát hiện trong phòng chẳng còn gì hết. Không tường kính, không nhà bếp, không có sofa, cũng chẳng còn phòng khách, bàn trà hay vật dụng trang trí gì... Cô đang đứng giữa một không gian trống rỗng, bốn bề trắng xóa như tuyết.

12. Chương 4

Hứa Tâm An bỗng run lên cầm cập, tim đập lồi nửa nhịp.

Cô bị trúng tà hay gặp ma?

Không không, phải phân tích từ góc độ khoa học, nhất định cốc nước vừa rồi có vấn đề, cô bị bỏ thuốc rồi, lúc này cô đang gặp ảo giác. Hứa Tâm An lại véo mình thật mạnh, vẫn thấy rất đau. Cô thoáng nhìn đi động, vẫn không có sóng. Nhưng cô muốn thử gọi về điện thoại trong cửa hàng xem sao – Không gọi được, đúng là không có sóng điện thoại.

Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Hứa Tâm An hít sâu, mò tới bên góc tường tìm vị trí cánh cửa. Thị giác dễ đánh lừa người ta, vậy còn xúc giác thì sao? Cô từ từ nhắm mắt lại tiếp tục mò mẫm, bức tường hơi lạnh, không có cảm giác bất thường. Cô chưa tìm thấy cánh cửa, xung quanh chỉ có tường.

Hứa Tâm An không khỏi hoảng hốt, ảo giác này quá chân thật. Cô mở mắt nhìn thử, vị trí này lẽ ra phải có một cánh cửa mới phải, cô lại sờ thêm lần nữa, không nhận ra cảm giác của gỗ, cô bèn đá mạnh thêm cái nữa, không phải âm thanh của gỗ, mà dội lại một tiếng “ầm”, là tiếng của tường xi-măng.

Hứa Tâm An rất muốn chửi thề, thật muốn đánh Ngô Xuyên một trận, đúng là đồ xấu xa, khôn nạn, lừa đảo!

Thôi được rồi, tức giận một chút cũng tốt, sẽ tiếp thêm dung khí cho bản thân. Hứa Tâm An đeo túi quay đầu nhìn về cửa phòng, bốn bề đều là tường, không có cửa sổ cũng chẳng có cửa chính, không gian như thế khiến tim cô đập nhanh hơn nữa. Cô nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, lại nhắm mắt rồi mở mắt. Mẹ kiếp, lần này cô bật ra tiếng chửi thề, vẫn không có cửa sổ và cánh cửa nào hết.

Hứa Tâm An đứng như trời trồng cả buổi, chợt nhớ nên nhìn lại thời gian bèn lấy điện thoại ra xem, con số hiện thị trên màn hình khiến cô hoài nghi, thời gian không trôi sao? Thời gian không đứng lăm. Cô lại đứng yên một lúc rồi xem đồng hồ, quả nhiên không thay đổi gì cả.

“Ngô Xuyên, anh ra đây.” Hứa Tâm An hét lớn, nhưng không ai trả lời.

“Anh muốn gì, chúng ta có thể bàn bạc lại, từ từ nói. Đầu cần phải phiền phức thế này, tôi là người rất dễ thương lượng.”

Vẫn không có ai đáp lại cô.

Hứa Tâm An đứng lặng rất lâu, tới nỗi chân tê cứng, cô cũng không rõ do áp lực tinh thần hay bởi thời gian trôi qua quá lâu. Tóm lại cô thấy cứ đứng ngẩn ra thế này cũng không phải cách hay. Dù thế nào cô cũng phải tự cứu lấy mình, rồi kiểu gì cũng tìm ra cách phá giải thôi.

Hứa Tâm An dựa vào tường đi được mấy bước, cẩn thận quan sát khắp nơi, sau khi đi được một đoạn cô phát hiện khoảng cách giữa cô và bức tường phía dưới không hề thay đổi. Cô ngoảnh đầu lại nhìn, bức tường phía sau cũng không có gì khác. Lúc này cách cô vài bước, bây giờ khoảng cách vẫn như thế, rõ ràng cô đã đi được một đoạn rồi.

Tim Hứa Tâm An đập nhanh hơn, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Cô cố gắng bình tĩnh lại, đứng yên không đi tiếp nữa.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải suy nghĩ ở một góc độ khác. Được rồi, theo cách nghĩ của pháp sư hàng ma thì nơi này biến thành như vậy là do có người thi triển pháp thuật – là Ngô Xuyên. Nhưng sao anh ta lại làm như thế? Thăm dò có? Đầu cần làm vậy, cô đã kể đầu đuôi mọi chuyện cho anh ta nghe rồi, hơn nữa anh ta cũng biết, tuy cô là người thừa kế tiệm Tim Cái Chết song cô không hề biết pháp thuật. Hay là anh ta tưởng cô đang nói dối, muốn thử cô?

“Ngô Xuyên!” Hứa Tâm An lại hét lên: “Tôi không lừa anh, những gì tôi nói đều là sự thật.” Cô đợi một lúc vẫn không có người trả lời, cảnh vậy xung quanh cũng không hề thay đổi.

Nếu không phải anh ta muốn thử cô thì chắc chắn là anh ta muốn đổi đầu với cô, nhưng tại sao? Hứa Tâm An hoang mang.

Cô biết mình rất ngu ngốc, sao lại đi tin tưởng một người xa lạ quen biết qua mạng. Song anh ta biết tiệm Tím Cái Chết, biết cả Nền Hồn, hơn nữa anh ta nói chuyện nghe rất đáng tin, thoát nhìn không có vấn đề gì cả, với lại những nơi anh ta hẹn cô đều là chỗ công cộng, thế nên cô mới tin.

Thêm nữa, nếu anh ta muốn ám hại cô thì tại sao chỉ nhốt cô vào ảo cảnh mà không ra tay. Ở đây chỉ có cô và anh ta, nếu anh ta muốn giết thì chắc chắn cô không phải đối thủ của anh ta. Ừm, có điều cô sẽ phản kháng, liều mạng với anh ta. Hay là anh ta không muốn mạo hiểm, không muốn cảnh sát tìm được bất kỳ manh mối nào.

Khoan đã, những chủ tiệm Tím Cái Chết đều chết một cách rất bí ẩn.

Cảnh sát kết luận là tai nạn ngoài ý muốn, có lẽ tình cảnh của những chủ tiệm cũng giống cô bây giờ, bọn họ đều chết bởi pháp luật, nên mới không có dấu vết bị giết hại, khiến cảnh sát nhận định là tai nạn.

Nhưng tại sao anh ta lại muốn giết cô, vì cô là chủ của tiệm Tím Cái Chết chẳng? Muốn cướp Nền Hồn? Tuy nhiên cô không có Nền Hồn, chẳng phải cô đã nói rồi sao? Ừm, cô thật là khờ, lại kể hết mọi chuyện cho anh ta biết.

Có lẽ anh ta là hung thủ, anh ta đối phó cô vì muốn giết người diệt khẩu. Vì cô muốn truy tìm nguyên nhân diệt vong của hai cửa tiệm kia, anh ta lo sợ chân tướng sự việc sẽ bị phanh phui. Đầu óc của Hứa Tâm An lúc này vô cùng hỗn loạn, cô đột nhiên nhớ đến giả thiết mà cô và Ngô Xuyên đã nhắc tới trên đường. Pháp sư nào cướp được Nền Hồn sẽ là người đứng đầu trong giới ma pháp. Như vậy Ngô Xuyên thực sự tìm chủ tiệm Tím Cái Chết, trong tay anh ta có Nền Hồn, anh ta là pháp sư hàng ma, sau đó anh ta tiêu diệt hết các tiệm Tím Cái Chết khác. Vậy chỉ còn lại Nền Hồn của anh ta, chỉ anh ta mới có thể đốt cháy Nền Hồn. Chỉ anh ta mới có thể giết chết thần ma mà thôi.

Như vậy, Ngô Xuyên sẽ trở thành đứng đầu giới hàng ma.

Hứa Tâm An thực sự hối hận, tại sao cô lại không nói chuyện này với Tất Phương, không dẫn Tất Phương đi cùng. À, cũng không đúng, Ngô Xuyên đã nói nếu cô dẫn thêm người tới thì anh sẽ không ra gặp cô, ngầm lại mọi chuyện đúng là đã được sắp xếp một cách tỉ mỉ.

Nhất định phải gặp mặt ngay lập tức - Khiến cô không xác minh và chuẩn bị.

Chỉ được đến một mình - Để đảm bảo chỉ cần đối phó với một mình cô. Thử năng lực linh hồn của cô - Xác nhận cô chính là chủ tiệm Tím Cái Chết.

Tới chỗ anh ta để nói chuyện - Dù trước đó có cho người khác biết chỗ cô hẹn anh ở đâu thì cũng không ai biết được tung tích của cô. Bây giờ cô vô cùng nghi ngờ cốc nước mà anh ta một mực bắt cô uống, đó chẳng phải là thứ tăng cường pháp lực gì mà ngược lại chính là thứ kiểm chế pháp lực, để bảo đảm rằng không có thể phản kháng. Cô có nên cười chế giễu anh ta vài tiếng không? Anh ta là vậy thật vô ích, anh ta sẽ chẳng được như ý đâu! Bởi cô đâu biết pháp thuật cũng chẳng có chút pháp lực nào cả. Mà thôi đi, tự an ủi kiểu này thật vô vị, Hứa Tâm An thật sự thấy mình ngu ngốc hết thuốc chữa, sao lại ngốc đến thế cơ chứ. Cô chẳng những kể hết mọi chuyện với Ngô Xuyên, còn răm rắp nghe theo lời anh ta, thế nên anh ta mới có thể dễ dàng đắc thủ với cô như vậy. Nhưng cách thức hành động của anh ta cũng thật kỳ quái. Hứa Tâm An ngồi xuống đất, cô đứng mệt quá, phải nghỉ ngơi một chút.

Chết rồi có phải bị lây bệnh lười của ai đó không nhỉ? Điều này không quan trọng, quan trọng là giới hàng ma thường giết người bằng cách dọa dẫm nạn nhân sao? Căn phòng chống không, đúng là “Sợ chết khiếp”. Đúng là đồ điên, có loại người vừa xem phim kinh dị vừa ăn bỏng ngô đó, cô giỏi thì dùng cách nào lợi hại hơn đi. Hứa Tâm An ôm gối thêm nữa tiếng thì không thể giả vờ gan lì thêm được nữa. Giờ cô mới hiểu được cảm giác buồn chán không thiết sống của Tất Phương, chợt thông oan với anh ta.

Không biết anh ta có trông tiệm cẩn thận không? Nhưng cô không biết cô đi đâu, gọi điện cho cô cũng không được thì anh ta có lo lắng không? Chắc là anh ta sẽ sốt ruột thôi vì đâu còn ai nấu cơm cho anh ta ăn. Cô sắp chết rồi mà ngay cả di ngôn cũng chưa kịp viết để lại nữa, cha cô trở về thấy cửa tiệm bị yêu quái chiếm mất, có lẽ tưởng Tất Phương giết hại cô không? Mong là Tất Phương kiên nhẫn giải thích với

cha cô, đừng bắt lịch sự như đối xử với cô vậy. Không có cô nấu cơm, tối nay anh sẽ ăn gì? Thôi mặc kệ, yêu quái cũng chẳng sao. Trong tủ lạnh còn táo mà anh ta thích ăn, ăn hai quả táo chắc sẽ nhịn được một lúc. Nếu cô vẫn chưa trở về liệu anh ta có ra ngoài tìm cô không nhỉ? Không biết lúc anh ra ngoài tìm cô có còn sống không nữa. Nếu cô chết rồi vậy ấn tượng cuối cùng mà anh ta nhớ đến đó là việc cô tự đứng mất tích và không làm cơm cho anh ta ăn. Thật là mất mặt quá. Chỉ ít thì cô cũng nên để hình tượng rực rỡ vĩ đại, là cô đã anh dũng chiến đấu với người xấu đến giây phút cuối cùng mới được chứ. Có điều căn phòng vắng tanh này chẳng lấy nào ra người xấu để chiến đấu nữa!!! Hứa Tâm An thở vắn than dài, cô thực sự rất nhớ Tất Phương, nếu bây giờ anh ta ở đây thì tốt biết bao, nhất định anh sẽ có cách cứu cô...

“Cô đang làm bấm gì này giờ thế?”

Tất Phương?

Hứa Tâm An lập tức ngừng đầu, hình như cô nghe được tiếng của Tất Phương.

Cô nhìn quanh quẩn khắp nơi, không thấy bóng dáng của ai hết, chỉ có căn phòng vắng lặng trống không. Không đúng, chẳng thể gọi là căn phòng được nữa vì không cửa chính cũng chẳng cửa sổ, bốn bề đều là tường kín bưng.

“Cô đang ở đâu?”

Lại là âm thanh của Tất Phương

Hứa Tâm An đứng dậy, “Tất Phương!” Cô lớn tiếng gọi to.

“Cô học được cách cảm ứng bằng suy nghĩ rồi sao? Không ngờ cô có thể nói chuyện bằng suy nghĩ với tôi.”
Lại là Tất Phương, anh ta đang hỏi cô.

Cảm ứng bằng suy nghĩ là gì vậy? Cô hoàn toàn không biết.

“Tất Phương! Cứu mạng!” Hứa Tâm An lớn tiếng gọi.

“Cô vẫn chưa vận dụng thành thạo, tôi không nghe không rõ gì cả. Cô học lên pháp thuật sao? Ngốc chết đi được, cô cầu xin thì tôi cũng dạy mà. Không đúng, tôi chẳng biết dạy thế nào nữa, tôi là thần còn cô là người, pháp thuật của chúng ta không giống nhau. Dù biết pháp thuật cũng chưa chắc đã làm được.”

Không cần nhằn sẽ chết sao! Nói chuyện chính được không! Hứa Tâm An rất muốn hét lên.

“Ừa, câu này tôi nghe thấy, tôi hay cô là người cần nhằn chứ, cô cứ nói liên tục mà tôi lại nghe không rõ, phiền chết đi được.”

Đợi đã! Câu lúc này cô vẫn chưa nói ra, làm sao anh ta nghe rõ được. anh ta bảo nghe cô nói liên tục, chính là chuyện cô cứ nghĩ mãi về anh ta. Cô bị nhốt rồi, cô nhớ anh ta, cô muốn anh ta đến cứu mình, nên anh ta cảm ứng được, có phải không nhỉ?

“Tất Phương, Tất Phương, Tất Phương, cứu tôi với! Mau đến cứu tôi!”

Hứa tam an tập trung tinh thần, cố gắng lặp lại câu đó trong đầu nhiều lần, sau đó cô dừng lại, chờ đợi phản ứng của Tất Phương.

Yên lặng hai giây.

Âm thanh của Tất Phương lại vang lên lần nữa, vô cùng nghiêm túc: “Cô đang ở đâu?”

Anh ta nghe thấy rồi!

Hứa Tâm An mừng rỡ vô cùng, tập trung tinh thần nói thầm: “Tầng hai mươi, cao ốc Kim Mộc, tầng hai mươi hai, tòa cao ốc Kim Mộc.”

Cô đọc một lèo mấy lượt, thấy hơi hận sao lúc ngồi trên xe không chú ý đây là đường gì hay phòng bao nhiêu. Cô chỉ biết đây là cao ốc Kim Mộc tầng thứ hai mươi hai. Tất Phương có lẽ không ngốc, chắc sẽ tìm ra chỗ này? Có thể tra được tòa cao ốc này ở đâu chứ nhỉ?

Một lúc sau, cô nghe thấy Tất Phương trả lời: “Tôi tới rồi.”

Hứa Tâm An ngạc nhiên, nhanh vậy sao! Làm yêu quái, không, làm thần tiên thật tuyệt, có thể dịch chuyển tức thời.

Nhưng câu tiếp theo của Tất Phương là: “Cao ốc Kim Mộc chỉ có hai mươi một tầng.”

“Sao có thể thế được.” Hứa Tâm An hét lớn, “Tôi ở trong đây, tầng hai mươi hai cao ốc Kim Mộc, không thể nhầm được. Tôi không biết số phòng thôi.”

“Tôi cũng ở đây, cao ốc Kim Mộc chỉ có hai mươi một tầng.”

“Anh tìm nhầm chỗ rồi, chữ “Kim” trong vàng bạc, chữ “Mộc” trong cây gỗ.”

“Đúng vậy, chính là chỗ này.”

Hứa Tâm An ngây ra, “Anh vào thang máy, bấm tầng hai mươi hai...”

“Chỉ có hai mươi một tầng mà thôi, tôi đang ở sân thượng, chỗ này từng bố trí kết giới, có dấu vết của pháp thuật. Nếu cô thấy mình lên tầng hai mươi hai thì nhất định là ảo giác, người đó đã giăng kết giới ảo giác để lừa cô.”

“Vậy anh vào đây được không? Có thể đưa tôi ra ngoài không?”

“Nhưng cô không có ở đây.”

“Chẳng phải lúc nãy anh nói phát hiện ra kết giới rồi sao? Kết giới ảo giác trên sân thượng, tôi đang ở đây, pháp thuật biến nơi đây thành tầng hai mươi hai.”

“Không, cô không còn ở đó nữa. Người đó đã giăng kết giới ảo giác ở đây nhưng đã phá bỏ rồi dùng kết giới không gian di chuyển cô đến nơi khác.”

Hứa Tâm An ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Có phải sau khi vào trong cô đi đi lại lại xung quanh không?”

“Dĩ nhiên, vào một căn phòng lạ thì ai chẳng đi khắp nơi quan sát. Tôi còn uống một cốc nước.”

“Mặc kệ cốc nước đó đi. Cô đi đi lại lại như vậy chắc là đã đi sang một kết giới khác, sau đó bị di chuyển tới nơi khác, không còn ở đây nữa.”

“Vậy tôi đang ở đâu?”

“Tôi không biết.”

Hứa Tâm An sắp phát khóc: “Tất Phương, cứu tôi với, tôi sợ.” Trước khi Tất Phương xuất hiện, thật sự cô không nghĩ đến chuyện sẽ khóc, song bây giờ nghe được giọng nói của anh ta, cô thấy có hy vọng, dù là có mong manh, bỗng dưng cô lại muốn khóc.

“Cô ngốc quá.” Giọng điệu Tất Phương không còn mang vẻ trêu chọc nữa, ngược lại như một tiếng than thở rất dịu dàng. Hứa Tâm An chớp mắt, nước mắt rơi không ngừng.

“Cô thử mô tả cảnh tượng xung quanh đi.”

“Không có gì hết, bốn phía đều là tường.”

“Cô đang khóc sao?” Giọng Tất Phương dường như đang kinh ngạc.

“Ừ!” Tôi khóc đó, thế nào hả? Cô gặp nạn rồi muốn khóc một chút thì đã làm sao, “Tất Phương, tôi vẫn sống đúng không? Hay là tôi đã chết rồi, giờ chỉ là một linh hồn nên mới cảm ứng suy nghĩ được với anh.” Cô phát hiện mình càng lúc càng thuần thục hơn rồi, có thể nói chuyện bình thường với Tất Phương, không phải cố gắng như lúc này.

“Sống hay chết mà cô cũng không phân biệt được sao?” Bản thân Tất Phương cũng không biết vì sao đột nhiên anh ta có thể nói chuyện bằng suy nghĩ với cô như thế này, cơ mà ngay cả việc mình sống hay chết mà cô gái này cũng không biết, cứ ở đó lăm nhăm mãi, đúng là chọc tức anh ta mà.

“Bây giờ tôi không biết gì cả...” Hứa Tâm An đột nhiên dừng lại, sau đó cô hét lên: “Tất Phương, có rắn, có rắn, có rất nhiều rắn!”

13. Chương 4-2

Dưới đất đột nhiên có rất nhiều rắn, chúng lè lưỡi, trườn về phía cô. Hứa Tâm An phát hiện một con rắn đang quấn quanh tay mình, cô hét lên định ném con rắn trên tay mình ra xa.

“Được rồi, tin tốt là cô vẫn chưa chết, tin xấu là cô sắp chết rồi.”

“Aaaaaa!” Hứa Tâm An cố gắng hết sức mình hét lên, thở hổn hển: “Mau nghĩ cách! Nghĩ đi! Nghĩ cách!”

“Cô đang làm gì vậy?”

“Đánh rắn!” Lại một con rắn bò lên người Hứa Tâm An, cô khoa tay múa chân vừa nhảy vừa đạp, cầm một con rắn làm vũ khí để đuổi những con khác đang định bò lên người mình. Đến khi cô nhìn lại mới phát hiện con rắn trên tay của mình đã biến thành cây chổi, cây chổi ấy còn có lửa.

Cô không kịp suy nghĩ chuyện gì đang diễn ra, chỉ cầm cây chổi múa may điên cuồng, mấy con nhìn thấy lửa liền lùi về sau, khá nhiều rắn bị đuổi ra xa. Hứa Tâm An vừa hét vừa cầm cây chổi múa dữ dội hơn. Một lúc sau cô phát hiện dưới chân mình không còn rắn nữa, song đám rắn vẫn vây quanh cô vẫn chưa chịu rời đi.

Hứa Tâm An xoay trái xoay phải cảnh giác nhìn chúng, cuối cùng cũng bình tĩnh lại: “Tất Phương, chỗ tôi xảy ra chuyện rất lạ.”

“Ừ. Chẳng phải này giờ luôn có chuyện lạ sao?”

“Anh đang nói chuyện hay đang tìm tôi đó?”

“Vừa nói chuyện vừa tìm.”

“Tìm thế nào?”

“Cảm ứng. Lúc này cô có phóng thích năng lượng, cố gắng duy trì đi.”

Hứa Tâm An vừa đổ mồ hôi lạnh vừa sầm mặt, gặp ma rồi chẳng? Làm sao duy trì được đây? Cô phóng thích năng lượng quý gì vậy?

“Tôi nói anh nghe, lúc này có cả một bầy rắn. Sau đó tôi giãy giụa, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây chổi, còn có lửa nữa, tôi dùng chổi lửa đó đánh đuổi lũ rắn. Bây giờ chúng đang vây quanh tôi, không dám xông lên. Anh không biết lúc này tôi anh dùng thế nào đâu, người đó nhất định không phải là tôi rồi.”

Tất Phương bình thản nói: “Lúc cô cầm chổi anh dừng cỡ nào chắc không ai hiểu rõ hơn tôi đâu.”

“Không có gì đáng cười hết!” Hứa Tâm An hươ cây chổi trong tay, dọa vài con rắn muốn tới gần.

Tất Phương không cười mà nói: “Cô đang trong kết giới ảo cảnh, những thứ trong đó đều do tưởng tượng mà ra. Căn nhà, rắn cũng thế...”

“Vậy sao anh ta lại tốt bụng biến một cây chổi cho tôi?”

“Đừng có ngắt lời, để tôi nói hết. Cây chổi là do cô tự nghĩ ra, lửa cũng vậy. Thứ đó liên quan đến tôi, là vũ khí cô có thể nghĩ ra nhanh nhất.”

Vậy sao? Hứa Tâm An kinh ngạc.

“Cô nhìn cây chổi trong tay có giống với cây ở nhà không?”

Hứa Tâm An nhìn tỉ mỉ, đúng thật: “Cây chổi này đúng là do tôi biến ra sao?”

“Đúng!” Tất Phương nói: “Trong ảo cảnh chỉ có ảo giác đầu với ảo giác.”

“Pháp lực của tôi ở đâu ra?” Hứa Tâm An bắt lực muốn phát khóc.

“Mặc kệ pháp lực ở đâu ra, tóm lại là bây giờ cô có pháp lực, nên mới có thể dùng suy nghĩ nói chuyện với tôi và biến ra vũ khí. Cô nhớ kĩ, có thể biến ra tất cả mọi thứ, nhưng những cảm xúc như sợ hãi, khủng hoảng, mệt mỏi, tuyệt vọng... đều làm giảm sút pháp thuật, cô sẽ bị lấy mất linh hồn. Tên đó muốn lấy năng lực linh hồn mạnh mẽ của cô nên mới làm vậy, nếu không đã một đao đâm chết cô cho nhanh gọn rồi.”

“Cảm ơn sự an ủi của anh.” Bị một nhát đao đâm chết, nói như thế với phụ nữ anh không thấy tàn nhẫn sao? Hứa Tâm An đột nhiên hét lên: “Rắn biến mất rồi!” Trong lòng cô liền nhẹ nhõm, phát hiện cây chổi trong tay cũng không còn nữa. Thôi xong rồi, cô hoàn toàn không biết làm sao để biến ra lại cây chổi.

“Tập trung tinh thần đi, năng lượng của cô đã bị thu lại, tôi không cảm ứng được vị trí của cô nữa. Kiên trì thêm chút nữa đi, tôi sắp tìm ra cô rồi.”

“Tôi không biết làm sao... A!” Hứa Tâm An lại hét lên, đột nhiên dưới chân cô trống rỗng, cả người rơi xuống. Trong lúc nguy hiểm, cô cố gắng đưa tay bám lấy thứ gì đó, đúng là bám được thật.

Hứa Tâm An ngẩng đầu nhìn lên trên, trước mắt là một khoảng hư vô, nhưng dần dần hiện lên rõ rệt hơn. Cô nhìn thấy thứ mình bám chặt lấy là tay nắm cầu thang của nhà kho nhà cô.

Không ngờ biến thành nhà kho dưới tầng hầm nhà cô rồi.

Hứa Tâm An nhìn xung quanh, quả đúng là kho nhà cô.

Cô nhắm mắt hít thở sâu. Phải rồi, Tất Phương nói cô có thể biến ra những thứ mình quen thuộc. Đúng là cô bị treo lơ lửng ở đây, và đã biến nó thành kho nhà mình để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Nếu đúng là kho nhà cô thì tốt thật. Hứa Tâm An cắn chặt răng muốn trèo lên trên nhưng không thành công, lực nơi cánh tay của cô không đủ. Hứa Tâm An cúi đầu nhìn xuống rồi lại ngẩng đầu lên, treo lơ lửng ở đây không phải cách hay. Ngày trước nhà kho làm hơi sâu, chia thành hai tầng, cầu thang này cao hơn bốn mét, nếu rơi xuống dưới không biết có bị gãy tay gãy chân gãy cổ không nữa. Sao cô lại không biến ra chỗ nào kiên cố hơn chứ, hoặc biến luôn ra Tất Phương cho xong.

“Được rồi, tôi cảm ứng được cô rồi. Cố gắng kiên trì thêm.”

Rốt cuộc còn lè mè tới lúc nào đây? Hứa Tâm An biết không được trách Tất Phương, nhưng cũng không nhịn được ai oán mấy câu. Thì ra yêu quái, không, thì ra thần cũng chẳng lợi hại lắm, không giống như những gì phim truyền hình thường chiếu “chiu” một cái là xuất hiện ngay.

Hứa Tâm An cắn chặt răng, tự cứu lấy mình, cô không thể chết trước khi soái ca thần tiên đến, nhưng thể lực của cô chắc chắn không chống cự được bao lâu.

Hứa Tâm An lại nhìn xuống phía dưới, cầu thang nhà kho là dạng hình chữ L. Cô dò dẫm đến khi có thể cầm được tay nắm bậc thang cuối cùng.

Thế là cô đưa tay trái nắm lấy thành cầu thang, còn tay phải dường như bị vật gì quán lấy, vật đó dùng sức cổ kéo cánh tay phải của cô ra ngoài, lực kéo rất mạnh, cô nhận thấy vật đó rất khủng khiếp và ớn lạnh, cảm giác trơn tuột, lạnh lẽo, đau đớn...

Hứa Tâm An hét lên, cánh tay phải bị kéo ra ngoài, tay trái cũng trượt theo, làm cho cô không nắm được thành cầu thang, chỉ cố gắng bám lấy bậc thang.

Tay cô vô thức bám chặt lấy bậc thang, cơ thể lắc lư dữ dội khiến đầu cô va vào mép bậc thang.

Tiếng đập rất lớn “Ầm.” Hứa Tâm An đau đến chảy cả nước mắt.

Nhưng trong lúc đứng giữa lần ranh sống chết, cô không còn bận tâm đến nỗi đau ấy, cũng không kịp nghĩ xem vật gì đang bám trên tay mình. Bản năng sinh tồn giúp cô trụ vững, mượn sức đỡ của tay trái, tay phải cố gắng bám lấy thành cầu thang.

Trong lúc lắc lư kịch liệt ấy đột nhiên mắt kính của cô rơi xuống đất, vang lên tiếng “cạch”. May mắn là cô không rơi xuống theo, tay phải cô nắm chặt lấy thành cầu thang, Hứa Tâm An cúi đầu nhìn mắt kính

nhưng lại không thể nhìn rõ. Cô vừa ngẩng đầu đã thấy bên cổ tay phải có mỗ con rắn đang lè lưỡi, tưởng chừng một giây nữa thôi nó sẽ bỏ tới cắn cô một phát.

Hứa Tâm An lớn tiếng mắng: “Mẹ nó, chỉ biết biến ra rắn thôi hả? Sáng tạo hơn được không? Phải chuẩn bị sẵn đạo cụ chứ!”

Con rắn đó không lao tới cắn cô mà chỉ ngoe nguẩy cái đầu, quấn chặt thân mình để trói buộc tay chân của Hứa Tâm An, càng quấn càng chặt, chặt đến nỗi Hứa Tâm An thấy tay phải của mình sắp đứt đến nơi.

Cô cắn chặt răng, tay phải ra sức kéo tay trái về, nắm chặt thành cầu thang. Vừa mới nắm chặt thì tay trái liền cảm thấy có vật gì đó trơn tuột lạnh lạnh, cô bèn nhìn sang, không biết từ đâu lại xuất hiện thêm một con rắn quấn lấy tay trái cô.

Cô bị treo lơ lửng ở đây, hai tay đều có rắn quấn chặt, nó vừa thè lưỡi vừa phát ra âm thanh “khè khè”. Dần dần mọi thứ trở nên mơ hồ, cảm giác như biến thành nơi khác, giống như một tầng lầu đã bị bỏ hoang tối đen như mực, bụi bặm giăng kín mọi góc ngách. Cô nắm chặt lan can cầu thang mục nát, cảm giác như một giây sau đó nó sẽ đứt gãy.

Cô chưa nhìn thấy nơi này bao giờ, hoàn toàn xa lạ. Thế là cô đã hiểu, đều do Ngô Xuyên biến ra. Anh ta chiếm thế thượng phong, không chế toàn bộ cục diện.

Hứa Tâm An thấy rất mệt, hai tay vừa đau vừa tê, sắp không chống cự được nữa rồi. Tất Phương ơi Tất Phương, bây giờ anh đang ở đâu?

Không ai trả lời. Hứa Tâm An không biết có phải do cô không thể phát huy năng lượng nên đứt liên lạc hay không. Nghĩ vậy liền nổi giận.

“Mẹ nó chứ! Bà đây không sợ!” Thật ra cô rất sợ, mặc dù đánh không lại chửi mắng vài câu cũng đâu có thiệt.

Vừa chửi xong cô liền thấy đôi chân mình cũng bị vật gì đó quấn lấy, bèn cúi đầu nhìn.

Toàn là rắn, chân cô, dưới cầu thang, trên mặt đất toàn là rắn. Ngẩng đầu nhìn cũng toàn là rắn.

Lông trên người cô dựng đứng hết cả, mồ hôi lạnh ướt đẫm sau lưng. Lần này cho dù biến ra cây chổi cô cũng không còn tay cầm lấy nữa. Hơn nữa đám rắn lần này không tấn công cô mà chỉ hù dọa, như muốn kéo cô xuống dưới.

Đột nhiên Hứa Tâm An hiểu ra mọi chuyện. Ngô Xuyên biết rõ cô không có pháp lực, không biết pháp thuật, tuy nhiên sự công kích của lũ rắn đã kích động cô, khiến cô đột nhiên lợi hại hơn. Ngô Xuyên cũng như cô, không hiểu đang xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta biết không thể tiếp tục kích động cô nữa. Tiềm năng bị kích phát của cô trong chớp mắt có thể đánh bại anh ta, nên bây giờ anh ta đang muốn tiêu hao thể lực và giày vò ý chí của cô.

Hứa Tâm An thấy mình không thể tiếp tục kiên trì được nữa, cô lại ngẩng đầu lên, cầu thang ở đây có vẻ không cao, cô buông tay ngã xuống chắc sẽ không chết, nhưng phía dưới toàn là rắn. Cô mặc kệ, thả lỏng tay ra, thế là rơi xuống.

Hứa Tâm An nhắm chặt mắt, cố gắng tập trung tinh thần, đồ vật cô quen thuộc nhất, đồ vật cô quen thuộc nhất... Đột nhiên cả căn phòng sáng rực lên, Hứa Tâm An mở to mắt, phát hiện khắp nơi toàn là nến, những ngọn nến này còn đang được thắp sáng.

Trên mặt đất, dưới cầu thang, toàn là ánh nến ấm áp. Ánh nến xua đuổi đàn rắn, rất nhiều ảo ảnh dần biến mất.

Hứa Tâm An buông tay, trong lòng nhẹ nhõm, cô rơi xuống cầu thang, lúc bị ngã khá đau song cũng may không bị thương.

Nến không còn nữa, đàn rắn lại chui ra. Hứa Tâm An tập trung tinh thần, lần này nắm chặt cây chổi trong tay, trên đầu cây chổi là ngọn lửa cháy rực, cô quét một lượt, đàn rắn lui đi hết nhưng rồi lập tức trở lại.

Thêm lần nữa, lần nữa! Hứa Tâm An đã có kinh nghiệm nên trong lòng cũng yên tâm hơn. Cô có thể kéo dài thời gian đợi Tất Phương tìm ra cô, có điều cảm xúc vui mừng chưa kéo dài quá hai giây thì Hứa Tâm

An trượt chân, suýt ngã nhào xuống đất, “Ầm ầm ầm”, một loạt âm thanh vang lên làm Hứa Tâm An chăm chăm nhìn xuống, sàn gỗ đột nhiên nứt ra. Tốc độ nứt rất nhanh, mảng sàn cách chỗ cô hai ba bước đã nứt thê thảm.

Hứa Tâm An hét lớn chạy về phía sau, lúc này cô nghe thấy giọng nói của Tất Phương: “Tìm thấy cô rồi.”

14. Chương 4-3

“Anh mau đến đây! Nơi này sắp sập rồi.” Hứa Tâm An lớn tiếng nói, vừa nói vừa nhanh chóng lùi về sau, hình như là nhảy lên bậc thang. Sàn gỗ tiếp tục nứt ra, cầu thang cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tương tự.

“Nhảy qua cửa sổ!”

“Cái gì?”

“Cửa sổ!”

Hứa Tâm An vừa lui về sau vừa hoảng hốt nhìn xung quanh, gác lửng có một cửa sổ họa tiết hoa văn, Cô mặc kệ tất cả lao về phía đó, ở phía sau dấy lên một loạt tiếng động, mặt sàn và cầu thang đều sập xuống. Hứa Tâm An lấy hết sức lực, dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa sổ ra. Bên ngoài là một mảng trắng xóa, không thấy đáy, sâu không tưởng nổi.

“Nhảy đi!”

Tất Phương hét lớn. Hứa Tâm An không do dự nữa liền nhảy xuống. Tiếng ầm ầm vang lên liên hồi ở phía sau, mọi thứ sập hết rồi.

Hứa Tâm An chỉ cảm thấy như mình rơi xuống một vực sâu không đáy, cô hét lên...

“Bụp”, cô rơi xuống một tấm thảm lông vừa mềm lại vừa rắn chắc. Hứa Tâm An kinh ngạc, cô nhìn thấy... Cô đang ngồi trên một con chim khổng lồ.

Một con chim khổng lồ! Cô thấy mình có thể chạy bộ trên lưng của nó, cánh của nó rất lớn không nhìn thấy viền. Hứa Tâm An kinh ngạc, ngơ ngác ngồi thừ người ra.

Quan sát kĩ thấy bộ lông của con chim này ngoài màu xanh đen còn xen lẫn những phiến lông màu nâu đỏ, vô cùng diễm lệ. Khi nó giang cánh ra, màu nâu xen đỏ ánh lên rạng rỡ và chói mắt. Hứa Tâm An ngơ ngẩn ngồi trên lưng chim hóng gió trời, mặc nó đưa mình bay lượn, cuối cùng tiếng gió vi vu bên tai cũng kéo cô về thực tại.

“Cô ồn quá đấy!” Là giọng nói của Tất Phương.

Hứa Tâm An không dám chắc, cô đưa tay sờ vào bộ lông của con chim khổng lồ dưới thân mình hỏi: “Là anh sao? Tất Phương?”

“Là tôi.”

“Đây là nguyên hình của anh? Không ngờ hắc có hắc hai cánh.” Trong truyền thuyết mô tả Điều tinh chỉ có một cánh thôi, hư cấu à?

“Cho phép cô được khóc trước vẻ đẹp rực rỡ của tôi.”

Hứa Tâm An đang chuẩn bị nói: “Tôi không thêm khóc”, lại phát hiện nước mắt của mình đã rơi xuống từ khi nào rồi. Thế là cô ồm ồm, nằm gục trên lưng của Tất Phương lau nước mắt: “Thật sự là anh sao, đẹp trai quá đi.” Thật ra cô có thấy mặt đâu, hơn nữa cô cũng thấy mặt của một con chim thì chẳng có chỗ nào đẹp cả, “Không phải tôi khóc vì vẻ đẹp của anh, tôi thấy anh tự tin quá nên mới khóc đó.”

“ ... ”

Tất Phương im lặng một lúc, sau đó nghiêm túc hỏi: “Tôi ném cô xuống nhé, cô không phản đối chứ?”

Hứa Tâm An lại nghiêm túc hỏi lại: “Anh có thể thu nhỏ lại không? Bay giữa bầu trời lại không có dây an toàn, tôi thấy bất an. Anh thu nhỏ lại, tôi có thể ôm chặt cổ anh.”

“...” Tất Phương lại im lặng rồi nói: “Cô gái à, cô còn có thể ngạo mạn hơn nữa không?”

“Mau thu nhỏ đi, tôi muốn ôm cổ anh.” Sau đó cô còn bổ sung thêm một câu: “Anh bay chậm một chút được không?”

“ ... ”

Trong lòng vị thần nào đó thoáng đấu tranh một hồi, lúc sau bắt chợt thu nhỏ lại cũng bay chậm dần, nhưng cả buổi vẫn không nói chuyện. Hứa Tâm An yên tâm ôm chặt cổ vị thần này, “Tôi biết đối đáp thế này rất khó, anh không nghĩ ra được câu nào thì không cần miễn cưỡng phản bác lại tôi. Bây giờ tâm trạng của tôi rất tốt, lát nữa chúng ta nói chuyện sau nhé.”

“Ai thèm nói chuyện với cô.” Tất Phương dường như mất kiên nhẫn: “Tôi đang nghĩ nên bắt cô làm món gò. Nhà hết đồ ăn rồi. Cô còn nhớ không vậy?”

“ ... ”

Cô nhớ chứ, bây giờ tâm trạng của cô tốt hơn nhiều lắm, cô để ý thấy Tất Phương không bay xa mà đang xoay vòng.

Anh ta công cô bay mấy lượt xung quanh tầng lầu đó, cảnh vật xung quanh dần dần trở lại bình thường. Hứa Tâm An biết đó là dấu hiệu chứng tỏ phép thuật của Ngô Xuyên trên người cô đang dần tan biến. Thì ra chỗ ấy là một tòa nhà cũ kĩ, nhìn có vẻ như nằm ở ngoại ô, có cây có núi, tuy nhiên Hứa Tâm An không biết cụ thể mình đang ở đâu, cũng không nhìn rõ được cảnh vật xung quanh.

“Tất Phương, tôi bị rơi mất mắt kính rồi.” Giọng nói chẳng khác gì đứa bé chịu ảm ức.

“Muốn trở lại đó tìm không?” Tất Phương hỏi cô, “Có lẽ còn nằm ở góc lửng trong nhà ấy.”

Hứa Tâm An lắc đầu lia lịa, không muốn trở vào nơi quỷ quái đó chút nào.

“Tôi muốn về nhà.”

“Được, tôi đưa cô về nhà.”

Tất Phương tiếp tục bay, Hứa Tâm An nghe tiếng gió vi vu bên tai, ôm chặt cổ Tất Phương, vừa thả lỏng tinh thần cô liền thấy mỗi một hơn lúc nào hết, cũng chẳng biết mình thiếp đi từ lúc nào. Lúc mở mắt cô đã thấy mình đã ở trong nhà rồi, Tất Phương đang chuẩn bị bế cô đặt trên sô-pha. Thấy cô mở mắt, anh ta liền hỏi: “ Tỉnh rồi à?”

“Ừm.” Cô vẫn còn hơi mơ màng.

“ Tỉnh rồi thì tốt, không cần bế nữa.” Tất Phương không hề do dự vứt cô xuống, anh ta còn dang cánh tay thả lỏng: “ Cô cũng không nhẹ nhỉ?”

Hứa Tâm An tỉnh táo hẳn, đúng là cô đang ở nhà mình, người kia đúng là Tất Phương. Cái cảm giác muốn đâm ai đó thật quá đỗi quen thuộc.

Thoát chết trong gang tấc. Cô về nhà rồi!

Hứa Tâm An lao đến ôm chặt lấy Tất Phương.

Tất Phương cũng dịu dàng vòng tay ôm cô, khẽ vuốt ve đỉnh đầu cô an ủi, nhưng miệng lại nói: “Tôi nói cô nghe này, đừng thừa dịp sờ mó thân thể tôi.”

Mặc kệ! Hứa Tâm An còn siết chặt hơn thêm nữa, đã thoát khỏi hiểm nguy rồi, bỗng dưng lúc này cô thấy sợ hãi.

“Nếu tôi không nhảy xuống thì sẽ thế nào?”

“Nếu cô bị rơi xuống lỗ hổng trong căn nhà đó thì sẽ bị đưa đến một nơi khác, tôi lại phải tìm kiếm từ đầu, trong khi tình trạng của cô ngày càng bất ổn. Tôi đã nói rồi, những xúc cảm như mệt mỏi, sợ sệt sẽ làm giảm ý chí của cô, như vậy hẳn ta sẽ dễ dàng đoạt được hồn phách của cô.”

“Đoạt hồn phách của tôi làm gì?”

“Có thể để tu luyện, biến nó thành của mình, hoặc tăng cường pháp lực gì đó.”

Hứa Tâm An ngơ ngác: “Còn có chuyện thế nữa à? Giống như những việc lấy âm bù dương, ăn thịt đồng nam đồng nữ để trường sinh bất lão như trong tiểu huyết hay đề cập sao?”

“Giống vậy đó. Trong giới thần ma cũng có những chuyện như thế, có điều không phải hồn nào cũng có hiệu quả. Hồn phách của yêu quái hạ đẳng không có ích với thần, pháp lực càng mạnh thì càng có lợi, nhưng còn phải xem xét tới mặt giống loài nữa. Ví dụ tôi nuốt hồn phách của ma quái thuộc hệ thủy thì pháp lực của tôi không thể tăng lên, hiệu quả chỉ như ăn vitamin thôi. Những chuyện như vậy luôn bị khinh thường nên rất ít người làm, lỡ làm rồi mà bị phát hiện thì sẽ bị tiêu diệt.”

Hứa Tâm An nghĩ đến những chuyện Ngô Xuyên làm với mình: “Anh ta đã kiểm tra tôi, nói là năng lực linh hồn của tôi rất mạnh, còn nói năng lực linh hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết đều rất mạnh.” Hứa Tâm An ngẫm nghĩ, đưa ra suy đoán: “Nói không chừng, những vụ án kia đều do anh ta gây ra chứ không phải yêu ma. Anh ta muốn đoạt hồn phách của chủ tiệm Tìm Cái Chết, mục tiêu của anh ta không phải Nền Hồn.”

Hứa Tâm An buông Tất Phương ra, đi đi lại lại trong phòng khách, càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình không sai.

“Anh ta nắm rõ chuyện của tiệm Tìm Cái Chết, còn biết chuyện chỉ có chủ tiệm mới có thể đốt cháy Nền Hồn, nên có cướp Nền Hồn của người khác cũng không có lợi ích gì cho anh ta. Nếu anh ta không nói dối về chuyện tiệm Tìm Cái Chết, vậy chắc hẳn anh ta có Nền Hồn của riêng mình. Bất luận đúng hay sai thì Nền Hồn của các nhà khác cũng chẳng có ích với anh ta. Thứ anh ta muốn chính là năng lực linh hồn mạnh nhất. Anh ta hút năng lực linh hồn để tăng cường pháp lực gì đó cho bản thân.”

Tất Phương ngồi trên sô-pha nhìn cô, cô gái này đúng là thú vị, vừa mới thoát khỏi cái chết đã phản chấn như thế.

Hứa Tâm An tiếp tục phân tích: “Có lẽ những vụ án đó đều do anh ta gây ra, nên mới bảo tôi xóa bài viết. Anh ta không muốn người khác chú ý đến chuyện này, nếu tiếp tục truy cứu anh ta sẽ bại lộ. Rồi anh ta kiểm tra năng lực linh hồn của tôi, sau khi xác định tôi có ích mới dẫn tôi đi, nhốt tôi trong kết giới hồng đoạt năng lực linh hồn của tôi.”

“Thật ra là hẳn ra quá cẩn thận nên cuối cùng xoi hỏng bống không. Nếu hẳn ta thắng tay bóp cổ cô, nhằm lúc giữa ngưỡng sống chết, ý thức của cô mơ hồ nhất sẽ dễ dàng đoạt lấy hồn phách.” Tất Phương lạnh lùng nói.

“Cảm ơn ý kiến chuyên môn của anh.” Hứa Tâm An không còn lòng dạ nào đáp lại.

Tất Phương nhún vai: “Sự thật là thế mà, hoặc có lẽ hẳn sợ cô phản kháng sẽ để lại manh mối trên vết thương.”

“Không đúng.” Hứa Tâm An nhớ đến chuyện khi sáng: “Anh ta không bóp cổ tôi bởi vì định chuốc thuốc tôi. Lúc này chính anh cũng nói, khi ý thức mơ hồ thì ý niệm sẽ trở nên yếu ớt, lúc ấy sẽ dễ dàng đoạt lấy hồn tôi hơn, đúng không? Vậy cốc nước đó nhất định có vấn đề. Anh ta nghĩ mọi cách dụ dỗ tôi uống thêm nước.” Nói đến nước cô liền thấy hơi khát, quay đầu định đi rót nước mới phát hiện ra một chuyện rất quan trọng – Cô không đeo kính, chẳng trách mọi thứ trong nhà đều mơ hồ.

“Tôi đi lấy mắt kính dự phòng.” Cô vừa nói vừa đi về phía phòng mình.

Đi được vài bước đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô đứng yên tại chỗ, chậm chậm xoay người.

Quả nhiên.

Nhìn về hướng sô-pha, cô chỉ thấy Tất Phương là rõ mồn một, những vật khác đều mơ mơ hồ hồ do cô không đeo kính. Cô thấy anh ta đang nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ.

“Sao thế?” Anh ta hỏi.

Hứa Tâm An mở to miệng, không che giấu nỗi kinh ngạc: “Tất Phương, tôi thấy anh rõ lắm.”

“Ý cô muốn nói đến về ngoài anh tuần hay nội hàm sâu sắc của tôi?”

Hứa Tâm An đờ mặt ra: “Không có gì mắc cười cả.”

Tất Phương dang rộng hai tay: “Là cô nói đó, thấy tôi rõ mồn một.”

Đúng là không thể đứng đắn nổi, Hứa Tâm An thở dài: “Có lẽ sự tự tin của anh làm mờ mắt của tôi rồi.”

15. Chương 4-4

Hứa Tâm An buồn bã đi về phòng mình lấy mắt kính dự phòng, cô nhớ mình để trong ngăn dưới tủ áo song tìm cả buổi vẫn không tìm thấy nên rất bức bối, kéo hết ngăn này đến ngăn khác để tìm kiếm.

Lúc này Tất Phương cũng bước vào: “Này, lúc này tôi đùa thôi.”

“Cũng hài hước lắm.” Hứa Tâm An nhếch miệng, chẳng buồn nói chuyện phiếm với anh ta.

“Được rồi, chúng ta nghiêm túc nói chuyện nào. Cô thấy tôi rõ lắm là có ý gì?”

“Thì tôi bị cận đó, đáng ra không thể nhìn rõ như thế.”

“Ừ.”

Tất Phương hiểu rồi: “Mọi thứ khác đều không nhìn rõ?”

“Ừ.”

Hứa Tâm An chau mày, khẽ chu môi vì cơn tức trong lòng. Tất Phương nhìn thấy cảnh tượng đó tự nhiên buồn cười, anh ta đã tưởng sẽ không tìm thấy cô gái hung dữ này nữa. Cũng may, cũng may... Anh ta giờ tay xoa đầu cô gái đang cúi đầu lục lọi đồ đạc trong ngăn kéo tủ, hỏi: “Cô đang tìm gì thế?”

“Mắt kính.”

“Là thứ này à?” Anh ta cầm hộp kính bên góc tủ giờ lên.

“Á, đúng rồi.” Hứa Tâm An giành lấy, người cận thị tìm đồ đúng là khó khăn mà. Đeo kính vào thật tuyệt, mọi thứ xung quanh tức thì rõ ràng. Tâm trạng của Hứa Tâm An tốt hơn rất nhanh, thế giới cũng trở nên tươi đẹp hơn.

Tất Phương thấy chỉ có vậy mà cô gái này cũng cười được, bèn cười theo.

Hứa Tâm An hưởng thụ cảm giác tuyệt vời khi có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh rồi gỡ kính xuống, lấy khăn lau bề mặt kính rồi lại đeo lên, như vậy càng nhìn rõ hơn. Khi lau xong, cô ngược mắt nhìn lên, khuôn mặt của Tất Phương ở ngay trước mắt, đột nhiên cô nhớ ra: “Không liên quan tới chuyện hôm nay.”

“Cái gì không liên quan?”

“Chuyện tôi có thể nhìn rõ anh ấy. Tôi nhớ ra rồi, lần đầu tiên anh đến tiệm, tôi cũng đang lau kính. Lúc đó tôi không để ý thôi, đang lau mắt kính thì anh bước vào, vậy mà tôi vẫn thấy rất rõ tướng mạo của anh.”

“Ừm.”

“Đẹp trai lóa mắt.” Hứa Tâm An bày ra bộ mặt khoa trương.

“Ừm.”

“Tôi đang đùa thôi.” Tất Phương mặt không biểu cảm khiến Hứa Tâm An ngơ ngác, xem ra nên nhấn nhá câu nói hơn rồi.

Tất Phương bật cười lớn: “Câu này mới buồn cười này.”

Con người này đúng là đáng ghét mà, Hứa Tâm An giơ tay vỗ vào người anh ta.

Tất Phương vừa cười vừa nói: “Ai da.”

“Tôi đâu có mạnh tay đâu.” Hứa Tâm An trừng mắt, à, thật ra cũng không nhẹ chút nào.

Tất Phương lại bị cô chọc cười, Hứa Tâm An không thèm để ý tới anh ta, người bị thần kinh cười cũng khác người. Cô ngồi luôn xuống đất, mặc anh ta cười cho đã.

Tất Phương cười xong cũng ngồi xuống, nhìn cô một hồi, hỏi: “Làm sao liên lạc được người đó?”

Hứa Tâm An kể hết đầu đuôi câu chuyện.

“Tại sao không nói cho tôi biết?” Tất Phương lại hỏi.

Hứa Tâm An cắn môi: “Không muốn anh chết.”

Suy nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Không ngờ lại như thế. Nhưng đây là lý do chính đáng mà, tại sao cô lại phải ngại khi nói ra chứ?

Tất Phương không truy hỏi, chỉ nói: “Chuyện cô có thể tâm ý tương thông với tôi rất kỳ lạ. Đây không phải vấn đề pháp lực, thần ma pháp lực cao cường cũng chưa chắc làm được như vậy. Hai người có thể tâm ý tương thông với nhau nhất định phải có quan hệ nào đó.”

Oa, nghe có vẻ mờ ám thật đấy. Hứa Tâm An ngẩng mặt lên, cô không thể dễ dàng đỏ mặt vì chuyện hiểu lầm này được.

“Ý anh nói chuyện đó giống như việc chúng ta gọi điện thoại đúng không? Quan hệ giữa người nấu cơm và người ăn cơm cũng có thể đột phá mọi chướng ngại mà, quan hệ đó còn khăng khít hơn việc trao đổi số điện thoại nữa.”

Tất Phương phớt lờ dáng vẻ làm bộ làm tịch của cô, hỏi: “Đừng nói là cô yêu tôi rồi đấy nhé?”

Hứa Tâm An vừa dờ mắt ra vừa giơ tay chỉ, rất có khí thế: “Câu này buồn cười ghê.” Cô nhảy lên, đúng là không thể tiếp tục nói chuyện được nữa, nên đi ra ngoài thì hơn.

“Chẳng lẽ do tôi yêu cô?” Tất Phương nghi ngờ hỏi tiếp.

“Ầm” một tiếng, Hứa Tâm An Văn Âm phải cánh cửa.

Hôm nay nghe nhiều tin sốc quá!!!

“Phản ứng này của cô là kích động khi nhận ra rằng cô yêu tôi, hay là kích động khi không ngờ tôi lại phát hiện ra tâm ý của cô?”

Cô có tâm ý gì chứ? Hứa Tâm An thật sự rất muốn than một bài, thần linh ơi, mau thu phục tên yêu quái này đi, anh ta lại mặt dày tự luyện kìa thần linh ơi.

Tất Phương – người gánh trên vai hai thân phận: Thần và Yêu không hề phát hiện ra tâm tư của cô gái phía trước, anh ta theo phía sau, đeo bám dai dẳng truy hỏi: “Vậy thật sự là sao?”

“Vị thần này.” Hứa Tâm An quay phắt người, nắm chặt đôi tay của Tất Phương, thành khẩn nói: “Đánh anh không chết là lỗi của tôi, anh đại nhân đại lượng, tha lỗi cho tôi.”

Tất Phương vừa chau mày vừa dè bủ cô: “Cô đánh trống lảng gượng gạo quá đó.”

“Không không, vị thần này, anh hiểu lầm rồi. Tôi không hề đánh trống lảng, lúc này tôi chỉ tự chế nhạo bản thân và phản bác thôi. Tinh tú trong văn hóa ngôn ngữ của loài người anh vẫn chưa thể lĩnh hội hết được đâu.” Hứa Tâm An cười rất giả tạo: “Nói gì thì nói, vị thần này, anh có từng suy nghĩ rằng việc đi tìm cái chết của anh vừa tiêu cực lại thiếu lành mạnh không, đó là biểu hiện của người có tâm lý bệnh hoạn.” Đây mới là đánh trống lảng đó, thần à.

Vị thần nào đó vẫn chưa lĩnh hội được, trả lời vấn đề của cô bằng một lý luận phiến diện.

“Con người các cô tìm đến cái chết mới là tiêu cực và thiếu lành mạnh, cuộc sống ngắn ngủi mà không biết trân trọng. Còn tôi thì không như thế, tôi đã trải qua ngàn năm, nhìn thấu hết sự biến đổi trên thế gian, sự vĩnh hằng chẳng hề có ý nghĩa gì với cuộc sống. Chuyện đó cô hiểu không?”

Hứa Tâm An đang định phản bác, không ngờ Tất Phương lại cướp lời: “Cô không hiểu. Cũng không thể trách cô được, nỗi lòng và suy nghĩ đó của kẻ trường sinh bất lão, loài người các cô không thể thấu hiểu được đâu. Cô nói xem cái chết có còn là tiêu cực nữa không?”

Hứa Tâm An nghẹn lời, nhất thời không nghĩ ra được câu nào đáp trả lại. Vị thần này đã sống không hề uống phí những năm tháng qua, rất biết nói chuyện đấy. Cô vẫn thấy lời anh ta nói không đúng, tuy nhiên không biết chỗ nào không phải, đáp lại thế nào thì tạm thời cô chưa nghĩ ra,

Hứa Tâm An không phục.

Tối đó cô nằm trên giường cố gắng suy nghĩ không thôi, đột nhiên trong đầu lóe sáng, cô nghĩ ra rồi. Hứa Tâm An nhảy cẫng lên lao về phía phòng ngủ của Tất Phương, cô gõ cửa rồi mới mở cửa bước vào, vừa thấy Tất Phương vẫn ngồi trên giường chưa đi ngủ thì nhanh miệng nói: “Tất Phương, tôi nghĩ ra rồi. Cái tính xấu tham luyến vẫn còn phát triển trên người anh đấy, anh chết như thế thì vô trách nhiệm quá đi thôi.”

Tất Phương ngơ ngác.

“Anh nghĩ thử xem, anh tham ăn nè. Còn tự luyến nữa. Tự luyến là gì, tham lam hư vinh. Anh cũng rất lười, lười là thế nào? Ham muốn an lạc. Anh xem, anh tham lam cỡ nào, anh không thể chết, nhất định phải chiến đấu tới cùng với những tính xấu đó thì cuộc sống mới có ý nghĩa.”

Tất Phương liếc cô, cả buổi mới thốt ra một câu: “Cô đánh giá tôi cao quá.”

“Không không, đây chỉ là hiểu lầm.” Hứa Tâm An nói: “Anh để tôi nói hết đã. Anh thử nghĩ xem, trên đời này có những kẻ xấu như Ngô Xuyên, hẳn biết pháp thuật, giết người làm chuyện xấu, trong khi anh lại có bản lĩnh đối phó hẳn ta, cứu người tốt.” Cô vỗ ngực, tự nhận mình chính là người tốt.

“Năng lực của anh có thể giúp đỡ rất nhiều người tốt, có thể diệt trừ rất nhiều người xấu. Đây chính là ý nghĩa của cuộc sống.” Hứa Tâm An bổ sung: “Điểm này mới là đánh giá cao, những lời ban nãy đều là chê bai.”

Tất Phương lại liếc cô, Hứa Tâm An ngớ lơ, tiếp tục nói: “Nên đừng tìm tiệm Tím Cái Chết đều cầu chết mà hãy làm một vị thần tích cực và lạc quan đi. Tôi đã nói xong, ngủ ngon nhé!”

Hứa Tâm An đóng cửa chạy về phòng mình.

Trút được một tràng dài như vậy đúng là thoải mái lắm, Hứa Tâm An đắp chăn định ngủ một giấc ngon lành chợt có tiếng gõ cửa, sau đó cửa mở ra. Tất Phương đứng trước cửa phòng cô.

“Người tốt rồi cũng thành kẻ xấu, kẻ xấu cũng có thể thay đổi bản thân, không có người tốt tuyệt đối cũng không có kẻ xấu mãi mãi. Nên mới có pháp luật, có quy định, có tiêu chuẩn đạo đức. Kẻ xấu luôn luôn tồn tại, ngày xưa có, bây giờ có, sau này vẫn sẽ có, không phải người này thì là kẻ khác. Từ thuở ban sơ, đã tồn tại những thứ như vậy rồi, đây cũng là điều vĩnh hằng không thể thay đổi trong thế gian này, vì thế sự tồn tại của thần không thay đổi được gì cả. Nói nhiều như vậy cô có hiểu không?”

Hứa Tâm An định lên tiếng lại bị Tất Phương cắt ngang: “Cô không hiểu, cũng không thể trách cô. Nỗi lòng và suy nghĩ đó của kẻ trường sinh bất lão, loài người các cô không thấu hiểu được đâu, ngủ ngon nhé!”

Tất Phương nói xong đóng cửa đi mất.

Hứa Tâm An ngơ ngác, lại bị chặn họng, như vậy làm sao ngủ ngon được chứ.

Hứa Tâm An nghĩ cả buổi, lại chạy sang đó,

“Quả thật trên đời luôn tồn tại thiện ác đối lập, nhưng chuyện đó không ngăn được việc anh trừ gian diệt bạo. Người có năng lực thì phải có trách nhiệm, mỗi thứ mà cuộc sống ban cho anh đều có ý nghĩa cả. Anh nên theo đuổi nó mới phải.”

“Tại sao tôi phải nhận nó chứ? Chẳng phải cô chê tôi lười biếng sao? Lười cũng là một sự theo đuổi tích cực.”

“ ... ”

Hứa Tâm An lại cứng họng, cô nghĩ một hồi, lúc này quả thật nói không đúng, thế là lại chạy sang nói tiếp.

“Chết rồi thì không thể ăn món ngon được nữa.” - Chiêu này chắc là hiệu nghiệm nhỉ?

“Chết cũng chết rồi, ai còn nhớ đến ăn uống.”

“ ... ”

Hứa Tâm An lại cứng họng. Một lát sau, cô lại đứng cờ khua trống, chạy vào phòng Tất Phương lần nữa.

“Anh nghĩ thử xem, nếu anh thật sự chết đi, thế gian này sẽ không còn người đẹp trai như anh để ngắm nữa rồi.” – Khiến anh ta thỏa mãn chút hư vinh của mình có thể giúp anh ta tích cực đối diện với cuộc sống không nhỉ?

“Nên cô thật sự đã yêu tôi rồi đúng không?”

“ ... ”

“Không ngờ tôi chịu đựng ngồi nghe cô nói nhảm lâu như thế, chẳng lẽ tôi cũng lại yêu cô rồi?”

“ ... ”

Hứa Tâm An lại muốn ngẩng đầu than thở, việc gì dùng từ “lại” làm chi, ai mà thèm yêu anh chứ.

“Thôi bỏ đi, anh chết đi cho rồi.” Hứa Tâm An vẫy tay, quay về phòng ngủ.

Không biết nào mình uống bao nhiêu lít nước mới hết lời khuyên anh ta như thế, nhất định do hôm nay cô chịu nhiều kinh hãi quá, nên mới ngốc vậy. Đi ngủ thôi!

Hôm sau Hứa Tâm An thức dậy với đôi mắt gấu trúc, cả đêm ngủ không ngon, chắc vì bị vị thần nào đó hù dọa mà ra.

Hứa Tâm An uể oải, trưng bộ mặt khó coi tới bàn ăn sáng.

Tất Phương đang vui vẻ ăn cháo trắng thịt nạc, trứng muối với bánh quẩy, khuôn mặt vô cùng hạnh phúc.

Hứa Tâm An nhìn dáng vẻ đó thì bao nhiêu khó chịu cũng tan theo mây khói. Thôi bỏ đi, tính toán với anh ta làm gì. Có lẽ anh ta nói đúng, nỗi lòng và suy nghĩ của kẻ trường sinh bất lão ấy cô không thể thấu hiểu được, cũng có thể anh ta đơn giản nên dễ thỏa mãn. Đúng như những gì anh ta nói, mọi thứ như vậy, là quá đủ rồi, chỉ cần như thế thôi.

Nhưng cô vẫn thấy đáng tiếc.

“Tôi nói cô nghe này, tôi thấy mình không yêu cô.” Tất Phương đột nhiên nói.

Hứa Tâm An nhếch miệng, được thôi, chẳng có gì đáng tiếc cả.

16. Chương 5

Hôm nay có rất nhiều việc cần làm, phải mua mắt kính mới, phải điều tra Ngô Xuyên.

Hứa Tâm An nhờ Cầu Tái Ngọc giúp đỡ.

Đầu tiên là dựa vào tướng mạo và họ tên của Ngô Xuyên, mong sao “Ngô Xuyên” tên thật, đáng tiếc hôm qua cô không nghĩ đến chuyện chụp lên anh ta, bây giờ chỉ có thể dựa vào lời kể để phác họa nhân vật. Hứa Tâm An còn kể cho Cầu Tái Ngọc nghe về tên tài khoản “Như Hổ Hàng Ma” của Ngô Xuyên trên diễn đàn

“Không Hề Thần Bí”, cả số điện thoại anh ta để lại. Cầu Tái Ngọc hứa sẽ điều tra rõ ràng, bảo Hứa Tâm An yên tâm sợi tin tức của cô nàng.

Đo xong kính, Hứa Tâm An lại gọi điện thoại cho Ngô Xuyên, kết quả chỉ nghe thấy âm báo “Số điện thoại hiện không liên lạc được”. Hứa Tâm An thấy không thể gọi vào số này được nữa, có thể đây là số điện thoại anh ta mua để đối phó cô. Sau khi ra tay, bất luận thành công hay thất bại anh ta cũng sẽ bỏ nó.

“Nhất định là anh ta đã có âm mưu từ trước.” Hứa Tâm An nói với Tất Phương: “Nói không chừng hôm trước thấy bài đăng của tôi, anh ta liền suy tính tìm cách gài bẫy tôi, nên đã mua sẵn sim điện thoại đó.”

“Dĩ nhiên là có âm mưu rồi, những kết giới liên hoàn đó không thể bố trí trong một hai ngày được.” Tất Phương nói.

“Cái gì?” Hứa Tâm An kinh ngạc: “Một hai ngày không được sao? Nếu hôm trước thấy bài đăng, lập tức đi giăng kết giới, ngày đêm miệt mài cũng không kịp sao?”

“Không kịp. Tôi không tìm thấy cô trong phạm vi từ cao ốc Kim Mộc ở đường Viễn Đại đến đường Tây Đình, sau đó tôi chạy đến ngôi nhà bỏ hoang ở thành phố G. Nếu lúc đó cô không kịp nhảy ra ngoài, chắc chắn sẽ bị dịch chuyển đến một nơi khác. Nghĩa là, hẳn ta đã chuẩn bị ít nhất bốn chỗ, khoảng cách giữa chúng rất xa. Mỗi địa điểm đều phải căn cứ vào hoàn cảnh xung quanh để sắp xếp, giữa các địa điểm với nhau cũng cần khí mạch liên thông mới có thể tạo ra cục diện liên hoàn. Chuyện này không thể hoàn thành trong một hai ngày được. Tôi đoán nhé, chỉ là đoán thôi, vì tôi cũng không nắm rõ khả năng của hẳn ta. Nhưng chắc chắn hẳn ta có đồng bọn, cũng có thể bọn họ đã chuẩn bị ít nhất một tháng rồi.

“Một tháng sao?” Hứa Tâm An chau mày: “Anh đến đây còn chưa được một tháng.”

Hôm nay là ngày Hai mươi ba tháng Một, Hứa Tâm An nhớ rất rõ ngày Tất Phương bắt đầu tới đây là Ba mươi một tháng Mười hai, đúng là chưa đến một tháng.

“Tôi chỉ đoán thôi. Nếu hẳn có nhiều đồng bọn thì việc tìm kiếm địa điểm, bố trí kết giới cũng nhanh hơn, chắc không tới một tháng.”

“Có cần tốn công sức đối phó với một người không biết gì như tôi không chứ, hai cửa tiệm ở thành phố C và D dường như cũng không tốn công sức như thế”

Tất Phương nghĩ một lúc: “Có lẽ bọn họ không làm để đối phó với cô đâu. Nếu thành phố này là cứ điểm của họ, hoặc bọn họ cần chuẩn bị trước cho một kế hoạch quan trọng nào đó. Vừa hay gặp cô nên tiện thể xuống tay.”

Đúng lúc về đến tiệm, Hứa Tâm An vừa lấy chìa khóa vừa chau mày: “Nghe anh nói như thể chủ tiệm Tìm Cái Chết có năng lực linh hồn mạnh mẽ tới đây không quan trọng chút nào, lại còn sẵn tiện ra tay nữa chứ.”

“Vốn dĩ là thế mà.” Tất Phương biểu lộ sự khinh thường: “Nghiep dư thì thôi đi còn ngốc nữa. Người ta nói cô làm gì thì làm đó, sắp bẫy còn tưởng mình gặp may. Sẵn tiện ra tay là coi trọng cô lắm rồi, biết chưa?”

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn anh ta, quyết định mở cửa xong lập tức phải chụp lấy cây chổi.

Khi cửa vừa mở thì Hứa Tâm An liền ngậy ra, trộm đột nhập vào tiệm sao? Hình như trên giá bột đi khá nhiều món hàng.

Tất Phương bày vẽ mặt đắc ý ta đây, Hứa Tâm An nhìn dáng vẻ của anh ta, hồ nghi mở máy tính xem máy tính tiền và lịch sử bán hàng: “Không ngờ anh lại bán được nhiều như vậy!”

“Đúng đó.” Tất Phương hống hách cười: “Hai giờ tôi ở đây coi tiệm còn bán nhiều hơn doanh thu hai tuần của cô. Tôi còn đi một chuyến qua thành phố bên cứu người về nữa. Có phải thấy tôi vừa đẹp trai vừa tài giỏi không?”

Đúng là rất giỏi, nhưng cách anh khiến người khác chẳng muốn khen tẹo nào.

“Mau khen tôi đi nào.” Không ngờ thần cũng tính toán như thế.

“Được thôi, anh thể hiện rất tốt, cứ thế mà phát huy. Buổi tối cho anh thêm đùi gà.”

Tất Phương nghe nửa câu đầu thì tỏ ra dè bủ, nhưng sau khi nghe nửa câu còn lại thì gạt đầu vừa ý. Hứa Tâm An trông thấy vậy chẳng biết nên nói thế nào.

Tất Phương nghiêng người qua: “Hắn ta không thành công nên bây giờ cô trở nên quan trọng hơn rồi. Kể đó nhất định sẽ ra tay, hơn nữa sẽ không đơn giản như lần trước nữa đâu.”

Bàn tay đang gõ của Hứa Tâm An chợt dừng lại. Chúa ơi! Hôm qua còn đơn giản sao? Nó mà phức tạp thì thế nào đây?

Tất Phương đoán được suy nghĩ của cô: “Lúc đầu, hắn ta tưởng rất đơn giản, chỉ cần đưa cô đến văn phòng, ngồi một lát là có thể đoạt được hồn phách của cô. Không ngờ cô lại lợi hại như thế, liên lạc được với tôi nên hắn ta buộc phải dùng đến kết giới liên hoàn. Bây giờ có lẽ bọn chúng đang rất hối hận đó.”

“Hối hận không nên ám hại tôi?”

”Hối hận sao lúc đó không bóp chết cô cho rồi.”

” ... ”

“Đẹp trai, tài hoa không phải người nào cũng có, không nhìn kĩ đối thủ của mình là ai.” Tất Phương mỉm cười: “Bây giờ chắc đám người đó đã thấu hiểu nỗi đau thương này.”

“...” Hứa Tâm An chẳng biết phải nói gì. Nghe có vẻ đang khen cô tài giỏi, nhưng kiểu gì cũng thấy anh ta đang tự khen bản thân mình vừa đẹp trai lại tài hoa thì đúng hơn.

“Vậy đối thủ là tôi sao?” Hứa Tâm An thăm dò.

Tất Phương bày ra bộ mặt “Đùa à, không ngờ cô lại tưởng bỏ như thế.” Hứa Tâm An cạn lời. Haizz, người ta chẳng có ý khen cô đâu, người ta đang tự khen bản thân mình mà.

Muốn tìm cây chổi quá đi thôi.

“Này, này, cô phải đối xử tử tế với tôi chứ.” Tất Phương nhìn thấy ánh mắt của cô hướng về phía cây chổi, liền nói: “Bây giờ tôi là người cống hiến nhiều nhất trong tiệm, cô phải trả ơn tôi đây. Tôi đã cứu được chủ tiệm, còn giúp cô kiếm được không ít tiền.” Tất Phương ngẩng cao đầu, uốn ngực đầy kiêu ngạo, bày tư thế từ nay ta đây không còn là người ăn chực nữa rồi.

“Đúng đó, anh bán kiểu gì hay thế?” Hứa Tâm An không thêm chấp. Một số người có bản lĩnh, có thành tích song lại khiến người ta ghét cay ghét đắng, vừa khéo có một kẻ như vậy đang đứng trước mặt cô. Chỉ là trong chuyện này những điều anh ta nói đều đúng, nên tối nay cô quyết định cho anh ta thêm hai cái đùi gà xem như lời cảm ơn.

Cô vừa hỏi vừa lướt web, thì ra căn nhà đồ nát ở ngoại ô thành phố G là một căn nhà ma có tiếng, rất nhiều người hiếu kì thích mạo hiểm chạy đến đó để gặp ma. Nếu hôm qua cô chết trong căn nhà ma đó liệu cảnh sát có đưa ra kết luận như thế này không nhỉ: Người này chết do trượt chân té ngã khi vào tham quan ngôi nhà ma.

“Thì tôi nói với những người khách đó rằng: ‘Thứ này rất hợp với bạn đây’, ‘thứ đó không hợp với bạn đâu.’”

Tất Phương cũng nghiêng người tới trước màn hình máy tính xem, tỏ vẻ không quan tâm tới vấn đề ngôi nhà ma.

Trả lời như không, tuy nhiên Hứa Tâm An cũng hiểu ra vấn đề: “Người đến mua hàng toàn là con gái đúng không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Giọng điệu vô cùng tự tin.

“Tất Phương anh thấy thế này được không, mỗi cuối tuần chúng ta sẽ tổ chức hoạt động ‘ngày nam nhân viên độc thân bán hàng’ để cải thiện doanh số thâm hại của tiệm nhé.” Hứa Tâm An vẫn tiếp tục lên mạng tìm kiếm xem gần đây có vụ án kỳ lạ nào không.

“Nam nhân viên không thích độc thân.” Tất Phương trả lời.

“Chẳng phải anh ta vẫn luôn độc thân đó sao?”

“Điều đó chứng tỏ anh ta thích độc thân. Quan trọng là không thích độc thân bán hàng. Không đúng, không độc thân, cũng không thích bán hàng, không có hứng thú với công việc.”

Hứa Tâm An liếc xéo anh ta, sao anh không chết vì lưỡi cho xong luôn đi. Nhưng nói đến “vẫn luôn độc thân”, cô liền hiểu kì: “Tất Phương, anh từng có vợ chưa?”

Tất Phương vô cùng bình tĩnh hỏi lại: “Cô yêu tôi rồi sao?”

Hứa Tâm An cũng bình tĩnh đáp trả: “Ai thêm yêu tên thần kinh vừa muốn tìm chết vừa ham ăn chứ?”
Ngừng hai giây cô bổ sung thêm một câu: “Còn lưỡi nữa.”

Tất Phương không phản bác cũng không đáp lại. Hứa Tâm An hơi chột dạ, ái ngại không dám nhìn anh ta mà ngó chăm chăm vào màn hình, vờ như đang bận. Trong lòng thầm kiểm điểm bản thân là mình nói hơi quá đáng. Thật ra Tất Phương cũng không tệ, ví như... ừm, nhất thời cô không nghĩ ra ưu điểm gì cả.

Đang mải suy nghĩ, đột nhiên cô cảm giác có vật gì đó quàng lên cổ mình.

Hứa Tâm An giật bắn người, cúi đầu nhìn, thì ra là sợi dây chuyền. Mặt sợi dây chuyền là một phiến lông màu nâu đỏ rất đẹp, Tất Phương đứng sát vào, giúp cô cài khóa dây chuyền.

Tim Hứa Tâm An đập liên hồi, thấy mặt mình nóng ran, trong đầu đột nhiên ong ong rồi tung rồi mù. Nếu bây giờ Tất Phương hỏi: “Có phải em yêu anh rồi không?”, cô nên cầm chổi đánh anh ta hay lập tức giả vờ ngất lẩn ra để tránh anh ta nhìn thấy cô xấu hổ thì tốt hơn?

Đối phương chắc chắn sẽ ra tay với cô lần nữa, trong khi chúng ta lại không biết dùng cách nào để tâm ý tương thông với nhau, cũng không biết tại sao sau khi bị kích động cô lại phóng thích được năng lượng, thế nên cứ thận trọng thì hơn. Cô đeo sợi dây chuyền này thì bất luận tới đâu tôi vẫn có thể tìm ra.”

“...”

Tai của Hứa Tâm An đỏ bừng, ngại quá, đúng là rất ngại, cô nghĩ nhiều quá rồi.

Hứa Tâm An cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất để hỏi: “Đây là hệ thống định vị GPS của yêu quái sao?”

“Là thần, cảm ơn.” Tất Phương lạnh lùng đáp.

Hứa Tâm An khẽ chạm vào phiến lông, nó dài bằng ngón trỏ của cô, màu sắc bắt mắt, trơn mịn mềm mại.

Cô quay lại nhìn anh ta: “Phiến lông này ở bộ phận nào thế?”

Đầu cô bị gõ thật mạnh.

Cô ôm đầu không phục: “Câu hỏi rất thuần khiết mà, chỉ là tò mò chút thôi.” Lần này đúng là cô đâu có ý gì đâu, chỉ tò mò thôi.

Lại bị gõ mạnh thêm lần nữa.

Mẹ ơi, muốn tạo phản à, không ngờ còn dám dùng vũ lực với đầu bếp vĩ đại này, Hứa Tâm An liếc anh ta, sau đó phát hiện “À, có phải anh xấu hổ rồi không? Anh xấu hổ thật đó à?”

“Cô nghĩ nhiều quá đấy.” Thần cũng biết thẹn quá hóa giận nữa cơ.

Không ngờ Tất Phương lại đánh trúng tâm lý ngại ngùng “nghĩ quá nhiều” của cô. Con người này cũng biết thẹn quá hóa giận nha.

“Lông có rụng không? Có phải thay định kỳ không?” Cô cố tình chọc anh ta.

“Không tặng cô nữa.” Tất Phương vờ như muốn lấy lại.

Hứa Tâm An cười ha ha, cô thấy đúng là người này đang xấu hổ thật, bèn nắm chặt phiến lông vũ trước ngực không cho anh ta lấy đi. Hai người đang đùa giỡn thì tiếng chuông cửa “kính coong” lại vang lên.

“Kính chào quý khách.” Hứa Tâm An vừa cất tiếng đón khách vừa đẩy Tất Phương ra, trừng mắt nhìn anh ta. Nghiêm chỉnh đi! Có khách vào kìa!

Người bước vào là một phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi. Tóc ngắn, dáng người mảnh khảnh, môi mỏng, mặc một bộ đồ bó sát, xem ra rất chú trọng giữ gìn vóc dáng. Bà ta bước đến liền đưa mắt đánh giá mọi thứ xung quanh rồi lại đi thẳng tới quầy tính tiền.

Là một phụ nữ rất có khí chất.

Tất Phương đứng phía sau véo nhẹ vào lưng cô, nhỏ giọng nói: “Là pháp sư hàng ma.”

Hứa Tâm An lập tức đứng thẳng người, cảnh giác hơn. Người phụ nữ này là pháp sư hàng ma sao? Chẳng lẽ đây là đồng bọn của Ngô Xuyên?

Bà ta đi đến trước quầy tính tiền, nhìn Hứa Tâm An một lúc.

Hứa Tâm An mỉm cười: “Chào dì, dì cần mua gì ạ? Chỗ chúng tôi có đủ loại nến và phụ kiện, với nhiều công dụng như đốt hương, chiếu sáng, trang trí...”

“Cô là người lên mạng hỏi thăm chuyện của tiệm Tìm Cái Chết đúng không?”

Nụ cười của Hứa Tâm An cứng đờ.

17. Chương 5-2

Chúa ơi, đúng là đồng bọn! Không ngờ dám tìm đến tận đây!

Hứa Tâm An cố ý nhìn sang Tất Phương, giữ vẻ bình tĩnh: “Tiệm gì cơ? Có lẽ dì tìm nhầm người rồi.”

Tất Phương lại véo vào eo cô, nhỏ giọng nói: “Đồ nhất gan.”

Hứa Tâm An nghiêng người vì nhột, quay sang liếc anh ta.

“Có thần bên cạnh cô còn sợ gì nữa.” Tất Phương lại nói.

Hứa Tâm An không khỏi liếc anh ta lần nữa. Vị thần này, anh không nhìn thấy kẻ địch tìm đến tận nơi rồi sao? Không thể nghiễm chính đối phó sao hả?

Người phụ nữ ấy rất kiên nhẫn nhìn hai người họ đưa mắt đá mày thì thăm to nhỏ, sau đó nói: “Tiệm Tìm Cái Chết là một bí mật, hậu nhân của họ không tùy tiện kể chuyện này cho người khác biết. Giữa các cửa tiệm cũng không có sự liên lạc, không biết đối phương là ai, nhằm bảo đảm sự an toàn của Nền Hồn, nên trong giới hàng ma rất hiếm người biết chuyện. Cô phát tán tin tức lên mạng, người có dụng tâm nhìn thấy nhất định sẽ tìm tới gây phiền phức cho cô.”

Hứa Tâm An trưng ra bộ mặt niềm nở: “Nếu đó là bí mật quan trọng như thế, dì không nên nói với chúng tôi. Dì tìm nhầm người rồi. Nếu dì không đến đây để mua đồ thì xin đến nơi khác dạo chơi, chúng tôi còn buôn bán nữa.”

“Xảy ra chuyện gì rồi, tại sao cô lại lên mạng tìm người giúp đỡ?” Người phụ nữ đó phớt lờ dáng vẻ làm bộ làm tịch của Hứa Tâm An, tiếp tục hỏi.

Nụ cười giả tạo trên mặt Hứa Tâm An không thể duy trì được nữa. Không ngờ người này không chịu dừng lại, vậy thì chúng ta cũng khỏi giả vờ nữa.

Hứa Tâm An nghiêm túc nói: “Vị khách này, hãy về nói với Ngô Xuyên, chuyện hôm qua không dễ dàng bỏ qua thế đâu, bảo anh ta cẩn thận đấy.” Hù dọa người khác ai chẳng biết làm, cô cũng có thể làm ra vẻ đây khí thế đấy.

Người phụ nữ kia chau mày: “Ngô Xuyên là ai?”

Không quen biết Ngô Xuyên? Là thật hay giả thế? Hứa Tâm An nhìn về phía Tất Phương, Tất Phương im thin thít, hoàn toàn không có ý đứng ra dẹp yên chuyện này.

Hứa Tâm An miễn cưỡng gượng nở nụ cười giả tạo: “Ồ, vậy do tôi sai sót. Vị khách này, bà cũng nhầm lẫn rồi. Chỗ chúng tôi chỉ là tiệm bán nệm, nếu đã không đến mua đồ, thì xin hãy đến chỗ khác dạo chơi nhé, thứ lỗi tiệm chúng tôi không tiếp đón.”

“Đợi đã, Ngô Xuyên là ai? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Người phụ nữ ấy có chút gấp gáp, vừa nói vừa chực nắm chặt bàn tay của Hứa Tâm An: “Tâm An.”

Tay người phụ nữ này vẫn chưa chạm vào người Hứa Tâm An liền đung ngay một lực đẩy bà ta ra, khiến bà lùi về sau ba bước rồi mới đứng vững.

“Đừng chạm vào cô ấy, tránh xa cô ấy ra.” Giọng điệu nghe có vẻ bình thản nhưng rất lạnh lùng.

Chúa ơi, Hứa Tâm An ngẩng đầu ưỡn ngực, có thần bên cạnh đứng là an toàn.

“Hỏa Thần Tất Phương.” Người phụ nữ ấy nói: “Tôi không có ác ý.”

“Vậy bà giữ khoảng cách đi.” Tất Phương đáp lại.

Hứa Tâm An kinh ngạc. Đồng bọn của Ngô Xuyên biết tên cô thì thôi đi, sao lại biết cả Tất Phương. Hôm qua cô không hề nhắc đến tên của Tất Phương, lẽ nào vì Tất Phương đến cứu cô nên bị lộ luôn rồi?

“Tâm An, bác là bác của con.”

Hứa Tâm An kinh ngạc muốn rớt quai hàm.

“Mẹ con là em gái của bác.”

“...” Hứa Tâm An hoàn toàn ngơ ngác.

Kịch bản chuyển biến nhanh chóng quá, còn kinh dị hơn việc “Tôi đến để giết cô.”

Hứa Tâm An trước giờ chưa từng gặp mẹ, cha cô không thích nhắc những chuyện liên quan đến mẹ, nên cô cũng chẳng buồn hỏi đến nữa. Bây giờ đột nhiên rơi xuống một người bác, Hứa Tâm An không biết nên phản ứng như nào.

“Bác tên là Long Tử Vy, mẹ con tên Long Tứ Kỳ, nhà họ Long cũng sở hữu một tiệm Tì Mị Cái Chết.”

Lại là tiệm Tì Mị Cái Chết sao?

“Lúc này chẳng phải bà nói các tiệm Tì Mị Cái Chết không liên lạc với nhau, không biết đối phương là ai mà.” Hứa Tâm An bắt được sơ hở trong lời nói của đối phương.

“Cha mẹ con yêu nhau rồi mới biết thân phận của đối phương.”

Hay lắm một câu thôi vừa đủ để lấp hết sơ hở. Hứa Tâm An im lặng, ngầm thừa nhận.

“Bác đoán là cha con không hề nhắc đến chuyện của mẹ con, vì ông ấy vốn không phải cha ruột mà là chú của con.”

Sét đánh ngang tai!

Hứa Tâm An hóa đá, tình tiết cầu huyết này như thủy triều cuộn cuộn ập đến. Không ngờ thân phận của cô lại li kì như thế, nhất thời cô không thể chấp nhận nổi.

Long Tử Vy nhìn biểu cảm của Hứa Tâm An, nhẹ giọng nói: “Bác xin lỗi, nhưng đây là sự thật.”

Hứa Tâm An ngơ ngác cả ngày mới nghĩ ra câu để hỏi: “Vậy cha mẹ con đang ở đâu?”

Long Tử Vy đang định tiếp lời bỗng tiếng chuông cửa “kính coong” vang lên, có người vào tiệm. Ba người đều không nói tiếng nào, đồng loạt quay lại nhìn về phía cô gái mới bước vào. Thì ra cô gái ấy chỉ định vào tiệm xem hàng thôi, dè dặt không khí căng thẳng quá nên quay đầu bỏ chạy mất.

Long Tử Vy thở dài: “Đóng cửa đi, chúng ta từ từ nói”

Hứa Tâm An vỗ vai Tất Phương: “Đi đóng cửa tiệm.”

Tất Phương vô cùng bất mãn nhìn cô nhưng vẫn quay đi, vừa đi vừa căn nhắc các kiểu như “Dám sai cả thân, thật hết nói nổi.”

Long Tử Vy nhìn bóng lưng của anh ta, nói với Hứa Tâm An: “Mấy năm nay, bác luôn để ý đến con. Sau khi cha con bỏ đi, bác biết có một người đàn ông lạ mặt đến tiệm. Hỏa Thần Tất Phương trước giờ không tranh giành với đời, có rất ít thông tin về anh ta, nhưng không có tin xấu. Bác thấy quan hệ giữa con và anh ta khá tốt, nên không đến quấy rầy. Bác cứ ngỡ rằng, cả đời này sẽ không cần bước vào đây nói với con những chuyện này.

Trong lúc bà ta nói những lời đó, Tất Phương đi đóng cửa tiệm, kéo hết rèm cửa sổ và cửa lớn rồi quay trở lại. Ba người ngồi trên ghế sofa, Hứa Tâm An rót trà Long Tử Vy bắt đầu kể chuyện.

Thì ra nhà họ Long vốn là gia tộc hàng ma, kinh doanh tiệm nến ở thành phố K, gánh trên vai trách nhiệm bảo vệ Nền Hồn. Những quy định thần bí như kiểu chỉ có người kế thừa tiệm Tìm Cái Chết mới có thể thấp Nền Hồn, vân vân... chẳng khác những gì trước đây Tất Phương từng nói. Nói tóm lại, đến đời Long Tử Vy, người thừa kế sứ mệnh của nhà họ Long là mẹ của Hứa Tâm An – Long Tử Kỳ. Long Tử Kỳ từ nhỏ đã có sẵn tư chất thiên bẩm hơn người để học pháp thuật hàng ma. Gia tộc cũng xác định đời tới khi Long Tử Kỳ tròn hai mươi tuổi sẽ để bà chính thức tiếp quản việc kinh doanh nến của nhà họ Long.

Khi Long Tử Kỳ hai mươi tuổi, trong một chuyến du lịch đã quen biết Hứa Chiêu An, cũng chính là cha ruột của Hứa Tâm An. Hai người này trúng sét ái tình. Sau chuyến du lịch nửa tháng cùng nhau ấy, hai người tạm chia tay, nhưng vẫn tìm mọi cách duy trì tình yêu xa xôi này. Thành phố K và W cách nhau không xa, chỉ cần ngồi xe lửa bốn tiếng đồng hồ là tới, vì thế thỉnh thoảng người này sẽ bắt xe lửa đến thăm người kia. Lúc Long Tử Kỳ dẫn Hứa Chiêu An về nhà ra mắt cha mẹ, Hứa Chiêu An mới phát hiện thì ra hai nhà đều là tiệm Tìm Cái Chết.

Hứa Chiêu An là người kế nhiệm của nhà họ Hứa, nhưng không hề mặn mà với việc kinh doanh tiệm nến, cũng không thích hàng ma. Thật ra nên nói ông hoàn toàn không hiểu gì về hàng ma cũng không có hứng thú tìm hiểu. Bản lĩnh hàng ma của nhà họ Hứa đã thất truyền từ lâu, chỉ còn là một tiệm nến bình thường mà thôi. Hứa Chiêu An cũng cho rằng ông nên làm một công việc khác, sống cuộc sống tốt đẹp hơn nên cực kỳ chán ghét việc kế nhiệm tiệm nến. Ông từng thử lập nghiệp, kinh doanh mặt hàng khác nhưng đều thất bại.

Hứa Chiêu An rất đẹp trai, ham chơi lại thiếu trách nhiệm, nhưng đồ ngọt con gái thì rất cao tay, là một công tử ăn chơi chính hiệu. Lúc đó ông đã hai mươi tuổi mà tương lai vẫn mờ mịt. Gia đình cưỡng ép phải kế thừa tiệm nến khiến ông rất bất mãn. Vì thế sau khi biết Long Tử Kỳ cũng là người thừa kế tiệm Tìm Cái Chết, ông liền thấy không còn yêu thích bà như xưa nữa. Hơn nữa nhà họ Long lại khinh thường nhà họ Hứa gia cảnh bình thường, cho rằng nhà họ Hứa đã mất đi khả năng hàng ma, từ lâu đã không gánh vác nổi sứ mệnh bảo vệ Nền Hồn.

Điều đó khiến Hứa Chiêu An thấy mình không được tôn trọng nên đã đề nghị chia tay, rồi nhanh chóng tìm bạn gái mới. Nhưng lúc đó Long Tử Kỳ đang mang thai, Vì vậy bà đã tìm đến tận nhà, mong Hứa Chiêu An sẽ làm tròn trách nhiệm của người đàn ông. Kết quả, điều ấy càng khiến Hứa Chiêu An thấy áp lực, vô cùng bài xích cũng chẳng chút tình nguyện, hai người hợp rồi tan, cãi nhau không biết bao nhiêu lần cuối cùng chẳng nên đôi nên lứa, còn làm cho hai nhà mất mặt. Cuối cùng, Long Tử Kỳ hạ sinh một cô con gái, tên đàn ông vô lương tâm Hứa Chiêu An đột nhiên trốn mất, cũng không nói với ai là ông ta đi đâu, cứ như thể mà gói ghém hành lý biến mất.

Long Tử Kỳ là một phụ nữ cứng rắn lại hiếu thắng, bà không thể chấp nhận sự thay đổi của người yêu đã từng thề non hẹn biển năm nào. Bà bỏ lại đứa con vừa tròn hai tháng tuổi ở nhà họ Hứa, nói đó là cốt nhục của nhà họ Hứa, dù không muốn cũng phải chịu trách nhiệm. Sau đó Long Tử Kỳ thu dọn đồ đạc đi mất, nói là phải tìm ra Hứa Chiêu An, bắt ông ta về.

Hai người cứ thế biến mất, không chút tin tức, cũng chẳng trở lại. Không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, không biết họ đang ở đâu. Hai nhà Long, Hứa cũng từng nhờ người tìm kiếm nhưng vẫn không thấy. Lúc ấy em trai của Hứa Chiêu An, cũng là cha hiện tại của Hứa Tâm An đã chịu trách nhiệm thay anh mình. Ông nhập hộ tịch cho Hứa Tâm An và nhận cô làm con bởi không muốn cô biết mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi, còn nếu có một ngày hai cha mẹ vô trách nhiệm đó trở về thì tính sau. Chính vì thế Hứa Tâm An ở lại

nhà họ Hứa và được Hứa Đức An nuôi dưỡng.

Hai nhà Long, Hứa cũng vì chuyện này mà nảy sinh ân oán, không qua lại với nhau nữa. Nhà họ Long mất đi người thừa kế, tiệm nên càng lúc càng sa sút, cuối cùng phải đóng cửa. Long Tử Vy vì quá nhớ thương đứa cháu gái của mình, sau khi cha mẹ qua đời, bà cũng đến thành phố W mở công ty, vẫn làm nghề trừ ma diệt yêu, không quên quan tâm chuyện bên nhà họ Hứa.

Nhà họ Hứa không còn khả năng hàng ma, lại vừa mất đi người thừa kế nhưng tình cảm lại khác xa nhà họ Long, tiệm nên vẫn kinh doanh rất tốt. Long Tử Vy đoán có lẽ do Hứa Tâm An là người kế nhiệm tiếp theo. Có điều nhà họ Hứa đã rút khỏi giới hàng ma từ lâu, hơn nữa quan hệ hai nhà lại không tốt, nên bà cũng không đến quấy rầy.

“Hôm qua người trong công ty của bác thấy trên diễn đàn có người đăng bài viết hỏi về tiệm Tìm Cái Chết. Chuyện này không bình thường, nên bác đã điều tra địa chỉ IP, chính là ở khu vực này, bác liền nghĩ đến con, song khi chạy đến đây thì tiệm đã đóng, vì vậy hôm nay bác lại đến.”

Sau khi nghe những lời của Long Tử Vy kể lại, Hứa Tâm An nhìn về phía Tất Phương, sau đó hỏi Long Tử Vy: “Nền Hồn trông như thế nào, bác có biết không?”

Long Tử Vy lắc đầu: “Chưa có ai nhìn thấy nó, lúc tiệm nên đóng cửa đã thanh lý hết tất cả nền, nhưng không nhận ra dấu hiệu đặc biệt nào. Nền Hồn được tổ tiên đời đời truyền thừa song chưa có ai chạm đến, bây giờ chắc được xem là thất truyền rồi.”

Hứa Tâm An liếc nhìn Tất Phương, thấy nhẹ cả người.

Long Tử Vy hỏi: “Tại sao con lại đăng tin hỏi chuyện tiệm Tìm Cái Chết, có tiệm Tìm Cái Chết gặp nạn à? Con gặp phải nguy hiểm gì rồi sao?”

Hứa Tâm An lại liếc Tất Phương, Tất Phương chậm rãi nói: “Cô muốn nói gì cứ nói, tôi đâu cấm cản gì.”

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn anh ta, thấy “Vị thần chán sống muốn tìm đến cái chết” này quá mất mặt rồi. Hứa Tâm An nghĩ một hồi rồi nói: “Tất Phương phát hiện có hai gia tộc hàng ma gặp nạn, nên đến thông báo cho con biết. Nhưng nhà con từ lâu đã không còn là pháp sư hàng ma nên con không hiểu những chuyện đó. Tất Phương cũng không tìm ra manh mối gì, thế nên con mới lên mạng tìm xem có ai biết được điều gì không.”

“Cô ấy giấu tôi, lén làm những chuyện đó.” Tất Phương lạnh lùng nói, như thể đang ám chỉ: Điều đó rất đại dột, tôi biết rõ nên tôi không phải là tông phạm.

Hứa Tâm An liếc anh ta.

Long Tử Vy nhìn hai người, chỉ nói: “Bác sẽ đi điều tra chuyện của hai cửa tiệm đó. Nếu thật sự có kẻ đang đối phó với các tiệm Tìm Cái Chết, vậy chuyện này chắc chắn không đơn giản. Con nhất định phải cẩn thận.”

“Không kịp nữa rồi.” Tất Phương nói chen vào.

Hứa Tâm An lại liếc xéo anh ta, sao suốt ngày chọc ngoáy cô thế này.

Long Tử Vy chau mày, nhớ đến những điều lúc này Hứa Tâm An vô tình nói, nào là Ngô Xuyên, nào là chuyện hôm qua gì đó: “Có phải có người đến gây sự rồi không? Ngô Xuyên là ai? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Tất Phương: “Hôm qua đúng là quá kích thích.” Anh ta vuốt nhẹ tóc Hứa Tâm An, bảo là:

“Cô nên chụp một tấm hình bác cô, chẳng phải lúc này cô gọi điện cho Tiểu Ngọc nói là hối hận vì không chụp lại hình tên đó nên khó điều tra sao?”

“À đúng rồi.” Lúc này Hứa Tâm An mới nhớ ra. Lúc này cô hoàn toàn tin vào lời của Long Tử Vy giống hôm qua tin tưởng tuyệt đối những gì Ngô Xuyên kể. Nhưng mà lỡ lời Long Tử Vy nói là thật, cô yêu cầu như vậy hơi quá đáng rồi không?

“Hôm qua không mở tiệm do cô ấy nhận được điện thoại của một người tự xưng là chủ tiệm Tìm Cái Chết, người đó cũng nhìn thấy bài viết mới tìm đến, tự xưng là Ngô Xuyên. Cô ấy giấu tôi đến chỗ hẹn, kết quả trúng phải gian kế, thiếu chút mất cả mạng. Câu chuyện bà vừa kể rất đặc sắc, tuy nhiên chúng tôi vẫn cần chứng thực, chúng tôi sẽ hỏi cha cô ấy và nhờ cảnh sát điều tra lai lịch của bà. Nếu bà không ngại thì để cô ấy chụp một tấm hình đi.” Tất Phương hoàn toàn không thấy ngại ngùng, giúp Hứa Tâm An nói hết những lời đó.

Long Tử Vy không nói gì cả, đưa chứng minh nhân dân cho Tất Phương: “Cứ điều tra đi, tôi không ngại đâu. Nhưng hôm qua là ai đã lừa Tâm An, xin hãy nói cho tôi biết. Trong giới hàng ma tôi cũng có chút quen biết, tôi mở một công ty, có nhân lực, chuyện này tôi có thể giúp được.”

Bà ngừng một lát rồi nói tiếp: “Người thân của tôi bây giờ không còn nhiều. Tử Kỳ bất vô âm tính đã nhiều năm, Tâm An là cốt nhục của em ấy. Tôi không muốn nhìn thấy Tâm An xảy ra bất kì chuyện gì.”

Hứa Tâm An bỗng thấy rất cảm động, cô nguyện tin theo những gì Long Tử Vy vừa kể. Thế là cô kể chi tiết mọi chuyện xảy ra hôm qua, từ lúc cô đăng bài đến khi Ngô Xuyên làm sao liên lạc với cô, sắp xếp cuộc gặp mặt ra sao, đặc điểm đáng người của Ngô Xuyên, đã từng nói những câu nào, bọn họ làm sao đến được cao ốc Kim Mộc, sau đó lại xảy ra những chuyện kỳ quái gì, đều kể lại hết.

Tất Phương chen vào tiếp lời: “Cô ấy lên lút ra ngoài, tôi thấy có gì không đúng, sau đó lại không liên lạc được, nên mới ra ngoài tìm. Tâm An có cường hồn, kết giới do Ngô Xuyên bày bố không làm hại được cô ấy, vì để ngăn cản tôi tìm ra mà hắn đã dịch chuyển cô ấy hai lần. Cuối cùng tôi tìm thấy cô ấy tại một căn nhà ma bỏ phế ở ngoại ô thành phố G. Chỗ đó cũng khá nổi tiếng, bà lên mạng tìm sẽ thấy thôi.”

Hứa Tâm An nhìn về phía Tất Phương, Tất Phương cũng nhìn cô, sự ăn ý của hai người khiến Hứa Tâm An sáng tỏ, Tất Phương vẫn giữ lại một đường lui, không nói ra chuyện đột nhiên cô có thể tâm lý tương thông với anh và chuyện cô đột nhiên có thể sử dụng pháp thuật. Tuy Hứa Tâm An không biết chuyện này có quan trọng hay không, nhưng cô biết Tất Phương đang bảo vệ mình khiến cô rất vui.

“Dịch chuyển hai lần sao?” Long Tử Vy không hổ là người trong ngành, lập tức nắm bắt được trọng tâm câu chuyện: “Kết giới không gian?”

Tất Phương gật đầu.

Long Tử Vy xác nhận lại địa chỉ, thấy bố trí kết giới như thế nhất định còn để lại manh mối, bà sẽ phái người đến những nơi đó điều tra lần nữa. Nếu bản lĩnh tạo kết giới của Ngô Xuyên mạnh như thế thì trong giới hàng ma không thể không nghe danh, tuy nhiên từ trước đến giờ bà chưa hề nghe qua tên đó. Bà nghi ngờ anh ta đã dùng tên giả, vì vậy chỉ có thể dựa vào đặc điểm hình dạng và ưu điểm pháp thuật để điều tra mà thôi.

Tất Phương cũng nói: “Chúng tôi sẽ xác nhận lại thân phận của Hứa Tâm An. Nếu bà không nói dối, chúng tôi sẽ liên lạc với bà. Còn nữa, tốt nhất bà nên thông báo với những bạn bè tốt của mình trong giới hàng ma, người tên Ngô Xuyên đó đang thu thập cường hồn, nhắc mọi người hãy cẩn thận.”

Hứa Tâm An ở bên cạnh gật đầu lia lịa, cô thấy lời nhắc nhở của Tất Phương rất chí lý. Tên Ngô Xuyên đó quả thật có kiểm tra năng lực linh hồn của cô, còn nói những câu có ý như năng lực linh hồn của pháp sư hàng ma rất mạnh.

Long Tử Vy hiểu rõ, bà bảo là sẽ lập tức tìm bạn bè cùng nhau điều tra, có tin tức gì mọi người sẽ liên lạc với nhau.

18. Chương 5-3

Long Tử Vy đi rồi, tâm trạng của Hứa Tâm An bỗng chùng xuống, cô nằm dài trước bàn thu ngân ngơ ngẩn nhìn email trên máy tính.

“Làm gì thế?” Tất Phương gõ nhẹ vào đầu Hứa Tâm An.

“Tôi đang buồn, không biết viết thư thế nào để gửi cho cha đây.”

Tất Phương đưa điện thoại cho cô: “Gọi điện cho Tái Ngọc trước đã, nói cô ấy điều tra người tên Long Tử Vy đó. Nếu những lời của Long Tử Vy nói là thật, cô sẽ không còn muộn phiền về việc viết thư cho cha cô nữa. Hơn nữa, tôi thấy chuyện này chẳng có gì đáng để buồn rầu. Ông ấy nuôi cô lớn, ông ấy là cha cô, cô là con của ông ấy, có chỗ nào không đúng đâu? Cha mẹ ruột thịt của cô vẫn chưa tìm thấy, cô cũng chưa bao giờ gặp mặt họ, bây giờ lại có thêm một người bác, cô cũng đâu tổn thất gì. Có thêm một người giúp đỡ, không tốt hơn sao? Cô vớ được hời rồi muốn gì nữa.”

Nghe sao mà có lý thế này! Hứa Tâm An bĩu môi, có điều trong lòng vẫn xao động. Người cha luôn đối xử tốt và thương yêu cô, không ngờ lại là chú của cô.

“Năm đó cha nhận nuôi tôi, vì vậy mà đến giờ vẫn chưa kết hôn. Ông ấy hy sinh vì tôi quá nhiều.” Hứa Tâm An càng nghĩ càng đau lòng.

Tất Phương nằm dài trên bàn, mặt đối mặt nhìn cô: “Này, sao cô lại đa sầu đa cảm như thế. Vậy sau khi tôi chết, cô có đau lòng vì tôi không?”

Nước mắt Hứa Tâm An chực trào ra, cô vội đứng dậy, đánh mạnh vào người Tất Phương: “Sao anh lại chọc tôi khóc thế, tôi không thêm đau lòng. Anh muốn chết thì chết nhanh lên đi, đừng ở đó suốt ngày chọc giận người khác.”

“Chưa tìm ra Nền Hồn mà, chết thôi mà khó khăn đến vậy.”

Hứa Tâm An oa oa khóc lớn: “Đừng tìm Nền Hồn nữa được không? Nền Hồn đã mất từ lâu rồi. Anh đừng chết được không? Ngay cả cha mẹ ruột trông như thế nào tôi cũng không biết.”

Hứa Tâm An vòng qua chạy đến ôm chặt eo Tất Phương, gối lên vai anh ta khóc lớn rồi chùi nước mắt lên áo anh Tâm An.

Đúng là quá đáng mà! Tất Phương phát hiện sự nhẫn nại của mình lại tăng thêm một bậc. Bắn chết đi được, còn ồn nữa chứ, cha mẹ cô thì có liên quan gì đến anh ta đâu?

Vậy mà chẳng ngờ anh ta lại không đẩy cô ra.

Không những không làm thế, tối đó anh ta còn ra ngoài kéo thêm khách vào tiệm, hôm đó cửa tiệm buôn bán không tệ. Nhìn thấy doanh số hôm nay Hứa Tâm An tức khắc nở nụ cười hám tiền, Tất Phương liếc thấy liền bày vẽ mặt khinh bỉ.

Tối hôm đó Cầu Tái Ngọc đến nhà của Hứa Tâm An, cô nàng đã điều tra chứng minh nhân dân và tấm hình do Hứa Tâm An cung cấp, Long Tử Vy không nói dối, đúng là hộ khẩu của bà ấy ở thành phố K, em gái tên Long Tử Kỳ, hai mươi ba năm trước đúng là có ghi chép sinh trong bệnh viện. Còn bên nhà hr, cha Hứa quả thực có một người anh tên Hứa Chiêu An. Long Tử Kỳ và Hứa Chiêu An vẫn còn trong danh sách những người mất tích của cảnh sát.

Hứa Tâm An rất đau lòng, Cầu Tái Ngọc bèn ở lại an ủi cô.

Lại nói đến Ngô Xuyên, những người có tên như thế rất nhiều, không điều tra được gì cả. Hơn nữa cnt có gọi điện đến quán cà phê và cao ốc Kim Mộc, định dùng thân phận cảnh sát để kiểm tra camera ở quán cà phê thì được báo lúc đó camera gặp trục trặc kỹ thuật, không ghi hình được.

Sau khi Cầu Tái Ngọc đi khỏi, Hứa Tâm An lẳng lặng ngồi ở sau vườn thần thờ, lát sau mới phát hiện Tất Phương đang ngồi bên cạnh.

“Không ngờ như vậy cũng không hù được cô.” Tất Phương cố ý xuất hiện bất ngờ vậy mà Hứa Tâm An vẫn thần nhiên như không.

“Anh rảnh rồi quá đấy.”

“Do cô không phản ứng như người bình thường thôi.”

“Lúc người bình thường thấy không vui sẽ có phản ứng như tôi.”

Tất Phương không nói gì nữa, yên lặng ngồi cùng cô.

Một lúc sau Hứa Tâm An lên tiếng: “Tất Phương, tâm trạng tôi không tốt.”

“Nhìn thấy rồi. Bộ dạng cô bây giờ đúng là như vậy đó.” Tất Phương vừa nói vừa đưa một khung ảnh cho cô.

Hứa Tâm An cầm lấy, đây là một bức hình của cô được bày trong phòng khách, hiện giờ trên gương mặt sau lớp kính trong khung ảnh của cô hiện lên bốn chữ “Tâm trạng không tốt”.

Hứa Tâm An đánh Tất Phương mấy phát: “Anh vô duyên quá.”

“Haiz, cô đánh người đau thật đấy.” Tất Phương lầm bầm ai oán: “Vậy phải làm thế nào? Biến ra một đồng tiền cho cô sao?” Chuyện gì cũng được, miễn là đừng bắt anh ta phải đứng trước cửa tiệm mỉm cười khéo khách thôi.”

“Anh thực dụng ghê.” Hứa Tâm An than vãn, nhưng vẫn hỏi: “Có tác dụng không nhỉ?”

“Tiết tháo đâu rồi?” Đến lượt Tất Phương than thở.

“Vậy biến ra cái gì không cần lo lắng đến tiết tháo đi.”

“Ví dụ?”

Hứa Tâm An nghĩ một lúc lâu: “Biến ra đom đóm đi.”

“Được.” Tất Phương vừa dứt lời, cả khu vườn đột nhiên xuất hiện vô số đốm sáng nhỏ, lấp la lấp lánh, như ảo như mộng.

“Oa!” Hứa Tâm An hớn hở mở to đôi mắt, nhìn được nửa phút: “Hay là biến ra tiền đi.”

“...” Tất Phương khinh bỉ, tiết tháo của cô gái này đúng là không chịu nổi thử thách.

“Đợi đã.” Hứa Tâm An đột nhiên phát hiện điều gì đó, cô lớn tiếng gọi: “Đó không phải là đom đóm.” Đó là những quả cầu lửa rất nhỏ, rất nhỏ, vô cùng nhỏ, nhìn từ xa trông rất giống những con đom đóm.

“Chỉ giỏi làm trò lừa đảo.” Hứa Tâm An lại đánh anh ta hai phát.

“Nhìn giống là được rồi.” Tất Phương kêu ca: “Tôi biến ra cầu lửa dễ hơn đom đóm.”

“Nhưng người ta nhận ra đó là giả thì sao?”

Tất Phương thở một hơi thật dài: “Haiz, tôi chỉ làm được có thế thôi.” Anh ta xòe tay ra, cây chổi ở góc vườn hiện ra trong lòng bàn tay, sau đó đưa cho Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An nghi ngờ hỏi: “Muốn tôi đánh anh một trận để giải tỏa áp lực sao?”

“Không. Là để cô dọn dẹp khu vườn, lao động giúp giải tỏa cảm xúc.

“...”

Thế là Hứa Tâm An vớ lấy cây chổi đuổi đánh Tất Phương, lúc trở về quả nhiên tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Chạy đổ mồ hôi ướt đầm cả người, cô về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc. Lúc vào phòng nhìn thấy trên bàn có một khung ảnh, gương mặt cô trong bức ảnh sau khung kính hiện lên bốn chữ “Tâm trạng vui vẻ.”

Hứa Tâm An phụng cười hì hì – Cái tên Tất Phương thần kinh này!

Cô hét lớn về phía phòng của Tất Phương: “Ngày mai có món móng giò hầm.”

Tất Phương không hề có phản ứng, tuy nhiên cô biết anh ta đã nghe thấy.

Bởi vì đột nhiên trong phòng cô có vài con đom đóm giả, Hứa Tâm An tắt đèn, nằm trên giường nhìn những đốm sáng nhỏ bé lấp lánh ầm ập ấy, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau Hứa Tâm An viết email gửi cho cha mình, cô đã suy nghĩ kỹ nên viết thế nào rồi.

Cô nói rằng, bởi vì cô muốn giải quyết chuyện của Nền Hồn, nhất thời đại dột lên mạng đăng tin hỏi chuyện tiệm Tìm Cái Chết, khiến Long Tử Vy tìm đến tận nhà. Giờ cô đã biết thân thể của mình, song bất luận thế nào, cô vẫn rất yêu ông. Đã lâu không nhận được tin tức của ông, cô rất lo lắng. Mong là sau khi ông đọc được những dòng này sẽ liên lạc với cô. Cô chỉ có một người cha tuyệt vời là ông mà thôi, cô rất yêu ông. Sắp đến Tết rồi, mong ông về kịp cùng cô đón tết. Mong ông chú ý an toàn, nhanh chóng về nhà.

Sau khi gửi xong bức thư đó, trong lòng cô nhẹ nhõm rất nhiều, cảm thấy mọi muộn phiền đều tan biến.

Cả ngày hôm nay khá yên bình, cô và Tất Phương vẫn sống như những ngày bình thường. Cô sai anh ta làm việc vặt còn cô thì làm món móng giò hầm mà anh ta thích nhất, sau đó định đăng ký tập gym thì bị Tất Phương cười nhạo.

“Đến phòng tập gym làm gì?”

“Để có dáng người đẹp, tăng cường thể lực, nếu gặp phải người muốn giết mình, tôi có thể chạy nhanh hơn.”

“Chỉ cần cô lấy ra một nửa sức lực lúc đuổi đánh tôi là dư sức đánh lui sát thủ.”

Hứa Tâm An bỏ ra sức lực gấp đôi cầm chổi đuổi đánh anh ta chạy hết hai quãng đường, khi quay về thì thấy quả thật không cần tốn tiền để đến phòng tập gym làm gì nữa.

Lại một ngày trôi qua, Long Tử Vy gọi điện đến nói là bà đã hỏi thăm những người trong giới hàng ma, không có cao thủ kết giới nào tên Ngô Xuyên cả, nhưng đúng là có một người rất giống với lời kể của Hứa Tâm An. Người ấy gần bốn mươi, cao gầy, mắt một mí, mũi cao, sở trường bố trí kết giới, là người thừa kế của một gia tộc hàng ma. Có điều người này không phải tên là Ngô Xuyên mà là Trần Bách Xuyên, quê ở thành phố S. Nghe những người trong nghề ở thành phố S kể lại, nhà của Trần Bách Xuyên quả thực từng kinh doanh nệm, cũng từng nhận chế tạo những vật dụng liên quan đến lửa như bật lửa, diêm... Nhưng sau khi cha của Trần Bách Xuyên mất, hắn liền rời khỏi thành phố S. Gia tộc của hắn cũng khá có tiếng trong giới hàng ma ở thành phố này, nên sau khi hắn rời khỏi, người trong giới đều biết chuyện, tuy nhiên không ai biết rõ hắn đã đi đâu và làm gì.

“Chúng tôi đoán Trần Bách Xuyên đã giả mạo thành Ngô Xuyên.” Long Tử Vy nói.

Bà còn nói trước mắt họ chưa điều tra được tung tích của Trần Bách Xuyên, song những người trong giới hàng ma muốn nói chuyện với Hứa Tâm An, muốn biết chi tiết về chuyện hôm đó. Pháp sư hàng ma thu thập năng lực linh hồn là một hành vi vô cùng tà ác, là một trọng tội mà không ai trong ngành có thể chấp nhận được. Mọi người cũng mong bắt được hắn ta, xử lý theo quy định.

“Quy định gì vậy?”

“Hủy tu đạo, phá pháp thuật của hắn, trục xuất khỏi giới hàng ma để hắn không còn khả năng làm chuyện xấu nữa.”

“Nghe có vẻ hợp lý nhỉ.” Hứa Tâm An nhìn Tất Phương, đến hôm nay trong lòng cô vẫn còn nổi ám ảnh khi nghe bảo là đi gặp người trong giới hàng ma, tuy Long Tử Vy là bác của cô, có điều giữa họ cũng không được tính là quen biết.

“Dẫn tôi theo thì đi cũng được.” Tất Phương vừa chơi với mấy chậu cây vừa nói.

Vì thế Hứa Tâm An dẫn Tất Phương đi cùng.

Địa điểm là văn phòng của Long Tử Vy – Công ty văn hóa truyền thông Long Uy.

Trong lòng Hứa Tâm An thầm nhủ thì ra Ngô Xuyên... À không, hóa ra Trần Bách Xuyên cũng không hoàn toàn lừa cô, đúng là hiện tại người trong giới hàng ma thích mở công ty để phô trương thanh thế.

Công ty của Long Tử Vy có ba nhân viên.

Phù Lương phụ trách việc giám sát và liên lạc, anh ta là người giúp Long Tử Vy theo dõi mọi động thái của Hứa Tâm An, cũng chính là người phát hiện trong diễn đàn có người đăng bài tìm tiệm Tìm Cái Chết.

Tần Hương Vũ là người có bản lĩnh hàng ma mạnh nhất trong ba nhân viên, thường xuyên cùng Long Tử Vy ra ngoài làm việc.

Quách Tấn có đầu óc nhanh nhạy và có tài ăn nói, là một nhân viên đứng chốt chạy việc trong công ty, bàn việc làm ăn với khách hàng, phụ trách việc trình sát và nghe ngóng tin tức.

Hứa Tâm An nghe họ giới thiệu thì gật đầu lia lịa, thấy oách lắm. Tất Phương kể sát tai cô nói: “Tiệm nhà chúng ta cũng phân công rõ ràng, cô phụ trách nấu cơm, tôi phụ trách ăn cơm.”

Hứa Tâm An liếc nhìn anh ta: “Tôi cần phụ trách tìm Nền Hồn, anh phụ trách chết.”

“Cố lên!” Tất Phương không biết xấu hổ còn khích lệ cô.

Nhóm Phù Lương nhìn chăm chăm vào Tất Phương bằng đôi mắt sáng rõ, thần sống đó, biết cử động đó nha! Lần đầu tiên bọn họ được thấy thần, muốn kéo vị thần này lại chụp một tấm hình quá! Nếu vị thần này hiện nguyên hình, cho phép bọn họ đứng kế bên tạo dáng rồi chụp một tấm hình chung thì hay biết mấy.

Nhưng thần không để ý đến bọn họ, sau khi thì thầm to nhỏ với Hứa Tâm An liền chăm chú nhìn đồng thức ăn trên bàn: khoai tây chiên kìa, đậu hũ khô kìa, chân gà muối ớt kìa...

Thần hỏi: “Ăn được không?”

“Được chứ!” Ba người bọn họ bèn chạy đến tranh đưa thức ăn vặt cho thần. A, sờ được mép áo của thần rồi, thật là hạnh phúc!

Hứa Tâm An ở bên cạnh chứng kiến cảm thấy ngứa ngáy tay chân, rất muốn gõ vào đầu Tất Phương vài cái. Bây giờ không phải đang ở nhà, không có cây chổi ở đây, còn phải kìm nén để không tổn hại thể diện của anh ta. Khó quá!

Tất Phương xé một túi đậu hũ khô đưa cho cô, Hứa Tâm An đành cầm lấy để có việc gì đó làm, cố gắng ăn để kiềm chế mong muốn được đánh anh ta.

Khi mấy người bạn trong giới của Long Tử Vy đến công ty thì tâm trạng của bà đang không được tốt lắm, mắt nhìn ba trợ lý đắc lực của mình đang vây quanh hai người kia cùng nhau ăn vặt, cả bàn đầy thức ăn.

Phương Thư Lượng nhanh chóng đeo mắt kính hàng ma nhận hồn: “Bị ma đói nhập thể rồi sao?”

Long Tử Vy liếc nhìn năm người ăn hết cả bàn thức ăn: “Không phải, bọn họ vốn là ma đói mà.”

Hứa Tâm An đá Tất Phương, cuối cùng Tất Phương cũng chịu dừng lại, lau sạch tay rồi nở nụ cười thân thiện, vô cùng lễ độ cất tiếng chào mọi người: “Chào mọi người, tôi là Tất Phương.”

Đúng là một vị thần thân thiện đáng mến mà. Tự bản thân Tất Phương cũng thấy mình diễn vô cùng hay. Anh ta nhìn về phía Hứa Tâm An ngẫm hỏi, vừa lòng rồi chứ?

Vô cùng hài lòng! Hứa Tâm An lén nhét vài túi đậu hũ khô vào túi áo anh ta, thể hiện thái độ hết sức hài lòng của mình.

Các pháp sư hàng ma mừng rỡ, hàng ma bao nhiêu năm nay rồi đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy đại thần thời viễn cổ Tất Phương – Bắt tay với họ một cái chắc không quá đáng chứ?!

Đại thần bắt tay với họ.

Hứa Tâm An thấy những người trong giới hàng ma này không được bình thường cho lắm.

Mọi người ngồi trên ghế sofa bắt đầu thảo luận, ai nấy đều đưa ra câu hỏi, Tất Phương trả lời. Hứa Tâm An là đương sự trực tiếp trải qua chuyện đó nhưng rất ít cơ hội phát biểu, bởi mọi sự chú ý đều tập trung trên người Tất Phương.

Hứa Tâm An thấy cũng bình thường thôi, thần linh luôn có ánh hào quang mà, cô hoàn toàn có thể lý giải được. Dù sao thì cô đâu có hiểu đồng tên gọi về kết giới hay pháp thuật gì đó nên cứ an phận ngồi yên lắng nghe thôi, lúc mọi người hỏi đến những vấn đề chi tiết, cô mới giải đáp cụ thể.

“Chúng tôi vẫn chưa tìm ra Trần Bách Xuyên, hẳn ít nhiều cũng có tiếng tăm trong nghề nhờ năng lực pháp thuật mạnh. Người quen biết cũng khá nhiều, cho dù cố ý muốn che giấu chắc chắn vẫn tìm ra được thôi, việc tìm được hẳn chỉ là chuyện sớm muộn. Có điều hẳn không thể thực hiện chuyện đó một mình được,

tôi thấy chúng ta nên đề phòng đồng bọn của hân. Hơn nữa đại thần nói rất đúng, đối phó với người bình thường như cô Hứa không nhất thiết phải bày bố pháp trận kết giới lớn như vậy. Có lẽ chúng còn có kế hoạch khác, muốn đối phó với đối thủ lợi hại khác.” Người nói câu này là Đồng Khê – là một nữ pháp sư hàng ma ba mươi tư tuổi, sở trường của cô ấy cũng là kết giới, nên rất am hiểu Trần Bách Xuyên.

Hứa Tâm An vừa cắn đậu hũ khô vừa nghĩ, cô ấy thật lợi hại, kết giới như vậy không phải là xong một cái là thôi, những hiểm nguy chực chờ trong đó không ai lường trước được.

“Tôi có thắc mắc.” Đồng Khê tiếp lời: “Nếu cô Hứa đây không phải người trong giới hàng ma, hoàn toàn không biết gì về pháp thuật, vậy cô ấy làm sao thoát khỏi ảo cảnh?”

Hứa Tâm An tiếp tục ăn đậu hũ của mình, cái gì mà “cô ấy” chứ, rõ ràng cô đang ngồi trước mặt Đồng Khê, hỏi trực tiếp không được sao? Sao cô ấy lại hỏi Tất Phương mà không hỏi cô nhỉ?

Hứa Tâm An nhìn về phía Tất Phương, Tất Phương đang nhìn Đồng Khê, không chú ý đến Hứa Tâm An, cô bèn nhét một bao cá sụn cho anh ta, để anh ta phải quay sang nhìn mình.

“Cô xem cô ấy ngốc như thế, chỉ biết ăn thôi.” Tất Phương vừa ăn cá sụn vừa trả lời câu hỏi của Đồng Khê: “Bản thân mình tham ăn thì thôi đi còn kéo theo người khác.”

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn anh ta, anh ta đang nói cô hay nói chính mình vậy?

“Mọi người cũng biết, thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Hôm đó, Tâm An có chút may mắn, hơn nữa tôi vẫn luôn tìm cô ấy, sau cùng mới cứu được cô ấy.” – Nói cũng như không.

Mọi người rất muốn lắc đầu, bọn họ không hiểu, hoàn toàn không hiểu, may mắn đó ở đâu ra chứ.

19. Chương 5-4

Một vị hàng ma tên Hoàng Thiên Hạo đã bổ sung một câu: “Cốc nước hân đưa cô uống có lẽ là nước Tiêu Hồn, làm tiêu hao sức mạnh năng lực linh hồn của cô sau đó sẽ dễ dàng đoạt lấy.”

Xem kìa, người ta lễ phép biết bao, trực tiếp hỏi cô chứ không vòng vo, Hứa Tâm An nhanh nhẩu tiếp lời: “Cốc nước đó không có mùi vị gì cả, giống như một cốc nước trắng bình thường thôi, có khi là hân thấy tôi không biết gì hết.”

“Năng lực linh hồn của cô rất mạnh, điều đó hân đã kiểm tra rồi, lẽ đương nhiên không nên khinh địch như thế.” Lúc này vị hàng ma tên Phương Thư Lượng lên tiếng: “Không gian trống đó là một loại ảo cảnh có tên Cảnh Giới Không. Bình thường nó là một khung cảnh trắng xóa không nhìn thấy tận cùng hoặc là tối đen như mực. Không gian này sẽ càng lúc càng nhỏ hẹp để tạo áp lực cực lớn với người bị rơi vào trong ảo cảnh, khiến người ấy hao tổn toàn bộ tinh thần lúc nào không hay biết, mất đi ý chí. Lúc này cô nói cảnh đầu tiên cô nhìn thấy là một không gian có phạm vi cố định không biến đổi, vậy hơi kỳ lạ.”

“Kỳ lạ chỗ nào?” Hứa Tâm An không hiểu.

“Bước đầu tiên mà pháp sư hàng ma đối phó với ảo cảnh là khống chế phạm vi lớn nhỏ và màu sắc của Cảnh Giới Không, tuy nhiên cô Hứa không biết pháp thuật, lẽ dĩ nhiên không làm được. Vậy sao Trần Bách Xuyên lại thả cô đi?”

Hứa Tâm An không biết trả lời như thế nào.

“Tôi nghĩ không phải Trần Bách Xuyên thả cô ấy đi đâu.” Hoàng Thiên Hạo nói: “Trần Bách Xuyên nghĩ đối phó với cô ấy rất đơn giản, cứ ngỡ rằng một cốc nước Tiêu Hồn, một Cảnh Giới Không là có thể giải quyết cô ấy, kết quả phát hiện Cảnh Giới Không lại bị khống chế. Hơn nữa Tất Phương còn tìm ra cô Hứa, Trần Bách Xuyên không muốn xảy ra sơ sót nên đã dịch chuyển cô Hứa sang một không gian khác, tiếp tục tục ảo cảnh công kích. Nhưng cô Hứa đều đánh trả được, chống cự đến lúc đại thần Tất Phương đến cứu.”

Lời nói đầy ẩn ý, những người ngồi đây đều hiểu, đã uống nước Tiều Hồn, trong tình cảnh hoàn toàn không có phòng bị, trốn thoát được vô số công kích, không phải điều mà người bình thường có thể làm được.

“Cô ấy mang bùa hộ thân tôi tặng.” Tất Phương nói.

Có sao? Hứa Tâm An nhìn về phía Tất Phương. Đúng lúc này Tất Phương cũng quay sang nhìn cô, Hứa Tâm An lập tức hiểu ra, Tất Phương không muốn để những người ở đây biết được năng lực kỳ lạ của cô, không muốn họ nghiến cứu cô. Cô khẽ gật đầu: “Ừm, Tất Phương có cho tôi một bùa hộ thân, có lẽ nó đã giúp tôi.”

Hứa Tâm An nhìn Tất Phương, anh bèn gật đầu. Nếu không thỏa mãn tính hiếu kỳ của đám người này, họ sẽ hỏi mãi không thôi.

Hứa Tâm An lấy sợi dây chuyền lông vũ trong cổ áo cho mọi người xem, Tất Phương nói: “Nhờ có nó tôi mới tìm được cô ấy, cô ấy cũng nhờ vào nó mới chống cự được những công kích trong ảo cảnh của Trần Bách Xuyên.”

Long Tử Vy hỏi: “Tâm An là đứa trẻ kế thừa sứ mệnh của hai nhà Long, Hứa, trong người mang dòng máu gia tộc hàng ma ưu tú nhất, được thiên phú nhất. Có lẽ đây cũng là một trong các nguyên nhân.”

Đồng Khê chau mày: “Chuyện liên hôn trong gia tộc hàng ma không ít, nhưng tôi chưa từng nghe nói đứa trẻ do người của hai gia tộc hàng ma sinh ra có thiên phú, hơn nữa nhà họ Hứa cũng đã rút khỏi giới hàng ma từ lâu, khả năng hàng ma cũng thất truyền rồi.”

Hoàng Thiên Hạo nói: “Chị Vy đã nói, cô Hứa là người thừa kế tiệm Tì Mị Chết. Các tiệm Tì Mị Chết trước giờ không qua lại với nhau, chưa từng xảy ra chuyện hai người thừa kế kết hôn sinh con. Người thừa kế có thân phận đặc biệt, không phải là pháp sư hàng ma nào cũng có thể đảm nhận.”

Long Tử Vy gật đầu: “Người thừa kế có năng lực linh hồn mạnh nhất, hơn nữa bất tri bất giác luôn có chỉ dẫn. Lúc em gái tôi lên mười, đột nhiên nó chạy đến nói với cha tôi, nó biết nó là người thừa kế tiệm Tì Mị Chết. Điều này rất giống với cha tôi năm xưa. Cha tôi nói lúc ông ấy còn nhỏ, một hôm luyện công đột nhiên phát hiện ra sức mệnh của mình. Hơn nữa, năng lực linh hồn và thiên bẩm hàng ma của em gái tôi đều vượt xa tôi.”

Hứa Tâm An cầm cốc trà uống một ngụm. Cô không có điểm nào giống cả, lúc còn nhỏ cô biết mình phải thừa kế tiệm nên do cô là con một. Tuy nhiên cô không hề muốn kinh doanh tiệm nên, chỉ muốn mở tiệm cà phê sách, song cô khuyên cha mình rất lâu mà không thành công nên mới cần răng làm đại. Vì vậy, cô không có pháp thuật cũng không có thần linh nào chỉ dẫn cô cả, rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?

“Tôi nghĩ những chuyện đó đều không phải vấn đề.” Hứa Tâm An phát biểu ý kiến của mình: “Bây giờ câu đố không phải ở phía tôi, tôi làm sao thoát ra được không quan trọng. Quan trọng là tại sao tên Trần Bách Xuyên đó lại muốn giết chủ tiệm Tì Mị Chết. Còn nữa, mọi người lúc này cứ nhắc đến chuyện các tiệm Tì Mị Chết không qua lại với nhau, trong giới hàng ma cũng có rất ít người biết được chuyện đó đúng không?”

Mọi người đều gật đầu.

“Vậy tên Trần Bách Xuyên làm sao biết được? Ngoài việc tôi bắt cần đăng tin lên mạng, sao hắn biết được hai tiệm kia? Còn tiệm Tì Mị Chết đã bị hại mà chúng ta chưa biết không? Hoặc là hắn đã tìm được tiệm Tì Mị Chết nào đó nhưng vẫn chưa ra tay.”

“Cũng có khả năng đó.” Đồng Khê nói: “Bản bố trí kết giới có lẽ là muốn đối phó với chủ tiệm tiệm Tì Mị Chết khác, đối phương là một cao thủ. Chỉ là Trần Bách Xuyên chưa kịp hành động, lên mạng gặp phải cô Hứa, hắn mới quyết định ra tay với kẻ yếu hơn, không ngờ lại xảy ra sơ sót.”

Như thế xem ra hợp lý hơn nhiều, Long Tử Vy lên tiếng: “Cũng có thể không nhất định là tiệm Tì Mị Chết. Nếu hắn chỉ muốn chiếm lấy cường hồn, vậy mục tiêu của hắn chính là những người có cường hồn rồi. So với chủ tiệm Tì Mị Chết, cao thủ trong giới hàng ma có cường hồn dễ tìm hơn nhiều. Hắn bày bố những kết giới đó có lẽ để chuẩn bị cho việc này.”

“Rất có lý.” Phương Thư Lượng tiếp lời: “Vậy chúng ta nên làm gì đây, vừa tìm kiếm Trần Bách Xuyên vừa liên lạc với các cao thủ trong nghề, nhắc nhở bọn họ nhất định phải cẩn thận. Hơn nữa, lần này kết giới liên hoàn của Trần Bách Xuyên bị phát hiện, hẳn sẽ không bày bố lại kết giới ở đó được nữa, mà sẽ tìm một địa điểm thích hợp khác.”

“Trừ phi hẳn bỏ cách dùng kết giới liên hoàn.” Hoàng Thiên Hạo nói.

“Hắn sẽ không bỏ đâu.” Đồng Khê đưa ra nhận định của mình: “Mỗi người chúng ta đều có sở trường riêng, Trần Bách Xuyên cũng vậy. Hắn muốn chiếm cường hồn, không dùng kết giới thì có thể dùng cái gì để đoạt hồn của đối phương chứ? Hơn nữa, kết giới liên hoàn của hắn bố trí kỳ diệu như thế, pháp lực lại mạnh, từ cao ốc Kim Mộc dịch chuyển người tới đường Tây Đình, hai chỗ ấy cách nhau mười ki-lô-mét, sau đó lại chuyển đến ngoại ô thành phố G, cách đó gần 20 ki-lô-mét, tôi không có khả năng lớn như vậy, nên tôi nghĩ nhất định hẳn có đồng bọn. Nếu bọn họ đã tốn công sức nghiên cứu kết giới liên hoàn lại vận dụng thành công như thế, hà cớ gì lại bỏ cuộc? Bọn họ nhất định sẽ tìm địa điểm thích hợp mới.”

Hoàng Thiên Hạo đồng ý, “Nói có lý. Có điều chúng ta không nắm rõ bản lĩnh của Trần Bách Xuyên ra sao, có lẽ trước đây hắn ta đã hấp thụ năng lực linh hồn của các pháp sư hàng ma bị hại kia nên pháp lực tăng lên đáng kể, những pháp sư bình thường không thể đấu lại hắn ta,”

Về mặt của mọi người vô cùng nghiêm túc, nếu đúng như thế thì quả thật quá đáng sợ.

Bất luận thế nào, những vật dụng và cảnh vật trong ảo cảnh đều quen thuộc với người tạo ra nó, điều đó nhất định không sai đâu. Đặc biệt là việc hẳn muốn xác nhận Tâm An có cường hồn trước khi chưa cho cô ấy uống nước Tiêu hồn. Ảo cảnh do Trần Bách Xuyên tạo ra rất chu toàn, nếu không phát hiện ra được nhược điểm của nó hay xảy ra sơ sót gì sẽ rất nguy hiểm. Văn phòng Tâm An nhìn thấy ở tầng hai mươi hai đó nhất định có tồn tại ở một nơi nào đó, cũng có thể đó là văn phòng của Trần Bách Xuyên.” Tất Phương nói.

Phù Lương – trợ lý của Long Tử Vy nhanh nhẩu xung phong: “Lát nữa tôi sẽ dựa vào miêu tả của Tâm An để giả lập một căn phòng như thế trên máy tính, có lẽ nó sẽ có lợi cho việc tìm kiếm của chúng ta.” Lúc này anh ta cũng nghĩ ra: “Đúng rồi, tôi đã lấy được bản vẽ thiết kế của cao ốc Kim Mộc, chị Vy có nói với tôi, cô ở trong một căn phòng của cao ốc đó, đối chiếu thì căn phòng đó ở tầng hai mươi một sẽ thế này.” Phù Lương lấy bản sao kỹ thuật đưa Hứa Tâm An xem.

“Không đúng, căn phòng tôi vào không phải như thế.” Hứa Tâm An khẳng định chắc chắn.

“Vậy thì đúng rồi, đại thần nói không sai. Trần Bách Xuyên không dựa vào căn phòng mẫu của cao ốc để tạo ra ảo cảnh, mà căn cứ vào căn phòng hẳn quen thuộc nhất.” Phù Lương rất vui mừng: “Như vậy chúng ta đã có chút manh mối rồi, một cái là cảnh tượng bài trí văn phòng của hắn, một cái là địa điểm hẳn hai lần di chuyển Tâm An. Nơi bố trí kết giới dĩ nhiên cũng là nơi hắn quen thuộc để tìm ra nhất. Lần dịch chuyển thứ nhất tuy đại thần Tất Phương chưa tìm ra địa chỉ cụ thể, nhưng cũng biết được phạm vi đại khái, chắc chắn là trước đó hắn đã đến căn nhà ma ở thành phố G nhiều lần rồi.”

Phương Thư Lượng bổ sung: “Còn rần nữa, hẳn dùng rần xà để tấn công, từ đó có thể điều tra quan hệ giữa hắn và Xà yêu. Chúng ta nên chú ý nhiều hơn chuyện trong giới, nhất định hẳn có liên lạc với người trong giới. Sau khi hấp thụ hết những hồn phách đã thu được cần phải luyện hóa, hẳn cần pháp khí và công cụ. Hắn muốn tìm chủ tiệm Tìm Cái Chết hoặc là cao thủ cường hồn, cũng phải đi dò la tin tức trong giới.”

Hứa Tâm An lại thấy mơ hồ: “Tôi vẫn không hiểu tại sao hai cửa tiệm Tìm Cái Chết kia lại bị tìm ra. Trần Bách Xuyên nhất định đã rất vất vả tìm kiếm tiệm Tìm Cái Chết, chẳng phải những người khác đều có cường hồn sao? Sao hắn lại phải tiêu tốn nhiều sức lực và thời gian để tìm tiệm Tìm Cái Chết mà không đi cướp năng lực linh hồn của những người khác dễ hơn, tại sao lại tự rước lấy khó khăn cho mình như thế?”

Mọi người đột nhiên im lặng, cuối cùng Đồng Khê đoán: “Có lẽ những người thừa kế đó có hồn phách mạnh nhất chăng?”

“Sao hắn biết được?”

“Hắn xuất thân là người thừa kế tiệm Tìm Cái Chết, dĩ nhiên là biết rồi.”

“Nhưng dù có mạnh thì mạnh đến mức nào mới được chứ? Cho dù cường hồn của tiệm Tìm Cái Chết là mười điểm, thì những người khác cũng bảy tám điểm rồi. Ăn hai cường hồn bình thường bổ sung tinh lực nhiều hơn một tiệm Tìm Cái Chết mà.” Hứa Tâm An thấy suy đoán của những pháp sư hàng ma kia thật không hợp lý.

“Cũng có lẽ không phải hẳn cố tìm, mà tình cờ gặp dịp thôi.” Đồng Khê lại đoán.

“Ừm, hẳn phát hiện chủ tiệm Tìm Cái Chết không có bản lĩnh gì cũng không có pháp thuật mà chỉ có mỗi cường hồn, lấy hồn của họ là việc trong tầm tay, dễ đối phó hơn cả những người vừa mới tập pháp thuật.” Tất Phương ngồi trên sô-pha vừa chơi game vừa phát biểu ý kiến.

“Anh đang nói ai thế?” Hứa Tâm An liếc Tất Phương.

“Nói cô đó, sự thật có sai đâu.” Tất Phương chẳng buồn để ý đến cô, nói tiếp: “Cũng có thể tình cảnh của hai tiệm Tìm Cái Chết đó cũng như nhà cô, đã bị thất truyền pháp thuật, họ không biết thân phận của mình, sau đó tai họa giáng xuống đầu. Haizz, mấy chơi game này cũng vui đấy chứ, cô mua cho tôi một cái nhé!”

Hứa Tâm An thuận tay gõ mạnh vào đầu anh ta. Tất Phương bị gõ đầu vẫn còn nói: “Mua giúp tôi đi mà.”

Hứa Tâm An đang muốn mắng người, đột nhiên mọi người trong phòng nhìn bọn họ như hóa đá.

“...”

Ngượng quá đi! Hứa Tâm An buồn bã, sao tay mình lại nhanh như thế, cô hắng giọng, nghiêm túc nói: “Chơi game không tốt.”

Tất Phương mặc kệ cô, vô sỉ hỏi: “Thứ này của ai vậy, cho tôi mượn chơi vài ngày được không?”

Phù Lương còn đang kinh ngạc chưa tỉnh, run rẩy nói: “Tặng, tặng cho anh đó.” Mẹ ơi, không ngờ dám đánh cả thần, thuận tay quá, chuẩn xác quá.

Tất Phương được lợi vui vẻ ngược đầu lên nở nụ cười với Phù Lương: “Cảm ơn.”

Chẳng chút ngại ngùng mà nhận lấy.

Hứa Tâm An cắn chặt răng, đúng là mất mặt quá. Không phải cô bạo lực, mà vị thần nào đó muốn bị đánh, không quản không được.

“Chúng ta nên nói chuyện chính trước đi.” Hứa Tâm An quyết định tạm thời quên tên thần kinh làm mình mất mặt kia.

Mọi người trong phòng cuối cùng cũng bình thường trở lại. Ai nấy đều được phân công công việc, Phù Lương phụ trách lên mạng điều tra tin tức. Quách Tấn và Tần Hưởng Vũ đi điều tra cao ốc Kim Mộc, đường Tây Đình và cả căn nhà ma ở thành phố G. Long Tử Vy cùng những pháp sư hàng ma còn lại điều tra Trần Bách Xuyên và kiểm tra xem đạo gần đây trong giới hàng ma có vụ án mất hồn nào tương tự như không.

Còn Hứa Tâm An thì quay về tiệm tiếp tục kinh doanh như bình thường. Cô không có người quen trong giới nên chẳng giúp được gì. Mà có lẽ Trần Bách Xuyên vẫn chưa từ bỏ, đang tiếp tục tìm cô. Có Tất Phương ở bên cạnh bảo vệ, nếu Trần Bách Xuyên dám ra tay lần nữa thì để Tất Phương bắt hắn.

Tan họp, Long Tử Vy gọi Hứa Tâm An vào văn phòng của mình, Tất Phương vừa chơi game vừa theo sau.

Long Tử Vy lôi ra một cái ba-lô, mở ba-lô ra lấy những món đồ bên trong đưa cho Hứa Tâm An xem. Có cả đồ vật dụng kỳ lạ, như là các loại bùa chú được gói gọn như một bịch khăn giấy, cây pháo chu sa được gói như những hộp kẹo, cây súng trừ ma phổ thông, đèn pin trấn yêu, dây trói hồn, dao găm hàng ma, còn có mấy quyển sách dạy niệm chú và vẽ bùa chú...

Long Tử Vy dạy sơ qua cách sử dụng những món đồ đó cho Hứa Tâm An. Cô phải học những cuốn sách này sao?

“Con cứ xem trước đi nhé. Khi nào rồi bác lại đến dạy.”

Hứa Tâm An thấy những món đồ ấy rất mới lạ, sau đó lật xem những cuốn sách kia. Phát hiện trong tủ bảo bối mà tổ tiên truyền thừa ở kho nhà cô cũng có những loại sách như thế, nội dung tương tự, chỉ là sách của Long Tử Vy mới in, còn của nhà cô thì rách nát cả rồi.

Hứa Tâm An nhìn chỗ này một cái, sờ chỗ kia một tý. Long Tử Vy nhìn cô, đột nhiên thở dài: “Tâm An, có lẽ ý trời đã định. Bác cứ ngỡ rằng sứ mệnh thừa kế của nhà họ Hứa và họ Long đã đến đời của bác thì đã hết rồi, bỗng dưng lại xảy ra chuyện như thế. Con không biết pháp thuật, song lại được thần linh giúp đỡ thoát khỏi một kiếp nạn. Nhà họ Hứa đã rời khỏi giới hàng ma từ lâu, không ngờ lại kéo con vào chốn hiểm nguy này. Cơ duyên như thế đều là do ông Trời dẫn lối, con hãy cố gắng học pháp thuật, sau này nhất định sẽ có ích cho con.”

Hứa Tâm An trở về nhà vẫn luôn suy nghĩ về những câu nói của Long Tử Vy, không ngờ bản thân lại có cảm giác mình là người thừa kế sứ mệnh.

Cũng giống như mẹ cô, đột nhiên biết mình là người thừa kế của gia tộc hàng ma.

20. Chương 6

Hứa Tâm An vừa trông tiệm vừa học pháp luật liên tục mấy ngày liền, việc xác nhận thân phận của Trần Bách Xuyên cũng đã có tiến triển. Nhờ sự giúp đỡ của Cầu Tái Ngọc, Hứa Tâm An đã nhìn thấy tư liệu hộ khẩu của Trần Bách Xuyên, từ tấm hình trên chứng minh nhân dân có thể xác định đó chính là tên Ngô Xuyên đã ám hại cô.

Cô nói chuyện đó với Long Tử Vy, những pháp sư hàng ma đã có tính toán cả, tất cả đều muốn điều tra tận gốc sự việc này.

Hứa Tâm An rất chăm chỉ đọc những cuốn sách do Long Tử Vy tặng, sau đó cô có giác ngộ, chính là cảm giác sứ mạng người thừa kế mà cô cứ ngỡ là trò đùa kia, tuy nhiên cô chẳng hiểu những cuốn sách đã viết gì.

Tuy nhiên Tất Phương lại hiểu, còn hướng dẫn cô lá mùa này có ý nghĩa gì, câu chú kia phải dùng như thế nào. Ồ, thì ra loài người các cô dùng những thủ đoạn này để đối phó thần tộc của tôi sao, đưa đây, tôi mượn xem nào.

Cứ như thế Hứa Tâm An cũng dần hiểu được những đạo lý và logic trong đó, nhưng cô làm sao mà nhớ được hết mấy tấm bùa kia chứ, nó còn phức tạp hơn những câu bùa chú mà cô khắc trên nền nữa! Haizz, rõ ràng lúc còn nhỏ khi cô học vẽ bùa chú luôn tiến bộ thần tốc mà, bây giờ cô chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi, có già đâu, sao đầu óc lại không linh hoạt như xưa nữa.

Hứa Tâm An gọi điện cho Long Tử Vy: “Bác ơi, mọi người đều tự vẽ bùa sao? Hay là in ra vậy ạ?”

“Đúng là có vài lá bùa đơn giản có thể in vì bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, cũng có mực chu sa chuyên dụng, nhưng khi gặp phải kẻ xấu có pháp luật cao cường, bắt buộc phải dùng màu để vẽ bùa lập chú, hoặc trong lúc giao đấu, tình huống khẩn cấp thì làm sao mà in được? Mấy cái in là dùng phép thuật tạo thành đó, công dụng cũng không được tốt lắm. Mấy kiểu in như thế chỉ dành cho những học viên mới chấp chứng học đối phó với tiểu quỷ tiểu quái thôi.”

“Dạ.”

Hứa Tâm An lập tức cứng họng.

Cô cố gắng nhìn vào sách vẽ một cái, quả nhiên lá bùa vẽ ra là bùa – xấu – như – ma. Hơn nữa vừa vẽ cô vừa thấy bút rứt, chưa vẽ xong đã muốn từ bỏ, bây giờ cô đã hiểu tâm trạng của Tất Phương khi tìm tiệm Tìm Cái Chết rồi.

Cô lại thử vẽ cái khác, cảm giác muốn từ bỏ càng mãnh liệt hơn nữa.

Haiz, Hứa Tâm An chống cằm nhìn giống bùa chú đó, cái gì mà người thừa kế sứ mạng chứ, đúng là lừa gạt. Trong đầu cô dường như có ma ám, không muốn để cô học vẽ vậy. Rõ ràng cô là một người rất nhẩn nại, lại yêu thích học hỏi, tại sao bây giờ học vẽ bùa chú lại trở nên nóng nảy như thế.

Hứa Tâm An lại gọi điện cho bác mình, hỏi bà ấy xem bọn họ thường học vẽ bùa chú trong bao lâu. Long Tử Vy nói là phải học từ lúc nhỏ, theo kiểu học thuộc lòng để vẽ, một nhóm học vẽ ba lá bùa trong tầm hai ngày, chỉ riêng em gái của bà cũng chính là mẹ ruột của Hứa Tâm An thì chưa đến nửa ngày đã học thuộc hết.

Hứa Tâm An càng không thể thốt nên lời.

Hứa Tâm An than thở với Tất Phương, “Tôi cứ tưởng mình là thiên tài, không có thầy chỉ dẫn vẫn hiểu được hết, có thể dùng ảo cảnh đối phó ảo cảnh, có thể biến ra cây chổi, có thể tâm ý tương thông với anh. Kết quả thì sao, ngay cả vẽ cái bùa thôi tôi cũng không làm được.”

Tất Phương ngồi một bên vừa chơi game vừa nói: “Thấy không vui thì đừng học nữa, miễn cưỡng cũng vô ích, vất vả lại không có hứng thú gì.”

“Không, chuyện này không phải vì hứng thú.” Về mặt Hứa Tâm An trở nên nghiêm túc, “Chuyện này vì trách nhiệm và cảm giác thành tựu, khi một người đang ở cảnh giới thượng thừa thì tên yêu quái muốn chết như anh không hiểu nổi đâu.”

Tất Phương cười nói: “Ban nãy tôi thấy vẽ mặt cô lúc học vẽ cũng giống như muốn chết mà.”

“...” Hứa Tâm An đang định phản bác thì tiếng chuông cửa “kính coong” vang lên, có khách đẩy cửa bước vào.

“Kính chào quý khách.”

Người bước vào là một chàng béo, trông có vẻ hiền lành và hài hước. Về mặt của anh ta rất hồi hộp, đứng trước cửa quan sát một lượt sau đó mới từ từ bước vào.

Hứa Tâm An nhướng mày, biểu cảm này tư thế này, sao giống kẻ trộm quá.

“Chào anh, tôi có thể giúp gì cho anh không?” Hứa Tâm An đẩy cặp kính của mình, tươi cười niềm nở tiếp đón.

Chàng béo đó đi đến trước quầy tính tiền: “À, à, tôi là, tôi là... à...”, ấp a ấp úng nửa ngày cũng chưa nói được câu nào.

“Chuột tinh.” Tất Phương đang chơi game không kịp được cất tiếng nói hộ anh ta.

Hứa Tâm An kinh ngạc không thốt nên lời.

Sắc mặt Chuột béo đỏ lựng, khẽ gật đầu.

“Rồi sao?” Hứa Tâm An đợi cả buổi tên Chuột béo đó vẫn chưa tiếp lời, nói thì nói cho hết câu đi. Đến đây đánh cướp, ăn thịt người hay là đến mua nển cũng nên nói ra mà.

“Tôi, tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Hứa Tâm An há to miệng vì kinh ngạc. Không phải chứ, cô có thể giúp được gì sao?

“Nhưng tôi không có tiền.” Chuột béo xấu hổ ngượng ngùng khi nói ra câu đó.

Hứa Tâm An hơi kích động, không thiện là loài chuột có “n” năm sống chung với con người, đúng là rất hiểu nhân tình thế thái. Câu đầu tiên đã nhắc đến trọng điểm, không giống Điều tinh kia vừa bất lịch sự, vừa thiếu lễ phép, tham ăn lại mặt dày. Nhưng anh ta không có tiền, mà cô cũng không giúp được gì, cô chỉ biết bán nển thôi, bây giờ có nên trưng ra tấm bảng “Cửa tiệm này không tiếp đón yêu quái” ra không nhỉ?

Chàng béo đó cẩn thận quan sát Hứa Tâm An, “Tuy là tôi không có tiền, song sẽ cố gắng đền đáp cô. Hôm đó, tại căn nhà ma bỏ hoang ở thành phố G, tôi đã nhìn thấy cô. Cô...cô rất lợi hại.”

Sự kích động trong lòng Hứa Tâm An càng kịch liệt hơn, không ngờ có người bảo cô lợi hại?! Lúc đó rõ ràng cô đang giằng co với cái chết, vô cùng tàn tạ mà. Đợi đã, cô hiểu rồi: “Anh đang nịnh tôi à?” Nói thẳng như vậy có khiến tên yêu quái này xấu hổ không nhỉ?

Khuôn mặt anh chàng béo càng đỏ hơn vì bị cô nói trúng tim đen, nhưng vẫn cố gượng giải thích: “Không, không, cô thật sự rất lợi hại, cô có thể thành công thoát khỏi nơi đó. Tôi, à, trước giờ tôi vẫn luôn ở đó, điều kiện ở đó rất tốt, bình thường rất yên tĩnh, sau đó thỉnh thoảng con người đến dò xét, đem theo rất nhiều đồ ăn ngon, lúc bỏ đi cũng không mang theo. Nên lúc trước tôi sống rất tốt, được ăn được uống rất đầy đủ. Rồi đột nhiên người kia đến đó, giết rất nhiều bạn bè nhỏ của tôi, khiến tôi lúc nào cũng phải trên chui trốn lủi, hôm đó cô bỗng dưng xuất hiện, tuy tôi chỉ là tiểu yêu quái nhưng cũng hiểu, người đó đang muốn đối phó cô vậy mà cô lại trốn thoát được. Mấy ngày trước người đó đột nhiên trở lại, dọn dẹp khắp căn nhà rồi phát hiện tôi, tôi bèn liều chết tháo chạy. Sau đó tôi dựa vào mùi của cô, tìm kiếm rất lâu.”

“Tìm tôi làm gì?”

“Người đó nhất định muốn giết tôi diệt khẩu.”

Hứa Tâm An kinh ngạc hơn nữa: “Đừng nói là anh tới đây nhờ tôi bảo vệ anh nha?”

“Không cần không cần, tôi chỉ muốn dọn đến đây ở tạm. Chỉ là hai người có thể nhận ra yêu quái, tôi sợ tôi không nói gì thì sẽ bị hai người thu phục, nên mới chào hỏi trước. Tôi không làm việc xấu, bình thường chỉ cần có cơm ăn là được à. Chỗ đó không ở được nữa, tôi chỉ muốn dọn đến đây, ở gần cô một chút, như thế cho dù người đó có tìm thấy tôi cũng không sợ.”

Hứa Tâm An suy nghĩ cả ngày, “Tại sao dọn đến đây thì người đó tìm ra anh cũng không sợ nữa?” Tiếp đó cô đột nhiên hiểu ra: “Ý của anh muốn nói khi hai mục tiêu ở gần nhau, người ta sẽ chỉ chú tâm đối phó với mục tiêu lớn mà thôi, với lại tôi và anh cũng gặp mặt rồi, chuyện cần nói anh cũng đã nói hết, nên người kia sẽ thấy không cần thiết phải giết người diệt khẩu nữa?”

“Hả?” Chuột béo lùi về sau hai bước, vẻ mặt khó hiểu, sao lại bị nói trúng tim đen nữa rồi, bèn giải thích tiếp: “Không phải như thế thôi đâu, tôi có một trái tim chính nghĩa và một tấm lòng giúp người khác vui vẻ...”

Chuột béo còn chưa nói xong thì đã nghe Hứa Tâm An nói: “Tất Phương, bắt lấy hắn.”

Chuột béo sợ hãi nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên kia, còn chưa kịp quay đầu bỏ chạy, bỗng nhiên thấy bên cạnh nóng ran, mới vừa xoay người đã phát hiện bốn phía đột ngột dựng lên một chiếc lưới sắt đỏ như lửa, lưới sắt đó có màu đỏ lửa lại xen lẫn màu vàng, hình như còn điểm thêm mấy đốm lửa nhỏ, giao thoa lẫn nhau vô cùng chặt chẽ tạo thành một chiếc lồng nhốt hắn lại.

Chuột béo sợ đến mặt mày biến sắc, bỗng dưng bật khóc hu hu, “Tôi không phải người xấu, không đúng, tôi không phải là yêu quái xấu. Chẳng qua mấy người xông vào đúng lúc tôi ở đó thôi mà.”

Hứa Tâm An chống cằm nhìn Chuột béo, “Này, dù gì anh cũng là đàn ông, không, là yêu quái giống đực. Có nghe câu nước mắt đàn ông không dễ rơi chưa vậy? Tôi là người tốt, sẽ không giết người bừa bãi đâu.”

Chuột béo len lén nhìn người đàn ông có mái tóc màu nâu đỏ đang ngồi trên sô-pha, hắn là yêu quái nên có thể cảm giác đúng là Hứa Tâm An vô hại, người nguy hiểm chính là gã đàn ông có mái tóc màu đỏ kia kia. Lúc này cô gái này gọi kẻ đó là Tất Phương, hắn chỉ là một tiểu yêu, không có kiến thức, không biết Tất Phương là ai, có điều chắc chắn là rất lợi hại và vô cùng lợi hại. Nhốt hắn như thế mà vẫn ngồi chơi game, nhàn nhã như thế chẳng làm gì cả.

“Cô, cô muốn thế nào?”

“Anh muốn người kia thấy không cần thiết phải diệt khẩu nữa thì mau kể hết mọi chuyện cho tôi biết. Hắn ta đến căn nhà ma đó để làm gì, có đồng bọn không, anh đã nghe được gì hay nhìn thấy gì rồi. Anh nói rõ ràng mọi chuyện tôi mới yên tâm, vì bây giờ tôi đang rất đa nghi, sẽ nghi ngờ anh là đồng bọn do hắn ta phái đến. Vậy thì việc trảm yêu trừ hại cho dân là việc nên làm, tôi cũng muốn luyện tập mấy lá bùa mới học...”

Chuột béo nước mắt lưng tròng: “Tôi cũng không định dẫu cô.”

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp kia, lại tròn trĩnh như thế, thật đáng yêu!

Hứa Tâm An hỏi Chuột béo: “Anh tên gì?”

“Không có tên.”

“Vậy tạm thời lấy nick-name là Béo nha.” Hứa Tâm An tự động làm chủ thay hấn, “Béo này, anh nói xem, lần đầu tiên người đó đến là lúc nào vậy?”

“Tôi không nhớ rõ lắm, có lẽ tầm nửa tháng trước.”

21. Chương 6-2

“Nửa tháng sao?” Quả nhiên, Tất Phương đoán không sai.

“Ừm, hấn ta có đến đây mấy lần, rồi cũng không nhớ rõ lắm, có lẽ tầm ba bốn lần gì đó. Nhưng không phải lần nào tôi cũng thấy hấn ta, vì thỉnh thoảng tôi cũng hay ra ngoài toàn bộ tìm đồ ăn, nên có thể hấn còn đến nhiều nơi hơn thế nữa. Tuy nhiên, tôi nhìn thấy, mỗi lần hấn ta đến đều để lại vài món đồ, vẽ gì đó lên trên tường và mặt đất. Cũng từng có một người đàn ông đến cùng hấn ta, lúc đó tôi vội vã trốn đi, không dám nhìn kỹ. Chỉ nhìn thấy hấn dẫn người khác đến đúng một lần, bình thường chỉ có mỗi mình hấn. Hơn một tuần sau, người đó không đến nữa. Rồi vào một đêm nọ hấn ta đột nhiên lại đến, đi khắp nơi quan sát rồi bỏ đi. Ngày hôm sau thì cô xuất hiện, giống như ma “Xoẹt” một cái từ trên trời rơi xuống. Tôi tò mò lên lên xem thử, không ngờ bị pháp thuật đả thương, ngã tại chỗ không nhúc nhích được gì cả.

Hứa Tâm An hỏi: “Lúc đó anh đang ở trạng thái nguyên hình sao?” Nếu lúc ấy Chuột ở trạng thái hình người béo ục ục thế này thì chắc chắn cô đã phát hiện ra rồi, nhưng có khi lúc đó cô không nhìn thấy vì hoảng quá, chỉ lo việc trốn chạy không chú ý thứ gì cả.

“Ừm, là nguyên hình.” Khi Chuột béo nói đến chuyện có hơi ngại ngùng, “Tôi chỉ có đạo hạnh hơn ba trăm năm, tu vi chưa đủ, hóa thành hình người trong thời gian dài sẽ rất mệt, ở trạng thái nguyên hình sẽ thấy thoải mái tự tại hơn.” Hấn dừng lại rồi nói tiếp, “Nói chung lúc ấy tôi bị thương, nằm bất động, hai ngày sau tôi mới bình phục và có thể cử động được, người đó lại đến, hấn ta vừa vào đã phát hiện ra tôi, định dùng pháp khí thu phục tôi. Tôi liều mạng trốn chạy, nhiều lần suýt chút nữa là bị bắt rồi. Cuối cùng, tôi nghĩ vẫn nên đến tìm cô, tôi nhớ được mùi của cô, trước đây lúc hấn gọi điện có nhắc đến thành phố W, nên tôi mới tìm đến đây. Tìm mấy ngày mới thấy được cô đó.”

“Hấn ta gọi điện có nhắc đến thành phố W sao?” Hứa Tâm An nghiêng đầu, “Lúc nào thế?”

“Một ngày trước khi cô xuất hiện, hấn ta có đến xem xét ngôi nhà ma đó. Hấn ta gọi điện bảo là đã kiểm tra xong không còn vấn đề gì nữa, người đăng bài có địa chỉ IP ở thành phố W, ngày mai hấn ta sẽ liên lạc, có lẽ là nhà đó, sau khi xác định sẽ lập tức ra tay.”

Hứa Tâm An nhìn Tất Phương, lại hỏi Chuột béo: “Vậy anh có biết hấn ta gọi điện cho ai không?”

“Không biết.”

“Lúc gọi điện thoại có gọi tên đối phương không?”

Chuột béo nghĩ một hồi: “Hình như là không.”

“Vậy hấn ta có nói gì thêm trong điện thoại không?”

“Lúc đó tôi đang trốn trong hang, không dám đến gần, chỉ nghe đứt quãng vài chi tiết. Hình như còn nói là ‘chỉ thiếu một cái đó thôi, có lẽ không có pháp lực, có lẽ cha cô ấy mới có, nhưng nếu người đăng bài là cô ấy, chứng tỏ cô ấy biết những chuyện đó, phải nhanh chóng hành động mới được. Quan trọng vẫn phải xem năng lực linh hồn của cô ấy thế nào, cô ấy là con một, có khả năng rất lớn...”

Hứa Tâm An suy nghĩ một hồi, thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Nghe có vẻ như trước khi cô đăng bài thì Trần Bách Xuyên đã nhầm trúng cô rồi, nhớ ra một thời gian trước cô hay có cảm giác ai đó đang theo dõi mình, tuy nhiên làm sao hẳn biết được nhà cô chính là tiệm Tìm Cái Chết chứ? Nếu là hơn một tháng trước, lúc đó cha cô đã đi du lịch không ở nhà, hẳn thấy cô không có pháp lực, cho rằng cha cô mới là chủ tiệm, là người thừa kế sứ mạng, chứng tỏ trước đó hẳn ta đã nghe ngóng tình hình nhà cô rất kĩ.

Chỉ thiếu một cái? Chẳng lẽ mục tiêu của họ không phải người có cường hồn bình thường, mà là chủ tiệm Tìm Cái Chết.

Thế nên khi cô đăng bài viết đó khiến hẳn thấy nguy hiểm, đó cũng là lý do để hẳn bắt chuyện làm quen rồi lừa gạt cô. Cô lập tức trúng kế, vô cùng tin tưởng hẳn.

Xem ra đúng là như thế, chắc chắn hẳn ta cũng biết trong tiệm của cô còn có một người đàn ông nữa, hẳn ta có biết thân phận của Tất Phương không nhỉ? Có lẽ biết. Nên lúc đó hẳn ta hẹn gặp mặt cô ngay lập tức, bắt buộc cô không được nói với bất kỳ ai, không cho cô cả thời gian suy ngẫm tìm hiểu, cũng không cho cô biết hẳn ta trông như thế nào, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ nếu Tất Phương xuất hiện hẳn sẽ đổi cách khác ngay lập tức.

Hẳn ta mất hơn nửa tháng để bố trí nhiều tầng kết giới liên hoàn có thể dịch chuyển người từ nơi này đến nơi khác, xem ra là hẳn ta đã đề phòng rồi.

Hứa Tâm An lại nhìn Tất Phương, cô đoán chắc là như thế, hẳn ta cố tình làm vậy vì sợ Tất Phương xuất hiện là một chuyện tốt của mình, thế nên mới cẩn thận chuẩn bị kỹ càng tất cả mọi thứ, có điều cô vẫn không hiểu, làm thế nào hẳn ta biết được nhà cô là tiệm Tìm Cái Chết? Nếu không nhờ Tất Phương, ngay cả bản thân cô còn không biết.

“Hẳn ta còn nói gì khác nữa không?”

“Còn nói ‘nếu tập hợp đủ rồi, Giao Long cái gì đó, thức tỉnh rồi hay gì đó’ đoạn đối thoại này tôi không nghe rõ, nhưng nghe ra hai chữ Giao Long.”

Tất Phương đang biến nhất nằm trên ghế sofa chơi game vừa nghe đến đây bỗng kinh ngạc dừng lại, cất tiếng hỏi: “Giao Long?” Giọng điệu của anh ta trở nên nghiêm túc, Hứa Tâm An bèn nhìn sang.

Chuột béo run lấy bầy: “Tôi thật sự nghe thấy thế, không lừa anh đâu.” Hẳn rất sợ Tất Phương.

Tất Phương quăng chiếc máy chơi game trong tay đi, chớp mắt đã đến trước mặt Chuột béo: “Hẳn ta nói Giao Long thế nào?”

“Tôi không biết.” Chuột béo sắp khóc, “Chỉ nghe đến cái gì đã thức tỉnh gì gì thôi.”

“Còn gì nữa không?”

“Không. Thật mà, mỗi lần hẳn ta đến đều quan sát khắp nơi, bày chỗ này chỗ kia, về tới về lui. Tôi chỉ nghe được cú điện thoại đó thôi, lúc trước hẳn ta có dẫn đồng bọn đến, nhưng tôi không nhìn rõ mặt, chỉ thấy là một người đàn ông lớn tuổi hơn hẳn ta.”

Tất Phương để Chuột béo đi, sau đó lộ vẻ mặt ngơ ngác hiếm thấy. Chuyện này khiến Hứa Tâm An hơi lo lắng, Tất Phương mà cô quen là một kẻ lúc không thân sẽ rất cao ngạo vô lễ, thân rồi thì mặt dày vô sỉ, cụm từ “nghiêm túc và đắm chiêu suy nghĩ” không thích hợp với anh ta tẹo nào.

Hứa Tâm An gọi điện cho Long Tử Vy, kể lại chi tiết mọi chuyện Chuột béo vừa nói lúc rồi. Long Tử Vy rất xem trọng việc này, bà muốn gặp Chuột béo khiến Hứa Tâm An khó xử, cô nói Chuột béo đi rồi, không biết bây giờ đang ở đâu, vì cô đã hứa sẽ không dẫn pháp sư hàng ma hay bất kỳ ai khác đến tìm hẳn.

Long Tử Vy suy nghĩ một hồi rồi thôi, bà dựa vào manh mối có được để tiếp tục điều tra, nói với Hứa Tâm An là sẽ kể chuyện này cho những người khác biết, có tin tức gì sẽ thông báo kịp thời cho cô.

Hôm đó Hứa Tâm An đóng cửa rất sớm, về nhà làm món sườn xào mà Tất Phương yêu thích nhất, người này lúc gặp chuyện không vui cũng không mất khẩu vị, cơm vẫn ăn hết, sau đó ra lan can giả vờ suy ngẫm.

Hứa Tâm An cũng qua đó ngồi, hỏi: “Giao Long là chiến hữu của anh à? Trong truyền thuyết có nói là lúc hoàng Đế đại chiến với Quỷ yêu ở Thái Sơn, Giao Long điều khiển chiến xa, anh ở bên cạnh hầu hạ.”

“Cái gì mà hầu hạ, trước giờ tôi chưa từng hầu hạ ai hết, hiểu chưa?”

“Vây truyền thuyết là thật sao? Hứa Tâm An vô cùng hứng thú, nhích đến gần Tất Phương hơn, “Nói tôi nghe nào, Hoàng Đế trông như thế nào? Có bao nhiêu bà vợ? Anh và Giao Long giữ chức vụ gì vậy? Xi Vưu thì sao? Trông như thế nào? Có xấu không? Là kẻ không đội trời chung với Hoàng Đế sao?”

“Đừng tin mấy truyền thuyết bậy bạ đó, những điển tích ấy bây giờ đã bị sửa đổi thêm thắt lung tung, không tin được.”

“Cái đó cũng là thành quả lao động mà, chỉ là không liên quan đến chúng ta, mấy chuyện đó tự có chuyên gia nghiên cứu. Khoan đã, anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, lúc đó các anh có lương bổng không? Sao lại có được chức vụ đó vậy? Có phải nhờ vào đánh đấm không, ai thắng thì đi theo người đó, kiểu như thế đúng không?”

Tất Phương bày bộ mặt chán nản nhìn cô: “Cô phiền phức quá.”

Hứa Tâm An hoàn toàn không để tâm đến thái độ của Tất Phương, chọc vào eo giục anh ta mau kể tiếp.

Hơn vạn năm đã trôi qua rồi, tôi cũng ngủ say rất nhiều lần, nhiều chuyện không nhớ rõ nữa, nhưng đúng là có vài chuyện vẫn còn nhớ mãi không quên. Tôi và Giao Long có chút giao tình, anh ta là thần chú do Thiên Đế cứu được, cũng được Thiên Đế chỉ điểm tu luyện, cuối cùng đắc đạo. Lúc đó tranh đoạt thần quyền vô cùng kịch liệt, trong truyền thuyết của con người các cô có nói đến năm vị Thiên Đế, còn đặt tên cho họ, Hoàng Đế là một trong những người đó. Tôi chỉ dựa theo tên gọi mà con người các cô đặt kể lại thôi, Giao Long vì muốn báo đáp ân tình của Hoàng Đế nên vẫn luôn đi theo ông ấy, giúp ông ấy Nam chinh Bắc phạt, lập không ít chiến công. Thời viễn cổ khai thiên, năm thần chú bọn tôi rất được chào đón, rất nhiều người đến tìm chúng tôi nhờ giúp đỡ, song tôi không thích tham gia vào những chuyện này.”

“Đợi đã, thời khai thiên đã có thần chú rồi sao?”

“Tất Phương, Cư Bỉ (1), Thiên Ngô (2), Thụ Hối (3), Chúc Âm (4), là những tên gọi do con người đặt ra. Thuở khai thiên lập địa, con người đã chép như thế trong sử sách, thật ra cũng không khoa trương đến vậy.”

(1) Hay Cư Bỉ Thi: dạng quái nhân, được nhắc tới trong “Hải Nội Bắc Kinh” thuộc “Sơn Hải Kinh”, là dạng thi thể có dáng vẻ như con người, đã bị bẻ gãy cổ, tóc rối tung, mất một tay.

(2) Thủy thần trong thần thoại viễn cổ Trung Hoa. Sách “Sơn Hải kinh” chép: Thiên Ngô, tám đầu tám mắt, mình hổ, tám chân tám đuôi, toàn thân sắc xanh vàng, chủ về nước.

(3) Được coi là một trong các thần thượng cổ của Trung Hoa, tương truyền là người có bàn chân cực lớn, đi lại nhanh nhẹn, là người phát minh ra thước đo nguyên thủy, đồng thời vận dụng “Dịch học” để tìm ra cách nhằm tính khoảng cách cực kỳ chính xác.

(4) Hay Chúc Cửu Âm, Chúc Long, quái thần viễn cổ Trung Hoa. Theo “Sơn Hải Kinh”, Chúc Long sống ở núi Chương Vĩ, thân mặt người thân rắn, khắp mình đỏ rực, con mắt dựng đứng, mí mắt hợp thành khe, không ăn ngủ hay hô hấp chỉ nuốt gió mưa, có khả năng soi sáng những nơi cực kỳ u ám tối tăm.

“Tôi chưa đọc đến đoạn đó, chỉ xem đến đoạn Hoàng Đế đánh trận, có Giao Long điều khiển chiến xa, anh ở bên cạnh hầu hạ.”

Tất Phương gất gỏng: “Đã bảo với cô tôi không hầu hạ ai mà.”

“Được rồi, tôi chỉ nói ra những gì tôi xem được trong sách thôi.”

“Hôm đó tôi đi không phải vì Hoàng Đế mà vì Giao Long, lửa yêu của yêu ma quỷ quái rất tà ác, tên Gia Long đó ngốc như thế chắc chắn sẽ chết trên chiến trường, vì vậy tôi mới đi theo.”

“Tại sao quan hệ giữa anh và Giao Long lại tốt đến như thế?”

“Anh ta từng giúp tôi. trước đó tôi mang nguồn lửa tới nhân gian làm Hoàng Đế nổi giận, Giao Long ở cạnh hoàng đế biết liền nhanh chóng báo tin cho tôi. Khi ấy có rất nhiều yêu thú muốn lấy thủ cấp của tôi đến lập công trước mặt Hoàng Đế, Giao Long giúp tôi giết hết những kẻ đó, sau đó còn ra mặt cầu xin Hoàng Đế, chuyện đó mới tạm lắng xuống, Giao Long lại đi theo ông ấy, tôi thì tiếp tục ngao du khắp nơi.”

“Sao lại là anh tặng nguồn lửa chứ, rõ ràng người nguyên thủy dùng cành cây cọ xát với nhau tạo ra lửa mà. Chuyện đó có căn cứ khoa học rành rành.”

“Ừm.” Tất Phương không thêm để ý, dang chân, dựa lưng vào người Hứa Tâm An. Đúng là quá lười biếng, lười như thế mà sống đến gần đây năm đúng là quá vất vả. Lòng Hứa Tâm An không ngừng ai oán, đột nhiên nghĩ ra, dùng cành cây để cọ xát tạo ra lửa, à, Tất Phương là thần Hỏa Mộc mà, nói không chừng chính anh ta là người đã chỉ dẫn người nguyên thủy cách làm ấy.

“Sao anh lại tặng nguồn lửa thế?”

“Như vậy nướng thịt sẽ thơm hơn.”

Ngã xiu. Không biết người này khi làm mấy việc có ích dừng nghĩ đến ăn uống được không nhỉ?”

“Vậy Giao Long báo tin cho anh đúng là rất có nghĩa khí.”

“Bởi vì anh ta cũng thích ăn thịt nướng.”

“...” Cạn lời.

Tất Phương tiếp tục nói: “Sau đó, có một hôm Thiên Đế gọi tôi tới gặp ngài ấy, nói là trời đất hỗn loạn, ma thần hoành hành, con người là yếu ớt nhất, nhưng cũng cần cù chăm chỉ, nhất không đáng chịu sự hiếp đáp như thế. Có một số người có khả năng hàng ma, trừ yêu diệt quái, đó là chuyện tốt, tuy nhiên bọn họ lại thiếu pháp khí lợi hại. Hơn nữa năm tháng dài đằng đẳng, nói không chừng sau này lại xảy ra chuyện gì không hay. Để tránh nạn kiếp về sau và giúp con người có khả năng tự lực bảo vệ bản thân, ngài ấy bảo tôi gửi mười cây cây Linh Phù Hồn Hỏa cho các gia tộc hàng ma ở nhân gian, phong ấn những Hồn Hỏa đó vào trong nển, lấy việc kinh doanh đến làm ám hiệu, u đời đời bảo vệ nó.

“Nên mới có các cửa tiệm Tìm Cái Chết và Nển Hồn.” Chuyện này lúc trước Tất Phương có nhắc đến, có điều sau khi trải qua những chuyện gần đây rồi nghe kể lại, Hứa Tâm An có cảm giác hoàn toàn mới lạ.

“Đi mười nhà tốn rất nhiều công sức, Giao Long bèn chở tôi một đoạn.”

“...” Lười biếng đến mức này kia. Hứa Tâm An nói: “Chắc biết anh quá lười, sợ anh không gửi hết nên mới chở anh đó.”

“Dù sao thì cuối cùng cũng gửi hết rồi.”

Hứa Tâm An thở dài, “Nhưng đa số các tiệm Tìm Cái Chết đều đóng cửa, còn những tiệm chưa đóng thì giống hệt nhà tôi, cũng chẳng có ích gì. Suy nghĩ tốt đẹp của Hoàng Đế đại nhân thuở ấy đã tan thành mây khói. Lý tưởng và hiện thực luôn khác biệt nhau.”

“Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, như thế là bình thường, Ngũ Đế cũng mất từ rất lâu, có rất nhiều thần ma lúc đó cứ tưởng mình sẽ cùng tồn vong với đất trời giờ không còn nữa. Trời đất hiện tại đã không còn là trời đất của năm đó. Cây ít đi, chim ít đi, rất nhiều loài thú bị tuyệt chủng, rất nhiều ngọn núi bị đập phá để xây dựng những tòa cao ốc.”

Anh ta đang oán trách sao?

22. Chương 6-3

“Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, như thế là bình thường, Ngũ Đế cũng mất từ rất lâu, có rất nhiều thần ma lúc đó cứ tưởng mình sẽ cùng tồn vong với đất trời giờ không còn nữa. Trời đất hiện tại đã không còn là trời đất của năm đó. Cây ít đi, chim ít đi, rất nhiều loài thú bị tuyệt chủng, rất nhiều ngọn núi bị đập phá để xây dựng những tòa cao ốc.”

Anh ta đang oán trách sao?

Hứa Tâm An nhanh nhẩu nói: “Khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, có thêm rất nhiều phát minh ra đời, thế giới thay đổi từng ngày, đây là chuyện tốt mà. Anh xem Hiện giờ anh thích chơi game nè, lúc trước đâu có.” Hứa Tâm An nắm chặt cơ hội thuyết phục Tất Phương, nhất định phải khiến anh ta thấy cuộc sống rất đẹp, đẹp bỏ ý nghĩ muốn chết đi.

“Chơi mấy ngày sẽ chán thôi.” Tất Phương nhếch miệng nói.

“Vậy mà anh còn bảo tôi mua!” Hứa Tâm An nổi giận, “Lãng phí tiền bạc!” Không ngờ cô lại mua cho anh ta thật, trả lại chiếc máy anh ta mặt dày lấy của người ta. Kết quả tên này lại nói chơi mấy ngày thì chán, quá đáng đáng mà!

Tất Phương thở dài: “Tâm An, cô không thấy cuộc sống rất tẻ nhạt à.”

“Không. Tôi cảnh cáo anh, anh đừng có ở đó diễn vai u sầu. Việc mỗi ngày cần phải làm chất cao như núi, đừng có suốt ngày nghĩ tới những chuyện tiêu cực.” Hứa Tâm An có chút lo sợ, sao tên này khuyên mãi không nghe thế này, chết tốt đẹp gì chứ, cái tên thần kinh này, có khi nào thần cũng mắc bệnh trầm cảm không nhỉ? Nhưng mà bình thường có thấy anh ta trầm cảm bao giờ đâu.

“Tôi không u sầu, tôi chỉ thấy sống không có ý nghĩa gì hết. Cô không hiểu nổi đâu, cô mới chỉ sống được hơn hai mươi năm, mà đến khi cô trăm tuổi cũng chưa hiểu nổi đâu. Thời gian sống của con người ngắn ngủi quá, thật đúng là khiến thần ngưỡng mộ mà.”

“...”

“Ngắn ngủi nên mới đáng giá.”

Haizz, cứ tiếp tục nói chủ đề này chắc đến lượt cô bị bệnh trầm cảm mất. Hứa Tâm An tháo kính ra, định nói chuyện khác nhưng lại nhìn thấy có một con chuột béo đang ở trong khu vườn nhà mình.

“Ủa, đó là Chuột béo lúc nãy sao?” Hứa Tâm An đeo kính vào.

“Ừm. Hắn vẫn quanh quẩn gần đây, bây giờ mới ra ngoài kiếm thức ăn.” Kết giới của Tất Phương luôn cảm ứng được yêu khí xung quanh.

“Đợi đã.” Hứa Tâm An tháo mắt kính, “Tất Phương, Tất Phương, tôi lại nhìn rõ rồi, tôi có thể nhìn thấy Chuột béo rất rõ, nhưng không nhìn rõ được đám cỏ xung quanh nó.” Cô nằm bò trên ban công, tháo kính rồi lại đeo vào, cuối cùng khẳng định: “Thật đó, tôi có công năng đặc biệt. Tôi không hề nhận ra mình có thể nhìn thấy yêu quái, bị cận thị giúp tôi nhận ra được điều này.”

“Rồi đây, bây giờ cô xem thử có thấy tôi không?” Tất Phương nói.

Hứa Tâm An xoay đầu nhìn, “Anh vẫn ngồi yên không cử động mà, nhưng trên lưng có một đôi cánh khổng lồ rực lửa.” Đúng là đẹp trai rạng ngời.

Cô tháo kính, quả nhiên vẫn nhìn thấy rất rõ ràng. Những chậu hoa trên lan can, cốc nước trên bàn đều rất mờ, chỉ có Tất Phương là rõ ràng.

“Tôi sờ một chút được không?” Đôi cánh rực lửa ấy chắc không đốt cháy khét tay cô chứ?!

“Chậm thôi, nếu thấy nóng thì rút tay lại.” Tất Phương nói.

Hứa Tâm An rất vui, đưa tay sờ vào, lông vũ trơn láng, ngọn lửa rất ấm áp, sờ thật thích, cô nhịn không được sờ thêm vài lượt nữa.

“Đừng có thừa cơ chạm vào tôi.” Tất Phương lạnh nhạt kêu ca.

“Dáng vẻ của anh rất giống thiên sứ, có điều vừa mở miệng lại thấy không giống rồi.” Hứa Tâm An ai oán.

Tất Phương không thấy ngại chút nào.

“Anh có gặp qua thiên sứ bao giờ chưa?” Hứa Tâm An hỏi anh ta.

“Chưa từng.”

“Tiếc quá.”

Tất Phương nhìn cô khinh bỉ, có gì đáng tiếc đâu, thiên sứ quan trọng đến thế sao? Quan trọng hơn anh ta luôn à?

Anh ta thu đôi cánh lại, không thêm cho cô sờ nữa, vừa chạm vào anh ta mà lại nhớ đến người khác.

Hứa Tâm An đang sờ rất vui thì đôi cánh bỗng dưng biến mất, bèn dè bủ chống đối. Tất Phương nhìn thấy biểu cảm của cô, tâm trạng đột nhiên tốt hơn, lạnh nhạt nói: “Không cần phải hối tiếc đâu, cô cứ xem mình là người bình thường đi, vì không ai có thể nhìn thấy và sờ vào được đâu.”

Hứa Tâm An ngơ ngác: “Không ai thấy sao?”

“Đúng. Tôi không cố ý hiện hình, con người không bao giờ nhìn thấy được.”

“Nhưng lúc này rõ ràng tôi nhìn thấy mà.” Mắt cô bị cận thị khá nặng, Hứa Tâm An đang mừng thầm, chợt nghĩ ra: “Á, chẳng lẽ có liên quan đến việc tôi đeo sợi dây chuyền lông vũ anh tặng?”

Tất Phương lắc đầu. “Có lẽ bác cô nói không sai, cha mẹ cô là người thừa kế sứ mạng, cô được thiên phú nên mới có thiên nhãn, có thể nhìn thấy vạn vật trong Tam giới.”

“Phát hiện muộn quá.” Hứa Tâm An nhìn bàn tay mình, thấy tiếc nuối vô cùng. Bây giờ chỉ có thể nhìn thôi chứ không có bản lĩnh bắt yêu hàng ma.

“Tâm An.” Tất Phương đột nhiên gọi cô, “Cô bàn bạc lại với bà ấy đi, xem có thể để cô qua chỗ bà ấy ở mấy ngày không, hoặc bà ấy qua đây với cô. Tôi phải đi một thời gian.”

“Đi đâu thế?”

“Đi tìm Giao Long. Tất Phương biếng nhác dựa vào ghế tựa nhìn lên trời, “Nếu nói trên đời này tôi còn có bạn bè thì chính là Giao Long. Hai lần trước khi tôi chìm vào giấc ngủ, anh ta bảo muốn đi tìm hồn phách của Đế Quân.”

“Đế Quân là ai?”

“Hoàng Đế trong truyền thuyết của loài người.”

“Ừm.” Còn nhấn mạnh trong truyền thuyết nữa, được rồi. Đế Quân bọn họ quen biết có khi không phải là Hoàng Đế được kể trong truyền thuyết của loài người, cô có thể hiểu như thế.”

“Anh đi đi.” Hứa Tâm An ủng hộ, “Hiếm khi anh có việc muốn làm.” Tìm được anh em của mình, có lẽ anh ta sẽ không còn thấy thế gian tẻ nhạt, không muốn chết nữa. Cô thật sự không muốn anh ta chết.

“Sắp xếp ổn thỏa cho cô xong rồi tôi sẽ đi.” Tất Phương nói.

“Được.” Hứa Tâm An gật đầu, tâm trạng vô cùng tốt. Tất Phương có mục tiêu để làm, hơn nữa còn quan tâm cô, điều này khiến cô rất vui. Cô đứng dậy, hét lớn về phía khu vườn: “Chuột béo, mau lên đây, tôi làm mì cho ăn nè.” Đúng là không chịu nổi khi thấy động vật nhỏ lang thang đi qua đi lại trước mắt.

Chuột béo đang định chạy sang bên đường lục thùng rác kiếm ăn vụn còn sót lại, nghe Hứa Tâm An nói thế ngạc nhiên xoay đầu nhìn về hướng của cô, cảm động đến nỗi con mắt sáng lấp lánh như hai ngọn đèn.

Chuột béo hóa thành hình người đi vào trong nhà Hứa Tâm An, ăn một bát mì lớn. Bát mì còn có trứng thịt, ăn no nê xong, Chuột béo lau nước mắt vì cảm động: “Tôi sẽ đi xung quanh xem xét tình hình, nếu phát hiện chuyện gì khác thường sẽ lập tức thông báo cho cô biết. Không ăn không thức ăn của cô đâu.”

Đúng là một con yêu tinh lương thiện, trong lòng Hứa Tâm An có chút cảm khái, nhìn về phía vị thần đang nằm trên sofa xem ti-vi bên kia, ăn chùa còn suốt ngày mạnh mẽ đòi món này món nọ. Nhưng lúc này anh ta đang xem ti-vi với gương mặt vô cảm, nhìn đáng vẻ ấy Hứa Tâm An rất đau lòng. Nếu anh ta đi rồi, chắc cô sẽ nhớ anh ta lắm.

“Tất Phương.”

“Gì vậy?”

“Anh đi bao lâu?”

“Tầm mấy ngày. Tôi phải đi tìm tin tức, nếu chuyện này có liên quan đến Giao Long, bác của cô sẽ tìm Trần Bách Xuyên còn tôi tìm Giao Long, nói không chừng khi liên kết tin tức hai bên với nhau lại sẽ có ích. Giải quyết êm xuôi mọi chuyện, để không còn kẻ nào đòi lấy mạng cô nữa.”

Hứa Tâm An chợt thấy cảm động, chạy đến ngồi bên cạnh anh ta, “Trở về trước Tết được không? Chúng ta cùng nhau đón Tết. Nếu không tìm thấy, đón Tết xong lại đi tìm.”

Tất Phương nhìn cô, chợt mỉm cười, “Được rồi. Tết là lúc nào?”

“Ngày Tám tháng này. Còn tám ngày nữa.”

“Được. Tôi nhất định về kịp.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, đột nhiên Hứa Tâm An nhìn xéo qua Chuột béo bên bàn ăn, Chuột béo đang nhìn cô bằng ánh mắt sáng rỡ.

“Chuột béo cũng đến nhé. Tết này chúng ta sẽ làm thật nhiều món ngon.”

Chuột béo kích động đỏ bừng mắt, gật đầu lia lịa.

Hứa Tâm An vui vẻ nhảy cẫng lên: “Tôi gửi email cho cha đây, giục ông ấy mau trở về. Tết năm nay mọi người quây quần bên nhau, chắc là náo nhiệt lắm, gọi thêm bác tôi và các bạn của bác ấy đến nữa.” Cô vừa nói vừa chạy vài phòng ngủ.

Tất Phương ngồi trên sô-pha ngơ ngác như chú nai nhỏ, đợi đã, không phải chỉ mời mỗi anh ta đón Tết cùng thôi à, sao bỗng dưng kéo thêm cả đồng người vậy.

Tất Phương neho mắt liếc Chuột béo, chính tên béo này là đầu sỏ dẫn thêm đám rùa ria kia.

Lần nào nhìn thấy Tất Phương thì Chuột béo cũng đều rất sợ, giờ còn bị anh ta liếc như thế, bèn nhanh chóng nhảy cẫng lên hét về phía phòng ngủ: “Chị Tâm An, em đi trước nha.”

“Ừ.” Hứa Tâm An đáp lại.

Tất Phương tiếp tục liếc Chuột béo, gọi ai là chị thế, đúng là không biết xấu hổ. Ăn của người ta có một bữa thôi mà đã nịnh nọt như thế. Yêu quái ba trăm tuổi kêu con người có hai mươi ba tuổi là chị không thấy xấu hổ sao?

Chuột béo bị liếc như thế, chân dí sát vào tường rón rén từng bước ra tới cửa lớn, nghĩ đi nghĩ lại bèn hét thêm một câu: “Chị Tâm An, đến giờ cơm em lại tới được không?”

“Được.” Hứa Tâm An lại đáp.

Tất Phương đứng dậy ngay lập tức, Chuột béo “vèo” một cái hiện nguyên hình rồi lao về phía cửa lớn chạy mất dạng.

Ngày hôm sau Hứa Tâm An mở cửa tiệm dọn hàng bày bán, gói ghém những món hàng cần phải chuyển phát xong xuôi thì định gọi điện cho Long Tử Vy báo chuyện Tất Phương phải đi xa, không ngờ đúng lúc đó Long Tử Vy lại đến tiệm.

“Tâm An, chỗ của bác có tin tức, Sư phụ của Đồng Khê bảo, Trần Bách Xuyên từng đến tìm ông ấy, hỏi về kĩ năng tạo kết giới liên hoàn.”

“A!” Hứa Tâm An đột nhiên có chút phấn khích, “Vậy tình hình thế nào, có tìm được tung tích của Trần Bách Xuyên không?”

Long Tử Vy nói: “Sư phụ của Đồng Khê là cao thủ có tiếng tăm trong giới hàng ma. Trong tâm ông ấy có thiên nhân nhìn thấu được chuyện trong quá khứ tương lai, tay chạm sa bàn có thể cảm ứng được may rủi họa phúc, là một trong những người đứng đầu về thuật kết giới ảo cảnh trong giới tu đạo, nhưng ông ấy đã lui về ở ẩn lâu rồi, hiếm khi gặp người ngoài. Ngay cả Đồng Khê, nếu không có chuyện gì quan trọng cũng khó gặp được sư phụ. Lần này vì chuyện kết giới liên hoàn, Đồng Khê đã hỏi sư phụ cô ấy, sau khi nói rõ mọi chuyện, sư phụ cô ấy biết chúng ta muốn tìm Trần Bách Xuyên, không ngờ trước đây hẳn ta đã từng đến tìm ông ấy.”

“Chẳng phải nói sư phụ cô ấy rất hiếm khi gặp người ngoài sao, làm thế nào Trần Bách Xuyên lại có thể gặp được?” Tất Phương hỏi.

Long Tử Vy nhìn Hứa Tâm An, trả lời: “Bởi vì Trần Bách Xuyên là chủ tiệm Tìm Cái Chết.”

Hứa Tâm An kinh ngạc, thân phận “Chủ tiệm Tìm Cái Chết” này lại được xem trọng như thế sao?

23. Chương 6-4

Long Tử Vy tiếp tục nói: “Sư phụ của Đồng Khê là Cao Kiến Nghiêu, đã hơn trăm tuổi, nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn, đáng vẻ tầm sáu bảy mươi tuổi mà thôi. Ông ấy có thể bói được Thái Sơn Bắc Đẩu, năm xưa có rất nhiều người muốn làm đệ tử của ông ấy nhưng ông ấy không đồng ý, chỉ thu nhận những người có duyên, lại có khả năng nhìn thấu thiên cơ một chút ít nên có rất nhiều người đến tìm ông ấy xin chỉ điểm (*). Tính ông ấy hơi khó chiều, không thích tham gia vào chuyện giang hồ, nên mới ở ẩn trong ngô Lục Ấm. Để tránh có người vào quấy rầy, quanh ngô giăng đầy kết giới ảo cảnh, tự tiện xông vào đó cũng vô dụng mà thôi, vào đó cả ngày đi tới đi lui mà vẫn còn ở ngoài đầu ngô. Quan trọng nữa là, nghe nói rất nhiều người xông vào đó với mục đích xấu, kết quả là bị lạc vào ảo cảnh rồi bị giày vò một trận nhớ đời. Mỗi người bị ảo cảnh giày vò một kiểu khác nhau, thậm chí có người bị ảo cảnh thâm nhập vào nỗi sợ hãi tận trong tim, kinh hãi tột cùng, rất lâu sau mới bình phục được. Những chuyện này lan truyền ra ngoài nhiều lần nên không còn ai dám xông vào đó nữa. Nếu thật sự có chuyện cần nhờ thì gửi vào email, lúc ông ấy hứng thú sẽ căn cứ vào địa chỉ trong thư mà gửi thiệp mời đến cho họ. Người nhận được thiệp mới có thể vào ngô.”

Hứa Tâm An nói chen vào: “Vậy ngay cả Đồng Khê cũng phải gửi email sao?”

“Dĩ nhiên là không, cô ấy gọi điện cho sư huynh của mình.” Long Tử Vy đáp. Tất Phương đưa ánh mắt như muốn nói “Cô nghĩ ra chuyện gì thế?”

Hứa Tâm An “ừm” một tiếng, còn tưởng sẽ huyền hoặc như trong mấy bộ phim điện ảnh nữa chứ. Cũng may là, vẫn nằm trong phạm vi của người bình thường.

“Cao tiên sinh không xem email cũng không có điện thoại, bên cạnh có vài đệ tử chăm lo việc ăn nghỉ của ông, tất cả mọi việc đều do họ sắp xếp. Chuyện của Đồng Khê là do đại sư huynh của cô ấy nói giúp, vì liên quan đến tiệm Tìm Cái Chết nên Đồng Khê mới có thể nhanh chóng gặp mặt sư phụ hỏi rõ mọi chuyện. Đồng Khê nói nếu không như vậy chắc sư phụ cô sẽ nghĩ đây là chuyện của đám hậu bối không có gì quan trọng, suốt ngày nghĩ cách gặp ông hòng kiếm lợi ích, không chịu cố gắng.”

“Vị sư phụ này nghiêm khắc thật đó.”

“Đúng vậy.” Long Tử Vy khẽ gật đầu, “Cao tiên sinh nổi danh nghiêm khắc, làm chuyện gì cũng rất cẩn thận. Một khi đã hạ quyết tâm thì phải làm cho bằng được. Đó cũng là điều khiến nhiều người thấy ông ấy quá cố chấp, không linh hoạt.”

“Lúc này bác nói do chuyện này có liên quan đến tiệm Tìm Cái Chết nên Cao tiên sinh mới đồng ý gặp Đồng Khê, vậy Cao tiên sinh cũng biết chuyện tiệm Tìm Cái Chết ư?”

“Đúng vậy. Đồng Khê kể rằng sau khi nói chuyện chi tiết mới biết sư phụ cô ấy nghiên cứu pháp thuật từ thời còn trẻ, đã đi khắp đại giang Nam Bắc để tìm cao thủ so tài vì vậy mới quen được một chủ tiệm Tìm Cái Chết họ Cao. Chủ tiệm họ Cao ấy đã trăm tuổi, pháp thuật cao cường, lấy việc trừ yêu diệt ma làm sứ mạng cả đời, đáng tiếc là không có con cháu, sự nghiệp của gia tộc không có người thừa kế, tiệm nên đã đóng cửa từ lâu. Chủ tiệm họ Cao thấy được tư chất thiện lương của Cao tiên sinh nên đã truyền thụ bản lĩnh cả đời của ông ta cho Cao tiên sinh, đồng thời tặng hết tất cả điển tịch gia truyền và pháp khí của ông ta cho Cao tiên sinh, khuyên Cao tiên sinh đừng quan tâm đến những quy định của tổ tông, người đảm đương vị trí kế thừa sứ mạng, nên lấy việc diệt ma hàng yêu, hành hiệp trượng nghĩa làm đầu, những thứ khác chỉ là hư vô.”

Không ngờ trên đời còn có chủ tiệm Tìm Cái Chết lợi hại và chính trực như thế, Hứa Tâm An đột nhiên thấy kính phục ông ta vô cùng.

Long Tử Vy tiếp tục nói, “Cao tiên sinh luôn ghi nhớ lời dạy của chủ tiệm họ Cao kia, thấy đó là cơ duyên, lại là người cùng họ, cho rằng đây là sứ mạng ông Trời ban cho ông ấy. Sau khi chủ tiệm họ Cao mất, Cao tiên sinh kế thừa di nguyện, bắt yêu diệt ma, làm không ít chuyện tốt. Tuy nhiên khi ông ấy chăm chú nghiên cứu hết tất cả các thư tịch thì không phát hiện được pháp chú nào liên quan đến Nền Hồn hay bí mật gì cả, chỉ nhìn thấy trong điển tịch gia phổ có ghi chép: “Người thừa kế sứ mạng có trách nhiệm to lớn, phải diệt trừ tất cả yêu ma, như thế nhân gian mới có ánh sáng.” Nói tóm lại, Cao tiên sinh có bản lĩnh hàng ma song trước giờ vẫn không tìm được Nền Hồn. Ông ấy luôn tin rằng trên đời này vẫn tồn tại pháp khí lợi hại nhất, chỉ là ông ấy không có duyên tìm thấy. Ông ấy cũng từng thất bại vô số lần trong tay những tà ma yêu quái có pháp lực cao cường, chạy trốn được từ cõi chết, cũng từng giương mắt nhìn rất nhiều yêu ma chạy thoát mà không thể làm gì. Những lúc như thế ông ấy càng muốn có được Nền Hồn, ông ấy nói với Đồng Khê, có lẽ đó là chuyện hối tiếc nhất trong đời mình.”

“Nên lúc ông nhìn thấy thư của Trần Bách Xuyên, biết hẳn ta là chủ tiệm Tìm Cái Chết thì muốn gặp mặt hẳn ta sao?” Tất Phương hỏi.

“Đúng vậy. Ông ấy nói rằng Trần Bách Xuyên muốn tạo kết giới liên hoàn để đối phó thần ma, nên mới chỉ điểm cho hẳn.”

Hứa Tâm An muốn rút quai hàm: “Không ngờ ông ấy lại dễ tin người lạ như vậy. Trần Bách Xuyên nói muốn đối phó thần ma thì chắc chắn là hẳn ta sẽ đối phó thần ma sao? Ông ấy chưa kiểm chứng gì đã truyền hết kĩ năng cho hẳn ta. Hơn nữa, lời nói chẳng có bằng chứng, chủ tiệm Tìm Cái Chết không qua lại với nhau, không quen biết nhau, Trần Bách Xuyên làm sao chứng minh hẳn ta chính là tiệm Tìm Cái Chết chứ?”

“Năng lực linh hồn của Trần Bách Xuyên là 90%.”

Hứa Tâm An: “...” Xem năng lực linh hồn thôi cũng được sao? Cô nhớ đến lúc Trần Bách Xuyên kiểm tra năng lực linh hồn của mình.

Long Tử Vy nói: “Pháp lực của Cao tiên sinh rất mạnh, tu hành cả đời nhưng năng lực linh hồn cũng chỉ có 90%. Pháp lực của Trần Bách Xuyên không bằng ông ấy mà năng lực linh hồn cũng 90%.”

Hứa Tâm An: “...” Vậy thì người không biết pháp thuật như cô đã bắt cần để uống phí năng lực linh hồn rồi.

“Hơn nữa Cao tiên sinh có thể nhìn thấu thiên cơ biết họa phúc.”

“Ừm ừm.” Hứa Tâm An nghĩ, chắc là ông ấy dùng pháp thuật để phân biệt thật giả chứ gì.

“Cao tiên sinh muốn gặp con.”

Hứa Tâm An há miệng.

Long Tử Vy nói: “Cao tiên sinh có chấp niệm khá sâu sắc với tiệm Tìm Cái Chết, hoặc nên nói là sung bái, nên khi ông ấy xác nhận Trần Bách Xuyên là chủ tiệm Tìm Cái Chết mới cố sức giúp hẳn. Bây giờ Đồng Khê lại nói Trần Bách Xuyên muốn sát hại chủ tiệm Tìm Cái Chết khiến ông ấy không thể tin nổi. Ông ấy muốn gặp chủ tiệm Tìm Cái Chết đó, người thừa kế sứ mạng có năng lực linh hồn mạnh mẽ nhất.”

Miệng của Hứa Tâm An há to không biết làm sao ngậm lại. “Người thừa kế có năng lực linh hồn mạnh mẽ nhất”, sao nghe có vẻ tài giỏi, lợi hại ghê gớm thế này, nhưng thật ra “Người thừa kế có năng lực linh hồn mạnh mẽ nhất” đó lại là một kẻ vô dụng, và rồi có khi nào Cao tiên sinh chính nghĩa đứng cảm lại vô cùng lợi hại đó sẽ vì thế mà vỡ mộng đau lòng, buồn thương bèn đánh chết cô không?

“Tâm An, con buộc phải đến đó một chuyến. Chắc chắn Trần Bách Xuyên đã nói rất nhiều chuyện để được Cao tiên sinh giúp đỡ, cho dù hẳn ta không nói, Cao tiên sinh cũng nhìn được ít nhiều. Ông ấy nguyện giúp hẳn ta thì nhất định là biết được gì đó, nếu không sẽ chẳng mù quáng giúp hẳn ta đâu, nói không chừng có thể dò ra tung tích của Nền Hồn. Đây là cơ hội tốt để tìm manh mối biết được chân tướng sự việc. Con

chứng minh mình là chủ tiệm Tìm Cái Chết, có thể sẽ nhận được sự giúp đỡ của Cao tiên sinh, “Bây giờ Cao tiên sinh không nói gì cả, chỉ để Đồng Khê truyền lời, nói ông ấy muốn gặp con.”

Hứa Tâm An do dự, cô cũng sợ chuyện đó, làm sao chứng minh? Cô không hiểu gì hết. Có nhà là cửa tiệm bán nến, biết vẽ vài bùa chú lên nến để bán kiếm tiền là có thể chứng minh sao? Tuy cô có cường hồn, thế nhưng lỡ lúc đó ông ấy muốn thử pháp thuật của cô thì cô chết chắc rồi.

Hứa Tâm An nhìn Tất Phương, dùng ánh mắt hỏi anh ta: Đi không?

“Đi.” Tất Phương quả quyết đáp. “Có tôi ở đây, ông ta dám làm gì cô sao?”

Hứa Tâm An quyết định đi. Thời gian là ba giờ chiều ngày hôm sau.

Ngõ Lục Ấm là một hẻm nhỏ vừa dài vừa hẹp, hai bên đều là vách tường, chỉ có một biệt viện, trên đó không có bảng hiệu gì cả, chỉ chạm trổ một hình thù đẹp đẽ. Hứa Tâm An đoán có lẽ là bùa chú gì đó.

Nói thật lòng, trong hẻm có hoa có cây, không gian xanh mướt một màu, trông có vẻ đơn sơ nhưng thật mỹ lệ, chẳng hề có cảm giác nặng nề chút nào. Tuy nhiên lời giới thiệu của bác Long Tử Vy hôm qua khiến Hứa Tâm An luôn thấy con hẻm này giăng đầy cơ quan, biết đâu cô mới đi được nửa đường thì đột nhiên có vật đáng sợ gì đó nhảy ra, bèn nói với Tất Phương: “Trấn áp người khác mà có thể trang trí đẹp thế này, thật cao tay.”

Tất Phương không quan tâm, anh ta vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn sư huynh của Đồng Khê, đó là một người đàn ông tên Hà Nghĩa, tuổi tầm bốn mươi.

Bởi Hà Nghĩa làm theo lời dặn của Cao Kiến Nghiêu, Hẻm Lục Ấm chỉ cho phép con người bước vào.

Cũng tức là, Tất Phương bị chặn ở ngoài cửa.

Tất Phương lạnh lùng nói: “Ta là thần!”

Hứa Tâm An nhìn anh ta đầy cảm thông, dựa vào kinh nghiệm của cô khi đối phó với vị khách quái lạ nào đó thì câu nói “Ta là thần” không có chút uy lực gì cả, “Ta là ma” may ra còn có thể dọa người.

Quả nhiên phản ứng của Hà Nghĩa cũng giống cô lúc ấy, anh ta bình tĩnh đáp: “Thần, mời anh đứng đợi ở ngoài hẻm. Chỗ này có đình nghỉ chân, chúng tôi sẽ chuẩn bị trà nước.”

Tất Phương kéo tay Hứa Tâm An định bỏ đi.

“Đợi đã, đợi chút đã.” Hứa Tâm An, Long Tử Vy và Đồng Khê cùng lên tiếng.

“Đình nghỉ chân đó không xa lắm, anh chưa kịp cất cánh bay đã tới rồi. Tôi không sao đâu.” Hứa Tâm An nói.

“Sư phụ tôi không làm hại cô ấy đâu.” Đồng Khê phụ họa.

“Tôi cũng ở đó, tôi nhất định sẽ chăm sóc Tâm An.” Long Tử Vy bổ sung.

Tất Phương lạnh lùng lên tiếng: “Đây không phải là vấn đề con người có bị thương hay không.”

Anh ta cố ý nhấn mạnh hai từ “Con người” nhằm trả đũa việc ban nãy Hà Nghĩa nói “Chỉ cho phép con người bước vào.”

“Đây là vấn đề tôn nghiêm của thần.” Tất Phương nói.

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn anh ta, Long Tử Vy và Đồng Khê không biết đáp trả như thế nào.

“Chuyện này dễ giải quyết thôi.” Hứa Tâm An rất dứt khoát, quay sang hỏi Hà Nghĩa: “Đại sư huynh, chỗ các anh có bò khô, cá sụn, hay khoai tây chiên gì không, à, có máy chơi game không?”

Hà Nghĩa ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Hứa Tâm An lại quay sang nói với Tất Phương: “Hỏi rồi. Người ta không có. Vậy thế này nhé, về nhà tôi sẽ hầm chân giò, làm sườn xào chua ngọt. Mua thêm hai máy chơi game mới nữa.”

Tất Phương ngẫm nghĩ: “Lỡ máy mới không vui thì sao?”

Hứa Tâm An liếc anh ta.

Tất Phương kì kèo: “Thêm món cá chép chiên giòn.”

“Ok.” Hứa Tâm An chỉ về phía mái đình: “Anh ngoan ngoãn ngồi đây đợi tôi, đừng chạy lung tung, đừng gây họa, cũng đừng lừa người ta lấy thức ăn.”

Tất Phương sải bước đi về phía mái đình.

Ngoài Hứa Tâm An ra, những người khác đều rơi vào trạng thái như trợn mắt, ngơ ngác, kinh ngạc. Không phải nói là tôn nghiêm của thần sao?

Ba phút sau, Hứa Tâm An được đưa vào một căn phòng, đứng trước mặt Cao Kiến Nghiêu.

24. Chương 7

Type: Triển Tiểu Miêu

Căn phòng rất lớn, tất cả các vật dụng đều bằng gỗ, sàn gỗ, bàn gỗ, tủ gỗ, trông rất mộc mạc. Trên chiếc bàn dài sát tường, có đặt một cái lư hương, hương khói vẫn vít lượn lơ lan tỏa khắp phòng khiến người ta cảm thấy dễ chịu, Hứa Tâm An bất giác hít vài hơi.

“Ngồi đi.” Cao Kiến Nghiêu đưa tay mời, giọng nói và động tác đều rất có khí chất.

Hứa Tâm An và Long Tử Vy cùng ngồi xuống. Hà Nghĩa và Đồng Khê đứng ở hai bên trái phải của Cao Kiến Nghiêu, hai tay giao nhau đặt trước bụng, thái độ và tư thế rất cung kính. Có một chàng trai bước vào, cúi đầu vừa nhanh vừa khê đặt mâm trà có ấm và cốc lên bàn, châm trà đặt trước mặt Cao Kiến Nghiêu, Hứa Tâm An và Long Tử Vy, sau đó nhìn Hứa Tâm An và Long Tử Vy làm tư thế “Xin mời dùng”, rồi xoay người cúi đầu trước Cao Kiến Nghiêu, lùi về sau vài bước rồi ra khỏi phòng.

Từ đầu đến cuối chàng trai đó không nói một câu nào chỉ có âm thanh rót trà vào cốc mà thôi. Sắc mặt Hà Nghĩa và Đồng Khê thần nhiên như không, dường như đã quen với tình cảnh này từ lâu. Cao Kiến Nghiêu đợi chàng trai đó rút đi mới lên tiếng: “Mời dùng.”

Chỉ hai từ mà ngập tràn khí thế, khiến người khác không muốn cũng phải uống vài ngụm. Hứa Tâm An vừa uống trà vừa suy nghĩ, nên nói với Tất Phương, anh xem người ta kìa! Cảnh tượng này, khí chất này, trên người hiện rõ bốn chữ vô hình – Tôi là cao nhân. Đầu giống Tất Phương anh, làm mất mặt thần linh quá.

Hứa Tâm An đang suy nghĩ Tất Phương sẽ phản ứng thế nào thì nghe Cao Kiến Nghiêu hỏi: “Cô tên gì?”

Hứa Tâm An nhìn sang bác mình, nhận ra ông ta đang hỏi cô, vội vàng đáp: “Hứa Tâm An.”

“Cha cô tên gì?”

“Hứa Đức An.”

“Còn mẹ cô?”

Hứa Tâm An ngơ ngác, đột nhiên ý thức được Cao Kiến Nghiêu muốn nói đến thành viên trong gia tộc hàng ma. “À, mẹ tôi là Long Tử Kỳ. Tên của cha tôi đổi lại là Hứa Chiêu An. Nhưng tôi chưa từng gặp họ, tôi được cha Hứa Đức An nuôi dạy.”

Long Tử Vy bèn nói giúp vài lời: “Con là Long Tử Vy, hậu nhân của tiệm Tìm Cái Chết nhà họ Long, cô em gái Long Tử Kỳ là người thừa kế sứ mạng. Hứa Chiêu An là người thừa kế của tiệm Tìm Cái Chết nhà họ Hứa...”

Cao Kiến Nghiêu quét ánh mắt sắc bén sang bà, như đang trách bà dám tự ý chen vào, Long Tử Vy lập tức nghẹn lời, không dám nói tiếp. Đồng Khê ở phía sau Cao Kiến Nghiêu nhìn Long Tử Vy khẽ lắc đầu, ý bảo bà ấy đừng nóng vội.

Cao Kiến Nghiêu nhìn về phía Hứa Tâm An, Hứa Tâm An bị nhìn như thế bất giác chột dạ, song cô vẫn đứng cảm nhìn thẳng vào mắt ông ta. Nhìn vào mắt của Cao Kiến Nghiêu, cô đột nhiên nhận thấy ánh mắt đó mang đến cảm giác hết như khi cô nhìn vào mắt của Trần Bách Xuyên. Mặc dù ánh mắt của Trần Bách Xuyên không khiến người ta cảm thấy bị bức bách như của Cao Kiến Nghiêu, song chúng đều mang tới cảm giác có thể nhìn thấu người khác cùng một cảm giác mà Hứa Tâm An nhất thời không thể nói rõ.

Cao Kiến Nghiêu cất lời: “Ta từng nghe nói về nhà họ Long. Lúc còn trẻ, ta từng hợp tác với Long Thời Xương. Lúc đó có mấy pháp sư hàng ma liên thủ, hàng phục được Hoàn Cầu (*) và Thủ Thiết (*) của núi Thái Ngọc.”

(*) Hoàn cầu: Là quá thú mình người đầu chó, có bộ lông vàng trong truyền thuyết.

(*) Thủ Thiết: Là yêu thú trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc. Hình dáng rất giống trâu, nhưng có đôi sừng to lớn hơn rất nhiều, thức ăn của nó là sắt, chất bài tiết nhọn như thép, có thể dùng làm binh khí.

Long Tử Vy cung kính gật đầu. Long Thời Xương là ông nội của bà, trận chiến đó bà cũng từng nghe ông nội kể lại nhiều lần. Đất trời biến sắc, núi rừng gầm thét, cực kỳ nguy hiểm. Hai con ma thú Hoàn Cầu và Thủ Thiết xâm nhập nhân gian, giết hại không biết bao nhiêu người vô tội, giới hàng ma truy sát rất lâu mới tìm được tung tích của chúng, cả đám người liên thủ nhốt chúng dưới chân núi Thái Ngọc, cuối cùng quyết chiến một trận sống chết, tiêu diệt tận gốc. Có rất nhiều pháp sư hàng ma hy sinh trong cuộc chiến này, giờ đây trận chiến bi tráng đó đã hòa với núi rừng, mọi người hưởng thụ một cuộc sống an lạc, bận bịu làm việc ở thôn quê và đô thị, không ai hay biết rằng, xưa kia từng có những con người vì chính nghĩa vì nhân dân mà anh dũng quên mình như vậy.

Long Tử Vy nhớ đến thần thái của ông nội khi nhắc lại chuyện xưa, đó là trận chiến oanh liệt nhất trong cuộc đời ông, trước khi ông mất vẫn còn nói dù chết trong trận chiến ấy cũng không có gì hối tiếc. Long Tử Vy có hơi xúc động, bà xiết chặt nắm tay, mãi lâu sau vẫn không ngẩng đầu. Trong tim bà vẫn luôn rực cháy niềm tin hàng ma phục yêu, nên dù tiệm nến của nhà họ Long đã đóng cửa, dù bà không phải là người thừa kế, bà vẫn cố gắng tiếp tục nhiệm vụ hàng ma phục yêu.

“Dùng khả năng vốn có của mình, diệt trừ hết những yêu mà cần phải loại trừ.”

Long Tử Vy luôn nằm lòng câu nói mà ông nội thường nhắc đến, cũng từng nghe một người khác nói câu này, chính Cao Kiến Nghiêu.

Long Tử Vy ngẩng đầu nhìn Cao Kiến Nghiêu, còn ánh mắt của ông ta lại hướng về Hứa Tâm An, vì thế bà cùng nhìn sang Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An đang ngơ ngác, “Hoàn Cầu” và “Chi Thiết (*)” là gì thế nhỉ? Tên của yêu quái à? Cô hoàn toàn không hiểu gì cả. Không ngờ ánh mắt của bác lại khiến cô có cảm giác hết như lúc đối diện với ánh mắt của Cao Kiến Nghiêu và Trần Bách Xuyên. Chỉ là tướng mạo và khí chất của ba người không giống nhau, có sự khác biệt rất lớn giữa bác cô và bọn họ. Khi nhìn vào ánh mắt ấy, cô vẫn có cảm giác không thể nói thành lời.

(*) Trong phát âm tiếng Trung từ Hoàn Cầu và Thủ Thiết có âm đọc gần giống với từ Hoàn Cầu và Chi Thiết khiến Hứa Tâm An hiểu lầm.

Hứa Tâm An hơi ngẩn người, định nhìn lên Đồng Khê và Hà Nghĩa, chợt thấy mọi người đều đang nhìn mình, cô vội gật đầu. Thông thường trong tình huống này nên nói vài câu nịnh nọt Cao lão tiên sinh, chẳng hạn như khen ông ta anh dũng, có bản lĩnh cao cường, nhưng cô thấy không nên tùy tiện phát ngôn thì hay hơn.

Bỗng dưng cả căn phòng đều yên lặng, một lúc sau Cao Kiến Nghiêu mới nói tiếp: “Nhà họ Hứa thì ta chưa nghe nhắc đến.”

Giọng điệu để lộ sự khinh thường khiến Hứa Tâm An thấy không thoải mái, rất muốn đáp trả rằng nhà họ Hứa cô đã rất thành công trong việc ẩn dật, song cuối cùng cô vẫn cố nhịn.

Cao Kiến Nghiêu lại nói: “Ta từng may mắn quen biết một chủ tiệm Tìm Cái Chết, ta đoán bác cô đã kể cho cô nghe rồi.”

Hứa Tâm An khẽ gật đầu.

“Người chủ tiệm Tìm Cái Chết đó có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc đời ta, ông ấy là ân sư của ta, cũng là người thân của ta. Lúc đó ta cứ ngỡ rằng, tất cả người thừa kế sứ mạng của các gia tộc đều rất bản lĩnh, trong tim đóng đầy chí lớn, gánh trên vai trọng trách nặng nề, rong ruổi bốn phương như ông ấy.”

Hứa Tâm An nhếch môi, không biết Cao lão tiên sinh nói vậy có phải là muốn cười nhạo cô bất tài vô dụng không.

Cao Kiến Nghiêu lại tiếp tục nói: “Ta nghe Đồng Khê nói, cha mẹ cô đều là chủ tiệm Tìm Cái Chết, là người thừa kế sứ mạng.”

“Đúng vậy.” Hứa Tâm An cẩn thận đáp lời.

“Ta chưa từng nghe nói đến sự tích nào của họ.”

“...” Có phải muốn chỉ trích cha mẹ cô không?

“Bây giờ bọn họ ở đâu?”

“...” Hứa Tâm An không biết nên trả lời thế nào. Cô quay sang bác nhìn bác mình.

Lương Tử Vy nhận ra ánh mắt cầu cứu của Hứa Tâm An, có điều ban nãy bà nói chen vào đã bị Cao Kiến Nghiêu tỏ thái độ không ưng, nên bây giờ không dám nữa.

“Đừng nhìn bác cô, ta đang hỏi cô.” Giọng điệu của Cao Kiến Nghiêu vô cùng nghiêm khắc.

Hứa Tâm An cắn môi. “Họ mất tích rồi. Cha tôi không chịu nổi áp lực cuộc sống nên bỏ đi, mẹ tôi đi tìm ông ấy.”

“Nên họ đã chối bỏ thiên chức, từ chối thiên mệnh.” Cao Kiến Nghiêu lạnh lùng nói, “Nhà họ Hứa chẳng tiếng tăm ta không nói làm gì. Nhưng danh tiếng và uy tín nhà họ Long đời đời để lại không ngờ lại bị hủy hết trong tay của Long Tử Kỳ. Chỉ vì lợi ích cá nhân mà chối bỏ trách nhiệm, mặt mũi ông nội cô đã bị mẹ cô làm mất hết cả.”

Long Tử Vy cúi đầu không dám lên tiếng, nếu ông nội còn sống, chắc chắn cũng nói như thế này. Ngay cả cha mẹ lúc đó cũng vì chuyện của em gái bà ấy mà tức đến sinh bệnh.

Từ sau khi em gái bà ấy bỏ đi, nhà không ra nhà, cửa tiệm cũng ngày một đi xuống. Bà gánh hết trên vai mọi việc trong gia đình, cố hết sức kinh doanh cửa tiệm, nhưng không vực dậy nổi. Việc tìm kiếm em gái tiêu tốn rất nhiều tiền, trị bệnh cho mẹ chữa bệnh cho cha cũng tốn rất nhiều tiền, cuối cùng cha bà mất, nhà cửa nợ nần chồng chất, đến hậu sự cũng không có tiền lo liệu. Bà buộc phải bán đi cửa tiệm cứ mãi lỗ vốn đó.

Sau đó, bà rời khỏi quê nhà đến thành phố này, bà cũng chưa từng oán trách em gái mình, thời gian cứ thế trôi qua, bà cũng không còn nhớ nữa. Bà có mục tiêu sống của riêng mình, bà nhận rất nhiều vụ án, trả hết nợ nần, có chút tích góp nên mở công ty, quen biết thêm nhiều bạn cùng nghề. Bà vẫn chưa kết hôn, bao nhiêu năm qua luôn mãi mê với công việc, luôn thấy thoải mái và vui vẻ.

Nhưng chuyện em gái bà gây ra không thể xóa bỏ được, bản thân bà không có bản lĩnh duy trì được danh tiếng của nhà họ Long. Điều đó khiến Long Tử Vy vô cùng xấu hổ và đau lòng.

Cảm nhận của Hứa Tâm An thì hoàn toàn ngược lại, cô cũng thấy việc cha mẹ bỏ nhà bỏ con đúng là vô trách nhiệm, chuyện đó khó mà cho qua, có điều họ có quyền lựa chọn công việc và cuộc sống của riêng mình. Cũng giống như cô thấy mở quán cà phê sách sẽ có ý nghĩa hơn là kinh doanh tiệm nệm, tuy nhiên khi cha cô bảo nhất định phải kinh doanh nệm thì cô vẫn làm theo lời ông, cũng tốn rất nhiều tâm tư cho cửa tiệm đó và thấy thành quả không tệ. Cô tình nguyện giúp cha quản lý cửa tiệm nệm, nhưng nếu bị bắt ép phải làm việc này, chắc chắn cô cũng cảm thấy hết sức khó khăn và đau khổ, thậm chí chẳng thể làm nổi.

Thiên phú và sở thích của mỗi người không giống nhau, công việc hàng ma lại đặc biệt và nguy hiểm đến thế, dĩ nhiên không phải ai cũng vui vẻ làm. Khi cưỡng ép bắt bản thân mình làm chuyện không phải sở trường cũng không phải sở thích của mình, lẽ đương nhiên người đó sẽ thấy áp lực nặng nề và lấm nổi phiền não. Hơn nữa, danh tiếng và sự uy tín của đời trước, sao lại bắt người đời sau phải gánh lấy chứ. Những người đời sau có mục tiêu và cách sống của họ, có lẽ họ cũng sẽ đạt được thành công ở lĩnh vực khác, cho dù không được gọi là thành tựu, nhưng sống tốt là được rồi. Bản thân hài lòng với cuộc sống hiện tại quan trọng hơn hết thảy, tại sao phải dùng tiêu chuẩn của người khác để áp đặt lên bản thân mình. Cha mẹ cô đã bỏ đi rồi thì thôi đi, nhắc đến làm gì nữa, vì chẳng biết họ ở đâu, song nói trước mặt bác như thế, khiến bà đau lòng xấu hổ thì thật thất lễ biết bao.

Hứa Tâm An nhìn bác mình, đúng là bà đang rất đau lòng, trong lòng chắc là cũng không phục như cô. Nhưng hôm nay bọn họ đến là có việc nhờ cậy người ta, cô lại là hậu bối trong tất cả hậu bối, nên cô cãi lại thì bác cô sẽ càng khó xử hơn, nên Hứa Tâm An nhận.

Cao Kiến Nghiêu luôn nhìn chằm chằm Long Tử Vy và Hứa Tâm An. Qua biểu cảm của Long Tử Vy ông ta nhận ra nhà họ Long vẫn còn một người biết điều, đáng tiếc bản lĩnh chỉ có nhiều đó thôi, không làm được việc lớn. Còn cô gái nhỏ kia, người thừa kế sứ mạng lại không an phận chút nào, cái gì cũng không biết, chỉ có mỗi cường hồn, đúng là uống phí thiên phú trời cho, ông ta không thích chút nào.

Cao Kiến Nghiêu nhìn thẳng vào Hứa Tâm An, hỏi: “Cô có muốn nói gì không?”

Có chứ, nhưng cô không muốn vòng vo, thẳng thắn nói vào trọng tâm: “Cao lão tiên sinh, lần này tôi và bác Vy đến muốn hỏi thăm tin tức của Trần Bách Xuyên. Hắn đang định làm chuyện phạm pháp, chúng ta nhất định phải ngăn cản.”

“Đúng là hắn có đến tìm ta.” Cao Kiến Nghiêu nói. Sau đó uống một ngụm trà, người mắt nhìn Hứa Tâm An, “Đồng Khê bảo với ta, Trần Bách Xuyên muốn đoạt hồn cô, nhưng không thành công.”

“Đúng vậy.”

Cao Kiến Nghiêu chậm rãi nói: “Theo như ta biết, pháp lực của Trần Bách Xuyên rất cao cường. Còn cô?”

“Tôi không có pháp lực.” Hứa Tâm An trả lời rất thẳng thắn.

“Vậy tại sao hắn không lấy được?” Cao Kiến Nghiêu hỏi.

Hứa Tâm An chau mày, cô nghĩ Cao Kiến Nghiêu đang chất vấn tính chân thật trong lời nói của cô. Cũng khó trách, dù sao chuyện này ngoài cô và Tất Phương thì không ai nhìn thấy, mọi người đều nghe kể lại.

“Tôi có bùa hộ thân do Tất Phương tặng.” Hứa Tâm An kiên nhẫn kể lại lần nữa đầu đuôi câu chuyện, từ chuyện Tất Phương nói với cô về tiệm Tìm Cái Chết, cô điều tra được quả thật hai tiệm Tìm Cái Chết kia bị giết hại, đến khi cô quyết định lên mạng tìm tin tức, cả chuyện cô bị Trần Bách Xuyên lừa rồi thoát chết trong gang tấc. Còn việc đột nhiên cô có pháp lực trong ảo cảnh, có thể liên lạc với Tất Phương, cô đều nói là nhờ có bùa hộ thân của Tất Phương. Cứ như thế, cả câu chuyện logic hơn nhiều, đúng là không một lỗ hổng.

25. Chương 7-2

Hứa Tâm An nói xong, tự mình cũng thấy hài lòng. Câu chuyện vừa đặc sắc vừa chân thật, có thể viết thành tiểu thuyết được rồi.

Cao Kiến Nghiêu nghe xong, mãi không lên tiếng, dường như đang đắm chiêu suy nghĩ. Qua một lúc lâu mới cất lời: “Kết giới liên hoàn dùng để đối phó với thần ma.”

Hứa Tâm An vội đáp: “Hắn dùng nó đối phó tôi. Tất Phương có thể làm chứng. Tôi không nói dối.”

“Bùa hộ thân Tất Phương tặng cô là gì?”

“Một phiến lông vũ.”

“Có tiện cho xem một chút không?”

Hứa Tâm An cân nhắc một đoạn, liền lôi sợi dây chuyền trong cổ áo ra. Cô không tháo nó xuống, chỉ đưa đến trước mặt Cao Kiến Nghiêu.

Cao Kiến Nghiêu không chạm vào phiến lông vũ đó, chỉ nhìn nó một lát. Hứa Tâm An nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của ông ta, không đoán ra được ông ấy đang nghĩ gì. Một lúc sau, Cao Kiến Nghiêu khẽ gật đầu, Hứa Tâm An vội điều chỉnh lại dáng ngồi, cô thấy nhét sợi dây chuyền vào cổ áo thì có vẻ bất lịch sự, nên cứ để thế.

Một lúc sau, Cao Kiến Nghiêu nói: “Ta cần kiểm chứng lại.”

Hứa Tâm An hỏi: “Kiểm chứng thế nào?”

Cô thấy Cao Kiến Nghiêu khẽ vẫy tay, Hà Nghĩ lấy ra chiếc hộp gỗ vuông vức vừa dài vừa hẹp từ chiếc tủ bên cạnh, đặt trước mặt Cao Kiến Nghiêu, vừa khéo cũng ngay trước mặt Hứa Tâm An.

Hộp gỗ được mở nắp, trong đó đầy hạt cát vàng.

Hứa Tâm An lập tức nhớ đến Long Tử Vy từng nói về Cao Kiến Nghiêu “Trong tâm có thiên nhân có thể nhìn được quá khứ tương lai, tay chạm sa bàn có thể biết được may rủi họa phúc.” Hứa Tâm An nhìn vào hộp cát vàng ấy, thầm nghĩ không biết đó có phải vàng thật không nữa. Đúng rồi, ông ta có thể nhìn quá khứ tương lai, nói không chừng định dùng hộp cát này để thi triển pháp thuật – Cát ơi cát, nói cho ta biết mọi chuyện có phải như thế không, sau đó bề mặt cát sẽ hiện lên mấy chữ - “Không sai chính là như vậy”.

Hứa Tâm An ngồi yên theo dõi, tò mò muốn biết Cao lão tiên sinh làm thế nào để dùng cát xác minh tính chân thật trong lời nói của người khác.

Cao Kiến Nghiêu không hề nóng vội, ông kéo hộc tủ bên người, tìm kiếm một hồi rồi lấy một tấm bùa chú. Chú ấn trên bùa được vẽ bằng chu sa có hình dạng rất phức tạp, Hứa Tâm An chưa từng nhìn thấy trong đồng sách ở nhà bao giờ.

Tay trái Cao Kiến Nghiêu siết chặt lá bùa, tay phải viết ra câu chú, trong miệng không biết đang niệm cái gì, đột nhiên giơ tay trái lên, lá bùa đó bay lơ lửng trên không rồi biến thành bốn tấm bùa, tản ra bốn hướng. Hứa Tâm An chưa kịp hiểu gì, xoay qua xoay lại, nhìn chăm chăm bốn lá bùa, những lá bùa đỏ như mọc thêm cánh, bay đến bốn hướng trên vách tường, dính chặt trên đó.

Hứa Tâm An nhìn hết tấm này đến tấm kia, phát hiện mỗi tấm dính trên tường đều ở một góc độ y như nhau, ngay ngắn chỉnh tề, cô dám cược là nếu dùng thước đo nhất định vuông góc chín mươi độ. Kì lạ hơn, chúng không hề rơi xuống, Hứa Tâm An chớp mắt, thật muốn chạy sang đó xé xuống xem mặt sau tấm bùa có hồ dán hay không.

“Sau đó cần làm...” Hứa Tâm An vừa nói vừa quay sang nhìn Cao Kiến Nghiêu, chỉ là vừa xoay sang, chữ “gì” chưa kịp bay khỏi miệng thì đã nhìn thấy Cao Kiến Nghiêu vung tay vào hộp đựng cát, cát vàng bay về hướng cô.

Hứa Tâm An cả kinh, rụt đầu theo bản năng, giơ tay chân cản lại.

Nhưng cô không cảm nhận được vật gì chạm tới người mình,

Có điều dưới chân đột nhiên lún xuống, như thể đang giẫm lên vật gì đó. Hứa Tâm An cúi đầu xuống nhìn, không ngờ cô đang giẫm lên một đồng cát dày.

Cô bèn ngẩng đầu.

Cát vàng mênh mông, cô như đang ở trên sa mạc.

Cô không còn nhìn thấy căn phòng, bàn, ghế, bác Vy, Cao Kiến Nghiêu, Hà Nghĩ và Đồng Khê.

Hứa Tâm An lúc thì kinh ngạc, lúc thì ngỡ ngàng, sau đó liền hiểu ra nhất định là ảo cảnh do Cao Kiến Nghiêu tạo ra. Vậy thì không có gì phải sợ nữa, lão tiên sinh đó là người tốt, bác Vy và Đồng Khê vẫn ở đây, không ai có thể làm hại cô cả. Hứa Tâm An yên tâm ngồi xem phong cảnh.

“Đẹp quá đi.” Không cần tốn tiền mà có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, cơ hội quá tốt.

Chưa đắc ý được lâu, đột nhiên dưới chân lại bị lún sâu xuống, Hứa Tâm An cúi đầu nhìn, đôi chân cô bị chôn vùi trong đồng cát. Càng ngày càng lún sâu hơn, chẳng mấy chốc đã ngập ngang đầu gối cô rồi, Hứa Tâm An gắng sức chân lên, kết quả càng nhún nhanh hơn.

Hứa Tâm An bất động, chân cô từ từ lún sâu hơn nữa, Hứa Tâm An bèn nói với cát vàng: “Được rồi, được rồi, đừng vội, ta biết chỉ là ảo ảnh thôi.”

Thoáng chốc, cát vàng đã ngập đến eo cô, Hứa Tâm An vừa nhìn quanh quẩn vừa suy nghĩ.

Trong căn phòng, hai tay của Cao Kiến Nghiêu nắm cát sa bàn, nhắm mắt cảm ứng.

Long Tử Vy bị nhốt trong Cảnh Giới Không. Bà có hơi căng thẳng, dùng pháp lực đối kháng. Cảnh Giới Không tương đối dễ dàng với Long Tử Vy, nhưng có lẽ vì biết đối thủ của mình là Cao Kiến Nghiêu nên bà không tránh được áp lực, thêm việc không biết tình hình của Hứa Tâm An nên lo lắng vô cùng, liền rơi vào thế bất lợi. Không gian càng ngày càng chật hẹp, ánh sáng cũng tối dần, không khí cũng dần cạn.

Cao Kiến Nghiêu khê lắc đầu, đúng là không làm nên chuyện lớn.

Ông không hề buộc họ rơi vào tình cảnh như thế nào, muốn đến nơi nào đều do tiềm thức của họ quyết định.

Có lẽ Long Tử Vy luôn nghĩ đến việc kiểm tra pháp thuật, nên mới rơi vào Cảnh Giới Không, bởi vì bà ta quá căng thẳng.

Hứa Tâm An ngược lại nghĩ thoáng hơn nhiều, Cao Kiến Nghiêu liền chú ý Hứa Tâm An kỹ hơn.

Cô ngồi trên sa mạc cát ngấm phong cảnh, nên ông ta cố ý tạo ra nguy hiểm, nhưng ông ta không cảm ứng được nỗi sợ hãi của cô, không ngờ một chút cũng không có. Điều này khiến ông kinh ngạc hơn việc Long Tử Vy căng thẳng.

Cao Kiến Nghiêu siết chặt nắm cát trong tay.

Hứa Tâm An rơi mạnh xuống dưới, chìm sâu trong đồng cát.

Bóng tối chỉ xuất hiện trong chốc lát, thoáng chốc ánh mặt trời phản chiếu từ nước biển rơi lên khuôn mặt của Hứa Tâm An, cô đập chân, quạt hai cánh tay bơi lên mặt nước, hít một hơi sâu, cười rộ lên, Tất Phương dạy không sai, phải nghĩ tới những thứ mình quen thuộc nhất, lún sâu trong cát không thoát được nhưng dưới nước thì được vì cô biết bơi mà. Cô rất thích đi biển, ánh mặt trời ấm áp, nước biển mát rượi, còn có thể thỏa thích ngắm trai xinh gái đẹp. Thậm chí khi đi biển cô còn muốn mở quán cà phê bikini ở đây, dĩ nhiên đó chỉ là suy nghĩ thôi, cô không dám nói với cha mình.

Hứa Tâm An bơi đến gần bờ, tháo kính nhìn xung quanh, vẩy nước trên bề mặt kính, trong chốc lát kính đã sạch sẽ khô ráo, không cần phải lau nữa. Cô lại nhìn xuống quần áo của mình, quần áo cũng khô ngay lập tức. Quả nhiên chỉ là ảo cảnh. Hứa Tâm An thấy ảo cảnh này rất thú vị, cô bỗng thấy mình thật tài giỏi.

Sau đó cô không biết nên làm gì, bèn tùy ý ngồi trên bãi cát, cảnh tượng ở đây chính là bãi biển quen thuộc mà cô từng đến chơi, cô đã đến nơi này bốn lần rồi, lần nào cũng không muốn về. Cô từng ước rằng, một ngày nào đó có thể một mình ngồi trên bãi biển này yên tĩnh ngồi ngắm biển thì hay biết mấy. Thực tế đó chỉ là giấc mộng phù du, không ngờ Cao lão tiên sinh lại dùng ảo cảnh giúp cô đạt được ước nguyện của mình, cô hơi quá rồi. Nghĩ thế, Hứa Tâm An bèn mỉm cười.

Cơ mặt Cao Kiến Nghiêu khê giật. Cô nhóc này sao lạ vui vậy nhỉ?

Ông ta không ngờ cô gái này có thể thay đổi tình cảnh chỉ trong thoáng chốc như thế, tuy nước và cát không phải là hai thứ đối xứng nhau, chúng lại có điểm giống nhau, đó là sự tồn tại song song giữa uyển chuyển và áp lực. Khi bị ngập nước trong nước hay cát đều sẽ bị ngạt thở, song khi chìm trong nước, thì có thể tự thoát được còn chìm xuống cát thì không. Nên nói cô ấy thông minh hay xảo trá đây? Không ngờ phiền lông vũ của Tất Phương mang uy lực lớn như thế. Cô ấy có thể vận dụng linh hoạt, cũng khá lắm.

Còn Long Tử Vy cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bà nhắm mắt lại điều chỉnh hơi thở, Cao Kiến Nghiêu cảm giác được bà ấy đã bình tĩnh hơn. Tâm tĩnh thì phá giải Cảnh Giới Không đơn giản này đối với một pháp

sư hàng ma có tư chất cao như Long Tử Vy dễ như trở bàn tay vậy.

Cao Kiến Nghiêu không ngăn cản bà, cũng không gia tăng bất kì chướng ngại nào. Hai tay ông nắm lại, đẩy cát trên bàn về một phía.

Bước kiểm tra sơ bộ đã kết thúc, phần tiếp theo sẽ do ông ấy kiểm soát.

Cảnh vật trước mắt của Hứa Tâm An và Long Tử Vy đều thay đổi.

Đường Phỉ Thúy, tiệm nền Quang Minh.

“Tâm An.” Long Tử Vy lớn tiếng gọi, chạy đến bên Hứa Tâm An. “Con không sao chứ?”

“Không sao, con vẫn khỏe, như vừa mới đi du lịch về thôi ạ.” Hứa Tâm An nhìn ngó xung quanh, hỏi: “Chẳng phải cảnh vật trong trong ảo cảnh chỉ có thể biến ra những vật dụng hay hoàn cảnh quen thuộc với người làm phép sao, Cao lão tiên sinh đã đến tiệm của con rồi sao?”

Long Tử Vy không hiểu sao Hứa Tâm An lại bảo là đi du lịch về, nhưng thấy cháu gái mình không xảy ra chuyện gì nên cũng an tâm, bà ấy không thắc mắc gì cả mà cất tiếng trả lời, “Cao lão tiên sinh chưa đến đây con ạ, đó là sự lựa chọn của con, ông ấy thấy điều này thông qua con đó.”

Lông trên người Hứa Tâm An dựng đứng hết cả, “Tức là bây giờ trong đầu con đang nghĩ gì thì ông ấy đều biết hết sao?”

Long Tử Vy cười nhạt, “Dĩ nhiên ông ấy không thần thông đến thế. Nghe nói Cao lão tiên sinh có thiên nhãn trong tâm, có thể nhìn được quá khứ tương lai của người khác, song chủ yếu là dựa vào việc cảm ứng từ cảm xúc, áp lực của con.” Bà thoáng dừng lại rồi bổ sung: “Bác cũng nghe nói. Nếu vận dụng ảo cảnh ở bậc cao, có thể khống chế nhân tâm, tạo ra tâm ma.”

Hứa Tâm An còn định hỏi thêm, đột nhiên nhìn thấy có người xuất hiện trước quầy tính tiền, bèn quay đầu lại nhìn, kinh ngạc hỏi: “Tất Phương. Sao anh lại đến đây? Tôi không sao, yên tâm đi.”

Tuy nhiên Tất Phương không để ý đến lời nói của cô, rất cao ngạo nói: “Tôi là Tất Phương.”

Hứa Tâm An ngây ngốc: “Hả?” Anh ta đang đùa gì thế?”

Tất Phương chau mày: “Cô không biết tôi sao?”

“Biết chứ!” Hứa Tâm An thật sự muốn lấy chổi đánh anh ta.

“Hỏa Thần Tất Phương.” Tất Phương nói.

Hứa Tâm An ngơ ngác nhìn anh ta.

“Tôi muốn Nền Hồn.” Thần sắc và tư thế của Tất Phương khē thay đổi, sau đó tiếp tục nói.

Đột nhiên Hứa Tâm An hiểu ra. Đây không phải là Tất Phương, đây là hồi ức của cô.

Cô khē chớp mắt. Tất Phương biến mất.

Nhưng vài giây sau anh ta lại đẩy cửa bước vào, đi đến trước mặt cô. “Cô là chủ tiệm hay người làm công?”

Lần này Hứa Tâm An hiểu rồi, chắc chắn đây là hồi ức của cô.

Thời gian có chênh lệch, cũng không theo thứ tự, xuất hiện vài hình ảnh gián đoạn, không liên mạch, song đây quả thật là hồi ức của cô.

Hứa Tâm An nhìn sang Long Tử Vy, bà cũng đang nhìn cô, dường như vẫn chưa phát hiện đang xảy ra chuyện gì.

Hứa Tâm An đang định hỏi: “Bác có nhìn thấy Tất Phương không, nhìn thấy những hình ảnh lướt qua kia không” thế nhưng còn chưa lên tiếng thì đột nhiên Tất Phương xuất hiện phía sau cô, giúp cô đeo sợi dây chuyền lông vũ.

Hứa Tâm An chợt nắm chặt sợi dây chuyền trước ngực theo bản năng, chỉ có một sợi thật sự mà thôi, không có sợi vừa này.

Tất Phương ở phía sau biến mất, giây tiếp theo đột nhiên xuất hiện trước mặt cô lần nữa.

“Sức lực cô đánh tôi dư sức đối phó với bất kì sát thủ khác.” Tất Phương nhìn cô mỉm cười.

Trong đầu Hứa Tâm An bỗng bừng xuất hiện ánh sáng, cô rất tức giận. Thì ra Cao Kiến Nghiêu có thể nhìn thấy quá khứ tương lai, là do nhìn lên hồi ức của người khác.

Ông ta chưa hề thông báo, cũng không hỏi ý kiến của cô đã đột nhiên xâm nhập vào hồi ức của cô như thế, Hứa Tâm An thấy sự riêng tư của mình bị xâm phạm, giống như một người khỏa thân bị người khác dòm ngó. Cô bưng bưng lửa giận, hoàn toàn không thể khống chế.

Chỉ có một giây thoáng qua, cô lại ngồi trước mặt Cao Kiến Nghiêu, nhìn thẳng vào ông ta.

Cảnh tượng trước mắt lướt qua trong tích tắc.

Cô lại trở về tiệm.

Cô không biết một giây lúc này là hiện thực hay là hồi ức, là cô trở về căn phòng đó hay là đó chỉ là hồi ức của cô. Thậm chí cô còn chưa rõ Cao Kiến Nghiêu định làm gì.

“Tâm An, ta là bác của con.”

Hứa Tâm An nghe thấy Long Tử Vy đang đứng trước mặt mình nói chuyện. Cô xoay đầu lại, Long Tử Vy bên cạnh hỏi cô: “Sao thế?”

Hứa Tâm An lắc đầu, cô không muốn bị Cao Kiến Nghiêu nhìn trộm, quả thật rất khó chịu! Hứa Tâm An nắm chặt nắm đấm, chửi bậy trong bụng.

Ở trong phòng Cao Kiến Nghiêu tái xanh mặt. Giới trẻ bây giờ đều ngông cuồng không có quy củ như thế sao! Ông ta bình tĩnh lại, cố gắng phớt lờ những lời ông ta nghe không hiểu nhưng biết rõ là đang mắng mình, cũng áp chế cơn giận của Hứa Tâm An đang ảnh hưởng tới bản thân. Cao Kiến Nghiêu đang cảm ứng với Hứa Tâm An, song tâm trạng của cô thì quá nhiều ông ta.

Đồng Khê và Hà Nghĩa ở phía sau Cao Kiến Nghiêu trông thấy vậy đều kinh ngạc nhìn nhau. Lúc này bàn tay đang nắm cát của sư phụ bỗng khựng lại, dường như đang chịu sự ngăn cản của ai đó, khoảnh khắc đó dường như có vật gì lượn lơ quanh đây, nhưng lại như không xảy ra chuyện gì. Lúc sư phụ bày bố trận pháp, chưa từng xảy ra chuyện như thế. Hai người bọn họ không phát giác xung quanh có dị tượng gì. Hà Nghĩa lại nhìn về bùa chú phong ấn bốn góc trên tường, không hề lay động, không chút tổn hại. Những đệ tử bên ngoài cũng không gọi điện báo Tất Phương có hành động kì quái nào cả, như thế chắc là không xảy ra chuyện gì cả.

Hà Nghĩa nhìn sư phụ mình, lúc này Cao Kiến Nghiêu đã khôi phục lại bình thường, vẫn tiếp tục vung cát làm phép, động tác dứt khoát, những hạt cát li ti lọt qua khe hở giữa những ngón tay, giống như thời gian đang trôi qua từng phút từng phút một.

Còn Hứa Tâm An đang hỏi Long Tử Vy: “Chúng ta làm sao mới thoát được ảo cảnh này? Nơi này là đâu? Con phải rời khỏi, cho ông lão kia một trận!”

Long Tử Vy kinh ngạc ngơ ngác mở to đôi mắt. Lão già nào? Đánh một trận? Đã xảy ra chuyện gì?

26. Chương 7-3

Hứa Tâm An định nói tiếp, lại phát hiện cảnh vật trước mắt lại thay đổi, Long Tử Vy biến mất rồi, cô đang ngồi trong quán cà phê, Trần Bách Xuyên nói với cô: “Năng lực linh hồn của cô rất mạnh.” Hắn vừa nói vừa đưa chiếc máy cho cô xem. Trên màn hình hiển thị rất nhiều ô nhỏ, tất cả các màu xanh lục.

Hứa Tâm An nhìn màn hình máy, lại nhìn Trần Bách Xuyên, chuyện này cô không hề quên, đây là lúc ở quán cà phê, Trần Bách Xuyên đang lừa lấy lòng tin của cô.

Ông lão đó vẫn đang nhìn trộm hồi ức của cô, kiểm tra mà ông ta nói thì ra là như thế. Đẩy cô vào ảo cảnh để hồi ức hiển hiện trong tâm trí cô, như vậy ông ta mới có thể xác nhận cô có nói dối hay không. Ông ta cũng đẩy bác cô đi nơi khác, vì không muốn để cô hỏi cách thoát khỏi ảo cảnh sao? Ông ta sợ cô thoát khỏi đây à? Ông ta vẫn muốn biết chuyện của cô, còn chuyện gì nữa chứ?

Giấy tiếp theo Tất Phương xuất hiện trước mặt cô nói: “Sau khi đốt cháy Nền Hồn, chủ tiệm sẽ niệm chú, niệm chú xong thì thần ma bị ếm bùa chú sẽ ra đi một cách thanh thản, một cái chết thật sự.”

Đây là câu nói mà hôm đầu tiên Tất hương bước vào tiệm nói với cô, Hứa Tâm An vẫn còn nhớ. Tuy nhiên cảnh tượng lúc này đã nhòe nhoẹt, nơi này không phải cửa tiệm nhà cô, cũng không phải quán cà phê lúc này cô đến, vậy nơi này là chỗ nào?

Vẫn còn chưa kịp nhìn kĩ, cô phát hiện mình đang ngồi trong văn phòng của Trần Bách Xuyên. Trần Bách Xuyên mỉm cười nói với cô: “Không sao đâu. Cô cứ ngồi đó chờ một lát, tôi đi lấy tài liệu tiệm Tìm Cái Chết cho cô xem.” Hắn đứng dậy đi vào căn phòng bên trái, đóng cửa lại. Hứa Tâm An nhìn đăm đăm vào cánh cửa đó, thấy nó biến mất trên tường.

Giấy tiếp theo, cô nghe tiếng mình đang nói: “Vị thần này, anh muốn tự sát hay là giết người khác?”

Giọng nói của Tất Phương: “Tự sát.”

Tất Phương không xuất hiện. Cảnh tượng trước mặt cũng không thay đổi, cô vẫn đang trong văn phòng của Trần Bách Xuyên.

Hứa Tâm An không còn thời giờ bận tâm đến việc thời gian và cảnh vật bị xáo trộn nữa, cô nhắm mắt lại, siết chặt bàn tay, lòng tức giận tột cùng, đúng là không thể nhịn được nữa.

Cao Kiến Nghiêu không những nhìn trộm đời tư của cô, mà còn muốn xem đời tư của Tất Phương.

Kiểm tra mà ông ấy muốn thật ra đã đạt được rồi Trần Bách Xuyên đã gặp cô, lừa cô, đã sử dụng pháp thuật đối phó với cô trong văn phòng. Những chuyện đó vẫn chưa đủ sao, không ngờ ông ấy vẫn còn tiếp tục, vẫn muốn thông qua nhìn trộm Tất Phương! Chuyện này thật sự quá xấu xa! Không thể nhịn được nữa!

Hứa Tâm An la lớn, cốc trà trên bàn nghiêng đổ vỡ phát ra tiếng “choang” rất lớn, cô phát hiện mình đang đứng giữa căn phòng. Cách bài trí và thiết kế ở đây gần giống với căn phòng lúc cô gặp Cao Kiến Nghiêu, chỉ là nhỏ hơn một chút, và không còn bàn ghế trong phòng.

Đột nhiên Hứa Tâm An tỉnh ngộ, cảnh tượng hỗn loạn vừa xuất hiện ở ngay căn phòng này. Cô nhìn khắp xung quang, bốn phía trên tường đều có bùa chú, khá giống với những lá bùa của Cao Kiến Nghiêu dán lên khi nói chuyện với họ ở căn phòng lúc này. Đầu Hứa Tâm An chợt lóa lên tia sáng, cô sờ vào túi áo, điện thoại vẫn còn đây. Cô lấy ra chụp lại từng lá bùa trên tường, nhìn lại điện thoại, xác nhận đã chụp được hết rồi bèn cất vào túi, không vội mở cửa ra ngoài, kéo ghế định trèo lên xé những lá bùa đó.

Vừa chạm tay vào một góc lá bùa, cô liền thấy một luồng sức mạnh truyền tới, Hứa Tâm An hét lên “Á” rồi ngã bịch xuống đất từ độ cao tầm hai ba mét.

Cô không thấy đau, còn nghĩ là mình hơi rồi, lại tiếp tục trèo lên định bụng xé toạc mấy lá bùa kia, vì cô có cảm giác lá bùa này rất quan trọng, xé rách chúng chắc chắn sẽ phá vỡ được pháp luật của Cao Kiến Nghiêu. Nếu không như vậy thì cho dù cô có ra khỏi chỗ này cũng sẽ nhanh chóng bị kéo lại vào trong ảo cảnh. Cô nhất định phải nhanh chóng trở về hiện thực để gặp Cao Kiến Nghiêu, ngăn ông ta nhìn trộm hồi ức của cô, những chuyện cô có thể nói đã nói hết rồi, ông ta cũng kiểm chứng được thật giả rồi, ông ta không có quyền nhìn trộm riêng tư của cô. Cô phải cho ông ta biết làm vậy rất quá đáng, vô đạo đức.

Hứa Tâm An vừa nghĩ vừa trèo lên ghế, song lại nhìn thấy trước mặt có một cái bàn, Cao Kiến Nghiêu đang ngồi sau cái bàn đó. Hứa Tâm An ngơ ngác, cô im lặng nhìn Cao Kiến Nghiêu, ông ta lại nói với cô: “Tôi cần phải kiểm chứng một lát.”

Hứa Tâm An nhìn thấy Đồng Khê và Hà Nghĩa vẫn đang đứng phía sau lưng ông ta.

Hứa Tâm An hiểu ra, bây giờ đã trở lại thời điểm lúc cô đang nói chuyện với Cao Kiến Nghiêu. Lúc này trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc kiểm chứng, nhìn trộm. Cô rất tức giận nên đã về lại căn phòng này.

Hà Nghĩa lấy chiếc hộp vuông đẹp đựng đầy cát vàng ra. Lúc nắp hộp được mở, cát vàng trong hộp đập vào mắt của Hứa Tâm An.

Trong đầu cô xuất hiện một cảnh tượng, dường như trong khoảnh khắc nào đó cô đã trở về căn phòng này rồi, cô không nhìn rõ Cao Kiến Nghiêu đang làm gì, nhưng giờ cô đột nhiên hiểu ra mình đã nhìn thấy rồi.

Tay ông ta đang nắm đầy cát.

Thời gian vẫn không ngừng trôi, lúc này Cao Kiến Nghiêu đang lục tìm bùa chú. Hứa Tâm An biết ông ta muốn lấy bùa để dán lên tường nhưng cũng mặc kệ, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp cát vàng, cô đặt tay lên cát, cảm giác mềm mại của những hạt cát lọt qua kẽ hở giữa các ngón tay.

Sau đó cô nghe được tiếng của Trần Bách Xuyên: “Nói ra thì năm đó cha tôi có duyên gặp mặt tiền bối.”

Hứa Tâm An kinh ngạc, cô ngoảnh đầu thấy Trần Bách Xuyên đang ngồi ở kế bên mình, mắt nhìn thẳng vào Cao Kiến Nghiêu nói: “Vì sao cửa tiệm nhà cậu sao lại bị đẹp?”

Trần Bách Xuyên đáp: “Không phải đẹp tiệm, do tôi không muốn kinh doanh nữa, bởi vì tôi nghĩ cách gọi chủ tiệm Tìm Cái Chết này không đúng, tôi thích cách gọi là người thừa kế sứ mạng hơn. Hơn nữa sứ mạng của những pháp sư hàng ma chúng ta là gì? Không phải là cứ canh giữ một cửa tiệm chỉ có danh rồi chẳng làm gì hết, chỉ biết bán nến, kiếm miếng cơm sống qua ngày, đó không phải là chuyện chúng ta nên làm. Sứ mạng của chúng ta là dùng bản lĩnh của mình diệt trừ hết những yêu ma cần phải tiêu diệt. Tiệm Tìm Cái Chết trói buộc tôi, tôi thấy mình cần rời bỏ nó, dần bước ra thế giới bên ngoài, khẳng định giá trị của bản thân nhiều hơn nữa.”

Cao Kiến Nghiêu hỏi: “Cậu đã tìm được chưa?”

“Đúng vậy, tôi đã tìm thấy.” Trần Bách Xuyên đáp với giọng điệu vô cùng tự tin. Hứa Tâm An thấy nếu cô không phải là người bị hại, thì chắc chắn cô cũng tin rằng Trần Bách Xuyên là người tốt, có lý tưởng, làm việc thiện để tích công đức. Chẳng trách Cao Kiến Nghiêu lại tin tưởng hẳn như thế, còn ra sức giúp đỡ hẳn.

Lúc này cô nghe Cao Kiến Nghiêu hỏi: “Nếu cậu thấy bản thân đã tìm ra rồi, cũng không hối hận về việc đóng cửa tiệm Tìm Cái Chết, vậy thì có một vấn đề tôi nhất định phải hỏi, cậu thấy Nến Hồn bao giờ chưa? Từng sử dụng nó chưa?” Ông ta dừng lại, chợt khẽ cười: “Thế nào, ngạc nhiên tại sao ta lại biết Nến Hồn à? Cậu ngạc nhiên như vậy, ta có thể xem như cậu là hậu nhân của chủ tiệm Tìm Cái Chết. Pháp khí của ta kế thừa từ một chủ tiệm Tìm Cái Chết. Có điều ông ấy chưa từng thấy Nến Hồn, còn cậu thì sao?”

Tim Hứa Tâm An đập liên hồi, cô không nghe rõ Cao Kiến Nghiêu đang hỏi chuyện gì, thời gian dường như hỗn loạn, cảnh vật cũng thế, cô định thần lại, cố gắng nghe Trần Bách Xuyên nói: “Chưa từng, nhưng tôi...”

Thời gian đột nhiên dừng lại, cô thấy bàn tay mình vô cùng đau nhức, ngẩng mặt nhìn lên, bắt gặp ánh mắt hung dữ của Cao Kiến Nghiêu đang nhìn mình chăm chăm. Ông ta siết chặt đôi bàn tay cô, không cho cô nắm vào cát.

Phía sau ông ta, Hà Nghĩa và Đồng Khê cũng kinh ngạc nhìn cô.

Hứa Tâm An nhìn xung quanh, cô trở về rồi!

Cao Kiến Nghiêu buông tay cô ra, Hứa Tâm An lùi về phía sau hai bước, tránh xa phạm vi chiếu sa bàn kia, cô không biết biểu cảm trên mặt ông ta là kinh ngạc hay tức giận, mà chỉ nhìn ra ông ấy đang vô cùng vô cùng không vui.

Cô liếc nhìn ông ta, cô cũng có vui gì đâu chứ.

Hai người đứng đó liếc qua liếc lại, qua một lúc sau Cao Kiến Nghiêu mới lên tiếng: “A Nghĩa, gọi người đưa Long Tử Vy đến đây. Bọn họ nên về rồi.”

Hà Nghĩa gọi điện cho đệ tử ở ngoài phòng. Hứa Tâm An nhìn anh ta lại nhìn Đồng Khê, Đồng Khê có vẻ khá lo lắng, nhưng vẫn không nói gì.

Hứa Tâm An quay lại nói với Cao Kiến Nghiêu: “Ông nhìn trộm hồi ức của tôi.”

Hà Nghĩa vừa tắt máy, nghe thế chợt kinh ngạc nhìn về phía Hứa Tâm An, không ngờ cô ấy lại biết? Làm sao có thể thế được.

Thông thường những người bị làm phép đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ biết mình đã trở lại đúng tình cảnh trước kia, ôn lại kỉ niệm chốn xưa, như mộng như thật, ở trong ảo cảnh một thời gian rồi mới ra ngoài, còn sư phụ thì đã biết được chuyện ông muốn biết. Dĩ nhiên cũng không phải chuyện gì cũng biết hết cả, vì đó chỉ là những hình ảnh xuất hiện chớp nhoáng, thậm chí còn có những hình ảnh do người bị phép tưởng tượng ra, nên thời gian, chi tiết và cả độ tin cậy cũng không chắc chắn được. Tuy nhiên chỉ cần thấy những hình ảnh đó sẽ tra ra được chút ít thông tin.

Người bị làm phép không hề biết những việc đó.

Hà Nghĩa nhìn về phía sư phụ, không biết có phải là do sư phụ cố ý muốn để Hứa Tâm An nhìn thấy những chuyện đó trong ảo cảnh không.

Cao Kiến Nghiêu nhìn Hứa Tâm An, không tỏ thái độ gì, lạnh lùng nói: “Cô có thể hiểu đó đó là cách kiểm tra đặc biệt xem cô có nói dối hay không.”

“Bất kì ai cũng có quyền trả lời hay không trả lời câu hỏi mà ông đưa ra, ông có thể dựa vào cử chỉ lời nói của họ để phân biệt thật giả, nhưng không có quyền nhìn lên hồi ức của người ra như kẻ trộm vậy, đó là tự ý xâm phạm quyền riêng tư của người khác. Hơn nữa trước đó ông không hề hỏi qua tôi, không được sự đồng ý của tôi, là ông thiếu tôn trọng tôi. Bác nói ông có thể cảm nhận được cảm xúc của tôi, nên chắc chắn ông biết tôi rất tức giận, vậy mà ông vẫn tiếp tục thực hiện. Ông không biết tôn trọng người khác là gì sao?”

Hà Nghĩa lập tức lại giảng hòa, nói với Hứa Tâm An: “Cô Hứa, mời ngồi xuống uống trà. Từ trong ảo cảnh bước ra nên ngồi điều dưỡng nghỉ ngơi cho khỏe.” Nhiều năm trôi qua, chưa từng có người nào dám dùng giọng điệu như thế nói chuyện với sư phụ, nên anh ta rất sợ sư phụ mình không thể nhịn được, hai người cãi cọ thì không hay chút nào.

Đồng Khê nhanh miệng nói: “Tâm An, cô ngồi xuống trước, chị Vy sắp đến rồi.”

Hứa Tâm An hiểu rõ ý của bọn họ, cô hít thật sâu, trừng mắt nhìn Cao Kiến Nghiêu, cố gắng kiềm chế nhưng thật sự rất khó nguôi cơn giận trong lòng.

Cao Kiến Nghiêu “hừ” một tiếng rồi ngồi xuống, lạnh lùng với Hứa Tâm An: “Cô gái, cô còn trẻ người non dạ, đừng sợ sùng cũng là một ưu điểm, song cô đến chỗ ta, muốn ta giúp đỡ, dĩ nhiên phải theo quy tắc của ta. Pháp thuật của ta là gì, bác của cô rất rõ, cô không biết không liên quan đến ta. Hàng ngày có rất nhiều người đến cầu xin, nhưng ta đâu phải là ông lão bói toán ven đường, xem giúp cho hết người này đến người khác.”

Hứa Tâm An không nhịn được bèn phản bác: “Sao tôi nhớ là ông muốn gặp tôi mà?”

Cao Kiến Nghiêu trừng mắt nhìn cô.

Hứa Tâm An lại nói: “Pháp lực của ông cao cường không có nghĩa ông có thể tùy tiện sử dụng nó trên người chúng tôi. Cũng giống việc một người có võ công cao cường không thể muốn đánh kẻ nào thì đánh kẻ đó. Ông có thể nhìn trộm quá khứ tương lai, những người đến tìm ông trong lòng đều rất sùng bái, thành khẩn cung kính với ông, theo lẽ ông nên tôn trọng họ. Ông đã từng nói rõ pháp thuật của mình cho họ nghe chưa? Nói cho họ biết ông sẽ vào hồi ức của họ để xem những chuyện xảy ra trong quá khứ, đây là cách ông biết được quá khứ tương lai, ông có từng nói không? Hơn nữa, nếu họ đồng ý cho ông làm thế, cũng không chứng tỏ tôi cũng đồng ý, cũng không chứng tỏ những người khác cũng đồng ý. Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua không ai nói cho ông biết, chưa được sự đồng ý của người khác mà tùy ý nhìn trộm đời tư của họ là không đúng sao?”

Cao Kiến Nghiêu hỏi ngược lại: “Cô xấu hổ quá hóa giận là do pháp thuật của tôi, hay là vì tôi nhìn thấy Tất Phương?”

Hứa Tâm An nghẹn lời.

“Cô không hề nói thật. Tại sao Tất Phương lại đến tìm cô, nói cho cô biết tin tức của tiệm Tìm Cái Chết? Cô nói Tất Phương phát hiện có hai tiệm Tìm Cái Chết khác gặp nạn, nên mới tìm đến những tiệm Tìm

Cái Chết như nhà cô thông báo để đề phòng. Nhưng thật ra là Tất Phương đến để tìm Nền Hồn cầu chết.”

Hứa Tâm An đỏ mặt, tức giận vì bị người khác vạch trần bí mật của mình, cô cắn răng nói: “Tất Phương đến tìm tôi vì mục đích gì không quan trọng, bất luận vì sao anh ta đến thì hai tiệm Tìm Cái Chết kia gặp nạn cũng là sự thật, Trần Bách Xuyên muốn giết tôi là sự thật. Nguyên nhân Tất Phương xuất hiện, không ảnh hưởng gì đến những chuyện đó, anh ta chỉ phát hiện ra án mạng của tiệm Tìm Cái Chết. Nếu không có anh ta sẽ không ai hay biết lý do hai cửa tiệm kia lại biến mất. Mọi người đều xem đó là hai tiệm bán nền thông thường xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Tại sao Tất Phương đến không quan trọng, mà những vụ án đó mới quan trọng...”

“Đối với tôi chuyện đó rất quan trọng.” Cao Kiến Nghiêu cắt ngang lời của Hứa Tâm An, nói: “Cô đang nói dối, hoặc đang che giấu một phần sự thật. Hơn nữa mục đích của Tất Phương ảnh hưởng đến quyết định và hành động của cô.”

Long Tử Vy mới bước vào đã thấy cảnh tượng Hứa Tâm An mắt lớn trừng mắt nhỏ với Cao Kiến Nghiêu như đang cãi nhau, bà giật nảy mình, vội nhìn sang Đồng Khê. Đồng Khê khẽ ra hiệu với bà, ý bảo bà đừng nhúng tay vào.

Hứa Tâm An ngược cầm hỏi: “Thế thì sao? Ông nhìn thấy Tất Phương, cũng biết anh ta là một vị thần tốt, chưa từng có lòng hại người, không giống tên Trần Bách Xuyên kia.”

Cao Kiến Nghiêu hừ lạnh nói: “Tất Phương là một tên nhu nhược.”

27. Chương 7-4

Đột nhiên, Hứa Tâm An nổi giận tột cùng.

Cao Kiến Nghiêu nói: “Anh ta là thần thú thời viễn cổ, là Hóa Thần cũng là Mộc Thần, pháp lực vô biên, sinh mạng vĩnh hằng. Nếu anh ta nguyện canh giữ giúp nhân loại, trừ ma diệt yêu, có thể làm biết bao việc tốt đấy chứ. Nhưng anh ta không như thế. Anh ta chẳng quan tâm chuyện gì cả, cũng không làm gì cả, chỉ biết trốn đi đâu đó, vừa mới xuất hiện thì lại muốn chết. Nhu nhược, ích kỷ, vô trách nhiệm, anh ta không thấy xấu hổ sao? Cô không thấy xấu hổ thay anh ta sao?”

“Chuyện đó có gì phải xấu hổ.” Hứa Tâm An đập mạnh lên mặt bàn quát: “Anh ta có pháp lực vô biên nhưng chưa từng làm chuyện xấu, cũng không lén la lén lút nhìn trộm đời tư của người khác, không dựa vào mình tài giỏi mà ức hiếp người khác. Anh ta nhìn thấy hoa cỏ héo úa sẽ tự nhiên muốn chăm sóc chúng, bây giờ cây lá hoa cỏ bên đường Phỉ Thúy đều thắm sắc xanh tươi, ông tự mà xem đi! Anh ta không tha thiết sự sống vĩnh hằng, dù sống trong thế giới xấu xa và tà ác bao nhiêu năm qua nhưng không hề bị ảnh hưởng. Anh ta không tham lam mà biết hài lòng, cũng chỉ muốn có thể thôi, Anh ta sống mấy ngàn mấy vạn năm, chuyện trên đời đếm không hết, có gì mà chưa từng gặp chứ? Thế gian thay đổi không ngừng, tốt và xấu, trắng và đen, niềm tin, thiện ác hỉ nộ, có thứ gì anh ta không biết? Anh ta không tranh chấp với đời, không già cũng không chết, không tham luyến, cũng không ác ý, thế giới nội tâm và cách nghĩ của anh ta ông không hiểu nổi đâu. Cho dù ông sống đến trăm tuổi, vẫn không hiểu được.”

“Tâm An.” Long Tử Vy lo sợ cô làm căng mọi chuyện, bàn ngăn cản.

Hứa Tâm An vẫn không phục, nói tiếp: “Ông trách mắng Tất Phương, chẳng qua chỉ muốn che đậy hành vi xấu xa của mình, muốn đánh trống lảng mà thôi. Tất Phương muốn làm gì đó chuyện của anh ta, anh ta chưa từng tổn hại ai thì anh ta là người tốt, còn tốt hơn gấp trăm lần việc ông yêu thích Trần Bách Xuyên.”

Câu nói này đánh trúng nội tâm Cao Kiến Nghiêu, ký ức về đoạn đối thoại giữa ông ấy và Trần Bách Xuyên đã bị Hứa Tâm An nhìn thấy, đây không còn là vấn đề riêng tư nữa, hơn nữa ông ta là nhất đại tôn sư, không ngờ lại bị một tiểu bối đối xử như thế, đúng là chuyện sỉ nhục lớn nhất trong đời.

Cao Kiến Nghiêu không trốn tránh câu hỏi này, đáp: “Đúng.”

“Có phải hấn lừa tôi, dùng pháp thuật ảo cảnh đối phó với tôi không?”

Sắc mặt của Cao Kiến Nghiêu trở nên khó coi hơn, Hứa Tâm An không biết ông ấy đang giận chuyện cô dùng giọng điệu bức ép để hỏi hay đang giận chuyện Trần Bách Xuyên dám lừa ông ta làm những việc đó. Nhưng hôm nay cô đến là để điều tra Trần Bách Xuyên, vì vậy tiếp tục truy hỏi: “Đúng không?”

“Đúng.” Cuối cùng Cao Kiến Nghiêu cũng đáp.

“Nên Cao lão tiên sinh nghĩ gì về chuyện này?” Hứa Tâm An ngập tràn khí thế, truy hỏi đến cùng.

Long Tử Vy đến cạnh Hứa Tâm An, kéo áo của cô, ý bảo cô nên ôn hòa hơn. Bà ấy muốn giảng hòa, bèn khách sáo với Cao kiến Nghiêu: “Nó còn nhỏ không hiểu quy tắc, mong tiền bối đừng trách. Lần này cảm ơn tiền bối đã chỉ bảo nhiều.”

Ai còn nhỏ chứ! Hứa Tâm An xụ mặt, nhưng thấy Long Tử Vy vẫn đang lườm cô, liền hòa hoãn lại, khẽ nói với bà ấy: “Chỉ bảo gì cho chúng ta chứ?”

Long Tử Vy tiếp tục lườm Hứa Tâm An, cảnh cáo cô nên thôi đi: “Tiền bối cố tình để chúng ta vào trong ảo cảnh, sợ con hoảng loạn gặp phải chuyện không hay.”

Hứa Tâm An khẽ chau mày: “Sao con có cảm giác ông ta muốn kiểm tra chúng ta. Nếu không tại sao ngay từ lúc đầu đã để con ở một nơi, bác một nơi chứ, sau đó khi con hỏi bác cách phá giải ảo cảnh, ông ấy lại tách chúng ta ra.”

Hà Nghĩa buộc phải lên tiếng: “Cô Hứa đừng nóng nảy vậy, chúng ta ngồi xuống có gì từ từ nói.”

Người có gan vạch trần sự phụ ở trước mặt mọi người, không nể nang ông ấy như thế, đúng là rất lâu rất lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Long Tử Vy cảnh cáo Hứa Tâm An, kéo cô ngồi xuống, sau đó khách sáo hỏi Cao Kiến Nghiêu: “Tiền bối, Trần Bách Xuyên đúng là đang có ý định cướp hồn, mưu sát người vô tội, chúng ta nhất định phải bắt hấn ta. Vẫn mong tiền bối ra tay giúp đỡ.”

Cao Kiến Nghiêu nhìn Hứa Tâm An không nói gì, Hứa Tâm An cũng nhìn lại ông ta. Ông ta rất thích Trần Bách Xuyên, điều đó cô biết rõ. Cô nhìn đã thấy hồi ức của ông ta, ông ấy cũng biết.

Một lúc sau Cao Kiến Nghiêu nói: “Hà Nghĩa, lấy lá thư Trần Bách Xuyên gửi tới cho bọn họ đi.”

Hà Nghĩa vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Cao Kiến Nghiêu nói với Long Tử Vy: “Trên lá thư có địa chỉ liên lạc của Trần Bách Xuyên, thư mời vào đây cũng được gửi đi dựa vào địa chỉ trên đó, ngoài ra còn số điện thoại của hấn, các người có thể đi tìm theo.”

Long Tử Vy vui mừng hơn hở, nhìn về phía Đồng Khê, Đồng Khê cũng nở nụ cười, gật đầu với bà. Long Tử Vy cảm ơn Cao Kiến Nghiêu.

Cao Kiến Nghiêu không để ý đến lời cảm ơn của Long Tử Vy, ông ta vẫn lườm Hứa Tâm An, cô cũng thế. Long Tử Vy thấy ngại ngùng, một lớn một nhỏ này sao thích đối chọi với nhau thế nhỉ?

Đột nhiên Hứa Tâm An hỏi: “Câu sau của Trần Bách Xuyên là gì?”

Long Tử Vy và Đồng Khê đều không hiểu, ngạc nhiên nhìn về phía cô.

Cao Kiến Nghiêu không để ý đến Hứa Tâm An, nói với Long Tử Vy: “Chiêu đó của ta là Tuế Nguyệt Mê Sa, đưa người vào trong ảo cảnh, chỉ dẫn họ đến nơi họ muốn tìm ra đáp án. Trong đầu của họ vô thức xuất hiện những đoạn hồi ức đã xảy ra, những hồi ức đó là tin tức quan trọng. Có lúc có một số người không biết bản thân mình đang nghĩ đến điều gì, chỉ thấy bản thân quay vòng rồi trở về, có một số người lại thấy trong đầu xuất hiện một tia sáng, nghĩ ra được điều quan trọng. Mê Sa sẽ chỉ dẫn họ một vài điều.”

Long Tử Vy chợt hiểu ra: “Thì ra là vậy. Sau khi chia tay với Tâm An trong ảo cảnh, về đến nhà, con chợt nhớ đến ông nội và cha, nhưng lại không nhớ ra thứ mình nghĩ đến là gì?”

Cao Kiến Nghiêu nói: “Là côn Lập Thiên.”

Long Tử Vy kinh ngạc: “Gì ạ?”

“Côn Lập Thiên, cũng đến lúc cô kế thừa rồi.”

“Đó là pháp bảo gia truyền, chỉ có người thừa kế mới được sử dụng. Ngày trước đã truyền cho em gái con.”

Cao Kiến Nghiêu nói: “Người đã sẵn sàng rồi, sử dụng nó đi, nó rất quan trọng.”

Đột nhiên Long Tử Vy thấy căng thẳng: “Tiền bối, có phải người đã nhìn thấy em gái con không? Nó vẫn còn sống chứ?”

“Không nhìn thấy.”

Hứa Tâm An cố tình hỏi: “Là do trong hồi ức của bác ấy ông không xem trọng tin tức sống chết của mẹ tôi đúng không?”

Cao Kiến Nghiêu nhìn cô lạnh lùng đáp: “Đúng. Ta chỉ thấy bác người lúc còn trẻ đã trộm pháp luật côn Lập Thiên. Đây là chỉ dẫn.”

Long Tử Vy kinh ngạc nói lớn: “Tiền bối.”

Cao Kiến Nghiêu lườm Hứa Tâm An, không quan tâm đến bà.

Hứa Tâm An vội cáo trạng: “Bác ơi, ông ấy nhìn trộm hồi ức của bác kìa.”

Long Tử Vy vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng nếu điều đó chỉ ra rằng con có thể sử dụng côn Lập Thiên, vậy chứng tỏ chủ nhân của nó đã không còn trên đời đúng không?”

Cao Kiến Nghiêu nhìn bà: “Ta không chắc chắn, không dám quả đoán.”

Hứa Tâm An nói: “Ông cứ chuyển chủ đề suốt. Câu hỏi của tôi ông vẫn chưa trả lời.”

Cao Kiến Nghiêu lạnh lùng: “Có quy định nào bắt ta nhất định phải trả lời sao?”

“Vậy thì ông cũng biết, chuyện mình không thích thì đừng ép người khác nhận. Bản thân ông cũng không muốn người khác nhìn thấy chuyện của mình, nên ông đã tức giận ngăn cản tôi. Ngược lại, ông cũng nên tôn trọng ý nguyện của người khác chứ.”

Cao Kiến Nghiêu lên tiếng: “Cô gái, đừng tốn tâm tư vào Tất Phương làm gì, các người còn rất trẻ, thu hút lẫn nhau, xảy ra tình cảm nam nữ là chuyện khó tránh, nhưng hẳn không phải là con người.”

“Lão tiên sinh, ông cứ yên tâm đi. Tôi lại lo lắng về cuộc đối thoại giữa ông và Trần Bách Xuyên hơn. Hẳn ta nói chưa từng thấy Nền Hồn, sau đó thì sao?” Rõ ràng cô nghe rất rõ hai từ “Nhưng”.

Cao Kiến Nghiêu nhìn Hứa Tâm An, những người khác cũng kinh ngạc nhìn cô, ngay cả Hà Nghĩa vừa cầm lá thư bước vào cũng kinh ngạc dừng lại. Hứa Tâm An nhìn được hồi ức của sự phụ? Anh ta tưởng rằng cô chỉ đột nhiên trở về, trùng hợp đứng bên cạnh sa bàn mà thôi.

Hứa Tâm An mặc kệ phản ứng của những người khác, cô nhìn chăm chăm vào Cao Kiến Nghiêu. Cô biết chắc lão tiên sinh này nhất định đang giấu giếm bí mật gì đó.

Cuối cùng Cao Kiến Nghiêu cũng đáp lại: “Ta chỉ có thể nói là Trần Bách Xuyên đến gặp ta đúng là người đến đoạt hồn cô. Và kết giới liên hoàn cũng do chính ta chỉ dẫn hẳn.”

“Là dùng để đối phó với Tất Phương sao?” Nếu không thì đâu cần bày bố trận pháp lớn như thế để đối phó với một người chẳng biết gì như cô.

Cao Kiến Nghiêu chưa trả lời thì Đồng Khê giành nói trước: “Lúc đó sự phụ của tôi vẫn chưa biết Trần Bách Xuyên định làm gì.”

Cao Kiến Nghiêu không nói gì, Đồng Khê nhẹ giọng. “Tâm An, cô đừng nóng vội, có gì từ từ nói.” Cô ta dùng ánh mắt ra hiệu, bảo Hứa Tâm An đừng chọc giận sự phụ nữa. Long Tử Vy cũng chọc vào eo Hứa Tâm An, cảnh cáo cô lần nữa.

Lúc này Cao Kiến Nghiêu mới cất lời: “Ta bằng lòng giúp Trần Bách Xuyên, bởi hẳn ta có suy nghĩ riêng. Hẳn ta không cầu nệ hình thức, là người làm việc nghiêm túc. Bởi vì cơ duyên trước đây, nên ta đối với chủ

tiệm Tìm Cái Chết luôn có thiện cảm đặc biệt. Dĩ nhiên có một số người thì ngoại lệ: “Vừa nói ông ấy vừa liếc nhìn “người ngoại lệ” kia, chỉ dựa vào việc mình có cường hồn, không biết thêm gì hết, không hiểu quy tắc, còm dăm cãi lại ông, đúng thật là rất “ngoại lệ”.

Hứa Tâm An mím chặt môi, không phục với câu nói vừa rồi. Long Tử Vy lại ra hiệu cho cô lần nữa, cô bèn an phận không nói gì thêm.

“Hơn nữa, trong những đoạn hồi ức ấy ta nhìn thấy bốn chữ “Dẫn hồn nhập nền” là chi tiết hấn ta nhìn thấy trong ghi chép của các điển tịch, đây là lời chỉ dẫn, có lẽ Trần Bách Xuyên có thể gánh vác trách nhiệm to lớn của người thừa kế, tìm thấy Nền Hồn, là người tìm ra được pháp khí lợi hại nhất.”

Long Tử Vy kinh ngạc. Nền Hồn được giấu trong tiệm Tìm Cái Chết, hết đời này đến đời khác được canh giữ, Trần Bách Xuyên đã đóng cửa tiệm rồi, sao có thể tìm được chứ?

Hứa Tâm An lên tiếng: “Nên hấn muốn giết hết những chủ tiệm Tìm Cái Chết khác, để mình hấn độc tôn nắm giữ cái gọi là pháp khí lợi hại nhất đó sao?”

“Vậy hấn không cần lấy hồn của con.” Long Tử Vy đột nhiên nhớ ra, “Đợi đã, có phải hấn muốn luyện Nền Hồn khác không? Tìm không ra Nền Hồn đời trước truyền thừa, muốn dùng pháp thuật tà môn, tự mình tạo ra một Nền Hồn mới? Nên hấn phải thu nhập cường hồn của các chủ tiệm Tìm Cái Chết.”

Cao Kiến Nghiêu không phát biểu, chỉ vẫy tay, để Hà Nghĩa đưa thư cho Long Tử Vy. Bà cảm ơn rồi cầm lấy mở ra xem, phía sau quả thật ghi rõ địa chỉ, còn cả số điện thoại. Nhìn thấy địa chỉ này, Long Tử Vy khẽ dao động, phòng 501, tòa nhà thứ ba tiểu khu Xuân Thiên, số mười ba đường Tây Đình. Tất Phương từng nói đường Tây Đình là địa điểm thứ hai mà Trần Bách Xuyên dùng kết giới liên hoan dịch chuyển Tâm An đến đó.

“Các người đi tìm hấn đi. Những chuyện cần nói ta đã nói hết. Bản lĩnh hấn khá cao cường, có dáng vẻ của người thừa kế sứ mạng nên có.” Nói xong câu này Cao Kiến Nghiêu còn cố ý nhìn về Hứa Tâm An, rõ ràng là đang khinh thường cô không có dáng vẻ đó, Hứa Tâm An nhin không đáp lại.

Long Tử Vy cất tiếng hỏi: “Tiền bối, người có biết thông tin của những cửa tiệm khác không?”

Cao Kiến Nghiêu lắc đầu: “Nếu ta biết, nhất định sẽ đến chào hỏi từng nhà rồi. Đáng tiếc, lúc trước ngoại trừ sự phụ của ta, ta chưa tìm ra được chủ tiệm Tìm Cái Chết nào khác, đến khi nhận được thư của Trần Bách Xuyên.”

Long Tử Vy và Hứa Tâm An nhìn nhau, chẳng trách, có thể tưởng tượng ra được cảnh Cao lão tiên sinh khi nhận lá thư biết được sự tồn tại của tiệm Tìm Cái Chết khác thì đã vui mừng cỡ nào.

Cao Kiến Nghiêu lại nói: “Cách nghĩ của hấn ta hơi to gan, nhưng dám nghĩ dám làm. Khi các người tìm hấn nhất định phải cẩn thận.”

Hứa Tâm An khẽ lẩm bẩm, phải dùng từ si tâm vọng tưởng, làm chuyện ác không từ thủ đoạn để hình dung loại người như thế mới đúng.

Long Tử Vy dùng chân đá cô, sau đó khách sáo cảm ơn Cao Kiến Nghiêu, cẩn thận cất lá thư đi.

Cao Kiến Nghiêu vẫy tay, nói với Hà Nghĩa: “Tiễn khác.”

“Đợi đã.” Long Tử Vy có hơi lo lắng hỏi: “Con có chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Cứ việc nói.”

“Tiền bối có thấy được tương lai của Tâm An không?”

Sắc mặt của Cao Kiến Nghiêu lập tức khó coi, biểu cảm trên mặt của Hứa Tâm An cũng không khác gì mấy.

“Tuy ta không muốn, song quả thực đã nhìn thấy. Lúc nó tức giận đã phá được ảo cảnh, còn sờ vào sa bàn của ta.”

Sờ sa bàn sao?

Cầm của tất cả mọi người có mặt như sắp sửa rơi, chỉ có Hứa Tâm An không hiểu câu đó có nghĩa gì.

“Đây là chuyện thực, sao gọi là tương lai chứ?”

“Đến điều này mà người cũng không hiểu, nên ta thấy điều đó không thể là tương lai. Thứ ta nhìn thấy chỉ là quynh rũ. Còn sự thật đằng sau những chỉ dẫn đó là gì, thì có những kết quả khác nhau.” Cao Kiến Nghiêu khó chịu, xua tay đuổi bọn họ. “Mau đưa tiểu quỷ này đi đi, ta không muốn thấy nó nữa.”

Làm như cô cầu xin để gặp ông ta không bằng, Hứa Tâm An trề môi, bất mãn bỏ đi.

Ở ngoài hẻm, Tất Phương đang uống trà ăn điểm tâm. Hứa Tâm An thấy anh ta thì có hơi kích động. Tên này có biết vừa rồi mình bị một ông lão chửi té tát không. Còn nữa, cô mới đi không bao lâu, anh ta lại lừa người ta để được ăn điểm tâm sao hả?

Nhớ đến tranh cãi giữa người và Cao Kiến Nghiêu về Tất Phương, lòng Hứa Tâm An có chút bồi hồi, cô không thích nghe người khác chê bai anh ta, bọn họ không hiểu Tất Phương, nhưng cô thì hiểu rất rõ ràng. Hứa Tâm An chạy nhanh sang đó, ôm chặt eo anh ta.

Tất Phương để mặc cô ôm lấy, giấu một hồi rồi nói: “Đừng có dùng chiêu này với tôi, buổi tối không thể thiếu mấy món cá chép chiên, chân giò hầm, sườn xào chua ngọt đâu đấy.”

Hứa Tâm An đang dâng trào cảm xúc bỗng nhiên bị tạt một gáo nước lạnh, khó chịu đập vào chân Tất Phương, “hừ” một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

28. Chương 8-1

Typet: Triển Tiểu Miêu

Hà Nghĩa đứng ngay đầu ngõ nhìn họ rời khỏi, sau đó quay sang hỏi đệ tử bên cạnh. Đệ tử đó vẫn trông chừng Tất Phương, nắm rõ mọi hoạt động của anh ta trong khoảng thời gian này, trả lời rằng Tất Phương không rời khỏi đây, cũng không có hành động gì khác thường, anh ta chỉ mượn điện thoại chơi game, còn bảo đói rồi đòi ăn bánh ngọt, không có chuyện gì khác nữa.

Hà Nghĩa quay trở về báo cáo chi tiết mọi chuyện với Cao Kiến Nghiêu. “Dường như Tất Phương không cảm ứng được chuyện gì cả, anh ta vẫn ngồi ngoài đình nghỉ chân, không có hành động khác thường nào.”

Cao Kiến Nghiêu đang nhìn sa bàn của mình, nghĩ đến chuyện Hứa Tâm An bất ngờ nhảy đến mốc thời gian đó, trong lúc ông ta không phòng bị, sờ vào sa bàn, hơn nữa còn biết cách sử dụng nó, xem trộm được hồi ức của ông ta.

Cô nhóc đó nói không sai, cảm giác bị người khác nhìn trộm không vui chút nào. Chỉ là những người rơi vào ảo cảnh không hề hay biết, không ngờ cô nhóc đó lại nhìn thấu, còn hiểu ra tất cả.

Hà Nghĩa đợi mãi vẫn không thấy sư phụ phản ứng gì, liền gọi: “Sư phụ.”

“Ta nghe thấy rồi.” Cao Kiến Nghiêu lên tiếng: “Xem ra bùa chú phong ấn này rất hữu hiệu, trừ phi trong lúc hiểm nguy mà Hứa Tâm An không muốn liên lạc với Tất Phương nhờ hắc cứu giúp, hoặc Tất Phương thật sự không cảm ứng được với cô ta để cảm ứng của phiến lông vũ bị đứt đoạn.” Ông ta mở ngăn kéo, lại lục tìm một lá bùa khác đưa cho Đồng Khê: “Đưa nó cho hắc.”

Đồng Khê đang định đưa tay nhận lấy, Hà Nghĩa lại nói: “Sư phụ, để con đi.”

Cao Kiến Nghiêu ngạc nhiên, gật đầu đồng ý: “Cũng được.” Ông ta lấy lá bùa đưa cho Hà Nghĩa. Đồng Khê rút tay lại, im lặng đứng nép một bên.

Hà Nghĩa cất lá bùa cẩn thận, hỏi sư phụ mình: “Sư phụ, Hứa Tâm An rốt cuộc là người thế nào?”

Cao Kiến Nghiêu đặt tay vào sa bàn, yên lặng một lúc mới đáp: “Là người kỳ quái nhất ta từng gặp.”

Hà Nghĩa và Đồng Khê cung kính đứng đó, chăm chú lắng nghe.

Cao Kiến Nghiêu nói: “Trong ảo cảnh, cô ta không dùng chút pháp lực nào.”

Đồng Khê cũng chen vào, “Cô ta chưa từng luyện pháp thuật, dĩ nhiên không có pháp lực.”

“Cô ta không dùng pháp lực, nhưng vẫn phá được ảo cảnh.”

Hà Nghĩa và Đồng Khê đều ngạc nhiên.

“Hứa Tâm An không chỉ phá được ảo cảnh mà còn quay trở về căn phòng này đúng vào lúc ta đang làm phép, sờ vào sa bàn, xem trộm hồi ức của ta. Ta bắt buộc phải kéo cô ta về để ngăn lại.”

Hà Nghĩa và Đồng Khê ngạc nhiên không nói nên lời, họ còn tưởng trong lúc sư phụ thi triển pháp thuật bị Hứa Tâm An nhìn thấy, không ngờ cô lại có thể vận dụng được pháp lực của sa bàn. Cho dù là bọn họ, dù có sờ được vào đồng cát đó thì cũng không thể tạo ra ảo cảnh đi vào hồi ức của đối phương.

Đồng Khê kinh ngạc cả buổi: “Có liên quan đến sợi dây chuyền lông vũ ấy không?”

“Ngoài cách giải thích đó thì không còn cách nào khác.” Cao Kiến Nghiêu bổ sung: “Nhưng Hứa Tâm An có thể vận dụng pháp lực của lông vũ một cách thuần thực, không để lại một dấu tích nào, cũng được xem là có tài. Hoặc là Tất Phương đã từng chỉ dạy cho cô nhóc đó. Chủ tiệm Tìm Cái Chết quả nhiên không phải là người bình thường, cho dù có tệ hại cỡ nào thì cũng có chút tiềm năng nào đấy.”

Đồng Khê không nhịn được hỏi: “Vậy bên Trần Bách Xuyên thì thế nào, sư phụ có định tiếp tục giúp hắn ta không?”

Hà Nghĩa nhìn Đồng Khê.

Cao Kiến Nghiêu trả lời: “Chẳng phải ta đang giúp hắn sao? Lá bùa kia có thể ngăn cản cảm ứng giữa Tất Phương và phiến lông vũ, còn Trần Bách Xuyên thế nào, phải xem bản thân hắn rồi.”

Đồng Khê còn định nói thêm nhưng nhìn thấy Hà Nghĩa nhìn mình liền im bặt.

Cao Kiến Nghiêu xua tay bảo bọn họ ra ngoài hết, còn ông ấy vẫn nhìn hộp cát vàng, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Ngoài sân, Hà Nghĩa gọi Đồng Khê lại: “Sư muội, rốt cuộc em đứng về bên nào thế?”

Đồng Khê chớp mắt, “Dĩ nhiên là em nghe lời sư phụ rồi.”

“Vậy thì tốt. Đừng làm chuyện hồ đồ.” Sau khi nói xong thì Hà Nghĩa xoay người bỏ đi.

Đồng Khê nhìn theo bóng lưng của sư huynh, suy nghĩ một lúc rồi về phòng của mình.

Nhóm người Hứa Tâm An, Long Tử Vy đang lái xe, Hứa Tâm An kể đầu đuôi chi tiết chuyện xảy ra ở chỗ Cao Kiến Nghiêu cho Tất Phương nghe, tuy nhiên cô đã bỏ qua chuyện Cao Kiến Nghiêu chỉ trích anh ta, chỉ nói là không chấp nhận được chuyện người khác nhìn trộm đời tư của mình.

“Anh nói xem nếu tôi giống như những thầy bói toán bày hàng ven đường, hay là như trong phim điện ảnh ấy, sờ vào quả cầu thủy tinh là có thể nhìn thấy anh đứng ở giữa bãi biển...” Cô vừa nói vừa hươu chân múa tay, học theo giọng điệu thần bí của người bói toán, như thể cô đang sờ vào quả cầu thủy tinh vậy, diễn sâu đến nỗi Tất Phương cười suốt không thôi.

“Nếu giống như thế thì tôi còn chấp nhận được, chỉ là ông cụ đó giống như lắp camera trong nhà của tôi vậy, đúng là quá đáng mà.” Hứa Tâm An giải thích vì sao cô lại nổi nóng như thế.

Tất Phương lắc đầu: “Cô gái trẻ, đúng là cô còn quá trẻ, không hiểu chuyện.”

Eo ôi, Hứa Tâm An đúng là muốn đi tìm cây chổi. Rõ ràng đáng vẽ anh ta chỉ là thanh niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thật đáng đánh mà. Không đúng, dù anh ta không đóng giả ông cụ thì cũng đáng đánh lắm.

“Người khác không nhìn thấy dĩ nhiên không phản ứng kịch liệt như vậy, vì nó cũng giống việc cô sờ vào quả cầu thủy tinh rồi thấy mình đứng ở giữa bãi biển. Cao Kiến Nghiêu không nói chuyện còn Lập Thiên với người khác, ông ta có thể nhìn thấy là do ông ta có bản lĩnh cao cường. Dù nhìn thấy những chuyện

riêng tư đó của cô xong ông ta vẫn khách quan đưa ra chỉ dẫn hợp lý như với bao người, nên khi biết những chuyện đó thì bác cô vẫn chấp nhận đó thôi.”

Long Tử Vy gật đầu, đúng là bà thấy pháp thuật này chẳng gây tổn hại gì, bà vẫn coi trọng lời chỉ dẫn về tương lai đó.

Hứa Tâm An nghe Tất Phương nói như thế, bình tĩnh ngẫm nghĩ, cũng thấy có lý.

“Huống chi ông ta dùng pháp thuật phần lớn là do người khác đến cầu xin, hoặc trong lúc đối phó với kẻ địch, ông ta cần tìm một số thông tin hay nhược điểm của đối phương. Bất luận là trong hoàn cảnh nào, nếu ông ta nói với cô là ông ta phải vào hồi ức của cô để xem thì đều rất kì quái đúng không? Đối ngược là cô, cô cũng không làm như thế.”

Hứa Tâm An muốn phản bác là cô chẳng làm thế bao giờ, bệnh nhân đến tìm bác sĩ chữa bệnh như thế nào mới đúng chứ. Cô còn chưa kịp nói đã bị Tất Phương lườm: “Cô từ từ suy nghĩ, nếu suy nghĩ theo góc độ của pháp sư hàng ma thì nên thông cảm một chút. Đối lại là tôi, tôi cũng không giải thích nhiều như vậy, mệt mỏi lắm, cũng phiền phức nữa. Giải thích một câu, người ta lại muốn hỏi mười câu. Hơn nữa pháp thuật là tài sản quý báu của pháp sư hàng ma, không ai muốn chia sẻ cho người khác đâu.”

Hứa Tâm An nuốt những lời đó vào lòng, từ từ suy ngẫm: “Được thôi, anh nói cũng có lý.”

Long Tử Vy nhìn Hứa Tâm An ngồi bên cạnh mình, lại nhìn Tất Phương trong kính chiếu hậu, hai người này ở bên cạnh nhau khá hòa hợp. Nhớ lại lời của Cao Kiến Nghiêu khi nói đến quan hệ của cháu gái mình và Tất Phương, bà không khỏi có chút lo lắng.

Tuy nhiên Long Tử Vy cũng không nói gì nhiều, bởi vì bọn họ sắp sửa bận túi bụi rồi.

Long Tử Vy dẫn Hứa Tâm An đến văn phòng của bà, Quách Tấn nhận được điện thoại của Long Tử Vy liền nhanh chóng đến tiểu khu Xuân Thiên đường Tây Đình thám thính tình hình. Phù Lương, Tần Hương Vũ ở công ty đợi. Phương Thư Lượng và Huỳnh Thiên Hạo cũng kịp đến đó, mọi người cùng nhau thảo luận. Từ ngày Trần Bách Xuyên ra tay với Hứa Tâm An tới giờ đã được mười ngày, e rằng hắn đã chuẩn bị kế hoạch tiếp theo.

“Tâm An nói là trước lúc xảy ra chuyện, cô ấy thấy có người theo dõi ở phía sau, vậy xem ra hắn đã mưu tính từ lâu, nhất định là đã nghĩ ra rất nhiều cách đối phó. Hơn nữa, Trần Bách Xuyên có đồng bọn mà, có lẽ bây giờ hắn đã biết chúng ta đến tìm Cao Kiến Nghiêu rồi.” Phương Thư Lượng nói.

Phù Lương điều tra ra số điện thoại đó đã bị hủy rồi. “Số điện thoại này đã bị hủy rồi. Địa chỉ kia chỉ là nhà thuê, lúc trước có tin tức của người cho thuê, nhưng mấy người này không tìm thấy tin tức cho thuê mới nào nữa, có lẽ Trần Bách Xuyên vẫn còn thuê căn nhà đó.” Phù Lương nói đến đó thì ngừng lại, gọi vào số điện thoại cũ của căn nhà cho thuê có trên mạng, chủ nhà nhanh chóng bắt máy, Phù Lương nói anh ta muốn thuê nhà, hỏi ông ta rằng căn nhà ở tiểu khu Xuân Thiên còn cho thuê không.

Giọng chủ nhà rất lớn, đám người Long Tử Vy ngồi bên cạnh cũng có thể nghe thấy tiếng của ông ta: “Cho thuê lâu rồi, người ta vẫn còn ở đó, tôi hết nhà cho thuê rồi, anh đi tìm căn khác đi.”

Phù Lương tắt máy, mọi người nhìn nhau không nói lời nào. Huỳnh Thiên Hạo lên tiếng: “Nếu hắn vẫn còn thuê, vậy có lẽ vẫn còn cơ hội, mau gọi điện cho Quách Tấn bảo anh ta canh chừng bên đó cẩn thận, tôi và Thư Lượng lập tức đến. Nếu hắn vẫn còn ở đó, biết hôm nay chúng ta đến ngõ Lục Ẩm thì nhất định sẽ chạy trốn. Chúng tôi đến chặn đường hắn, nếu không có động tĩnh gì, đợi đến trời tối chúng tôi sẽ vào xem thử.”

Long Tử Vy đồng ý: “Bên tôi cũng sẽ chuẩn bị, không chừng hắn có bố trí cạm bẫy trong nhà, chúng ta nên đem đầy đủ pháp khí, lát nữa tập hợp ở khu nhà đó.”

“Vậy còn con thì sao?” Hứa Tâm An hỏi.

“Cô về nhà nấu cơm, làm món chân giò hầm, sườn xào chua ngọt, cá chép chiên, nhớ chưa?” Tất Phương lạnh lùng nói.

“Anh là lợn hả?” Hứa Tâm An sắp bị anh ta chọc tức chết.

“Tôi là thần. Cô là chủ tiệm Tìm Cái Chết vô dụng, sức trời gà không chặt, cái gì cũng không biết, ngoài việc biết nấu cơm thì có thể giúp được gì, chỉ bằng về nhà nấu cơm món ăn khuya, đợi mọi người về.”

Hứa Tâm An: “...”

Mọi người không lên tiếng, bởi những điều vị thần này nói đều đúng hết.

Hứa Tâm An không phục: “Tôi không vô dụng, bản lĩnh tôi rất cao cường, có thể giúp được mọi người.”

“Lỡ đó là kẻ điệp hồ li sơn thì sao?” Tất Phương nói như thật, “Tất cả mọi người đều đi bắt người, để lại một người vô dụng ở nhà nấu cơm, kết quả đám cao thủ không tìm được gì, định về nhà ăn khuya chúc mừng, lại không thấy người vô dụng đó đâu hết.”

Hứa Tâm An: “...”

Mọi người đều im lặng, bởi những điều vị thần này nói cũng có lý lắm.

Tất Phương bổ sung thêm: “Hơn nữa, cả đám pháp sư hàng ma, sáu pháp sư hàng ma bọn họ không đối phó nổi một pháp sư hàng ma sao?”

Mọi người nhanh nhẹn đáp: “Chúng tôi không vấn đề đâu, đủ người rồi.”

Vị thần nào đó xua tay, đầy lòng hảo tâm bảo: “Nếu hần có đồng bọn, mấy người không đánh lại, thì gọi điện thoại cho tôi, tôi lập tức đến giúp.”

Mọi người nghĩ cũng phải, thần mà chạy thì chắc là thần tốc.

Phù Lương mau miệng hỏi: “Tất Phương đại thần, số điện thoại của ngài đâu ạ?” Lưu lại để phòng chuyện không may.

Thần đáp: “Chính là số điện thoại của Hứa Tâm An.”

Hứa Tâm An: “...”

Hứa Tâm An vác đại thần đó về nhà nấu cơm, trước khi đi còn nghe Long Tử Vy nhận điện thoại của Đồng Khê.

Đồng Khê nói sau khi Long Tử Vy và Hứa Tâm An rời khỏi thì vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện riêng với sư phụ. Cô ta hỏi nhóm Long Tử Vy có tiến triển hay dự định gì không.

Long Tử Vy nói hết kế hoạch lúc này, bảo là đã có người canh giữ dưới căn nhà cho thuê của Trần Bách Xuyên, nếu không có gì thay đổi, tối nay họ sẽ vào đó kiểm tra.

Đồng Khê nói cô ta muốn đến giúp một tay. “Lỡ như Trần Bách Xuyên lại dùng ảo cảnh hay cạm bẫy thì sao, tôi ở đó chắc sẽ tốt hơn. Dù sao tôi cũng quen thuộc với các loại pháp thuật này”.

Dĩ nhiên Long Tử Vy rất vui mừng, mọi người hẹn thời gian sẽ gặp mặt dưới tòa nhà. Thật ra bà muốn mượn cơ hội gặp mặt này để nghe ngóng cách nhìn nhận của Cao Kiến Nghiêu về Hứa Tâm An, liên quan đến lời chỉ dẫn về vận mệnh tương lai của cháu gái mình, lại không ngờ chuyện này có liên quan đến sa bàn của Cao Kiến Nghiêu, Long Tử Vy nghĩ chuyện này rất quan trọng. Điều đó thể hiện Hứa Tâm An là người thừa kế hay người đối địch? Bà thấy có chút bất an.

Hứa Tâm An hoàn toàn quên mất chuyện “Sờ sa bàn”, cô dẫn Tất Phương đi mua thức ăn, sau đó về nhà nấu cơm. Cô nấu bữa khuya cho đám người kia thật, vừa làm vừa lo lắng cho an nguy của họ, còn cố ý để điện thoại trong bếp, chỉ sợ họ gọi điện đến cầu cứu mà mình không nghe thấy.

Chuột béo ngủ thấy mùi cơm thơm nức thì đã chạy đến dưới nhà chờ này giờ, nhưng không dám vào trong. Hứa Tâm An ra ban công hái hành nhìn thấy liền lớn tiếng gọi nó vào nhà, rồi vào bếp bảo Tất Phương ra mở cửa cho Chuột béo. Tất Phương ngồi gác chân nên đùa chơi game như muốn nói làm gì có chuyện tôi đi mở cửa cho tên tiểu yêu ba trăm tuổi kia. Hứa Tâm An giận quá, vặn lửa nhỏ lại, tự mình ra mở cửa cho Chuột béo, lầm bầm oán trách: “Uổng công hôm nay tôi đập bàn đập ghế trước mặt ông cụ Cao đó khen anh nức nở, đúng là tôi quá non dạ mà.”

Tất Phương cười rộ: “Cô khen tôi sao? Khen gì đó?”

Lúc này Chuột béo đang nhón chân bước vào, thấy Tất Phương cười rạng rỡ như thế thì chợt hoảng hốt, một bàn chân còn đang lơ lửng trên không, sau đó chậm chậm đặt xuống rồi biến thành chuột chạy như bay trốn trong nhà bếp.

Hứa Tâm An vẫn chưa trả lời câu hỏi của Tất Phương, vừa nhìn thấy Tất Phương dọa Chuột béo hoảng sợ như thế bèn lườm anh ta, rồi vào nhà bếp.

Tất Phương bày vẻ mặt vô tội, rõ ràng anh ta không làm gì mà. Chỉ là cười rạng rỡ đẹp trai thôi! Như thế cũng không được sao?

Muốn đánh cho tên Chuột béo một trận quá à, mà thôi, lười lắm. Tất Phương lại chơi game tiếp.

Trong nhà bếp, Hứa Tâm An vừa nấu ăn thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại, sau đó khóe mắt liếc thấy Chuột béo đang ngồi bên góc kệ bèn than thở: “Chuột béo à, anh đừng ngồi ở đó, tự nhiên tôi sẽ muốn đánh anh đấy.”

Chuột béo ngoan ngoãn nghe lời, nhanh nhẩu đáp: “Được ạ.”

Nó lập tức biến thành hình người, một chàng trai mập mạp xuất hiện đúng vị trí đó.

Hứa Tâm An: “...”

Hứa Tâm An đang định nói điều gì chợt thấy điện thoại vang lên, cô tưởng là điện thoại cầu cứu vội vàng bắt máy, không ngờ người đến là Hà Nghĩa.

“Cô Hứa, tôi là Hà Nghĩa, là đại sư huynh của Đồng Khê. Hôm nay chúng ta đã gặp nhau.”

“Tôi vẫn nhớ.” Hứa Tâm An hoàn toàn không đoán ra được Hà Nghĩa đến tìm cô có chuyện gì.

“Là thế này, tôi chỉ muốn nói với cô, đừng để bụng những chuyện xảy ra hôm nay, pháp thuật của sư phụ đã từng giúp rất nhiều người, cũng từng tiêu diệt rất nhiều yêu ma làm chuyện xấu. Sa bàn vốn không phải công cụ bói toán, nó là một pháp khí rất quan trọng, không những nhìn được quá khứ tương lai, may rủi họa phúc, còn có thể trừ ma diệt yêu, cứu người làm việc thiện. Lúc đầu pháp khí này thuộc về chủ tiệm Tìm Cái Chết, người đó cũng là thầy của sư phụ, và rồi ông ấy đã giao sa bàn đó lại cho sư phụ.”

“Ừm.” Hứa Tâm An mông lung, chuyện đó có liên quan gì đến cô.

“Những chỉ dẫn của sư phụ chưa từng sai sót, tuy có nhiều lúc ý nghĩa không rõ ràng, tuy nhiên cuối cùng đều chứng tỏ bên trong ẩn chứa hàm ý sâu sắc, hôm nay những chỉ dẫn sư phụ nhìn thấy thể hiện sau này cô sẽ là nhân vật quan trọng trong giới hàng ma, có lẽ sau này cô sẽ là người kế thừa sa bàn đó. Dĩ nhiên, điều đó chỉ là khả năng mà thôi. Kết quả của chỉ dẫn sẽ thay đổi tùy thuộc vào quá trình sự việc và quyết định của mỗi người.”

“Ừm.” Vậy có khác gì không nói đầu chứ?

Hứa Tâm An không biết nên phản ứng thế nào mới thích hợp, chuyện này giống như dự đoán, tùy tiện nói ra mà không cần chịu trách nhiệm, hơn nữa cô không phải là đồ đệ của Cao Kiến Nghiêu, cũng không muốn nhận người thầy như thế, sao lại kế thừa pháp khí của ông ta. Hà Nghĩa mới là đại đệ tử của người ta, người thừa kế là anh ta mới phải chứ?

Hà Nghĩa dừng chốc lát, lại nói: “Tôi nói những chuyện này là muốn nhắc nhở cô Hứa, phải đề cao cảnh giác, chú ý an toàn. Trần Bách Xuyên nhất định sẽ ra tay với cô. Còn nữa, phiền lòng vũ của Tất Phương rất quan trọng với cô, phải đeo nó bên mình, không được rời thân. Nếu có cơ hội thì học thêm một ít pháp thuật, có lợi cho cô sau này. Những điều tôi cần nói chỉ có thế, làm phiền cô rồi.”

Hà Nghĩa tắt máy. Hứa Tâm An nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, suy nghĩ cả buổi không hiểu rốt cuộc anh ta muốn nói gì.

Hà Nghĩa mới vừa tắt máy không lâu, điện thoại lại vang lên, anh ta nhìn dãy số điện thoại, quay sang nói với người bên cạnh: “Sư phụ, là Trần Bách Xuyên.”

Cao Kiến Nghiêu uống ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Nghe đi.”

Hà Nghĩa nghe máy, bảo đối phương đợi chốc lát, sau đó đưa điện thoại cho sư phụ.

Cao Kiến Nghiêu nghe máy: “Đúng vậy, là ta bảo Hà Nghĩ đưa cho cậu đây, cậu muốn cách ly triệt để cảm ứng giữa Tất Phương và phiến lòng vũ đó thì phải dùng tấm bùa này. Ừm, cậu dùng lại ảo cảnh cũng vô dụng, cô ta đã thích ứng tốt với hoàn cảnh đó rồi, cũng phối hợp ăn ý với phiến lòng vũ, hôm nay ta dùng ảo cảnh cũng không trói buộc được cô ta. Cậu muốn đoạt hồn của cô ta, nhất định phải dùng Khu hồn trận pháp, chỉ dựa vào nước Dẫn hồn thì không có tác dụng. Đúng vậy, đúng là cường hồn, sức mạnh của cường hồn đó thâm sâu khó lường. Cậu nói máy đo hồn hiển thị đầy ô, thật ra không chỉ ở mức đó đâu, cậu rõ ý của ta chứ?”

Hà Nghĩ đứng bên cạnh, không nghe những điều Trần Bách Xuyên nói, nhưng qua một lúc anh ta nghe sư phụ mình đáp: “Đúng, hôm nay ta đã đưa lá thư của cậu cho bọn họ. Ừm, cậu tự nghĩ cách đi. Được, cứ như thế.”

Cao Kiến Nghiêu tắt máy, đưa điện thoại cho Hà Nghĩ. Hà Nghĩ không nhận được bèn hỏi: “Sư phụ, địa chỉ trong lá thư chắc không có tác dụng gì, số điện thoại kia cũng bỏ rồi kia mà.”

Cao Kiến Nghiêu: “Đó chẳng phải cũng là tin tức sao? Tìm kiếm tung tích của yêu ma khó khăn nhường nào nhưng những pháp sư hàng ma như chúng ta vẫn làm được, hơn nữa chỉ là điều tra một người thường xuyên đi lại giao thiệp trong giới, bọn họ đã thu thập được rất nhiều manh mối rồi, nếu thế mà cũng không điều tra ra được thì còn trông chờ điều gì ở bọn họ nữa?”

Nghe có vẻ như Cao Kiến Nghiêu không hẳn muốn làm khó dễ gì đám người bên Hứa Tâm An, cũng không che giấu tất cả sự thật, mà chỉ là muốn chỉ cho Trần Bách Xuyên cách đối phó với Hứa Tâm An.

Hà Nghĩ lại hỏi: “Sư phụ, rốt cuộc thấy muốn giúp bên nào?”

Cao Kiến Nghiêu đáp: “Giúp kẻ mạnh.” Ông ấy nhìn Hà Nghĩ nói: “Giới hàng ma cần kẻ mạnh.”

Mọi người trong nhóm Long Tử Vy đã tập hợp đâu vào đấy, đang chuẩn bị xuất phát. Long Tử Vy ở trong văn phòng chuẩn bị vài món, liền nhìn thấy côn Lập Thiên ở trên bàn. Cao Kiến Nghiêu từng nói lúc bà còn trẻ đã lên luyện tập côn Lập Thiên. Thật ra thì không phải lúc còn trẻ mà đến tận bây giờ bà vẫn lên luyện tập, có điều là từ trước đến nay chưa từng dùng nó để làm nhiệm vụ. Trong lòng bà luôn nghĩ, côn Lập Thiên là vật bất khả xâm phạm, là bảo vật gia truyền. Tuy bà có thể sử dụng nó một cách thành thục, song trước giờ chưa từng xem nó là pháp khí của mình.

Long Tử Vy nhìn côn Lập Thiên chăm chăm, bước đến bàn, dứt khoát cắt nó vào ba – lô mang theo bên mình.

Mọi người tập hợp ở tiểu khu Xuân Thiên. Quách Tấn và Huỳnh Thiên Hạo, Phương Thư Lượng đã nắm rõ hoàn cảnh xung quanh, bọn họ cũng lên tòa nhà thứ ba kia kiểm tra rồi. Trên nóc tòa nhà còn dấu vết từng bày bố phong ấn kết giới. Có lẽ đây là địa điểm thứ hai mà Hứa Tâm An bị dịch chuyển tức thời.

29. Chương 8-2

Quách Tấn nhận thấy những người ra vào ở đây đều là những người bình thường, không cảm nhận được yêu khí, cũng không phát hiện bóng dáng của Trần Bách Xuyên đâu cả. Cửa sổ ở phòng 501 được phủ màn rất dày, che chắn cẩn thận, không nhìn vào được bên trong.

Long Tử Vy và những người còn lại đến sau, mọi người chia nhau hành động. Quách Tấn biết mở khóa, anh ta giả dạng là người đưa thức ăn nhanh đến gõ cửa, Long Tử Vy và Đồng Khê nấp ở hai bên cửa, đợi sau khi cửa mở thì cùng xông vào, nếu không có người thì sẽ tự mở khóa xông vào.

Phương Thư Lượng canh trước cửa tòa nhà, Huỳnh Thiên Hạo và Tần Hương Vũ ở trên nóc tầng mười chuẩn bị, tuy họ đã phá hết mọi ẩn bùa chu sa mà Trần Bách Xuyên vẽ trên đây, nhưng vẫn phải đề phòng.

Phù Lương ngồi trong xe ở cửa tiểu khu để tiếp ứng, phòng lúc cần thiết.

Mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, Quách Tấn gõ cửa nhưng không ai trả lời, nhìn qua khe cửa có thể thấy ánh đèn yếu ớt bên trong. Quách Tấn cất tiếng gọi lần nữa song trong nhà vẫn im thin thít. Long Tử Vy bèn gật đầu ra hiệu, Quách Tấn lấy dụng cụ ra nhẹ nhàng mở khóa.

Lúc cánh cửa mở ra, trong nhà yên ắng lạ thường, đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, Long Tử Vy và Đồng Khê nhìn nhau rồi đưa tay ra hiệu với Quách Tấn, ý bảo anh ta canh giữ ở cửa, hai người họ vào trong.

Họ vừa bước vào chính giữa phòng khách, đang định đi về phía phòng ngủ thì đột nhiên cảnh tượng trong phòng khách liền thay đổi, vách tường hai bên từ từ nhích lại kẹp họ ở giữa.

Long Tử Vy đưa tay ra lấy, côn Lập Thiên bay ra, bà vừa nắm tay niệm chú vừa hét lên: “Lập!”

Hai đoạn của côn Lập Thiên hợp lại với nhau thành một cây côn thẳng dài, chỉ tích tắc thần côn trở nên to hơn “Ầm” chấn giữa hai bức tường. Long Tử Vy nắm tay chú, bùa chú màu tím trên thân côn lóe sáng, thần côn lại to hơn nữa, hai bức tường dường như bị một sức mạnh cực lớn kéo tới ép chặt hai người, tuy nhiên đã bị sức mạnh của côn Lập Thiên cản lại.

Đồng Khê trở tay, lòng bàn tay cô ta xuất hiện một chiếc gương nhỏ, sai đó áp hai bàn tay vào nhau từ đó kéo ra tạo thành một luồng sáng, cô ta lại lật tay phải, tấm gương xoay chuyển linh hoạt, ánh sáng theo cử động của tấm gương chiếu lên bức tường. Đồng Khê lại xòe tay trái ra, ánh sáng càng chiếu xa hơn và dày đặc hơn, soi tỏ cả bức tường. Trên tường xuất hiện là bùa do Trần Bách Xuyên vẽ, Đồng Khê dùng ngón trái vẽ nhanh bùa chú lên tay phải rồi đưa lên trước mặt gương, ánh sáng từ lá bùa trên tay phải cô ta đánh thẳng lên lá bùa dán trên tường.

Lá bùa trên tường phát ra tiếng “soạt”, hai bức tường liền biến mất.

Côn Lập Thiên giữa không trung tự động xoay ngược, cắm thẳng xuống đất, trở về hình dạng ban đầu. Long Tử Vy xòe tay ra, côn Lập Thiên bay đến nằm trong lòng bàn tay bà.

Đồng Khê cẩn thận dùng gương Mê Ảnh chiếu khắp mọi góc ngách để tìm xem còn bùa chú nào trong đó không, sau đó đưa tay ra hiệu với Long Tử Vy, hai người vào nhà trong xem xét. Bên trong không khác gì ngoài phòng khách, không có ai xem cả, đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, xem ra Trần Bách Xuyên đã rời khỏi đây từ lâu rồi.

Long Tử Vy gọi điện thông báo với mọi người, Huỳnh Thiên Hạo, Quách Tấn lần lượt vào nhà, mọi người cùng kiểm tra đồ đạc, có điều dù đã kiểm tra tỉ mỉ khắp cả nhà cũng không tìm được manh mối nào có ích. Trần Bách Xuyên thu dọn rất gọn gàng, ngay cả vân tay cũng không để lại.

Đồng Khê chăm chú quan sát là bùa ẩn trên tường, khẳng định rằng ảo cảnh áp chế do Trần Bách Xuyên tạo ra sẽ đưa họ đến một nơi gần chỗ này, “Chắc chắn hắc ở không xa đâu, hắc chỉ muốn hù dọa rồi đá chúng ta ra khỏi đây thôi. Những người bước vào căn nhà này đều phải chịu cảm giác kinh hoàng vì bị kẹp chặt đến chết rồi bị đẩy ra ngoài.”

“Vì thế mà sẽ không ai biết nơi này chính là hiện trường vụ án, không chứng minh được việc này có liên quan đến hắc đúng không?” Quách Tuấn lắc đầu, “Chuyện này giống như là gặp ma vậy, hắc đúng là khá thông minh mà.”

“Nhưng hắc đã thu dọn sạch sẽ nơi này, không để lại bất kì manh mối gì, tại sao còn làm chuyện vô ích đó?” Long Tử Vy hỏi.

Đồng Khê ngẫm nghĩ: “Để tôi lên nóc nhà xem thử.”

Đồng Khê lên nóc nhà, sau đó liền cùng Tần Hương Vũ đi xuống, vẽ một ẩn phù cho mọi người xem, “Chính là thứ này, hắc sẽ đưa người đó đến một nơi cũng vẽ ẩn phù như vậy. Lúc này tôi thấy trên nóc nhà có một cái.”

“Hắc làm vậy để làm gì?” Huỳnh Thiên Hạo và Long Tử Vy đều tỏ vẻ khó hiểu, “Đưa người xông vào đây lên nóc nhà để làm gì?”

“Cũng có lẽ không chỉ ở nóc nhà.” Tần Hương Vũ đoán, “Còn có chỗ khác nữa.”

“Coi như có mười chỗ khác thì đã sao chứ?”

Đồng Khê nói: “Vậy thì chúng ta sẽ điều tra hết mọi ẩn phù có trong thành phố này, coi đó là manh mối, bàn bạc xem hẳn định làm gì.”

Long Tử Vy chau mày: “Ý cô nói là hẳn cố tình đùa giỡn với chúng ta sao?”

“Làm phân tán sự chú ý của chúng ta, để che giấu mục đích thật sự của hẳn.” Đồng Khê đưa ra nhận định, “Có lẽ hẳn đã rời khỏi thành phố này rồi.”

“Nhưng hẳn vẫn chưa lấy được hồn của Tâm An.”

“Cường hồn đâu đâu cũng có, huống hồ lúc trước hẳn đã lấy được hồn của hai chủ tiệm Tím Cái Chết, Tâm An là người thứ ba, nói không chừng hẳn cũng biết được người thứ tư, thứ năm.” Đồng Khê nói tiếp: “Bây giờ Tâm An có người giúp đỡ, lại tìm đến sư phụ của tôi, có lẽ hẳn thấy không thể làm hại cô ấy được nữa, hoặc là thấy việc này quá phiền phức, quá mức nguy hiểm, nên dùng kế diệu hổ li sơn, để chúng ta truy tìm hẳn khắp mọi ngõ ngách ở thành phố này, còn hẳn lại đến nơi khác làm chuyện hẳn muốn làm. Đợi đến lúc chúng ta không điều tra được gì rồi nản chí, hẳn sẽ trở lại đánh đòn phủ đầu.”

“Tôi thấy Đồng Khê nói rất có lý.” Long Tử Vy tán thành, những người khác cũng nghĩ như vậy.

Phù Lương ngồi trong xe nhanh chóng lên mạng điều tra, một lúc sau mới báo cáo: “Tìm thấy rồi, Trần Bách Xuyên đã mua vé máy bay, một tiếng trước đã cất cánh, nơi đến là thành phố S.”

“Chỗ đó là quê nhà của hẳn.” Mọi người nhìn nhau, “Hẳn về đó làm gì nhỉ?”

Còn lúc này ở nhà Hứa Tâm An, Chuột béo ăn no nê xong đã chuồn mất, Tất Phương ăn no lại tiếp tục chơi game. Hứa Tâm An đang ngồi xếp bằng trên sofa suy nghĩ về cú điện thoại của Cầu Tái Ngọc.

“Tâm An, tớ có phát hiện lớn này. Lúc trước chẳng phải cậu nói ở thành phố G có một ngôi nhà ma, có người nhìn thấy một người đàn ông trung niên và tên Trần Bách Xuyên muốn hại cậu cùng vào đó. Tớ nhờ đồng nghiệp tổ IT điều tra thì gần ngôi nhà ma đó không có camera theo dõi, nhưng cửa hàng tạp hóa đầu đường thì có. Đồng nghiệp ở thành phố G rất nhiệt tình đã đến tận con đường đó dò hỏi, phát hiện quả thật ở đó có camera, nên tới tìm ông chủ tiệm lấy về rồi. Cậu đoán xem thế nào, camera đã quay được cả người đàn ông đi cùng Trần Bách Xuyên.”

Cầu Tái Ngọc chụp lại tấm hình trên camera gửi vào điện thoại cho Hứa Tâm An, cô vừa liếc mắt nhìn, không ngờ người đi cùng Trần Bách Xuyên lại là Hà Nghĩa.

Hứa Tâm An thấy hơi hoang mang, vậy là thế nào? Thì ra anh ta là đồng bọn của Trần Bách Xuyên, nhưng anh ta không hề nhắc đến, còn cú điện thoại khó hiểu đó nữa. Giọng điệu trong điện thoại có vẻ là muốn nhắc nhở cô, vậy mà hành động của anh ta thì ngược lại. Đùng rồi, cô có chụp lại ảnh những bùa chú ở chỗ Cao Kiến Nghiêu, vẫn chưa đưa cho bác điều tra nữa.

Hứa Tâm An sợ ảnh hưởng đến hành động của Long Tử Vy, nên nhẫn nhịn không gọi điện thoại cho bà, đợi đến khi nhóm người Long Tử Vy trở về, mọi người trao đổi tin tức hai bên, Hứa Tâm An mới nói về cú điện thoại của Hà Nghĩa, cũng như việc camera ghi được hình ảnh đồng bọn của Trần Bách Xuyên là Hà Nghĩa, và bùa chú cô chụp trong điện thoại, vân vân.

Đồng Khê ngạc nhiên: “Không ngờ đại sư huynh lại gọi điện nói với cô những lời đó.”

Long Tử Vy cũng kinh ngạc: “Đồng Khê, sư phụ cô chỉ nói là giúp Trần Bách Xuyên cách bày bố kết giới liên hoàn, không ngờ còn bảo đệ tử đến hiện trường giúp hẳn luôn?” Nếu hợp tác mật thiết đến mức độ đó rồi, vậy thì sự việc không còn đơn giản như những gì Cao Kiến Nghiêu nói nữa.

Đồng Khê nói: “Tôi chưa từng nghe sư phụ nhắc đến.” Cô ta quay sang nói với Hứa Tâm An: “Đại sư huynh còn nói gì không?”

Hứa Tâm An lắc đầu: “Hết rồi, chỉ có nhiêu đó thôi. Chỉ nói mấy câu rồi cúp máy.”

Long Tử Vy nhìn những lá bùa mà Hứa Tâm An chụp được, hỏi Đồng Khê: “Đây là bùa gì?”

Đồng Khê cắn chặt môi, “Bùa chú phong ấn, để đảm bảo trong lúc thi triển pháp thuật không bị người khác quấy nhiễu.”

Nghe có vẻ không quan trọng lắm, mọi người đều bỏ qua chi tiết đó, Cao Kiến Nghiêu có hợp tác với Trần Bách Xuyên hay không đó mới là trọng điểm. Mọi người đều im lặng nhìn về phía Đồng Khê.

Đồng Khê mặt đỏ lựng, ngại ngùng nói: “Tôi, tôi thật sự không biết đại sư huynh đến tận nơi giúp Trần Bách Xuyên. Có lẽ cũng không có ý gì khác, chắc là Trần Bách Xuyên chưa hiểu hết những lời chỉ dẫn của sư phụ, nên mới cầu cứu đại sư huynh đến giúp hắn xem thư. Lúc đó có lẽ sư huynh vẫn chưa biết hắn muốn đối phó với Tâm An.”

“Nhưng Chuột béo rõ ràng nghe thấy Trần Bách Xuyên gọi điện thoại nói với người nào đó trong căn nhà ma về tình hình của tôi, lúc đó hắn ta đã biết chắc mục tiêu chính là tôi rồi.” Hứa Tâm An nói.

Đồng Khê không biết nên nói gì, cả buổi mới nói được một câu: “Thật xin lỗi. Tôi không biết.”

Phương Thư Lượng đứng ra giảng hòa: “Không sao đâu, chúng tôi tin cô.”

Lương Tử Vy cũng gật đầu: “Chuyện này không liên quan đến cô, chúng ta đã quen biết nhiều năm, cùng nhau chiến đấu, dĩ nhiên là ta tin cô rồi.”

Đồng Khê thở phào nhẹ nhõm, “Tôi thấy có lẽ đây không phải là ý của sư phụ, nếu không thì ông ấy sẽ chẳng kể chuyện Trần Bách Xuyên đã từng đến tìm ông, còn bảo tôi nói những chuyện này với mọi người, và đích thân gặp Tâm An. Hơn nữa, hôm nay sau khi mọi người đi khỏi, đại sư huynh hỏi tôi một câu, “Rốt cuộc em theo bên nào?”

Đồng Khê nhìn mọi người rồi nói tiếp: “Tôi nói với anh ấy “Dĩ nhiên là nghe theo sư phụ rồi”, nghe xong anh ấy đi mất.”

Huỳnh Thiên Hạo nói: “Đại sư huynh của cô kỳ quái thật, hôm nay chị Vy và Tâm An ở chỗ sư phụ cô, anh ta không hề nhắc đến chuyện anh ta đến ngôi nhà ma giúp Trần Bách Xuyên bố trí kết giới, cuối cùng lại bị chúng ta phát hiện ra, nếu chúng ta không phát hiện ra chuyện này, chẳng biết liệu anh ta có giúp Trần Bách Xuyên làm thêm chuyện gì nữa hay không.”

“Hơn nữa sao anh ta lại nói chuyện thừa kế thừa sa bàn với Tâm An chứ, trong khi anh ta mới là đại đệ tử mà.” Quách Tấn thấy khó hiểu.

Đồng Khê nghĩ một hồi rồi nói: “Trần Bách Xuyên biết chắc chắn chúng ta sẽ đến nơi ở của hắn nên cố ý bày kết giới ảo cảnh như thế, mục đích để chúng ta tiếp tục tìm kiếm hắn trong thành phố. Đại sư huynh còn gọi điện nói Trần Bách Xuyên sẽ không tha cho cô ấy...”

“Vậy chúng ta phải tập trung chú ý các manh mối trong thành phố, dựa vào manh mối của kết giới để tìm kiếm Trần Bách Xuyên, bảo vệ Tâm An.” Long Tử Vy tiếp lời.

“Nhưng hắn đã rời khỏi đây rồi.” Phù Lương lên tiếng, anh ta đã kiểm tra rồi, Trần Bách Xuyên đã lên máy bay rồi.

“Nói vậy, chắc chắn hắn có mục đích khác, không muốn người khác tra được tung tích gây cản trở hành động của mình.”

Đồng Khê: “Hay là tôi đến thành phố S một chuyến để điều tra tình hình. Hắn tốn nhiều công sức như thế nhất định đang mưu tính chuyện quan trọng, chúng ta phải ngăn cản hắn.”

Long Tử Vy lại nói: “Không, cô nên ở lại đây thì hơn. Cô có thể tiếp cận sư phụ và sư huynh, chỉ có cô mới biết họ đang làm gì. Chuyện sư huynh cô giúp Trần Bách Xuyên bày bố kết giới chúng ta tạm thời đừng nhắc đến nữa. Anh ta vẫn chưa biết chúng ta đã phát hiện ra, vậy cô vẫn có thể tiếp tục nghe ngóng tin tức. Có lẽ sư huynh cô biết rốt cuộc Trần Bách Xuyên có kế hoạch gì?”

Đồng Khê nghĩ một hồi gật đầu: “Cũng được. Bên sư huynh cứ giao cho tôi.”

Mọi người sắp xếp lại tin tức và phân công công việc. Thành phố S, Giao Long, chủ tiệm Tìm Cái Chết, “Dẫn hồn nhập nền”, những việc đó đều có liên quan đến nhau.

Đột nhiên Tất Phương nói: “Mọi người chắc chắn Trần Bách Xuyên đã rời khỏi đây rồi đúng không?”

“Đúng.” Mọi người gật đầu.

Tất Phương nói: “Vậy tôi đi tìm Giao Long.” Anh ta nhìn Long Tử Vy: “Giao Hứa Tâm An cho bà mấy ngày không vắng đề gì chứ?”

“ Dĩ nhiên.” Long Tử Vy gật đầu. Nếu Tất Phương chịu ra tay giúp đỡ thì quá tốt mà.

“Anh cứ yên tâm đi.” Hứa Tâm An cũng nói, “Đi sớm về sớm.”

Tối hôm đó Hứa Tâm An ngủ không yên giấc, dường như có rất nhiều sương mù đen bao trùm cô, nhưng cũng có rất nhiều ánh nến rực rỡ đang soi đường giúp cô. Hình như trong mơ đã xảy ra chuyện gì đó, cũng hình như không có. Cô mang máng nhớ mình tỉnh giấc mấy lần, cảm giác căn nhà này thiếu gì đó. Khoảng hơn năm giờ sáng thì điện thoại cô bỗng reo lên, Hứa Tâm An cả đêm ngủ không ngon, bực bội nhìn vào điện thoại, lập tức hét vang rồi vội vàng bắt máy: “Cha!!!”

“Con gái!!!” Cha Hứa ở đầu dây bên kia gọi cô tha thiết.

“Cha!!!” Nước mắt của Hứa Tâm An chực trào ra.

“Cha đã đọc thư của con rồi. Con gái ngoan, cha không cố ý giấu con đâu.”

Đó là chuyện thân thể của cô, Hứa Tâm An vội vàng nói: “Con biết, con biết.”

“Cha sẽ nhanh chóng trở về, yêu ma quỷ quái gì cũng không cần sợ, có cha ở đây.”

Nói xong hai cha con cùng yên lặng một giây. Thật vậy sao? Yêu ma quỷ quái mà đến đây thì cha giúp được sao?

“Tóm lại là cha sẽ lập tức trở về.”

“Cha chú ý an toàn nhé.”

“Tiền điện thoại đắt lắm, cha cúp máy đây.” Cha Hứa gấp phải chuyện lớn cũng không quên tiết kiệm, “Tóm lại là cha sẽ đặt vé về, đi xe lửa rồi máy bay, mấy ngày nữa là về đến nhà rồi.”

“Cha đặt vé xong xuôi báo mã chuyển bay cho con nhé, con ra đón cha.”

“Được rồi, được rồi.” Hai cha con thực hiện chính sách tiết kiệm, cùng cúp máy.

Hứa Tâm An vô cùng vui sướng, chạy ra khỏi phòng hét lớn: “Tất Phương, Tất Phương, cha tôi sắp trở về rồi, ông ấy không sao, vẫn còn khỏe lắm, hôm nay ông ấy sẽ đặt vé trở về.”

Ồ, phòng Tất Phương không có người. Anh ta dậy sớm thế sao?

Hứa Tâm An vẫn giữ sự kích động đó chạy khắp phòng khách tiếp tục hét: “Tất Phương, Tất Phương, cha tôi...” Cô vừa chạy đến phòng khách, quả nhiên thấy anh ta ở đây. Hứa Tâm An vui mừng hơn hờ chạy đến ôm chặt anh ta: “Cha gọi điện bảo là sắp về rồi.”

Nói xong cô mới phát hiện hình như dáng vẻ Tất Phương giống như vừa mới đi đâu đó rồi trở về: “Ừa, anh ra ngoài sao?”

“Ừm.” Tất Phương thuận tay ôm lấy cô, gỡ những sợi tóc rối trên trán, “Cha cô về thì tốt quá, cô có thể yên tâm rồi.”

“Đúng vậy. Mà anh đi đâu về đó?” Hứa Tâm An có chút lo lắng.

“Hỏi thăm bạn bè cũ về chuyện của Giao Long.”

“Có manh mối gì không?”

“Không có. Mọi người không ai có tin tức của anh ta, lần cuối cùng nhìn thấy anh ta là ở núi Bạch Kim, cách đây ba trăm năm rồi. Tôi định đến xem thử.”

“Chỗ đó ở đâu?”

“Một nơi khá xa, không thể đưa cô theo.”

“Tôi có nói là muốn đi sao?” Hứa Tâm An đỏ mặt: “Tôi còn phải trông cửa hàng kiếm tiền nữa, nếu không hằng ngày anh ăn nhiều như thế làm sao tôi nuôi nổi chứ.”

Tất Phương nghe thế chợt bật cười.

Hứa Tâm An xua tay: “Anh muốn đi thì mau đi đi, đi sớm về sớm. Còn về kịp ăn cơm tất niên nữa.”

“Ừ ừ, còn phải về để kịp ăn cơm.” Tất Phương phụ họa theo.

Đột nhiên Hứa Tâm An thấy hơi bối rối: “Không phải tôi mong anh về đâu mà là cha tôi đó, lúc trước ông ấy nghe tôi nói trong tiệm có yêu quái thì vô cùng kích động, nói là cả đời ông ấy chưa từng thấy yêu quái thật sự...”

Tất Phương: “...”

Hứa Tâm An nói nhỏ: “Nên anh phải chú ý cẩn thận, sớm trở về nhé.”

“Tôi là thần.” Tất Phương chỉnh ngay lập tức: “Tên Chuột béo kia mới là yêu quái.”

“Ừm”. Hứa Tâm An thấy chẳng khác là bao, “VẬY anh và Chuột béo đều ở đây, cha tôi vừa được thấy yêu quái vừa được gặp thần, nhất định rất vui.”

Tất Phương: “...” Tại sao anh ta phải đi tranh với tên tiểu yêu mới có ba trăm năm đạo hạnh chứ!

“Được rồi, đừng xị mặt nữa, mau đi đi.”

“Đừng có đuổi tôi.”

“Tôi đâu có đuổi anh, chỉ giục anh mau trở về.”

Thái độ này khiến Tất Phương quả thật không muốn đi, nhưng Giao Long là manh mối quan trọng, cũng là bạn tốt của Tất Phương trong giới các vị thần, có lẽ bây giờ Giao Long đang gặp chuyện, bất luận thế nào Tất Phương cũng nên đi tìm.

“Được rồi, lát nữa tôi sẽ đi.” Đúng là nên đi sớm về sớm.

Trước khi đi còn không ít chuyện cần dặn dò.

“Nhớ chuẩn bị những món tôi thích ăn.”

“Được rồi.”

“Cô còn nợ tôi hai chiếc máy chơi game chưa mua, mấy ngày này đi lựa đi, tìm hai cái nào chơi vui thì mua giúp tôi, lúc tôi về là chơi được luôn rồi.”

Hứa Tâm An: “...”

“Đúng rồi, cô nói cha cô đi du lịch nước ngoài, lúc trở về có mang theo món ăn ngon gì không?”

Hứa Tâm An: “...”

“Được rồi, đừng có lừa tôi nữa. Tôi đã nói với bác cô rồi, lát nữa bà ấy đến. Bà ấy đến thì tôi đi.”

“Anh nói với bác lúc nào thế?” Tôi qua lúc mọi người còn đang họp rõ ràng anh ta không nói khi nào thì xuất phát mà.

“Mới nãy thôi, trước khi về đây tôi có ghé chỗ bà ấy, gọi bà ấy dậy rồi đi.”

Hứa Tâm An không biết nói sao luôn, phép lịch sự tối thiểu nhất đâu mất rồi hả? Vị thần này! À, cô quên mất phép lịch sự của vị thần này đã chết từ mấy ngàn năm trước rồi, không biết chừng còn sớm hơn nữa.

“Tôi cũng dặn tên Chuột béo đó rồi, lúc tôi không ở đây mà nó để cô bị người khác ức hiếp thì tôi sẽ đánh chết nó.”

Hứa Tâm An thấy bất bình thay Chuột béo, anh ta coi thường người ta là tiểu yêu chỉ có ba trăm năm đạo hạnh nên đẩy trách nhiệm sang đó, “Chuột béo không cần anh à?”

“Hứ, với lá gan nhỏ bé của nó à? Gật đầu lia lịa như chuột thì có.”

“...” Người ta vốn là chuột mà.

Tất Phương nghĩ rồi nói: “À, bác cô vẫn chưa đến, còn chút thời gian, hay là tôi viết thực đơn cho cô, tôi về sẽ thông báo trước cho cô, cô chuẩn bị đồ ăn đợi tôi.”

Còn thực đơn nữa kìa!

“Cũng muộn rồi anh mau đi đi. Giao Long nhìn thấy anh chắc cũng muốn đánh anh một trận đó, còn chần chờ gì nữa.”

“Bác cô có đến đây cũng không cho phép bà ấy ở phòng tôi.”

“Đó là phòng của tôi!” Hứa Tâm An muốn phát điên la lên.

“Tôi ở là của tôi rồi.” Vị thần nào đó quả là mặt dày vô sỉ, “Để tôi nghĩ xem còn gì phải dặn dò không.”

“Anh có thôi đi không!”

Thì thôi.

Chuông cửa reo lên, Long Tử Vy đến, Tất Phương phải đi.

Hứa Tâm An bước ra mở cửa cho bác, sau đó quay người lại phát hiện Tất Phương đã biến mất từ lúc nào. Tên tham ăn này ở lại chào tạm biệt bác Vy một tiếng rồi đi không được sao, lúc này thì nói hoài không thôi vậy mà bây giờ đột nhiên biến mất, không cho cô chuẩn bị tâm lý hết.

Tự nhiên cô có cảm giác như mất đi thứ gì đó.

Long Tử Vy xị mặt bước vào, bất kì ai nửa đêm bị người ta đột ngột xông vào nhà đánh thức cũng sẽ bực bội thôi. Long Tử Vy nói với Hứa Tâm An: “Cuối cùng bác đã hiểu tại sao con lúc nào cũng muốn đánh anh ta rồi.” Bác cũng muốn làm thế, nhưng không dám.

Nghe bác nói như vậy Hứa Tâm An càng khó chịu hơn. Đột nhiên giờ cô lại thấy nhớ Tất Phương.

Anh ta sẽ về chứ? Nếu tìm thấy Giao Long, Giao Long lại bảo anh ta cùng đi nơi khác, liệu anh ta có đồng ý không? Sẽ không đâu, anh ta còn phải về đây ăn cơm tất niên mà. Tâm tư của thần rất khó đoán, nhưng tâm tư của tên háu ăn thì rất dễ hiểu.

Tất Phương sẽ trở về. Hứa Tâm An tin chắc như vậy.

30. Chương 8-3

Khoảng thời gian cận Tết này tiệm nền kinh doanh khá tốt, Hứa Tâm An lại vô cùng thích kiếm tiền nên rất cố gắng đóng hàng chuyển hàng, làm một số chương trình khuyến mãi trong tiệm, vân vân, phải bù lại tổn thất đóng tiệm nửa ngày mới được. Gần đến chiều, cô nhận được điện thoại của cha Hứa, ông đặt xong vé rồi, tầm sáng ngày mốt sẽ về đến thành phố W. Hứa Tâm An nói sẽ đến sân bay đón ông. Hai cha con hết sức vui mừng luôn miệng bảo gặp mặt nói sau, sau đó lại vì tiết kiệm tiền điện thoại mà vội vàng cúp máy.

Long Tử Vy không ngừng nhận được cuộc gọi, lên mạng điều tra chút tin tức. Tối qua Phương Thư Lượng thức cả đêm chạy xe sang tỉnh khác, gặp một ông cụ thông hiểu điển tịch trong giới hàng ma để tìm những ghi chép có liên quan đến “Dẫn hồn nhập nền”. Phù Lương thì ở lại công ty lên mạng điều tra. Tàn Hương Vũ và Quách Tấn hôm nay liên lạc người quen trong giới ở thành phố, tiếp tục nghe ngóng về Trần Bách Xuyên và dò thám tình hình của Hà Nghĩa.

Huỳnh Thiên Hạo liên hệ bạn của mình ở thành phố S để nghe ngóng tin tức. Còn Đồng Khê thì trở về ngõ Lục Âm.

Ngày hôm nay sóng yên biển lặng, tối đến mọi người họp mặt tại nhà của Hứa Tâm An. Hứa Tâm An không giúp được gì nên thấy áy náy vô cùng. Trong lúc đợi mọi người tan họp, cô liền lôi đồng sách hàng ma và pháp khí Long Tử Vy tặng ra học. Cũng không biết tại sao, có lẽ có bác ở bên cạnh khiến cô thấy rất áp lực, nên cô bỗng thấy mình có thể đọc hiểu được, Long Tử Vy hướng dẫn vài kỹ thuật cho cô, ngày hôm nay trôi qua như thế.

Trước khi đi ngủ Hứa Tâm An đem áo ra phơi, thấy bầu trời đầy sao, đột nhiên nhớ đến cảnh tượng Tất Phương biến ra đom đóm giả lừa cô. Đến tận lúc lên giường đi ngủ cô vẫn còn nghĩ đến chuyện này, và cô biết rằng, cô đang nhớ anh ta nhiều lắm.

Tầm chiều bốn năm giờ ngày hôm sau Đồng Khê đến cửa tiệm, mang theo tin tức mới: “Hôm nay tôi lên quan sát đại sư huynh, chiều này anh ấy nhận được cuộc điện thoại rất thần bí, còn tránh chúng tôi. Tôi lên sang đó nghe trộm, chỉ nghe được vài câu, anh ấy nói “Lấy được chưa? Vậy thì đủ rồi. Không cần lo về Hứa Tâm An nữa, bên cô ta khá phiền phức, nhiều người nhìn vào thì nguy hiểm hơn. Đây giờ đủ thì tốt rồi.” Những lời sau đó tôi nghe không rõ nữa, dường như anh ấy phát hiện ra nên tôi nhanh chóng rời đi.”

Long Tử Vy cả kinh: “Lấy được rồi, đủ rồi là có ý gì? Trần Bách Xuyên lại gây án sao?”

Đồng Khê nói: “Tôi nghe giống như có ý đó, hình như bọn họ biết không thể ra tay với Tâm An nên đã chuyển mục tiêu. Mục đích của họ là cưỡng hôn, hoặc là cưỡng hôn của chủ tiệm Tím Cái Chết, có lẽ Trần Bách Xuyên đã có danh sách trong tay.”

Hứa Tâm An nói chen vào: “Nhưng cũng lạ lắm, đại sư huynh của cô còn gọi điện nhắc tôi cẩn thận, nói là Trần Bách Xuyên không buông tha cho tôi đâu.”

Đồng Khê: “Thực tế chẳng phải Trần Bách Xuyên đã rời khỏi đây sao? Có lẽ hấn về thành phố S để ra tay cũng nên.”

“Nếu vậy thì kế hoạch của hấn nhất định rất gấp gáp, nếu không sẽ chẳng bỏ qua Tâm An mà đi tìm mục tiêu khác nhanh như thế. Hấn lấy đủ hòn phách rồi nhất định còn kế hoạch khác.” Long Tử Vy nói.

“Đáng tiếc chúng ta không hề có chút manh mối để biết hấn muốn làm gì. Tôi do dự cả ngày không biết có nên nói với sư phụ để ông hỏi đại sư huynh hay không, song lại sợ sư phụ không muốn quan tâm chuyện này, hoặc là ông sẽ đứng về phía đại sư huynh, vì ông cũng khá thích Trần Bách Xuyên. Lỡ mà như vậy thì tôi sẽ bị đại sư huynh chú ý hơn, như thế càng bất lợi.” Đồng Khê ngừng rồi nói tiếp, “Hay là chúng ta điều tra xem thành phố S có xảy ra chuyện lạ gì không...”

Còn chưa dứt lời thì Huỳnh Thiên Hạo gọi điện tới, anh ta nói bạn anh ta ở thành phố S báo hôm qua có một ông chủ tiệm nến đột ngột chết trong tiệm, trên người không có bất kì vết thương nào, cũng không có bệnh nặng, người chứng kiến tận mắt nói là nhìn thấy rắn, tuy nhiên sau đó lại không thấy con rắn nào cả.

“Chủ tiệm nến sao?” Long Tử Vy và Đồng Khê liền nhìn nhau.

“Tôi đã nhờ bạn bè đi điều tra lịch sử của cửa tiệm đó, Trần Bách Xuyên mới trở về đã xảy ra chuyện, đúng là quá trùng hợp. Người trong giới ở thành phố S nói là bị đoạt hồn, lại có người đồn cửa tiệm cũ của Trần Bách Xuyên có bày bố trận pháp. Tuy nhiên bạn tôi vẫn chưa đến xem xét hiện trường, cũng không nhìn thấy thi thể, chỉ nghe nói thôi.” Huỳnh Thiên Hạo tiếp tục: “Theo tôi nghĩ, Trần Bách Xuyên đột nhiên đóng cửa tiệm rồi khỏi quê nhất định vì đã gặp chuyện gì, lúc ấy hấn đã phát hiện được gì đó, có lẽ vì vậy mà mới xuất hiện kế hoạch này, cần phải thu thập các cường hồn khắp nơi nên hấn phải rời đi. Bây giờ, tất cả đã đầy đủ, hấn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần về lại đó để thực hiện kế hoạch. Tôi nghĩ chúng ta nên đến đó một chuyến.”

Long Tử Vy chau mày, quả thật phải đến đó một chuyến. Lời của Hà Nghĩ và chuyện đã xảy ra ở thành phố S đều trùng khớp. Anh ta nói đã lấy đủ hồn, vậy có phải đồng nghĩa với việc kế hoạch của Trần Bách Xuyên sắp thực hiện được rồi không?

Long Tử Vy suy tính: “Đồng Khê, cô ở lại thành phố W, đừng để đại sư huynh của cô sinh nghi, tránh việc anh ta báo tin cho Trần Bách Xuyên. Tôi với Thiên Hạo sẽ đến thành phố W một chuyến tìm hiểu tình hình.”

“Không thành vấn đề.” Đồng Khê đồng ý ngay tắp lự.

“Trước mắt chắc là Tâm An sẽ không gặp nguy hiểm, để đề phòng bất trắc mong cô đến ở cùng nó, chủ yếu buổi tối, trong nhà không có ai, đám Phù Lương là đàn ông, không tiện cho lắm.”

“Yên tâm đi, tối tôi sẽ đến ở cùng với Tâm An.”

Hứa Tâm An không có ý kiến gì về sự sắp xếp đó, trên thực tế cô nghĩ có người ở cạnh hay không cũng không sao, gan cô to mà, ở một mình cũng không sợ. Cha cô sắp về rồi, trong nhà sẽ không thiếu người.

Long Tử Vy gọi điện cho Phù Lương bảo anh ta đặt vé máy bay giúp bà và Huỳnh Thiên Hạo, dặn dò đám người trong công ty vừa điều tra vừa chăm sóc Hứa Tâm An, mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa. Sáng sớm hôm sau Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo bay chuyến sớm đến thành phố S.

Đồng Khê giữ lời hứa, tối hôm đó đến cửa tiệm ở cùng Hứa Tâm An, còn đem theo quần áo thay để ngủ qua đêm làm Hứa Tâm An thấy rất ngại. Nhưng con người của Đồng Khê hòa đồng, tính tình dễ chịu nên mau chóng thân quen, hai người huyên thuyên cười nói với nhau suốt, rất vui vẻ. Đồng Khê dạy Tâm An không hiểu, Đồng Khê liền kiên nhẫn giảng dạy. Cô ta còn kể rất nhiều chuyện vui về quá trình học pháp thuật hàng ma, bắt yêu diệt ma, Hứa Tâm An chăm chú lắng nghe khiến Đồng Khê cười cô lớn gan quá, không ngờ lại không sợ yêu quái.

Nhắc đến yêu quái, Hứa Tâm An chợt nhớ đến Chuột béo. Cả ngày nay cô không thấy Chuột béo đến ăn cơm. Tuy nhiên Hứa Tâm An cũng không nhớ đến nó, cho rằng có lẽ Chuột béo đã đi chơi xa, hoặc bị Tất Phương dọa sợ quá, hoặc là đang cố gắng tìm đồng loại nghe ngóng tin tức.

Ấy thế nhưng cô không hề biết Chuột béo từ xa đã nghe tiếng cô gọi, hớn hờ chạy đến, khi tới cửa liền biến thành hình người chuẩn bị bấm chuông thì đột nhiên cứng đờ, sau đó nhón chân bước từng bước lui về sau, lùi được mấy bước liền biến thành chuột chạy mất.

Tối hôm nay Hứa Tâm An không yên giấc, nghĩ đến sáng ngày mai có thể gặp được cha nên trong lòng hơi kích động. Với lại cô lại nhớ Tất Phương, không biết bây giờ anh ta đang ở đâu, đã tìm được Giao Long chưa? Có cơm ăn không? Nơi đó có xa lắm không? Máy bay có tới được không? Có xe lửa không? Anh ta lười như vậy, đi xa nhất định vất vả lắm?

Hứa Tâm An nghĩ mãi nghĩ mãi, đột nhiên phát hiện mình không ở trong phòng ngủ mà đang nằm trên một cành cây cổ thụ to, có thể nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao qua những kẽ lá.

Hứa Tâm An cả kinh, cứ tưởng mình lại vào trong ảo cảnh liền bật dậy, chợt nghe bên cạnh có người nói: “Cô lại lắm bảm gì đó?”

Tất Phương?

Hứa Tâm An quay lại, đúng là Tất Phương, anh ta đang ngồi cạnh cô với vẻ mặt vô cùng khó chịu.

“Anh là thật hay đây là ảo cảnh nữa thế? Hay là tôi đang nằm mơ?” Hứa Tâm An bình tĩnh hỏi.

“Cô nói xem?” Tất Phương chau mày, “Chẳng lẽ cô thường xuyên mơ thấy tôi?”

Hứa Tâm An đưa tay véo mạnh vào mặt anh ta làm Tất Phương la oai oái, quay mặt tránh đi.

“Xem ra đúng là thật rồi.”

Tất Phương véo lại cô, đau quá! Hứa Tâm An bèn đánh anh ta một cái thật mạnh. Quả nhiên là thật.

“Nhưng cũng có thể là ảo cảnh. Cảm giác bị công kích trong ảo cảnh cũng rất chân thật.”

“Ảo cảnh cái đầu cô”. Tất Phương kéo sợi dây chuyền trên cổ cô, lấy phiến lông vũ ra khỏi cổ áo, “Cô đeo dây chuyền lông vũ của tôi, nên chúng ta có thể cảm ứng với nhau. Tôi nghe thấy cô đang nhớ tôi, cứ lắc nhai suốt không thôi.”

Hứa Tâm An không mặc áo trong, phiến lông vũ nằm ngang ngực khiến mặt cô đỏ bừng vì ngứa, tay siết thành nắm đấm Tất Phương: “Nói thì nói đi, đừng tay đừng chân làm gì.”

“Rốt cuộc là ai đừng tay đừng chân?” Anh ta là người bị đánh mà!

Hứa Tâm An đánh xong cảm thấy rất thoải mái, bèn hỏi: “Đây là đâu thế?”

“Núi Bạch Kim.” Tất Phương xoa chỗ cánh tay vừa bị đánh – Đúng là bạo lực.

“Đẹp quá.” Hứa Tâm An ngồi trên cây nhìn cảnh đêm tròn cánh rừng bạt ngàn, bóng cây và những vì sao trên bầu trời hợp lại thành một, đẹp tuyệt, “Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy bầu trời sao đẹp như thế, nhưng nơi này lạnh quá.” Trên người cô chỉ mặc mỗi áo ngủ nên nổi hết da gà vì quá lạnh.

Tất Phương nghe cô bảo lạnh liền phát tay – “soạt”, phía sau lập tức hiện ra đôi cánh lửa đỏ vàng bao trùm Hứa Tâm An, kéo cô lại gần anh ta. Hứa Tâm An chợt thấy ấm áp và thoải mái hơn nhiều.

“Sao tôi lại đến được đây vậy?”

“Chúng ta cảm ứng lẫn nhau, ý thức của cô có thể vào không gian của tôi, có thể thấy được những gì tôi thấy.”

“Nên thật ra bây giờ tôi đang nằm ngủ trong phòng đúng không?”

“Đúng, cô không có cảm giác gì sao?”

“Không có, nhưng có thể nhìn thấy cảnh rừng này quả thực rất thần kì.”

“Cô có thể đổi cảnh vật ở đây trở về không gian của cô.”

“Có thể chuyển đổi sao?” Hứa Tâm An bật cười, cô thấy khá thú vị, “Như vậy chúng ta không cần nói chuyện trên cây, có thể vào phòng ngủ rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Tất Phương giúp cô gỡ mái tóc dài vướng hai bên má.

“Phải làm thế nào?”

“Không cần làm gì cả, chỉ cần cô muốn đổi thì đổi được thôi. Có điều phải trong phạm vi tôi cho phép.”

“Tại sao phải được anh cho phép?” Hứa Tâm An nhìn phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, phát hiện mình không cần đeo kính cũng có thể nhìn rất rõ. Cô đoán chắc là vì đây không phải thế giới thực.

“Bởi vì pháp lực của tôi mạnh hơn cô, nên cô phải chịu khống chế của tôi.” Tất Phương huênh hoang nói.

“Anh tưởng đang chuyển kênh ti-vi à.” Hứa Tâm An khinh bỉ anh ta.

“Gần giống như thế.”

“Vậy anh đồng ý đi.” Hứa Tâm An quay sang nhìn Tất Phương, thấy anh ta cũng đang nhìn cô. Đôi mắt của anh ta màu nâu đậm, dưới ánh sáng của những vì sao nhìn càng đẹp hơn.

“Tôi không ngăn cản cô.” Tất Phương chớp mắt, khoe miệng khe cong lên nhìn cô.

Hứa Tâm An chau mày, nói: “Vậy tại sao vẫn chưa đổi được?”

“Do cô không muốn, cô thích nơi này.”

“Ai nói thế, tôi rất muốn đổi, tôi vô cùng thích cảm giác giống như chuyển kênh ti-vi.” Lời vừa dứt cô phát hiện mình đang nằm trong chăn đệm ấm áp, ngay cả tư thế cũng y như lúc nãy, còn cả Tất Phương đang ngồi bên cạnh, dựa vào đầu giường.

“Cô xem, thật sự muốn thì sẽ thành công thôi.”

“Nếu tôi muốn quay về đó thì sao?”

“Vậy phải được sự cho phép của tôi, vì tôi mới là người ở không gian đó. Cũng giống như cô và tôi trong không gian này, cô cho phép tôi mới được vào.”

“Không cần những thứ như thần chú gì đó sao? Thiên linh địa linh, để tôi sang gặp Tất Phương gì đó à?”

Tất Phương cười ha ha, “Không cần, cô đeo phiến lông vũ thì sẽ có một số pháp lực của tôi, chỉ cần muốn là được thôi, song phải được tôi cho phép.”

“Được rồi, đừng có nhấn mạnh câu đó mãi thế.” Hứa Tâm An nghĩ rồi nói: “Vậy tôi muốn biến ra đom đóm được không? Giống như lần trước anh biến ra vậy.”

“Cái đó đơn giản nhất, chắc có thể làm được.”

Hứa Tâm An tập trung tinh thần nghĩ đến đom đóm, biến biến biến. Kết quả chẳng có nổi một tia lửa nhỏ nhoi nào xuất hiện.

Nhìn dáng vẻ híp mắt nín thở của cô, Tất Phương cười nghiêng ngả đến đau cả bụng, ngã lăn trên chăn, “Cô chỉ muốn xem đom đóm thôi, sao làm giống như đang đi ị thế.”

Dám nói thực nữ như cô đang đi ị. Hứa Tâm An đưa tay đánh Tất Phương một trận, càng đánh Tất Phương càng cười dữ dội hơn, “Đúng là rất giống đang đi ị.”

“Anh nhìn thấy dáng vẻ đi ị của tôi rồi à!”

“Tôi tưởng tượng ra.”

Hứa Tâm An lại đánh anh ta một trận nữa, có ai dám tưởng tượng cảnh cô đi ị đâu, sao không nghĩ đến chuyện gì tốt hơn.

Tất Phương cười hả hê rồi lăn một vòng trên chăn, nằm ngửa thở dài. Cười mệt quá, anh ta cần được nghỉ ngơi.

Hứa Tâm An không phục chút nào, lại hỏi: “Vậy tôi muốn bay được không? Tôi dùng pháp lực của anh biến ra đôi cánh, bay lượn trên trời giống như siêu nhân ấy.”

“Có lẽ không được.”

“Tại sao? Khó hơn một cấp thì tôi không làm được sao?”

“Ngay cả việc biến ra tia lửa nhỏ đơn giản như thế cô cũng không làm được, còn muốn bay à.”

“Pấp.” Tất Phương bị đánh nữa.

“Được được, bởi vì cô không phải tôi. Ánh lửa do biến hóa mà ra, trong đầu cô có cảnh vật cụ thể nên có thể mượn pháp lực của tôi để làm. Nhưng bay lượn phải do cô tự làm lấy, không thể biến ra được, mà cô làm gì có trải nghiệm thực tế, nên không làm được thôi.”

“Vậy nếu anh đưa tôi bay mấy lần, tôi có kinh nghiệm rồi thì có phải sẽ làm được không?”

“Trên lý thuyết là được, có điều cũng tùy thuộc vào sự khống chế của cô. Cô hoàn toàn không có pháp lực, trong ý thức của cô không có nó nên cô không khống chế được, giống như bây giờ cô không thể biến ra đom đóm vậy.”

“Nếu tôi luyện tập nhiều hơn, có ý thức rồi có phải sẽ thực hiện được không?”

“Có lẽ thế. Thực ra tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra trên người cô, rất bất thường. Cô có thiên nhân nhưng lại bị cận thị nặng. Từ trước đến giờ cô chưa từng tiếp xúc đến việc hàng ma, vậy mà bị nhốt trong ảo cảnh đột nhiên lại có pháp lực đối kháng, ở chỗ Cao Kiến Nghiêu lại có thể tự mình trở về thế giới hiện thực, chạm vào pháp khí của ông ấy, rồi sau khi chuyện đó trôi qua cô lại trở về làm một người vô dụng. Từ đó tới nay tôi chưa gặp phải chuyện như thế bao giờ. Nên cô cần phải luyện tập nhiều hơn, còn chuyện luyện tập thế nào, tôi hoàn toàn không trả lời được.”

“Vậy nếu tôi không đeo phiến lông vũ của anh thì không thể mượn pháp lực của anh đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cũng không thể cảm ứng với anh như vậy nữa đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi vẫn muốn ngắm cảnh đêm núi Bạch Kim.”

Cô vừa nói xong thì cảnh vật trước mắt liền thay đổi, cô lại ngồi trên thân đại thụ, cảnh rừng đêm mênh mông đẹp như tranh vẽ, Tất Phương vẫn dùng đôi cánh ôm lấy cô, tư thế y hệt như lúc này.

“Oa.” Hứa Tâm An vô cùng phấn khích, “Ở chỗ này anh có thể đưa tôi bay không?”

“Được chứ, nhưng tôi không muốn.” Tất Phương biếng nhác dựa vào thân cây, “Bay mãi mới đến được đây, tìm cả ngày chẳng được tin tức gì có ích, mệt chết đi được.”

“Được rồi, thông cảm cho anh vậy.” Hứa Tâm An xoa đầu Tất Phương như dỗ dành con nít, Tất Phương dùng ánh mắt để khinh bỉ cô.

“Sao muộn thế rồi cô còn chưa ngủ, nhớ tôi không ngủ được sao?”

“Sáng mai chín giờ bốn mươi phút chuyến bay của cha sẽ hạ cánh. Ông ấy đi lâu như thế, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện, nếu nhìn thấy ông ấy có lẽ tôi sẽ xúc động.” Hứa Tâm An nắm chặt tay, mặt đỏ ửng, đáng vẻ quả thật xúc động.

“Cô không nhớ đến tôi thì chúng ta làm sao cảm ứng được chứ?” Tất Phương lườm cô, vẻ mặt “Cô đừng giả vờ, tôi biết hết.”

“Đúng vậy, không ngủ được nên nhớ đến anh. Không biết anh thế nào nên tôi lo lắng.” Hứa Tâm An thừa nhận, “Bây giờ biết rồi, anh ở một nơi cảnh sắc đẹp như tranh, không bị thương, không gặp chuyện gì, chỉ chưa tìm ra Giao Long.”

“Ừm.” Hứa Tâm An thừa nhận có nhớ đến mình là được rồi, Tất Phương thấy rất hài lòng, khép chặt đôi cánh, hỏi: “Còn lạnh không?”

“Không lạnh nữa.” Hứa Tâm An ngồi xếp bằng trên đôi cánh của anh ta ngắm sao, tâm trạng tốt vô cùng. “Sau này tôi muốn tìm anh thì chỉ cần cố nghĩ đến anh là được phải không, có cần điều kiện gì khác không hay phải do anh chủ động liên lạc mới được không? Giống như việc gọi điện thoại vậy, anh nhận được tín hiệu của tôi, sau đó anh nhớ đến tôi, vậy mới kết nối được, có phải thế không? Vậy lúc anh nhớ đến tôi, tôi cũng cảm nhận được, thì phải làm thế nào mới liên lạc được với anh?”

Tất Phương ngạc nhiên hồi lâu mới phản ứng. Eo ôi, lúc này đúng là thấy mệt nên anh ta tìm cây cổ thụ lớn nhất nghỉ ngơi một lát, rồi nhớ đến cô, nên nghe được cô đang lẩm bẩm nhớ đến mình. Lần cô bị nhốt trong ảo cảnh anh ta ở nhà bán đất hàng, nghĩ là cô trở về chắc chắn sẽ vui, nên nhớ đến cô, sau đó nghe được tiếng gọi cầu cứu.

Tuy có lòng vũ thì hai người không cần phải đồng thời nghĩ đến nhau mới liên kết được, nhưng đúng là lúc này anh ta đã nhớ đến cô.

Tất Phương nhìn chăm chăm vào Hứa Tâm An, lúc cô không đeo kính, cô thanh tú dễ thương hơn, đôi mắt trong veo dưới hàng mi dài, cánh mũi be bé đậu trên bờ môi hồng hào đúng là rất đáng yêu. Bây giờ cô đang mặc áo ngủ cổ trễ để lộ xương quai xanh hết sức gợi cảm.

“Anh đang nhìn gì thế?” Hứa Tâm An đợi cả buổi vẫn chưa có câu trả lời bèn quay sang nhìn Tất Phương, “Rất cuộc làm thế nào mới kết nối được, anh dạy tôi đi, sau này có cảnh đẹp thì gọi tôi đến xem cùng.”

Đột nhiên gương mặt của Tất Phương thoáng nóng bừng, “Hứ”, anh ta xoay mặt lại, ném Hứa Tâm An trở về nhà.

Hứa Tâm An vẫn chưa hiểu vì sao Tất Phương lại “Hứ”, chớp mắt cô lại trở về phòng của mình, vẫn nằm trên giường, chỉ có điều lần này không còn Tất Phương nữa.

Hứa Tâm An ngơ ngác, lại làm sao thế, chẳng phải đang nói chuyện vui vẻ sao. Cô đang khiêm tốn thỉnh giáo anh ta, không hiểu thì hỏi mà, chẳng qua nói hơi nhiều chút thôi. Anh ta không muốn cô làm phiền mình ngắm cảnh thì cứ nói một tiếng, cô đâu phải không biết điều, “Đúng là khó hiểu!”, Hứa Tâm An thâm chửu mắng trong lòng.

“Hứ!” Không ngờ cô lại nghe anh ta đáp lại.

“Hứ!” Cô cũng hứ lại, đồ đáng ghét. Đi ngủ thôi, không đùa nữa, mai cô còn phải đi đón cha. Lần này Hứa Tâm An mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Tất Phương không cảm nhận được Hứa Tâm An nữa, chợt thấy mất vui, đúng là phụ nữ vô tình, mới đó đã ngủ rồi ư? Anh ta niệm câu chú, dựa vào pháp lực của lòng vũ có thể nhìn được Hứa Tâm An. Đúng là

ngủ rồi. Không ngờ ngủ nhanh như vậy! Nói thêm vài câu đi chứ, chẳng phải cô còn nhiều điều muốn hỏi anh sao?

Tất Phương nhìn Hứa Tâm An đang nằm trên giường, dựa vào thân cây thở dài, nhìn cô như thể đúng là vừa mất lại thấy đẹp hơn nhiều. Đáng tiếc là con người sống không được lâu, sinh mạng rất ngắn ngủi. Nghĩ đến chuyện Hứa Tâm An chỉ sống được chừng ấy năm, anh ta thật sự thấy rất đáng tiếc.

31. Chương 9

Typo: Triển Tiểu Miêu

Ngày hôm sau Hứa Tâm An dậy từ sáng sớm, cô thấy đêm qua mình ngủ rất ngon, ăn sáng với Đồng Khê xong hai người cùng nhau đến sân bay.

Hai cha con gặp nhau, cảnh tượng không những hết sức cảm động mà còn đầm nước mắt hơn cả những bộ phim cầu huyết ở khung giờ Vàng tám giờ tối. Cha Hứa ôm chầm con gái khóc bù lu bù loa, Hứa Tâm An vốn dĩ đỏ hoe đôi mắt, không ngờ nhìn cha cô khóc ghê như vậy cô liền thấy trước mắt tối đen. Thấy Đồng Khê với bộ mặt nhin cười bên cạnh, cô lại càng thấy ái ngại vô cùng, đành vừa vỗ vào lưng cha an ủi vừa nói: “Cha tôi dễ xúc động lắm.”

Cha Hứa khóc xong cũng thấy hơi bối rối, ông kéo tay con gái, lòng có rất nhiều lời muốn nói mà không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đồng Khê cười nói: “Về nhà trước đã, có gì từ từ nói.”

“Đúng đó, chúng ta về nhà đi.” Hứa Tâm An khoác tay cha, vui mừng khôn xiết. “Xe của Đồng Khê đậu dưới bãi, chúng ta về nhà trước đã.”

Lúc này Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo đang đứng trước cửa tiệm của Trần Bách Xuyên. Cửa tiệm này đã lâu không mở cửa, bụi bặm giăng kín trong ngoài, trên các giá hàng đều có khăn che phủ, các món hàng vẫn còn trên giá. Nhìn có vẻ năm xưa Trần Bách Xuyên không có ý định thanh lý hết đồ trong tiệm, vẫn giữ nguyên mọi thứ chỉ không tiếp tục kinh doanh nữa thôi. Trong tiệm có bày trận pháp, trên tường dưới đất đều để lại dấu vết, nhưng xem ra đã được vẽ từ mấy năm trước rồi, bùa chú cũng khá cũ kĩ. Có lẽ trận pháp được lập lúc đóng tiệm để đề phòng trộm cắp và người cùng giới đến phá hoại.

Long Tử Vy cùng Huỳnh Thiên Hạo quan sát cẩn thận một vòng, không thấy gì đặc biệt cả. Nhưng Long Tử Vy càng lúc càng thấy có gì đó không đúng. Hôm qua bọn họ không hề ngừng nghỉ, chạy từ chỗ người bạn Hồng Khải của Huỳnh Thiên Hạo đến cục cảnh sát rồi về tiệm nển, tận dụng các mối quan hệ để được vào xem thi thể, xem ra đúng là bị đoạt mất hồn. Hồng Khải cũng điều tra xong lịch sử của tiệm nển này, nghe nói truyền thừa được ba đời và tồn tại trăm năm rồi.

“Mới có ba đời thôi mà.” Có lẽ những người khác sẽ thấy cửa tiệm này có lịch sử lâu đời, nhưng với những người xuất thân từ tiệm Tìm Cái Chết như Long Tử Vy mà nói thì điều này không hề đúng, các điều kiện không phù hợp, Trần Bách Xuyên không nên chọn mục tiêu như thế mới phải.

“Tồn tại cũng lâu đời nên tiệm này khá có tiếng tăm ở xung quanh đây.” Hồng Khải nói như thế, “Có điều chưa hề nghe nói cửa tiệm này có quan hệ gì với giới hàng ma.”

Không có quan hệ gì cũng chẳng sao, cửa tiệm nhà Hứa Tâm An vốn chẳng hề có quan hệ với giới hàng ma còn gì, Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo đến tiệm nển đó, lấy lý do là đời trước có chút ân tình với cửa tiệm này, đều là kinh doanh nển, đúng lúc hai người đến thành phố S thì nghe nói tiệm này gặp chuyện nên đến thăm hỏi. Long Tử Vy vừa nghe ngóng hỏi thăm, vừa lén kiểm tra năng lực linh hồn của con trai chủ tiệm, chỉ là một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Khi hỏi đến chủ tiệm đời trước, cũng chính là cha của chủ tiệm vừa mất, thì nghe nói ông ấy bệnh lâu năm rồi, không đi lại được, chỉ nằm trên giường, người nhà còn không dám báo tin con trai mất cho ông cụ hay.

Long Tử Vy vào thăm ông cụ, nói là thay mặt ông nội mình đến, ông cụ bệnh nên hơi lẩm cẩm, làm sao nhớ nổi ông nội là ai. Long Tử Vy vừa nói chuyện với ông cụ, vừa lén đo năng lực linh hồn, xác định ông cụ này chỉ là người bình thường mà thôi.

Chuyện này không hợp lý chút nào, nên bọn họ lại đến nhà Trần Bách Xuyên. Không có dấu vết gì chứng tỏ hắc tử từng trở về, hàng xóm hai bên cũng bảo nhiều năm không gặp hắc tử, hai hôm nay cũng không thấy đến sáng, chắc chắn là hắc tử chưa về.

Long Tử Vy lập tức gọi điện cho Đồng Khê. Cô ta nghe máy, bảo rằng cô ta và Hứa Tâm An vừa đón được ông Hứa Đức An, giờ đang trên đường xuống bãi xe để về nhà. Long Tử Vy kể hết mọi chuyện bên đây, bảo Đồng Khê nhất định phải cẩn thận. Đồng Khê trả lời rồi đưa máy cho Hứa Tâm An, cô đang rất vui, bảo bà yên tâm đi rồi thông báo đã gặp được cha rồi, còn hỏi cha cô: “Là điện thoại của bác Vy, cha cô muốn nói vài câu không?”

Long Tử Vy hốt hoảng, nói mình còn có việc phải cúp máy liền.

Huỳnh Thiên Hạo thấy bà luống cuống tắt điện thoại thì tò mò hỏi đã xảy ra chuyện gì, Long Tử Vy khẽ nhún vai, làm như không có chuyện gì, “Bên Tâm An vẫn bình thường.”

Huỳnh Thiên Hạo không để ý nhiều, cũng không muốn tò mò sự khác thường của Long Tử Vy, chỉ nói: “Hình như chúng ta bị trùng kế thì phải?”

“Đúng.” Trực giác của Long Tử Vy cho rằng bọn họ nên lập tức trở về. Bà lại gọi điện bảo Phù Lương, để anh ta thông báo những người khác trong công ty, mọi người nhanh chóng đến nhà Hứa Tâm An tập hợp, kiểm tra cửa tiệm và xem xét hoàn cảnh xung quanh. Quách Tấn gọi điện cho Đồng Khê bảo cô ta chạy xe đến để tiếp ứng mấy người bọn họ, đề phòng bất trắc trên đường, “Giờ tôi và Thiên Hạo đang đến sân bay, sắp trở về rồi.”

Hồng Khải cũng thấy chuyện này rất lạ, liền nhanh chóng lái xe tiễn họ ra sân bay, vừa đi vừa gọi điện đặt vé, tính thời gian, đến sân bay liền lấy vé, may mắn có chuyến bay đúng vào giờ này.

“Trần Bách Xuyên ở thành phố S từ nhỏ đến lớn, là chốn quen thuộc nhất của hắc tử, chắc chắn có nhiều bạn trong giới đúng không?” Huỳnh Thiên Hạo hỏi.

“Đúng vậy. Nên anh biết không, tôi đi thăm dò tin tức của hắc tử khó khăn lắm đó.” Hồng Khải cười nói: “Đây không chỉ là nơi hắc tử lớn lên, mà tổ tiên bà con hắc tử đều ở đây cả, ngày trước nhà họ Trần đứng đầu giới hàng ma của thành phố S bây giờ đổi thành nhà họ Vinh rồi. Năm đó, Trần Bách Xuyên xuyên ra đi vội vã khiến người trong giới khá bất mãn với hắc tử, nói hắc tử là kẻ vô trách nhiệm, quá kiêu ngạo, tự cho là đúng, không coi đồng nghiệp trong giới ra gì. Nhưng nhà họ Trần được nhà họ Vinh che chở nên nhiều người không dám thừa lời, mọi người hết sức dè chừng khi muốn nghe ngóng tin tức của hắc tử.”

“Ừm.” Huỳnh Thiên Hạo buồn bã đáp, “Tôi nghĩ là hắc tử không hề trở về đây.”

Hồng Khải chau mày: “Nhưng tôi nhận được tin là có người nhìn thấy hắc tử, lại trùng hợp xảy ra vụ án đoạt hồn. Chẳng phải hai người đã xác nhận hắc tử lên máy bay rồi sao?”

“Bây giờ cảnh vỡ như đã lên máy bay cũng được mà.” Huỳnh Thiên Hạo nói: “Chuyện này anh điều tra giúp tôi xem, ai đã tung tin, tuy Trần Bách Xuyên đi rồi song vẫn còn ảnh hưởng ở đây, có phải hắc tử đã lên kế hoạch gì không?”

Hồng Khải chợt hiểu ra, nếu đúng là cạm bẫy thì có người cố ý tung tin giả cũng không lạ, “Vậy họ dẫn dụ hai người đến đây để làm gì?” Đột nhiên anh ta chợt nghĩ ra điều gì đó, vội gọi điện thoại: “Alo, người anh em, mấy anh có đang ở gần sân bay không? Mau kêu vài người đến hộ giá đi, tôi đang trên đường cao tốc đến sân bay. Phải đưa hai người bạn ra sân bay, vội lắm. Không kịp chuyến bay này sẽ phải đợi tám tiếng nữa. Đúng đúng, chính là hộ giá đó, nhất định phải giúp họ lên được máy bay, e rằng có người đang tính gây chuyện. Đừng hỏi nhiều, mau đến đây đi.”

Hồng Khải tắt máy rồi nhấn ga tăng tốc độ. Long Tử Vy căng thẳng hơn, lại gọi điện cho Đồng Khê, điện thoại vừa kết nối liền nghe Hồng Khải ngồi ở ghế lái chửi: “Mẹ kiếp!”, tiếp đó là một tràng tiếng thắng xe. Chiếc xe của họ đang bị chiếc xe đằng sau vượt lên chặn trước mặt.

“Mẹ kiếp, chán sống à?” Hồng Khải mở kính xe lớn tiếng chửi.

Đồng Khê đầu dây bên kia lớn tiếng hỏi: “Chị Vy, sao thế?”

Long Tử Vy mới hoàn hồn, nói: “Không sao, bên này gặp chút chuyện. Bên đó vẫn ổn chứ? Quách Tấn đã liên lạc với cô chưa?”

Long Tử Vy thấy có một người đàn ông bước xuống từ chiếc xe đang cản đường họ, Hồng Khải định mặc kệ, quay đầu xe đi, nhưng phát hiện phía sau có xe chạy lên chặn xe bọn họ.

Đồng Khê trả lời: “Bên này mọi thứ đều thuận lợi, Quách Tấn có gọi điện đến, chúng tôi hẹn gặp nhau tại quảng trường Khải San. Không sao đâu, chị đừng lo.”

Long Tử Vy dặn dò cô ta nên cẩn thận, nhanh chóng trở về cửa tiệm Quang Minh, đừng dưng dưng dọc đường. Lúc này người đàn ông đó đã đi đến bên kính xe, bà bèn cúp máy không nói thêm nữa.

Phía sau cũng có người xuống xe, đứng ngay sau xe bọn họ. Người đàn ông sau kính xe nói với Hồng Khải: “Hồng Khải, lâu rồi không gặp.”

Hồng Khải cười nhạt: “Anh Vinh đang tập chạy xe sao? Đường cao tốc không đùa được đâu, cảnh sát sẽ bắt đấy.”

Vinh Chính Phi cũng cười nhạt: “Anh có dẫn theo bạn à? Nghe nói các người đang nghe ngóng chuyện của Trần Bách Xuyên. Ông Vinh lâu rồi không nhận được tin tức gì của Trần Bách Xuyên, muốn mời hai người qua kia nói chuyện thôi.”

Huỳnh Thiên Hạo đáp: “Xin lỗi, chúng tôi đang vội, hôm khác sẽ tới thăm hỏi sau.”

Vinh Chính Phi nói: “Làm gì nóng vội thế, năm xưa ông Vinh có giao ước sinh tử với ông Trần, hứa sẽ chăm sóc con cháu của ông Trần, bây giờ không biết Trần Bách Xuyên đã gây ra họa gì, ông Vinh rất lo lắng, muốn mời hai vị này qua đó nói chuyện và dùng bữa cơm. Sau đó chúng tôi sẽ đích thân tiễn hai vị ra sân bay, tuyệt đối không cản trở.”

Long Tử Vy nghiêng răng, rõ ràng anh ta đang cản trở bọn họ. Huỳnh Thiên Hạo tiếp tục ứng phó. Long Tử Vy cúi đầu gửi tin nhắn xác nhận tình hình với Quách Tấn, anh ta nhanh chóng trả lời, nói đã hẹn Đồng Khê ở quảng trường Khải San, tầm năm phút nữa anh sẽ đến nơi.

Long Tử Vy hơi yên tâm, đúng lúc đó lại thấy ba người nữa xuống xe, như vậy tổng cộng là tám người bao vây xe bọn họ. Huỳnh Thiên Hạo và Long Tử Vy nhìn nhau, trong lòng có dự cảm không lành, xem ra hôm nay không đi được rồi.

Hồng Khải vẫn đang cố gắng: “Anh Vinh, nhà bạn tôi có việc gấp, lúc đầu còn định ở đây một tuần cơ, giờ phải vội về rồi, người nhà đang bệnh nặng. Bây giờ Trần Bách Xuyên đang ở thành phố W, chuyện của anh ta tôi biết cả, tôi sẽ kể chuyện cho lão gia nghe, cũng lâu rồi không gặp lão gia, hẹn lịch không bằng trùng ngày, tôi đi với mọi người.”

“Không được.” Vinh Chính Phi quát lên: “Cậu cũng biết tính tình của ông Vinh rồi, ông ấy muốn gặp ai phải gặp cho bằng được, cậu phá đám làm gì.”

Huỳnh Thiên Hạo nói nhỏ với Long Tử Vy: “Pháp sư đứng đầu giới hàng ma thành phố S.”

Long Tử Vy gật đầu, có thể đoán ra đó là nhà họ Vinh mà Hồng Khải từng nhắc đến. Trần Bách Xuyên nhất định đã đánh tiếng với nhà họ Vinh, nhờ ông ấy giúp đỡ. Thật chẳng biết hấn nắm được gì, mà những tiền bối trong giới đều hướng về hấn.

Long Tử Vy ngẫm nghĩ xem nên giải quyết thế nào, bây giờ bà biết chắc một điều là bọn họ đã trúng kế rồi. Trần Bách Xuyên cố tình lập ra mê trận ở thành phố W không phải muốn ngăn cản họ đến thành phố S, mà hấn muốn họ tưởng là hấn cản trở, nên khi nghe được vài tin đồn họ liền tức tốc đuổi đến đây. Sau đó hấn sẽ giữ họ lại, giam bớt vật cản ở thành phố W, mục tiêu của hấn vẫn là Hứa Tâm An.

Long Tử Vy nhắm mắt, nghĩ đến việc Tất Phương không còn ở tiệm cà phê thấy lo lắng. Bọn họ xác định Trần Bách Xuyên đã rời khỏi thành phố W nên Tất Phương mới yên tâm đi tìm tin tức của Giao Long. Đúng là bà quá sơ suất rồi.

Hồng Khải và Huỳnh Thiên Hạo vẫn đang nói lý với Vinh Chính Phi, Long Tử Vy gửi tin nhắn cho Đồng Khê: “Trần Bách Xuyên đang nhắm vào Tâm An, cô phải cẩn thận, hắn vẫn còn ở thành phố W.”

Đồng Khê đang lái xe, nghe thấy âm báo bèn quay sang nhìn màn hình điện thoại, đọc nội dung tin nhắn xong mỉm cười nói với Hứa Tâm An: “Bác cô đang nóng ruột quá kìa, giúp tôi trả lời đi, nói là biết rồi.”

“Được.” Hứa Tâm An lấy điện thoại của Đồng Khê giúp cô ta trả lời tin nhắn, đánh ba chữ “Biết rồi mà”, nghĩ một hồi lại viết thêm “Yên tâm nhé” rồi mới gửi đi.

Ông Hứa Đức An không hiểu đã xảy ra chuyện gì vì lúc này Hứa Tâm An mới kể được một nửa. Hứa Tâm An trả lời xong tin nhắn, đặt điện thoại vào chỗ cũ rồi tiếp tục kể những chuyện xảy ra gần đây cho cha mình nghe. Đồng Khê vừa nghe vừa cười, “Cô nói không ngừng, cô khát không, uống chút nước đi. Chú cũng uống nhé!” Cô ta đưa hai chai nước suối cho Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An vặn mở nắp đưa cho cha một chai, mình một chai. Hai cha con uống vài ngụm lại tiếp tục nói.

Long Tử Vy và Hồng Khải thì quyết tâm có bị đánh chết cũng không xuống xe. Vinh Chính Phi cũng không nóng vội, chỉ cần kéo dài thời gian khiến họ không lên được máy bay là xong, vì thế bọn họ không dùng bạo lực, chỉ nói chuyện phiếm với Hồng Khải mà thôi, khuyên Hồng Khải nên theo họ về nhà làm khách, còn năn nã sẽ khiến ông Vinh không vui.

Hồng Khải cũng không vừa: “Xe các anh đầy người rồi, chúng tôi lên nóc xe ngồi sao? Hay là anh Vinh lái xe dẫn đường, tôi theo sau. Thế nào? Để người của anh lái xe tôi? Vậy không được, đây là vợ của tôi, không ai được động vào cô ấy hết.”

Long Tử Vy không lên tiếng, tùy cơ ứng biến. Đến khi Vinh Chính Phi hết kiên nhẫn, mặt biến sắc định buông lời đe dọa thì đột nhiên có vài chiếc xe chạy đến, còn cả tiếng còi xe cảnh sát vang lên cách đó không xa.

Hồng Khải hét lớn: “Anh Vinh xem kìa, tôi đã nói trên đường cao tốc không thể làm thế này rồi, anh cản trở giao thông làm tắc đường nguy hiểm lắm, cảnh sát sẽ đến.”

Vinh Chính Phi chau mày, anh ta không lo lắng chuyện cảnh sát, họ chỉ kiểm tra giấy tờ xe mà thôi, nhưng đột nhiên ở đâu ra nhiều xe thế này thì không hay rồi.

Nháy mắt xe cảnh sát đã đến, Hồng Khải xoay người đẩy Huỳnh Thiên Hạo, chỉ về phía bên trái xe. Long Tử Vy quay người lại nhìn thấy tài xế chiếc xe bên ngoài vòng vây đang vẫy tay với họ, bèn mở cửa trái rồi cùng với Huỳnh Thiên Hạo chạy thật nhanh về phía chiếc xe đó. Người của Vinh Chính Phi định chạy sang ngăn cản thì người trong những chiếc xe vây quanh đột nhiên mở cửa ra định bước xuống, đúng lúc đó xe cảnh sát cũng dừng lại trước mặt họ.

Người của Vinh Chính Phi không dám làm bậy, đánh hội đồng trước mặt cảnh sát không phải cách hay. Hơn nữa, Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo đã chạy lên chiếc xe kia rồi, tài xế đã đạp ga cho xe chạy như bay về hướng sân bay.

Người lái xe lớn tiếng chào hỏi: “Tôi là bạn thân của Hồng Khải! Các vị cần tới sân bay sao? Máy giờ bay? Yên tâm, nhất định sẽ kịp giờ thôi!”

Hứa Tâm An đang nói chuyện nói với cha Hứa, chợt thấy mắt của cha Hứa không mở lên nổi thì cười nói: “Cha phải gấp gấp trở về chắc là mệt lắm, ngủ một giấc đi, lát nữa đến nhà rồi con gọi.”

Cha Hứa mơ màng mấp máy miêng, sau đó ngủ thiếp đi.

Hứa Tâm An quay người sang, cô thấy mắt mình cũng trĩu xuống, cảm giác như vậy hơi bất lịch sự bèn uống thêm vài ngụm nước để tỉnh táo, lúc này cô chợt phát hiện ra chiếc xe quẹo sang bên đường, liền lên tiếng: “Đồng Khê đi hướng kia mới đến quảng trường Khải San mà.”

Đồng Khê nhìn cô cười nói: “Tôi biết.”

Hứa Tâm An muốn hỏi Đồng Khê tại sao lại đi ngược hướng, song chưa kịp lên tiếng thì mắt đã díp lại, ngủ thiếp đi mất.

Đồng Khê vẫn bình tĩnh tiếp tục lái xe, điện thoại cô ta vang lên, là Hà Nghĩa gọi đến, Đồng Khê nghĩ một hồi mới ấn nút nhận cuộc gọi.

“Em đang ở đâu?” Hà Nghĩa hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

“Sư phụ bảo em quay về.”

“Ừm.”

“Thầy nói lập tức trở về.” Hà Nghĩa nhấn mạnh.

Đồng Khê trả lời: “Ừm”, rồi tắt máy.

Hà Nghĩa chau mày, quay sang nói với Cao Kiến Nghiêu đang ngồi kế bên: “Sư phụ.”

Cao Kiến Nghiêu nhắm mắt, tay nắm sa bàn, qua một lúc mới lên tiếng: “Gọi lần nữa, bảo nó nhất định phải trở về.”

Hà Nghĩa mở loa điện thoại rồi nhanh chóng gọi lần nữa, tuy nhiên chỉ nghe thấy câu nói đã được mặc định sẵn: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Cao Kiến Nghiêu cũng nghe thấy, ông ấy thất thần một lúc rồi thở dài: “Đã thế thì tùy nó vậy, mỗi người có cơ duyên của mình.”

Hà Nghĩa vội vàng nói: “Nó đã nói dối. Hai đứa đã quen biết từ trước khi Trần Bách Xuyên tới tìm sư phụ.”

“Không thể xem là nói dối vì ta chưa từng hỏi nó. Chỉ có thể nói là, nó giấu chuyện này thôi.”

“Vậy thì những lời Trần Bách Xuyên nói rất có thể do nó dạy. Nó biết sư phụ thích loại người nào. Cả hai liên thủ lừa người...”

Cao Kiến Nghiêu lắc đầu, ông ta mở mắt, bỏ tay khỏi sa bàn. “Đúng là tụi nó có giở chút thủ đoạn, có điều chuyện Trần Bách Xuyên muốn làm đúng là chuyện ta muốn làm, nếu ta còn trẻ, nếu là chủ tiệm Tim Cái Chết, ta cũng sẽ chọn lựa như thế.”

“Nhưng Đồng Khê nó...”

Cao Kiến Nghiêu ngắt lời Hà Nghĩa, “Nó có quyết định của riêng mình, có chuyện nó muốn làm. Chỉ dẫn của sa bàn đều phụ thuộc vào dự vọng trong lòng, lời chỉ dẫn sẽ thay đổi khi dự vọng của con người thay đổi. Bất tận không ngừng nghỉ. Con tưởng rằng nó còn là đứa trẻ chỉ biết nghe theo lời sư phụ sư huynh trước đây sao, thật ra nó đã có suy nghĩ của mình từ lâu rồi.”

Hà Nghĩa chau mày không lên tiếng.

Cao Kiến Nghiêu lại nói: “Dẫu bất tận, vẫn có giới hạn. Nên sa bàn chỉ có cho ta xem những chuyện ta có thể nghĩ ra, chỉ có ta mới xem được những vướng mắc trong lòng người khác. Đạo lý trên đời chính là thế. Muốn rất nhiều, nhưng không thể được như ý nguyện tất cả mọi chuyện. Hà Nghĩa, nếu ta có chuyện muốn làm nhưng không làm được, vậy thì sẽ giao lại cho con.”

“Sư phụ,” Hà Nghĩa nói: “Thầy có thể ngăn...”

“Ta không muốn ngăn cản.” Cao Kiến Nghiêu lại lần nữa ngắt lời anh ta. “Cũng không ngăn cản được. Ta muốn biết kết quả. Ta không thấy được kết quả giữa Trần Bách Xuyên và Hứa Tâm An, ta rất muốn biết.”

Hà Nghĩa mấp máy môi, nhưng lại không biết nói gì mới phải. Sư phụ từng nói, cuộc đời con người không có kết quả, bởi vì tất cả mọi người đều như nhau, đều sẽ chết, không một ai ngoại lệ. Nên cuộc đời không có kết quả, chỉ có quá trình. Giờ người lại nói muốn biết kết quả.

Cao Kiến Nghiêu không nói thêm nữa, ông ta nhìn chăm chăm vào sa bàn, nghĩ đến những lời Hứa Tâm An nói với mình, cô nói ông ta không hiểu, cái cảnh giới không còn tham vọng, biết vừa lòng thỏa mãn ấy, ông ta sống đến trăm tuổi vẫn không hiểu được. Cao Kiến Nghiêu thấy cô nói không đúng. Có điều ông ta càng ngẫm nghĩ câu nói đó, càng không dám khẳng định.

Lí tưởng và tham vọng, hài lòng và nhu nhược, khác biệt ở đâu?

Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo vừa xuống xe liền lao đến bàn làm thủ tục lên máy bay, nhìn đồng hồ, đã muộn một phút so với thời gian làm thủ tục rồi, e là không kịp nữa.

Điện thoại của Huỳnh Thiên Hạo vang lên, là Hồng Khải gọi đến. Huỳnh Thiên Hạo vừa chạy vừa nghe máy. Hồng Khải hét lớn: “Hai người đến chưa? Đến chưa? Đã quá thời gian rồi. Quầy số một ở khu Đông có bàn trực quản lý, tôi có người bạn ở đó, mặc áo khoác màu vàng, đeo kính, gọi anh ta là A Tường, anh ta giúp hai người kéo dài thời gian, nhanh, nhanh, nhanh!”

Huỳnh Thiên Hạo ngẩng đầu nhìn bảng chỉ dẫn, kéo Long Tử Vy chạy đến quầy số một ở khu Đông. Từ xa họ đã nhìn thấy người mặc áo khoác màu vàng, người đó vừa gọi điện thoại nhìn ngó xung quanh, vừa thấy Huỳnh Thiên Hạo và Long Tử Vy đang tất tả chạy đến, liền lớn tiếng gọi: “Thấy rồi thấy rồi.”

Hai bên vội gọi nhau kịch liệt, sau đó chạy đến trước bên quản lý, A Tường nói: “Chính là bọn họ, anh xem, tôi đã nói sẽ đến kịp mà, bây giờ đến rồi, đúng là chuyện lớn liên quan đến tính mạng, thông cảm nha.”

Người quản lý đó quen biết A Tường, nói với anh ta vài câu rồi giúp Huỳnh Thiên Hạo và Long Tử Vy làm thủ tục. Cuối cùng hai người cũng thở phào nhẹ nhõm, hết lời cảm ơn A Tường, đi qua cửa kiểm soát đợi máy bay cất cánh.

Hai người ngồi xuống, Huỳnh Thiên Hạo liền gọi điện cảm ơn Hồng Khải, sẵn tiện hỏi chuyện xe cộ bị chen ép thế nào rồi, Hồng Khải có gặp phiền phức gì không. Long Tử Vy gọi điện cho Đồng Khê, nhưng chỉ nghe âm báo là số điện thoại này hiện không liên lạc được.

Trong lòng Long Tử Vy bỗng chùng xuống, vội gọi cho Hứa Tâm An, đáp lại chỉ là âm báo tự động.

Long Tử Vy lại gọi điện cho Quách Tấn. Quách Tấn lập tức bắt máy, nói là anh ta đã hẹn với Đồng Khê sẽ gặp ở con đường này, song vẫn chưa thấy xe của cô ấy.

“Điện thoại của Đồng Khê và Hứa Tâm An đều không gọi được, e là đã xảy ra chuyện, cậu mau đi tìm kiếm xung quanh, nếu Trần Bách Xuyên muốn bắt họ, không thể không lưu lại dấu vết gì.”

Quách Tấn kinh ngạc, liền khởi động xe, đi về hướng sân bay.

Long Tử Vy cầm điện thoại, lòng lo lắng không thôi. Lúc này điện thoại bà ấy bỗng reo lên, cứ ngỡ là Đồng Khê, ai dè là Phù Lương.

“Chị còn nhớ tấm hình phác họa do Hứa Tâm An vẽ không? Căn phòng khi cô ấy bước vào cao ốc Kim Mộc ấy.”

“Nhớ.” Để đảm bảo không xảy ra sơ hở gì, Trần Bách Xuyên đã biến ra bối cảnh quen thuộc với mình nhất.

Phù Lương nói: “Tôi đã dò trên mạng, tìm ra ba tiểu khu có căn hộ thiết kế tương tự, nhưng cả chủ nhà và người thuê đều không khả nghi.”

“Ừm.” Chuyện đó Long Tử Vy biết.

“Tuy nhiên hôm nay tôi đột ngột nhớ ra phải điều tra hồ sơ giao dịch bất động sản. Ở khu C tòa nhà Vinh Quang có căn phòng tương tự như thế, nằm ở dãy 2 tầng 10 tòa nhà C, người chủ hiện giờ là Lý Côn, nhưng chủ trước là Đồng Khê.”

Trước mắt Long Tử Vy tối đi: “Cái gì?”

“Là nhà của Đồng Khê. Thời gian giao dịch của căn nhà này là ngày Hai mươi bảy tháng Một. Ngày Hai mươi sáu tháng Một, chị dẫn Tâm An đến văn phòng nói về vụ án, hôm đó Tâm An vẽ lại hình dáng căn phòng đó, cùng hôm = đó Đồng Khê nhanh chóng bán nó với một nửa giá thị trường. Còn nữa...” Phù Lương ngừng lại, “Những lá bùa Tâm An chụp lại trên tường của Cao Kiến Nghiêu, lúc đó Đồng Khê nói là để đảm bảo lúc thi triển pháp thuật không bị quấy nhiễu, chúng ta đều không để ý, nhưng sau khi tra được thông tin ngôi nhà kia, tôi không yên tâm, nên lại điều tra lần nữa. Thì ra những bùa chú phong ấn đó không phải là dạng bình thường, nó dùng để ngăn cản sự liên hệ giữa thần ma với linh vật. Cũng tức là, nó dùng để ngăn cản Tất Phương liên lạc với phiên lông vũ. Lúc đó Cao Kiến Nghiêu làm vậy với Tâm An, có lẽ là để thăm dò, kiểm tra xem những lá bùa đó có hiệu nghiệm không.”

Long Tử Vy thấy huyết thái dương giật giật liên hồi, bà cố gắng bình tĩnh lại: “Điện thoại của Đồng Khê và Tâm An đều không liên lạc được, cậu có thể theo dõi vị trí điện thoại của họ không?”

“Nếu tắt máy thì không thể theo dõi tín hiệu được nữa. Chương trình của tôi không làm được. Nhưng tôi có thể nhập số điện thoại của họ để chương trình tự chạy, một khi mở máy là có thể dò tìm ngay lập tức.”

“Được. Để chương trình chạy tự động đi. Tôi sẽ nghĩ cách khác.” Long Tử Vy thấy bất lực, vừa tức giận vừa hối hận. Bây giờ có thể sâu chuỗi toàn bộ sự việc rồi.

32. Chương 9-2

Là Đồng Khê phát hiện ra vào ảo cảnh kết giới của Trần Bách Xuyên sẽ đưa người xông vào nhà của hắn đến nơi khác, vì thế đưa ra kết luận có lẽ hắn muốn đánh lừa sự chú ý của mọi người. Và rồi họ điều tra ra Trần Bách Xuyên bay về thành phố S.

Cũng chính cô ta nói kể những lời đại sư huynh Hà Nghĩa nói qua điện thoại với Trần Bách Xuyên, vì thế họ mới suy đoán Trần Bách Xuyên đã từ bỏ Hứa Tâm An và đã thực hiện kế hoạch của hắn ở thành phố S. Vì thế Tất Phương đã đi tìm Giao Long, bà cũng đi, để Hứa Tâm An lại cho Đồng Khê.

Long Tử Vy che mắt lại, thấy mình quá ngốc. Tất cả đều là cạm bẫy. Đồng Khê dẫn họ đến gặp Cao Kiến Nghiêu, bởi Trần Bách Xuyên không thể đối phó với Hứa Tâm An, không lấy được hồn của Tâm An, nên cô ta phải để Cao Kiến Nghiêu kiểm tra xem rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì. Cao Kiến Nghiêu có thể chỉ điểm Trần Bách Xuyên về kết giới liên hoàn, dĩ nhiên cũng biết kế hoạch của hắn. Bây giờ e là ông ta còn chỉ cho Trần Bách Xuyên cả cách đối phó với Hứa Tâm An và Tất Phương.

Đúng rồi, nhất định là thế. Nên họ mới cố tình hỏi Tất Phương đã cho Hứa Tâm An bùa mệnh gì, bọn họ muốn biết tại sao lại không đoạt linh hồn thành công.

Huỳnh Thiên Hạo vừa gọi điện xong, phát hiện Long Tử Vy không ổn. Long Tử Vy kể hết mọi chuyện cho Huỳnh Thiên Hạo nghe, anh ta cũng hoảng hốt. Cao Kiến Nghiêu là nhân vật đặc biệt quyền uy trong giới hàng ma, Đồng Khê lại là chiến hữu lâu năm cùng họ vào sinh ra tử, tại sao hai người đó đều đứng về phía loại pháp sư hàng ma tà ác như Trần Bách Xuyên chứ.

“Nếu Tâm An xảy ra chuyện gì, tôi nhất định không thể tha thứ cho bản thân.” Mắt Long Tử Vy đỏ hoe.

“Chị bình tĩnh đi, chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách ứng phó.”

Long Tử Vy gật đầu, bà biết mình nhất định phải bình tĩnh.

Huỳnh Thiên Hạo bắt đầu liên hệ với bạn bè nhờ giúp đỡ, Long Tử Vy nhìn vào điện thoại, ngẫm nghĩ một hồi bèn gọi cho Hà Nghĩa. Số điện thoại này do Đồng Khê đưa cho bà khi vào ngõ Lục Ấm, bà cần phải nói chuyện rõ ràng với Hà Nghĩa mới được.

Hà Nghĩa nhanh chóng bắt máy. “Cô Long.” Giọng anh ta vô cùng lịch sự.

Long Tử Vy nói thẳng: “Các người cũng hội cùng thuyền với Trần Bách Xuyên đúng không? Các người không phải không biết chuyện, sự môn các người là đồng bọn của hắn phải không?”

Hà Nghĩa im lặng rất lâu mới đáp: “Chuyện này nói ra rất dài, nhất thời tôi không biết giải thích sao.”

Long Tử Vy cười lạnh: “Không cần giải thích. Anh nói vậy là tôi hiểu rồi.”

“Không, cô Long, cô không hiểu. Sự phụ tôi...” Hà Nghĩa dừng lại một lúc lâu, không biết nói sao mới phải, cuối cùng chỉ thốt được một câu: “Chúng tôi không có ác ý.”

“Vậy sao?” Long Tử Vy hỏi: “Vậy Đồng Khê ở đâu? Cô ta đã đưa Tâm An đi rồi.”

Đầu bên kia lại im lặng hồi lâu, cuối cùng đáp: “Cô Long, chúng tôi thật sự không hề biết chuyện này. Không phải sư phụ bảo Đồng Khê làm thế, chúng tôi cũng vừa mới tra ra, Đồng Khê đã quen Trần Bách Xuyên từ trước khi hắn tới tìm sư phụ.

“Cô ta đang ở đâu?”

“Trước đó tôi có gọi điện cho nó, sư phụ bảo nó lập tức trở về, nó đồng ý, sau đó cúp máy rồi khóa máy.”

“Tôi không tin anh.”

“Tuy là sư phụ có chỉ cho Trần Bách Xuyên về kết giới liên hoàn, nhưng ông không hề tham gia chuyện này.”

“Vậy sao? Người cùng Trần Bách Xuyên bày bố kết giới ở ngôi nhà ma không phải là anh sao?”

Hà Nghĩa đột nhiên đỏ mặt, anh ta biện bạch: “Kết giới liên hoàn rất phức tạp, nói không rất khó hiểu, sư phụ chỉ bảo tôi đến giúp hắn xem thử. Có điều cụ thể hắn làm gì, tôi không tham gia.”

“Đúng là chính nghĩa thiện lương thật.” Long Tử Vy cười lạnh: “Rõ ràng biết hung thủ muốn giết người, lại mài dao sắc bén đưa cho hung thủ, sau đó nói chuyện này không liên quan đến mình, mình không trực tiếp tham gia. Đúng là nực cười.”

Hà Nghĩa không phản bác nổi, cũng không biết phản bác thế nào. Anh ta chỉ có thể nói: “Cô Long, những gì tôi nói đều là sự thật. Hôm nay lúc sư phụ sờ vào sa bàn thấy Đồng Khê gặp phải lửa của thần ma, ông lo lắng đó là do Tất Phương gây ra, nên bảo tôi gọi nó về gấp, nhưng nó tắt máy.”

Long Tử Vy lo lắng: “Nếu cô ta không làm hại Tâm An, Tất Phương cũng không làm hại cô ta.” Cao Kiến Nghiêu nhìn thấy cảnh tượng như thế, có phải Hứa Tâm An sẽ gặp nạn không?

“Đồng Khê bắt cô Hứa ở đâu thế? Xin cô nói rõ mọi chuyện, tôi sẽ cho người qua giúp đỡ.”

Loa phát thanh ở sân bay thông báo mấy người Long Tử Vy sắp lên sân bay. Long Tử Vy kể tóm tắt việc Đồng Khê đưa Hứa Tâm An đến sân bay đón người, tình hình mất tích rồi chuyện căn nhà. Sau đó nói thêm: “Cô ta nói anh gọi điện cho Trần Bách Xuyên” rồi kể lại nội dung của cú điện thoại đó.

Hà Nghĩa thở dài: “Đó không phải là sự thật. Tôi và Trần Bách Xuyên không hề liên lạc.”

Long Tử Vy theo Huỳnh Thiên Hạo lên máy bay, nói: “Tôi không biết đâu mới là sự thật, tôi chỉ biết các người đã giúp Trần Bách Xuyên. Nếu người thân của tôi gặp bất trắc, tôi xin thề, từ giờ đến lúc chết cũng sẽ quay về báo thù.”

Hà Nghĩa trầm mặc hai giây, nói: “Tôi nhất định tận lực giúp đỡ. Cứ thế đã, tôi sẽ đi sắp xếp, có tin tức gì sẽ lập tức thông báo.”

Hà Nghĩa tắt máy, nhanh chân đến trước cửa phòng Cao Kiến Nghiêu, gõ cửa: “Sư phụ, là con.”

Nghe Cao Kiến Nghiêu nói “Vào đi”, Hà Nghĩa liền bước vào.

Trong phòng chỉ có mỗi Cao Kiến Nghiêu đang ngồi xếp bằng. Hà Nghĩa bước vào cung kính hành lễ rồi báo: “Sư phụ, Đồng Khê đã bắt Hứa Tâm an.”

Cao Kiến Nghiêu không hề ngạc nhiên, ông ta khẽ chau mày, chỉ dẫn của sa bàn bắt đầu thành hiện thực rồi.

“Sư phụ, con quyết định giúp đám người bên Hứa Tâm An.”

Cao Kiến Nghiêu ngược mắt nhìn Hà Nghĩa, hỏi: “Tại sao?”

“Vì con là pháp sư hàng ma.” Hà Nghĩa thấy mình làm vậy chẳng khác gì đang chống đối lại sư phụ, anh ta hơi căng thẳng, nhưng vẫn trầm giọng nói: “Sư phụ từng dạy con, ma, là khí tà ác, là tâm của tà ác, là tính của tà ác. Dã tâm của Trần Bách Xuyên quá lớn, với cách nghĩ hy sinh vài người yếu đuối vô dụng để đạt được pháp khí lợi hại nhất thế gian đối phó với yêu ma quỷ quái, con không tán đồng. Con thấy suy nghĩ đó chẳng khác gì ma.”

Cao Kiến Nghiêu bình tĩnh nói: “Con có suy nghĩ thế thật sao?”

“Vâng.” Hà Nghĩa cung kính cúi đầu.

“Mặc cho ta cũng tán đồng với suy nghĩ đó, mặc cho ta cũng nghĩ rằng muốn đạt được thành tựu phải có hy sinh?”

Lòng bàn tay của Hà Nghĩa đỏ mẫm vì căng thẳng, song vẫn nói: “Vâng, con không đồng ý, cũng không nghĩ như thế. Những người được cho là hy sinh đó cũng không tình nguyện, đây là mưu sát.”

Cao Kiến Nghiêu gật đầu: “Suy nghĩ này của con có vài phần giống với Hứa Tâm An. Cô ta nói nhìn trộm hồi ức khi chưa được cô ta cho phép là không đúng. Nhưng con có biết nhờ vào pháp khí sa bàn này ta đã nhìn được bao nhiêu may rủi, cứu được biết bao người. Những người bị nhìn trộm đó cũng chẳng biết chuyện.”

Hà Nghĩa nghẹn lời.

Cao Kiến Nghiêu hỏi: “Con nói xem, việc đó là đúng hay sai?”

Hà Nghĩa không biết phản bác thế nào: “Nhìn trộm thiên cơ và sinh mạng con người không thể đánh đồng với nhau. Hơn nữa, hy sinh người khác để hoàn thành tâm nguyện của bản thân mà không có chút xấu hổ hay có kiểm điểm nào, vậy thì phải hy sinh bao nhiêu, đạt được bao nhiêu thành tựu, lúc nào mới dừng lại? Dã tâm càng lớn, tham vọng sẽ vô tận.” Anh ta dừng lại, cảm thán như thể mình đang mắng sư phụ, vì vậy bèn đổi sang cách nói uyển chuyển khác: “Sư phụ, con biết mục tiêu của người không phải là vinh quang cho bản thân mình, thầy nghĩ đến cả giới hàng ma, thầy muốn được nhìn thấy Nền Hồn, nhưng dao luôn có hai lưỡi, trước đây thầy từng dạy chúng con, pháp thuật có thể hàng ma, cũng có thể làm chuyện xấu.”

“Đúng vậy, nên phải xem pháp thuật, pháp khí đó ở trong tay ai.”

“Nằm trong tay Trần Bách Xuyên sẽ không có vấn đề gì sao?”

“Hắn là tia hy vọng duy nhất. Chuyện đó chỉ có chủ tiệm Tìm Cái Chết, người thừa kế sứ mạng mới làm được, hắn là người duy nhất có chí hướng. Những người khác không thể làm nên việc lớn.”

“Bọn họ đều bị giết hại, đương nhiên không làm được rồi.” Hà Nghĩa nói.

Cao Kiến Nghiêu lắc đầu: “Bọn họ chỉ là người bình thường có cường hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết, chẳng làm được gì. Bây giờ, bọn họ đã có thể chứng tỏ được giá trị của bản thân.”

Hà Nghĩa trầm lắng đầu, anh ta hoàn toàn không đồng ý. “Vậy còn Hứa Tâm An, cô ấy đã thoát được một kiếp, cô ấy không giống những người kia.”

“Cô ta có cơ duyên của mình, nhờ vào lòng vũ của Tất Phương và đám Long Tử Vy.” Cao Kiến Nghiêu lại nhớ đến lời chỉ dẫn của sa bàn: “Đúng là khác biệt, nên ta mới nói những chuyện kia với cô ta. Còn việc giữa cô ta và Trần Bách Xuyên, phải dựa vào chính bản thân họ thôi.”

Hà Nghĩa nói: “Con không thể bàng quan không làm gì.”

Cao Kiến Nghiêu mỉm cười: “Vậy đến giúp họ đi.”

Hà Nghĩa kinh ngạc: “Sư phụ.” Ông không phản đối, không trách mắng anh ta sao?

“Ta gần bảy mươi mới thu nhận đồ đệ, con là người đầu tiên. Ta cứ ngỡ rằng cả đời sẽ không nhận đồ đệ nữa, nhưng lúc đó cơ duyên lại đến. Hà Nghĩa, con làm chuyện gì cũng tốt, có điều thành tựu chỉ đến đây thôi, con biết lý do tại sao không? Bởi vì con quá rụt rè, trước giờ không dám cãi lại cách nghĩ của ta. Ta từng suy nghĩ tại sao sa bàn lại chỉ dẫn ta nhận con làm đồ đệ, tại sao con lại quan trọng như thế? Con không thể trở thành pháp sư hàng ma giỏi nhất, cũng không thể kế thừa sa bàn của ta được. Nhưng bây giờ, con dám nói cho ta biết con muốn làm gì, con không tán đồng ý kiến của ta. Ta thấy rất tốt.

Hà Nghĩa ngậm ngýt lắng nghe.

“Sư phụ của ta không quan tâm đến những quy định của tiệm Tìm Cái Chết. Tiệm đóng cửa rồi, chẳng hề gì, ông ấy cũng không chán nản, vẫn hàng ma diệt yêu, Pháp khí của tiệm Tìm Cái Chết nhất định phải truyền lại cho người thừa kế, nhưng ông ấy vẫn mặc kệ mà đưa cho người ta. Ta vận dụng rất tốt, ta diệt được rất nhiều yêu ma, cũng cứu được rất nhiều người, tất cả những chuyện đó đều do sư phụ không câu nệ

đến thứ gọi là quy định. Ta cũng không muốn bị trói buộc, sự phụ ta đến lúc chết vẫn không nhìn được Nền Hồn, đó là hối tiếc cả đời ông ấy. Bây giờ ta cũng từng tuổi này, ngày tháng chẳng còn còn bao nhiêu...”

“Sự phụ...”

Cao Kiến Nghiêu khoát tay tiếp tục nói: “Ta cũng phải nghĩ đến chuyện tìm người thừa kế pháp khí và sự nghiệp, chỉ là trong đám đệ tử của ta không có ai là người thích hợp. Đúng lúc ấy, Trần Bách Xuyên xuất hiện. Một chủ tiệm Tìm Cái Chết có pháp lực cao cường, có suy nghĩ táo bạo không bị trói buộc bởi lễ thường, ta nghĩ ta đã nhìn thấy hy vọng của mình. Những chuyện khác con cũng biết rồi, ta tán đồng với ý kiến của hần, mặc cho chuyện này chưa chắc là đúng, song đó là chuyện ta muốn làm. Bây giờ con nói với ta không đồng ý với cách nghĩ ấy, con có việc mình muốn làm, như vậy rất tốt. Hà Nghĩa, con cứ mạnh dạn thực hiện, giống như Đồng Khê vậy. Mỗi người đều có chuyện mình muốn làm, sau đó phải tự mình gánh lấy trách nhiệm và hậu quả mình gây ra.”

“Nhưng sự phụ đã biết chuyện đó không đúng, tại sao lại không ngăn cản...” Hà Nghĩa nói đến đây chợt dừng lại, sự phụ có thể cản được ai chứ? Ngăn cản Trần Bách Xuyên hay Đồng Khê? Tuy nhiên, sự phụ đâu biết hai người đã làm gì. Một khi chuyện đã bắt đầu thì không còn nằm trong khả năng ngăn cản của sự phụ nữa. Anh ta hỏi tại sao sự phụ không ngăn cản, thật sự quá nực cười.

Cao Kiến Nghiêu nhìn đại đệ tử của mình, thấy anh ta không lên tiếng thì nói: “Đi đi”.

Hà Nghĩa không chần chừ nữa, cúi mình chào sự phụ rồi ra ngoài. Nếu sự phụ đã nói rõ ràng như thế thì anh ta còn lo gì nữa.

Hà Nghĩa phân phó đệ tử tìm tất cả những người hay hợp tác và qua lại với Đồng Khê, hỏi xem thường ngày Đồng Khê hay đến đâu, thích những nơi thế nào, thuê nhà ở đâu, có bạn bè nào ngoài giới, ngoài số điện thoại cô ta hay dùng thì còn số hay cách thức liên lạc nào không. Các đệ tử nhanh chóng triển khai công việc.

Hà Nghĩa đích thân đến phòng của Đồng Khê, kiểm tra vật dụng hằng ngày của cô ta, mong là có thể tìm ra manh mối có ích nào đó.

Máy bay của Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo sắp cất cánh, họ đành tắt điện thoại.

Phương Thư Lượng nhận được tin vội vàng mua vé tàu cao tốc, đem theo đồng tài liệu anh ta tìm được chuẩn bị quay về thành phố W.

Quách Tấn men theo con đường đến sân bay, nhưng không tìm được dấu vết nào của Đồng Khê.

Tần Hương Vũ đi tuần tra một vòng quanh tiệm nền Quang Minh và nhà của Hứa Tâm An, song không phát hiện được chuyện gì khác thường.

Phù Lương lên mạng điều tra tất cả những vật dụng Đồng Khê từng đăng kí như số điện thoại, nhà cửa... nhưng chưa tìm ra manh mối nào, chương trình vẫn tự động chạy tìm kiếm hiệu điện thoại, tuy nhiên, hai số điện thoại đều tắt máy.

Đồng Khê lái xe, cực kỳ ung dung đánh xe vào bãi đỗ xe tại một tòa biệt thự, dùng điều khiển đóng cửa garage, rồi tắt máy.

Hứa Tâm An vẫn hôn mê bất tỉnh trên ghế lái phụ, ông Hứa Đức An thì nằm ngủ mê một phía sau.

Một người đàn ông cao gầy bước vào garage rồi mở cửa xe, quả nhiên là Trần Bách Xuyên.

Đồng Khê nhìn hần ta mỉm cười, bước khỏi xe, thân mật ôm lấy eo hần ta: “Mọi chuyện đều thuận lợi. Căn nhà đó đã dọn dẹp gọn gàng, không để lại chút manh mối gì. Điện thoại cũng tắt máy, tháo sim và pin. Bọn họ không tìm thấy chúng ta đâu.”

Trần Bách Xuyên hôn lên trán cô ta: “Đám Long Tử Vy đã lên máy bay. Bên đó không cản được.”

Đồng Khê nhướn mày: “Thế thì đã sao? Bọn họ không biết chúng ta ở đâu đâu. Cho dù có đuổi tới kịp thì cũng không phải đối thủ của chúng ta.”

“Tắt Phương đâu?”

“Anh ta chưa về, cũng không có điện thoại. Em đã hỏi Hứa Tâm An rồi. Những người khác chắc chắn không liên lạc được với anh ta, muốn xin thần trợ giúp không dễ thế đâu.” Đồng Khê từ từ xoay người lại, lấy từ trong xe ra một chiếc hộp gỗ khắc phù ấn, ngoài lớp chu sa trên phù ấn, trong chiếc hộp ấy chẳng khác gì vật dụng bình thường. Cô tự mở hộp ra, cho Trần Bách Xuyên xem.

Một phiến lông vũ sắc nâu đỏ nằm yên trong đó.

Trần Bách Xuyên mỉm cười: “Tốt lắm.” Hắn đóng hộp lại, lấy hai tấm bùa trong túi áo ra, bấm tay niệm chú, lá bùa đan chéo nhau bám trên chiếc hộp thành một phong ấn. “Phong ấn hai lớp chắc không vấn đề gì rồi.”

Đồng Khê đưa chiếc hộp cho hắn: “Chúng ta đưa người vào trong trước. Thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng.”

Tất Phương không tìm thấy dấu vết gì của Giao Long ở núi Bạch Kim, không nhận ra chút linh lực của Giao Long sót lại, cũng không có phong ấn khi anh ta ngủ đây. Tất Phương hỏi hết yêu quái trong núi, cũng không ai biết Giao Long đã đi đâu, chỉ nói là dường như ba trăm năm trước từng xuất hiện, sau đó đi về hướng Đông, rồi không còn tin tức.

Thế là Tất Phương bay về hướng Đông, tìm khắp ba ngọn núi ở hướng Đông, cũng không phát hiện được gì. Thế là anh ta bắt đại một Sơn Tiêu tinh hỏi chuyện.

(*) Một yêu quái giống đười ươi, tình hung dữ, thường sống trong núi sâu

“Trông người có vẻ rất quen.” Tất Phương nói.

Sơn Tiêu tinh gật đầu trong nước mắt. Quen là phải. Hôm qua anh ta vừa bắt nó trong núi Bạch Kim để hỏi chuyện đó thôi.

“Ta hỏi người, người từng thấy Giao Long không?” Tất Phương hỏi.

Sơn Tiêu tinh lại lần nữa gật đầu trong nước mắt. Gặp rồi, không phải đã bẩm báo cho ngài rồi sao, đại thần ngài bị mất trí nhớ sao?

Sơn Tiêu tinh lại trả lời thêm lần nữa. Nó nhớ là đã gặp Giao Long đi một mình ở núi Bạch Kim. Các loài yêu quái sợ Giao Long, nên nhìn thấy đều tránh rất xa. Nó cũng không biết Giao Long đang làm gì. Giao Long ở đó hơn một tháng, sau đó liền đi về hướng Đông. Ngài ấy đi rồi mọi người mới dám ra ngoài hoạt động, nên không ai hỏi thăm được ngài ấy đi đâu.

Hướng Đông? Chỗ này chẳng phải là hướng Đông sao. Phạm vi hướng Đông lớn như vậy, ở đây cũng là hướng Đông, bảo anh ta tìm kiểu gì đây? Tất Phương nổi giận mắng cho Sơn Tiêu tinh một trận, nói nó vừa xấu vừa lười, thật vô dụng. Sơn Tiêu tinh khóc lóc chạy đi, chưa được bao xa đã bị Tất Phương gọi lại.

“Không được chạy! Ta nhớ ra rồi, thì ra người ở núi Bạch Kim, ta từng gặp người rồi.”

Sơn Tiêu tinh không dám chạy, càng khóc lớn tiếng hơn, sao đột nhiên đại thần ngài lại khôi phục trí nhớ vậy?

“Người chạy từ núi Bạch Kim sang đây để trốn ai vậy?”

Sơn Tiêu tinh khóc nức lên nức xuống, không trả lời câu này được không?

“Qua kia đứng phạt!” Tất Phương mặc kệ đáp án thế nào, lập tức ban bố hình phạt.

Sơn Tiêu tinh không dám không đứng, vừa đứng vừa khóc. Mọi người sợ Tất Phương còn hơn sợ Giao Long. Giao Long đến đây mọi người còn dám trốn, Tất Phương đến thì ngay cả trốn cũng không dám. Ai dám trốn thì kết quả sẽ là thế này.

Tất Phương hỏi hết tất cả yêu quái trong núi, không ai biết Giao Long đã đi đâu, anh ta đến đây tốn công sức rồi sao? Hừ, lãng phí thời gian của anh ta, anh ta còn phải chạy về đón Tết với Hứa Tâm An nữa. Hứa Tâm An đã hứa sẽ làm những món anh ta thích rồi kia. Thôi bỏ đi, tìm nốt hai ngọn núi, nếu không có tin tức đành tạm quay về.

Tất Phương đang định hóa thân bay đi, đột nhiên dừng lại.

Linh lực của phiến lông vũ... Anh ta không cảm nhận được nữa.

Tâm Tất Phương bỗng trầm xuống. Hứa Tâm An, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì?

Trên máy bay, sắc mặt của Long Tử Vy tối sầm lại. Sốt ruột nhìn vào đồng hồ, Huỳnh Thiên Hạo ngồi bên cạnh bà cũng không dám tin: “Sao có thể là Đồng Khê chứ, chúng ta đã quen biết nhiều năm, cô ta là một pháp sư hàng ma rất tốt.”

“Cũng là pháp sư hàng ma có dã tâm.” Long Tử Vy thở dài, “Đều là lỗi tại tôi, tôi phải nghĩ đến chứ. Kết giới ảo cảnh, kết giới không gian, chuyển đổi qua lại, dịch chuyển không gian ở nơi xa, một mình Trần Bách Xuyên làm sao thực hiện được. Tôi nên nghi ngờ tất cả những người có sở trường bày bố kết giới mới phải. Nhưng tôi lại không hề nghi ngờ Đồng Khê, còn nhờ cô ta giúp.”

“Không thể trách chị. Chúng ta là bạn bè lâu năm, biểu hiện của cô ta rất chân thành. Còn tra ra được sự phụ mình đã từng gặp Trần Bách Xuyên vân vân... Cô ra cứ nói cho chị biết một chút chân tướng, lại che giấu một chút, nên chị mới tin cô ta như vậy.” Huỳnh Thiên Hạo ngẫm nghĩ: “Tôi nhớ ra rồi, hồi đó chị giới thiệu Đồng Khê với chúng tôi, có kể rằng Đồng Khê đi ngang qua và giúp chị đúng lúc chị đang gặp nguy hiểm khi làm nhiệm vụ. Hình như là chuyện bốn năm trước nhỉ.”

“Đúng.” Cô ta cũng được xem là có ơn cứu mạng, nên bà vẫn luôn tin tưởng Đồng Khê.

“Có khi nào bởi vì chị là người của tiệm Tìm Cái Chết nên cô ta mới cố ý bày kế tiếp cận chị?”

Long Tử Vy kinh ngạc.

“Chẳng phải Trần Bách Xuyên cũng rời khỏi thành phố S đến nơi khác phát triển từ bốn năm trước rồi sao? Nếu hẳn xác định rõ mục tiêu và kế hoạch mới đóng cửa tiệm rồi rời khỏi thành phố D, thì tốn thêm mấy năm để sắp xếp tìm tài nguyên cũng hợp lý. Chị nghĩ thử xem, chuyện lớn như thế, nếu hẳn tìm chủ Tiệm Cái Chết khác, phải quan sát họ để tìm kiếm đối sách, rình rập đợi thời cơ ra tay, những việc này đều cần thời gian. Còn nhiều chuyện khác chúng ta không biết nữa, ví dụ hẳn thu thập cường hồn để làm gì, lẽ nào hẳn muốn tìm trận pháp. Đúng rồi, trong ảo cảnh có xà yêu, hẳn đã kiếm được đồng bọn. Những chuyện này đều cần thời gian để kiểm chứng. Nếu Đồng Khê đã quen biết hẳn từ bốn, năm năm trước, rất có thể cô ta tiếp cận chị với mục đích đó, muốn thăm dò tiệm Tìm Cái Chết từ chị, sau đó mới phát hiện chị không phải là người thừa kế sứ mạng, năng lực linh hồn của chị không đủ mạnh.”

Long Tử Vy im lặng, trong lòng buồn bã vì khả năng này rất có thể xảy ra.

“Đúng. Tôi từng hỏi cô ta, cô ta bảo không cần giúp. Tôi cứ tưởng là cô ta có nhiều bạn bè đồng môn, không cần người ngoài như chúng ta giúp đỡ. Tính ra thì, cô ta thường giúp chúng ta nhiều hơn.”

“Đúng vậy, nên Đồng Khê thân với chúng ta, còn chúng lại không hề biết gì về cô ta, chỉ tự cho là mình hiểu mà thôi.”

“Tôi đúng là quá ngốc.” Long Tử Vy tự trách mình. “Chính tay tôi giao cho Tâm An cho Đồng Khê, tôi làm sao ăn nói với em gái mình đây.”

“Đừng nghĩ như thế.” Huỳnh Thiên Hạo nói, “Không ai lại nghi ngờ bạn bè của mình. Bây giờ không phải lúc tự trách bản thân.”

Long Tử Vy gật đầu. “Tôi biết, tôi biết. Bây giờ không phải lúc, tôi phải thật bình tĩnh. Nhưng tôi lại không nghĩ ra được cách nào hết. Bây giờ tôi chỉ mong Tất Phương đột nhiên trở về, mong là họ sẽ quên đi sợi dây chuyện lông vũ trên người Tâm An...” Tuy nhiên bà ta cũng tự hiểu không thể có chuyện như vậy, bọn họ đã cố tình kiểm tra bùa phong ấn dùng để đối phó Tất Phương và phiến lông vũ. Long Tử Vy buồn bã gục mặt vào lòng bàn tay, “Chẳng trách cô ta cứ hỏi Tâm An làm sao thoát được ảo cảnh.”

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên đưa Hứa Tâm An vào một căn phòng trên lầu, trên giường có dán một lá bùa, dùng công tay khóa chặt tay chân, dùng dây trói yếu trói chặt cổ trên giường. Sau đó mới đi xuống đưa cha Hứa lên, đẩy ông vào một căn phòng khác.

“Em kiểm tra rồi, năng lực linh hồn của ông ta không mạnh, chỉ là người bình thường. Hứa Tâm An cũng nói cha cô ấy không biết pháp thuật.” Đồng Khê nhìn về phía ông Hứa Đức An đang ngủ mê.

“Vậy thì tốt. Trước khi chưa đoạt được hồn của Hứa Tâm An, ông ta vẫn còn có ích với chúng ta. Nếu xảy ra chuyện gì, ông ta chính là lá bài tẩy của chúng ta.”

“Ừm, tình cảm hai cha con rất tốt. Có cha của cô ấy trong tay, Hứa Tâm An không dám chống đối.”

Hai người rời khỏi căn phòng, kiểm tra cửa nẻo đã khóa cẩn thận chưa rồi đi về phía căn phòng của Hứa Tâm An.

“Chỗ sư phụ không về được rồi đúng không?” Trần Bách Xuyên hỏi.

“Ừm.” Đồng Khê gật đầu. Sư phụ nhất định phát hiện ra chuyện rồi, nên lúc ấy mới gọi điện bảo cô ta trở về. Cô ta đã lừa sư phụ, vờ như không quen biết Trần Bách Xuyên, vờ như chưa hề nhúng tay vào chuyện này. Thật ra ngay từ đầu, mọi người đều được cô ta và Trần Bách Xuyên bàn bạc thống nhất, họ cùng nhau thực hiện tất cả. Cô ta tin rằng nếu trên đời có người thắng được sư phụ, có thể ngồi vững trên chiếc ghế đệ nhất trong giới hàng ma, lãnh đạo mọi người giết hết mọi yêu mà trên đời, người đó nhất định là Trần Bách Xuyên.

Trần Bách Xuyên ôm lấy vai cô ta: “Chúng ta sẽ thành công thôi.”

Chính lúc họ đang nói chuyện, một con chuột béo leo ta khỏi hộp dụng cụ trong xe của Đồng Khê, cẩn thận chui qua khe hở của hầm giữ xe, nghe ngóng tình hình xung quanh, sau đó chạy vào nhà.

33. Chương 10

Type: MarisMiu

Lúc tỉnh lại, Hứa Tâm An thấy hơi choáng váng, đầu nặng trĩu như đựng đầy nước. Cô cố gắng chớp mắt, lắc đầu để mình có thể tỉnh táo hơn, nhưng phát hiện có ai đó đã khóa chặt tay chân mình. Cô giật nảy mình, ngoái đầu nhìn sang cổ tay, lúc này nghe thấy bên cạnh có người lên tiếng: “Cô ta tỉnh rồi.”

Âm thanh rất quen thuộc. Hứa Tâm An lập tức quay lại, thấy một dáng người mơ hồ tiến lại chỗ mình. Mắt kính bị rơi mất, mọi vật xung quanh đều rất mơ hồ, song dựa vào âm thanh và dáng người này, cô đoán chắc là Trần Bách Xuyên.

“Trần Bách Xuyên?”

Người đó không trả lời, đi đến bên giường, cúi đầu nhìn cô.

Dù Hứa Tâm An bị cận thị nặng, nhìn không rõ ràng, nhưng bây giờ tự nhiên lại nhìn rõ hơn. Cô khẳng định hẳn chính là Trần Bách Xuyên. Đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại rơi vào tay hắn? Còn Đồng Khê đâu rồi, cha cô đâu rồi?

Cô vừa định mở miệng hỏi thì lại có người đến. Hứa Tâm An nheo mắt cố gắng nhìn, vẫn không nhìn rõ được tướng mạo, tuy nhiên rất giống Đồng Khê.

“Chị Đồng Khê?”

“Là tôi.” Đồng Khê kéo chiếc ghế ngồi cạnh bên giường.

Động tác của cô ta vô cùng tự nhiên, Hứa Tâm An ngơ ngẩn một lúc, rất lâu sau mới chợt tỉnh ra, ngạc nhiên nói: “Chị là đồng bọn của hắn?”

Trần Bách Xuyên dựa vào thành ghế, hai tay đặt trên vai của Đồng Khê, trông rất thân mật.

Hứa Tâm An nheo mắt nhưng chỉ nhìn thấy mờ mờ, tỏ ra ân ái lại không để người ta nhìn thấy thật đáng lên án. Cô nói: “Kính của tôi đâu? Người cận tám trăm độ như tôi không đeo kính chẳng khác gì người mù, các người trả kính lại cho tôi, như vậy các người bày đủ tư thế thân mật mới có hiệu quả kích thích tôi chứ.”

Trần Bách Xuyên lạnh lùng nói: “Cô không hỏi cha mình đâu à?”

“Còn nhiều câu hỏi lắm, lần lượt hỏi từng câu một, anh đừng nóng vội.”

Sắc mặt Trần Bách Xuyên tái đi, rốt cuộc là ai nóng vội chứ, người bị trói trên giường có phải là hắn đâu.

“Thế thì cha tôi đâu?”

“Ở một căn phòng khác. Ông ta không sao.” Đồng Khê đáp.

“Ừm.” Hứa Tâm An nhìn đôi tay của mình, thử kéo ra thì còng tay chạm vào thành giường vang lên tiếng leng keng rất lớn: “Hai người định đoạt hồn của tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Ừm.” Hứa Tâm An tỏ vẻ mình đã hiểu, “Có thể đưa kính cho tôi được chưa?”

“...”

Hứa Tâm An tiếp tục nói: “Còn nữa, cho tôi đi vệ sinh trước được không?”

“...”

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên nhìn nhau. Đồng Khê mỉm cười: “Tâm An, cô bình tĩnh thật.”

“Vậy tôi khóc lóc cầu xin hai người sẽ chịu thả tôi sao?”

“...”

“Nên tôi chọn cách bình tĩnh đối mặt.”

“...” Sắc mặt của Trần Bách Xuyên bắt đầu khó coi. Lần trước gặp cô ta, cô ta đâu có nhiều chuyện như vậy.

“Hai người định làm gì tiếp? Tôi được quyền đàm phán không?”

“Không được.” Trần Bách Xuyên bực bội.

“Thoải mái chút đi nào, đừng tuyệt tình thế chứ, giết tôi rồi cũng phải đền mạng thôi, Tất Phương sẽ không tha cho hai người đâu. À còn bác tôi nữa, bọn họ nhất định sẽ tìm hai người tính sổ, không cần nghĩ cũng biết hậu quả nghiêm trọng cỡ nào rồi, nên chúng ta bàn bạc lại đi. Hay là thế này, nói thử xem hai người định đoạt hồn tôi làm gì, nói không chừng chẳng cần động thủ phiền phức như thế, có lẽ tìm được món khác thay thế. Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển lắm, có rất nhiều thứ đều có thể dùng hóa học hợp thành.”

“Đừng lãng phí tâm tư nữa, không có bất kỳ phương án thay thế nào khác, không thương lượng, chúng tôi cũng không muốn nói chuyện với cô. Còn nữa, đừng giở mảnh khố ở đây, cha của cô đang trong tay chúng tôi, lông vũ của Tất Phương bị phong ấn rồi, anh ta không tìm được cô đâu. Những người khác cũng không biết cô ở đâu, nên cô an phận đi.”

Hứa Tâm An trề môi: “Tôi an phận lắm, chẳng phải không hề chạy nhảy hay kêu cứu mạng sao?”

Trần Bách Xuyên mặc kệ cô/

Hứa Tâm An quay sang nhìn Đồng Khê, khuôn mặt mơ hồ, không trông rõ biểu cảm trên mặt cô ta, đánh trận trong tình trạng này thật thiệt thòi, cô chẳng biết diễn thế nào mới phải.

“Đồng Khê à, sư phụ và đại sư huynh của cô cũng muốn đoạt hồn của tôi sao?”

“Cũng khó nói lắm.” Đồng Khê ngẫm nghĩ, đúng là rất khó nói. Cô ta không hiểu trong lòng sư phụ đang nghĩ gì, dường như ông đang giúp Trần Bách Xuyên, chỉ là có vẻ không dứt khoát. Sau khi gặp Hứa Tâm An, sự do dự đó càng rõ ràng hơn.

“Khó nói là ý gì thế? Lúc tôi đến ngõ Lục Âm, chẳng phải sư phụ cô nói rất nhiều chuyện cho tôi biết sao, đại sư huynh của cô còn gọi điện cho tôi nữa, nhắc tôi cẩn thận vì Trần Bách Xuyên nhất định không tha cho tôi. Cô xem, thái độ của họ chẳng phải đều rất chân thành sao? Dĩ nhiên trong sư môn cô thì cô đối xử tốt với tôi nhất, vậy mà bây giờ cô lại chuẩn bị giết tôi. Đồng Khê à, người trong sư môn của cô đều như thế sao, trước mặt thì tốt với người ta, vừa quay đi liền đâm một nhát sau lưng người ta à?”

“Xin lỗi, Tâm An.” Giọng của Đồng Khê vẫn dịu dàng như trước, chỉ có điều lời nói ra kiên định hơn nhiều: “Muốn thành đại nghiệp phải có hy sinh, cô không biết hàng ma, cũng không có cống hiến gì cho giới hàng ma, nhưng hồn của cô thì khác, chúng tôi sẽ cố gắng sử dụng nó.”

“Những thứ sư môn các người dạy thật kỳ lạ. Dạy người ta khẩu phật tâm xà thì thôi đi, còn truyền bá sai lệch diên đảo thi phi. Tại sao các người lại nghĩ có thể thoả mái lấy đồ của người khác mà không cần hỏi trước thế? Sư phụ của cô đã vậy, cô cũng thế.”

“Đấy là chọn lọc, có hi sinh mới có thành tựu.”

“Từ bỏ cả lương tâm thì được gì chứ?”

“Sức mạnh đó Tâm An à, chúng tôi sẽ có được công lực hàng ma mạnh nhất. Chúng tôi không từ bỏ lương tâm, sức mạnh đó dùng để bảo vệ chính nghĩa, trăm yêu trừ ma.”

“Đồng Khê này, cô phải hứa với tôi nhé, cuốn sách nào dạy cô cách nghĩ diên đảo đó thì đốt bỏ đi.”

Đồng Khê: “...”

Chính nghĩa không hề có thiện lương thì còn gọi là chính nghĩa sao? Các người dùng sức mạnh đó đối phó yêu ma, thôi tôi khuyên khỏi cần đánh gì hết, chỉ cần nói thẳng với chúng là các người đã giết rất nhiều người vô tội mới đoạt được sức mạnh này để bảo vệ chính nghĩa. Tôi dám chắc đám yêu ma đó sẽ cười chết ngất đấy.”

Trần Bách Xuyên không nhịn được nữa, chỉ vào Hứa Tâm An quát: “Câm miệng lại, còn nói nữa tôi sẽ khiến cô không nói được nữa.”

Đồng Khê vỗ nhẹ vào cánh tay của hắn, bảo hắn đừng nóng nảy. Cô ta nói với Hứa Tâm An: “Tâm An, tôi biết bây giờ cô rất sợ, nhưng vô ích thôi. Chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều năm cho kế hoạch hôm nay, phải làm rất nhiều việc. Có những chuyện trước đây chúng tôi chưa từng làm, đối với chúng tôi, giết hại người vô tội đúng là rất khó khăn, tuy nhiên để thực hiện được mục tiêu thì buộc phải làm như thế. Tôi rất xin lỗi, chúng tôi nhất định phải làm vậy.”

“Chắc chắn cô đã bị tà giáo tẩy não rồi.” Hứa Tâm An đau lòng, đúng là rất đau lòng. “Không biết bác sĩ tâm lý có giúp được gì không?”

Trần Bách Xuyên tức giận bước lên một bước, Đồng Khê giữ hắn lại. Cô ta nhìn Hứa Tâm An, trong lòng tự dưng có dự cảm không lành.

Cô ta nói: “Tâm An, tôi nói thật, chúng tôi nhất định phải làm như thế, một lúc nữa thôi sẽ lấy được hồn của cô đấy.”

“Vậy còn cha tôi?”

“Nếu mọi chuyện thuận lợi, đợi sau khi chúng tôi rời khỏi đây sẽ báo cho bác cô đến đón ông ấy.” Đồng Khê kiên nhẫn nói: “Nên hi vọng cô đừng gây chuyện, để đảm bảo mọi chuyện xuôi chèo mát mái.”

“Bác tôi biết cô làm thế này không?”

“Bây giờ chắc là biết rồi.”

“Vậy còn Tất Phương?”

“Tôi đã lấy sợi dây chuyền lông vũ của cô, phong ấn nó bằng lá bùa của sư phụ. Lần trước ở ngô Lục Ấm, ông ấy đã dùng lá bùa đó phong ấn cả căn nhà, lúc sư phụ dùng ảo cảnh công kích cô, Tất Phương hoàn toàn không cảm ứng được.”

Hứa Tâm An không lên tiếng, bọn họ cứ ngỡ rằng cô có thể liên lạc được với Tất Phương nhờ sợi lông vũ kia. Đây là cơ hội của cô, cứ để họ tưởng bỏ, như vậy cô càng có nhiều cơ hội, tranh thủ thời gian kêu cứu Tất Phương. Chỉ là không biết cảm ứng quái dị của cô có dùng được nữa không, hơn nữa Tất Phương ở rất xa, có về kịp không?

“Tâm An.”

Hứa Tâm An nhìn sang Đồng Khê.

Đồng Khê hỏi: “Cô đang nghĩ gì thế?”

“Tôi nghĩ, bây giờ đúng là muốn kêu cứu cũng không có ai nghe thấy, chỉ đành đợi chết thôi. Đồng Khê, nếu tình mất ngày nay chúng ta ở cùng nhau rất tốt, cô có thể cho tôi gặp mặt cha tôi không? Cô biết đó, cha tôi đi xa đã lâu, rất lâu rồi chúng tôi chưa gặp lại nhau, hôm nay vừa gặp mặt chưa nói được mấy câu, tôi lại sắp phải xa cha vĩnh viễn. Cô làm ơn cho hai cha con tôi gặp mặt nói vài câu được không?”

Đồng Khê nhìn Hứa Tâm An, đột nhiên đứng dậy, ra hiệu với Trần Bách Xuyên rồi hai người họ lại đi mất.

Hứa Tâm An không ngờ họ lại đi ra ngoài, lớn tiếng gọi: “Hoặc là để cha tôi gặp tôi cũng được. Cha, cha ơi có nghe thấy không? Con ở đây, cha đừng sợ.”

“Ầm”, Đồng Khê đóng cửa lại, tiếng của Hứa Tâm An bị chôn vùi trong căn phòng.

“Sao thế?” Trần Bách Xuyên hỏi.

Đồng Khê hơi bất an: “Có khi nào còn chuyện gì chúng ta không biết không? Cô ấy bình tĩnh quá.”

“Cô ta có cường hồn, bên trong cảm hơn người cũng dễ hiểu thôi, lúc trước nước Tiêu Hân không có tác dụng, cả Cảnh Giới Không cũng vậy.”

Đồng Khê chau mày: “Sư phụ nói cô ấy không chỉ có cường hồn.”

“Nói sao đi nữa đây cũng là lần đầu anh gặp được người có cường hồn mạnh như thế.” Trần Bách Xuyên nói.

Đồng Khê khoanh tay, đi lòng vòng trên hành lang: “Đúng là cô ấy không biết pháp thuật, hai hôm nay chỉ ngồi học những pháp thuật cơ bản, có rất nhiều chỗ không hiểu, còn hỏi em nữa, không giống đang giả vờ.”

“Cho dù cô ta có biết pháp thuật cũng không cần sợ, trên giường đã dán bùa chú, cô ta không sử dụng phép thuật được đâu, em lo lắng gì nữa?”

“Không biết nữa, em chỉ thấy còn vài chuyện chúng ta còn chưa nắm rõ, có dự cảm không lành.”

Trần Bách Xuyên ôm lấy cô ta: “Do em lo lắng quá thôi, lần này không xảy ra vấn đề gì đâu. Đoạt được hồn của cô ta, chúng ta sẽ thành công.” Trừ phi là Cao Kiến Nghiêu lừa hấn. Nhưng trước đó hấn đã điều tra lá bùa phong ấn đó rồi, đúng là nó dùng để phong ấn linh vật.

Thật ra để Cao Kiến Nghiêu gặp Hứa Tâm An cũng khá mạo hiểm, bởi Cao Kiến Nghiêu luôn có lòng sung bái và ngưỡng mộ quá mức với những người mang thân phận chủ tiệm Tìm Cái Chết. Hấn đã từng lợi dụng điểm này để được gặp Cao Kiến Nghiêu, cũng thành công lấy được lòng của ông ta. Hứa Tâm An cũng là chủ tiệm Tìm Cái Chết, nên hấn hơi lo. Tuy nhiên hấn không đoạt được hồn của hồn của Hứa Tâm An, tình hình lúc đó chỉ có hấn và Đồng Khê biết, cho dù Tất Phương không tới kịp, bọn họ chuyển được Hứa Tâm An sang một nơi khác cũng không thể nắm chắc sẽ thành công.

Điều này khiến hấn lo lắng, cũng giống như việc người có bản lĩnh phi thường trộm được báu vật hiếm có trên đời nhưng lại không thoát được cửa ải của lính canh gác, nên hấn nhất định phải đi cầu cứu Cao Kiến Nghiêu. Đương nhiên cần có Đồng Khê làm nội ứng, lên kế hoạch chi tiết cụ thể, hấn lo bên Cao Kiến Nghiêu, Đồng Khê xử lý phía Long Tử Vỹ, việc Hứa Tâm An đến gặp Cao Kiến Nghiêu mới không có sơ hở gì. Song hấn vẫn đề phòng những gì Cao Kiến Nghiêu dạy, hấn đều kiểm tra kỹ càng mới dám tin tưởng. Đồng Khê quả nhiên cũng phát hiện ra, thái độ Đồng Khê đối với hấn đã thay đổi.

Những chuyện này đến bây giờ chẳng là gì đối với hấn cả. Hấn không muốn cầu xin Cao Kiến Nghiêu, thứ hấn muốn giờ đây cũng đã có rồi, chắc chắn sau này sẽ đến lượt Cao Kiến Nghiêu phải cầu xin hấn. Cao Kiến Nghiêu muốn nhìn thấy Nền Hồn, muốn nhìn được pháp khí hàng ma lợi hại nhất trên thế gian, ông ta nhất định phải đến cầu xin hấn.

“Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi.”

Đồng Khê trầm ngâm, “Em vẫn nên đi hỏi thêm lần nữa.”

34. Chương 10-2

Type: MarisMiu

Trong phòng, Hứa Tâm An nhắm mắt cố gắng tập trung tinh thần thầm gọi Tất Phương, nhưng mãi mà không nhận được hồi âm gì. Cô điều chỉnh lại hơi thở, cố gắng dặn lòng mình phải kiên nhẫn, không được nóng vội, lần trước trong ảo cảnh đã thành công, lần này nhất định cũng thế. Không cần phiền lòng vũ đó cô cũng sẽ thành công.

Đột nhiên cửa phòng mở toang ra, Đồng Khê bước đến ngồi bên cạnh giường.

Hứa Tâm An cảnh giác nhìn cô ta, trong lòng cố gắng gọi Tất Phương.

Đồng Khê hỏi: “Cô còn biết chuyện gì liên quan đến tiệm Tim Cái Chết và Nền Hồn không?”

Hứa Tâm An trầm mặc: “Chuyện này nói ra dài lắm, cũng khá phức tạp.” [Tất Phương, Tất Phương, anh có nghe thấy tôi gọi không? Cứu tôi với!]

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên nhìn nhau, Trần Bách Xuyên chau mày mất kiên nhẫn, Đồng Khê nhẫn nại hỏi: “Tâm An, tôi đã suy nghĩ đến việc cô vừa nói, có lẽ có vật thay thế được cường hồn của chủ tiệm Tim Cái Chết, nhưng chúng tôi chỉ biết được một ít mà thôi. Nếu cô biết chuyện gì, tốt nhất nên nói với chúng tôi. Chúng tôi cũng không muốn đi đến bước đường này, chỉ cần có một tia hi vọng, chúng tôi cũng muốn thử.”

“Thử cái gì?”

“Thử không giết cô mà vẫn thực hiện được lý tưởng của chúng tôi. Nên cô còn biết chuyện gì, mau nói tôi biết, có lẽ sẽ có ích đó.”

[Tất Phương, Tất Phương, anh có nghe thấy không? Bọn họ đang dụ dỗ tôi, vừa muốn lấy mạng tôi lại muốn lừa tôi đưa tin. Tất Phương anh mua trả lời tôi đi có nghe thấy không?]

“Chuyện của chủ tiệm Tim Cái Chết và Nền Hồn đúng là rất phức tạp, cha tôi có nói một ít, Tất Phương cũng nói một ít. Tôi cũng không biết rốt cuộc hai người còn thiếu thông tin nào, chỉ bằng cô nói xem hai người muốn làm gì, sau đó chúng ta công khai trao đổi với nhau, cùng nhau nghĩ cách.”

Trần Bách Xuyên lạnh lùng cất tiếng: “Đồng Khê, mặc kệ cô ta đi, cô ta đang lừa em đấy. Nếu cô ta biết tiệm Tim Cái Chết và Nền Hồn là gì thì còn đăng tin lên mạng làm gì chứ? Chuyện ngu xuẩn như vậy, để cho tổ tông cô ta biết được chắc là thổ huyết chết thêm lần nữa mất.”

“Vì chuyện ngu xuẩn đó mà Tất Phương đã dạy dỗ tôi một trận rồi, anh ta cũng chịu tiết lộ cho tôi biết rất nhiều chuyện, còn dặn tôi không được nói với người khác. Nhưng bây giờ liên quan đến tính mạng mình, tôi sẽ suy nghĩ lại.” [Tất Phương à mượn tên anh dùng một lát nhé, bọn họ sợ anh, nhắc đến anh là bọn họ sẽ để ý thôi. Cơ mà chuyện đó không quan trọng, quan trọng là bọn họ sẽ để ý thôi. Cơ mà chuyện đó không quan trọng, quan trọng là anh mau đến đây. Ở xa quá không nhận được tín hiệu sao? Hay là tôi vẫn chưa kết nối thành công?]

Trần Bách Xuyên sa sầm mặt lại, “Đừng giở trò ở đây, biết được chuyện gì thì mau nói đi, không biết thì im miệng lại. Tình hình bây giờ đoạt hồn cô là cách làm nhanh gọn nhất, tôi cũng không có ý định tìm cái khác thay thế.”

“Không không, lấy hồn tôi không thuận tiện tí nào, chẳng lẽ anh vẫn chưa phát hiện ra sao?”

Đồng Khê nghiêm túc hỏi: “Phát hiện gì?”

“Cửa tiệm nhà tôi rất cổ quái.” [Cổ quái nhất là Tất Phương đó, một tên tham ăn biếng làm. Tất Phương à, sườn xào chua ngọt, chân giò hầm, cá sụn, anh có nghe thấy không?]

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên nhìn nhau, cửa tiệm nhà cô ấy rất cổ quái là ý gì thế nhỉ?

“Tại sao Tất Phương lại đến tiệm của tôi mà không đến nhà khác chứ?”

Đồng Khê chau mày, Trần Bách Xuyên lạnh lùng nói: “Có gì thì nói thẳng ra, không được hỏi ngược lại, đừng tỏ vẻ thần bí nữa.”

Hứa Tâm An lặng thinh.

Đồng Khê nhìn cô chằm chằm: “Tâm An, nếu cô không có gì muốn nói, vậy chúng tôi bắt đầu đây.”

“Chẳng phải cần đợi đến đúng lúc sao?”

“Cô tỉnh dậy quá sớm, hơn nữa cô khiến tôi bất an, đêm dài thì lắm mộng.”

“Sao cô lại có suy nghĩ đó vậy, chúng ta cùng trao đổi nào.” [Tất Phương, làm thế nào bây giờ, mau đến cứu tôi!]

Đồng Khê quay người đi ra ngoài, Trần Bách Xuyên cũng đi theo.

Hứa Tâm An vội hét lên: “Này, này, ở lại nói thêm đi, hai người chẳng phải muốn biết Nền Hồn ở đâu sao?”

Hai người kia đột ngột dừng bước, lập tức xoay người lại.

Hứa Tâm An nuốt nước bọt, nhìn hai người kia từ từ bước đến bên giường.

Hứa Tâm An nói: “Chủ tiệm Tìm Cái Chết có sứ mạng bảo vệ Nền Hồn, nhưng lại không có chủ tiệm nào từng nhìn thấy nó hết, hai người không thấy kỳ lạ sao?”

“Không được hỏi vặn, có chuyện thì nói mau, nếu không thì im miệng.” Trần Bách Xuyên vẫn nói câu nói đó.

Hứa Tâm An nói: “Đúng là tôi có biết vài chuyện hai người không biết, Tất Phương từng nói, anh ta cảm ứng được sự tồn tại của Nền Hồn nên mới đến cửa tiệm nhà tôi.”

“Vậy Nền Hồn của nhà cô đâu?” Đồng Khê hỏi.

Hứa Tâm An liếm môi, cố gắng bịa chuyện: “Tất Phương nói, Nền Hồn có ý nguyện riêng của mình, lúc cần xuất hiện tự khắc xuất hiện. Anh ta nói Linh Phù Hồn Hỏa dùng để trừ gian diệt ác, lòng thiện bất diệt, hồn hỏa trường tồn. Lúc đầu Thiên Đế giao cho anh ta mười cây Linh Phù Hồn Hỏa mang đến nhân gian, chính là muốn duy trì chính nghĩa cũng như sự tin tưởng cao nhất để sau này con người có thể có được loại pháp khí lợi hại nhất. Ngài mong con người có sức mạnh bảo vệ bản thân, cũng mong sau này thần ma đã tận hưởng hết sự vinh hãnh của sinh mệnh có thể tự do lựa chọn cách đi hay ở lại, không ý mạnh hiếp yếu, tôn trọng ý nguyện của người khác, cũng muốn bảo vệ quyết tâm của thiên địa nhân gian nên mới tạo ra Linh Phù Hồn Hỏa, chính là Nền Hồn. Thiên Đế tin rằng lòng thiện cũng bất diệt như sinh mạng của thần ma. Nhân gian đời đời truyền thừa, chắc chắn có thể bảo vệ tốt Nền Hồn. Có điều Thiên Đế không tiên liệu được rằng sau hàng vạn năm, thần ma cũng chìm sâu vào giấc ngủ, nhân gian cũng đầy rẫy ý niệm xấu xa, việc truyền thừa tiệm tiệm Tìm Cái Chết càng lúc càng khó khăn...”

Hứa Tâm An quá bối phục bản thân, chuyện như thế mà cũng bịa ra được, đầu óc linh hoạt đến đáng sợ. Nói nhiều như thế, không ngờ Đồng Khê và Trần Bách Xuyên chẳng hề cắt ngang lời cô, dường như rất chăm chú lắng nghe, Hứa Tâm An thoát ngưỡng một chút, thấy phản ứng của họ liền tiếp tục sáng tác thêm nữa.

“Hai người biết tại sao trước giờ giới hàng ma không hề có ghi chép gì về Nền Hồn không? Có rất nhiều câu chuyện được lưu truyền trong giới hàng ma, cũng có rất nhiều pháp sư hàng ma vĩ đại, trong tay nắm giữ vũ khí thiên hạ vô địch, tiêu diệt rất nhiều yêu ma tàn bạo, nhưng trong những câu chuyện đó chưa bao giờ nhắc đến Nền Hồn. Không phải vì Nền Hồn bí mật đến vậy, mà do chủ tiệm Tìm Cái Chết chưa bao giờ sử dụng đến nó. Từ lúc Tất Phương giao cho họ thì họ đã rất coi trọng sức mạnh vĩ đại của Nền Hồn, sức mạnh càng lớn, họ càng xem trọng. Sử dụng sức mạnh đó để gánh vác trách nhiệm to lớn trên vai, không phải dùng nó để giết người, mà để cứu người, hai chuyện này rất khác biệt.”

Hứa Tâm An vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát nét mặt của Đồng Khê và Trần Bách Xuyên, mong là tìm ra chút dao động trên gương mặt họ, nhưng chuyện đời chẳng như mơ, cô không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt họ, cận thị nặng đúng là chướng ngại lớn nhất của cô.

Hứa Tâm An lấy lại bình tĩnh, tập trung rồi tiếp tục nói: “Ban đầu chính Tất Phương đưa Linh Phù Hồn Hỏa đến tận tay các chủ tiệm Tìm Cái Chết, tuy nhiên lúc anh ta muốn dùng đến nó lại phát hiện ngay cả bản thân mình cũng tìm không ra. Tất Phương ở trong nhà tôi được một thời gian, tuy khẳng định tiệm của tôi có Nền Hồn, song anh ta cũng không tìm ra được. Sau đó lại xảy ra một chuyện rất lạ, theo lý mà nói Trần Bách Xuyên có thể dễ dàng đạt được hồn của tôi nhưng dùng nhiều ảo cảnh như thế mà vẫn không thành công. Tất Phương liền nói với tôi, không có lòng chính nghĩa lương thiện thì không thể sử dụng được Nền Hồn...”

“Được rồi, như vậy đủ rồi.” Đồng Khê đột nhiên ngắt lời cô, quay người đi ra khỏi phòng.

“...” Hứa Tâm An ngơ ngác, đợi đã, chuyện gì thế này? Đang nói chuyện vui vẻ cơ mà, đang đến khúc cao trào đây chứ! Chẳng lẽ cô diễn lố quá sao? “Đồng Khê.” Cô gọi to, nhưng Đồng Khê không hề quay đầu lại, cùng Trần Bách Xuyên ra khỏi phòng.

Cửa phòng khép lại.

Hứa Tâm An nghệt mặt, rồi ngay lập tức cố gắng tập trung tinh thần để gọi Tất Phương.

Đồng Khê lạnh như băng đi trên hành lang, ngoài cửa phòng, một lúc lâu không lên tiếng.

Trần Bách Xuyên vỗ nhẹ lên vai cô ta: “Mặc kệ những gì cô ta nói đi, toàn nói chuyện tào lao, rõ ràng là bịa đặt.”

Đồng Khê lắc đầu, Trần Bách Xuyên chau mày, tưởng cô ta dao động, đang định lên tiếng khuyên nhủ chợt nghe Đồng Khê nói: “Chúng ta hành động thôi.”

Trần Bách Xuyên ngơ ngác.

Đồng Khê ôm chặt eo, dựa đầu vào ngực hắn: “Chuyện anh muốn làm cũng là chuyện em muốn làm, chúng ta không còn đường lui, không thể dừng lại, cũng không thể quay đầu.”

Trần Bách Xuyên chợt nhẹ nhõm trong lòng, ôm lấy cô ta, vuốt nhẹ lên mái tóc: “Em nên nhớ chuyện chúng ta làm đều đúng cả.”

Đồng Khê ngẩng lên nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Hai người đi lấy pháp khí, sau đó trở về phòng.

Hứa Tâm An cố gắng gọi Tất Phương nhưng không có kết quả, nhìn thấy họ quay lại bèn nói: “Đồng Khê, tôi muốn đi vệ sinh.”

Đồng Khê vô cảm đặt chiếc lọ thủy tinh trên tủ đầu giường nói: “Không cần đi nữa, sẽ kết thúc nhanh thôi.”

Hứa Tâm An nhìn vào chiếc lọ nhỏ có dán bùa, hiểu ra rằng cách của cô không có hiệu quả rồi, những điều cô nói thậm chí còn kích thích thêm quyết tâm của Đồng Khê. Cô hỏi: “Đây là gì thế?”

“Bình dẫn hồn.”

Hứa Tâm An chau mày: “Giống bình hồ lô Tôn Ngộ Không cầm lên nói ‘Yêu quái, ta gọi ba tiếng người dám trả lời không?’ đó sao? Nếu trả lời, hồn tôi sẽ chui vào trong bình này à? Đúng là không cần lấy dao hù dọa vẫn đầy khí thế.”

Đồng Khê nhìn cô, “Cô vẫn còn nghi hoặc thế được sao, đúng là tốt quá. Tâm An, tôi hứa với cô, tôi sẽ không làm hại cha cô. Lấy hồn của cô không phải chuyện xấu gì cả, nói thật với cô, chúng tôi cần phải luyện Nền Hồn. Dùng cường hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết có thể khởi động trận pháp, dẫn hồn nhập nền, luyện thành pháp khí. Tuy nó sẽ khác với Nền Hồn mà Tất Phương mang đến, nhưng sức mạnh nhất định không có gì khác biệt. Trận pháp này có thể chế ngự được tộc Rồng, để tộc này chịu sự khống chế của giới hàng ma chúng ta. Từ đó về sau, sẽ không còn yêu ma nào có thể làm loạn trong nhân gian, bây giờ cô đã hiểu chưa?”

“Tôi không hiểu.” Hứa Tâm An nói: “Tôi chỉ biết cô sắp giết tôi.”

“Tôi rất xin lỗi.”

“Cô có thể tìm kính giúp tôi không? Để tôi nhìn rõ ánh mắt hối lỗi của cô.”

Đồng Khê: “...”

Đồng Khê rời khỏi, cùng Trần Bách Xuyên bày trận. Cao Kiến Nghiêu từng nói, nhất định phải dùng trận pháp Dẫn hồn này mới có thể thành công, uy lực của trận pháp rất mạnh, dùng để tiêu diệt yêu ma rồi nhập hồn của con người vào. Đồng Khê và Trần Bách Xuyên cũng ngạc nhiên về cách sử dụng của loại trận pháp này, song để đảm bảo có thể thành công, họ cũng không màng dùng dao mổ trâu để giết gà.

Hứa Tâm An cố gắng ngẩng đầu nhìn nhưng lại không nhìn rõ họ đang làm gì. Cô hỏi: “Tôi không thể đi vệ sinh được sao? Gấp lắm.”

Không ai để ý đến cô.

Hứa Tâm An lại hỏi: “Nếu tôi khóc toáng lên các người có tha cho tôi tôi không?”

Không ai để ý đến cô.

Hứa Tâm An vẫn âm thầm tiếp tục gọi Tất Phương, sau đó nói: “Tôi gặp mặt cha tôi trước khi chết được không?”

Cuối cùng lần này Đồng Khê mới chịu trả lời cô: “Gặp cũng vô ích, thuốc mê của ông ấy vẫn chưa tan, còn đang ngủ, không nghe được cô đang nói gì đâu, cũng không nhìn thấy cô.”

“Tôi muốn gặp mặt cha tôi, đây là tâm nguyện trước khi tôi chết.”

Đồng Khê không thèm trả lời nữa.

Hứa Tâm An nghe được tiếng động nhỏ khi họ bày trận, trong lòng bắt đầu lo lắng, cuối cùng cũng thấy hoảng loạn khi sắp sửa bị giết chết.

“Hai người đang bày trận gì thế?”

Không ai để ý đến cô.

“Người chết có tâm nguyện chưa hoàn thành được, tâm trạng không tốt hoặc là nhịn tiểu sẽ khiến sức khỏe không tốt, như vậy có ảnh hưởng đến chất lượng linh hồn mà hai người muốn lấy không?”

Đồng Khê, Trần Bách Xuyên: “...”

Hứa Tâm An vẫn nói không ngừng: “Lúc tôi hôn mê hai người vẫn chưa lấy hồn, không phải là vì cần đợi đến lúc tôi tỉnh mới lấy hồn thì chất lượng hồn sẽ tốt hơn sao? Những chuyện này đều có kiêng kỵ đúng không? Nhưng trên ti-vi đâu phải như thế, những người bị đoạt hồn đều hôn mê hết, sau đó hồn sẽ tự bay ra. Hoặc lúc người bị hại hôn mê trên bàn tế, nhân vật phản diện sẽ đứng xung quanh nhảy múa rồi hát bài tế gì đó, sau đó nhân vật chính mới xuất hiện cứu người, vậy sao không làm luôn trong lúc hôn mê thế, như vậy tôi sẽ không buồn đi tiểu nữa...”

“Câm miệng!” Trần Bách Xuyên không chịu nổi nữa, quát lên. Nếu có thể hẳn chỉ muốn đánh ngất cô gái này để yên tâm hoàn thành việc dẫn hồn, tuy nhiên những điều cô ta nói đều đúng cả, muốn lấy được linh hồn mạnh mẽ và hoàn chỉnh nhất, nhất định phải thực hiện lúc người đó đang tỉnh táo. Nên bây giờ bọn họ phải nín nhịn nghe Hứa Tâm An nói huyền thuyên không ngừng, phiền chết đi được.

“Tôi không im thì sao nào?” Hứa Tâm An cố ý hỏi. Cô đâu có muốn nói huyền thuyên, cô là tục giọng điệu chất đầy nhé, những chuyện mất mặt này thông thường đều do Tất Phương làm cả. Có điều bây giờ cô nhất định phải kéo dài thời gian, tìm kiếm cơ may sống sót. [Tất Phương, Tất Phương, anh có nghe tôi gọi không?]

Không ngờ Hứa Tâm An lại dám hỏi nếu cô không im thì sao chứ! Trần Bách Xuyên tức phát điên luôn.

Hắn lôi con giao hàng ma ra, đi đến bên cạnh giường giơ dao chỉ vào mặt của Hứa Tâm An: “Không nói nhảm nữa, không được đi vệ sinh, cũng không được đi gặp cha nó! Tốt nhất cô nên ngồi yên ở đây đừng nghĩ lung tung, nếu không tôi sẽ rạch nát mặt hay làm vài nhát lên người cô, chỉ cần cô tỉnh táo không chết thì tôi vẫn có thể lấy được hồn, không muốn chịu khổ thì im lặng đi, nghe chưa hả?”

Hứa Tâm An nhìn chăm chăm con dao, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Đúng là lấy con dao ra dọa còn có tác dụng hơn dùng bình dẫn hồn nhiều, lúc này cô nói không hề sai. [Tất Phương, Tất Phương, có nghe thấy tôi gọi không?]

Hứa Tâm An không dám nói nữa, Đồng Khê và Trần Bách Xuyên vẫn tiếp tục bày trận, qua một lúc, Hứa Tâm An lại nhỏ giọng hỏi: “Không cho tôi đi vệ sinh thật sao?”

Trần Bách Xuyên tức giận dùng dao cầm con dao đến bên cạnh giường, định rạch mặc cô.

Hứa Tâm An liền hét lên: “Tất Phương, cứu tôi với!”

Tất Phương không trả lời.

Con dao găm đó sượt qua mặt cô rồi cắm xuống gối, cắt đứt một đoạn tóc, khiến da đầu cô đau rất. Hứa Tâm An nổi hết da gà khi chạm phải lưỡi dao găm lạnh lẽo đó, cả người không khỏi run lên.

“Câm miệng!” Trần Bách Xuyên cảnh cáo cô lần nữa. “Không giả vờ khóc, không được giở trò, ngoan ngoãn nằm yên đó, câm lên tiếng.”

Hứa Tâm An gật đầu.

Trần Bách Xuyên lui về sau, lưỡi dao găm vẫn để kề bên Hứa Tâm An. Cô thấy lỗ tai hơi đau, không biết có phải bị rạch trúng không, thật sự rất muốn khóc, bình tĩnh nổi mới lạ. Nhưng con dao đó vẫn cắm ở đó, cho dù là thật lòng hay giả vờ cô cũng không dám động đây nữa. [Tất Phương ơi là Tất Phương, anh có nghe thấy tôi gọi không? Tất Phương, cứu tôi với!]

Đồng Khê khẽ lắc đầu với Trần Bách Xuyên, hẳn cũng cắn chặt môi, cũng biết rằng mình quá kích động. Không được kích thích Hứa Tâm An, phải để tâm trạng của cô ổn định, đó cũng là việc họ đã bàn bạc lúc đầu. Trước đó khi gặp nguy hiểm trong ảo cảnh, Hứa Tâm An đột nhiên phát ra sức mạnh rất lớn khiến họ rất kinh ngạc. Tuy cuối cùng đã biết đó là sức mạnh từ phiền lòng vũ, song họ không muốn mạo hiểm, tránh xảy ra chuyện bất ngờ.

Thuốc mê của cha Hứa vẫn chưa tan nên ông ấy vẫn còn ngủ say.

Có một con chuột béo núng nính chui vào phòng, sau khi nhìn ngó xung quanh, nó men theo chân giường bò lên đến đầu giường, tới bên cạnh cha Hứa, dùng móng cào nhẹ vào ông ấy. Nhưng ông ấy vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng Chuột Béo lo lắng, nó bò đến bên tay ông ấy, cắn mạnh một cái vào ngón tay.

Cha Hứa run lên, rụt tay lại, choàng tỉnh trong cơn đau. Ông ấy mơ hồ không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy một con chuột nhảy đến trước ngực, bèn la toáng lên: “Có chuột! Aaaa!”

Tiếng hét quá lớn pha lẫn kinh hãi làm cho Hứa Tâm An ở phòng bên cạnh nghe được, Đồng Khê liền dừng lại, đóng tai lắng nghe kỹ càng, hỏi Trần Bách Xuyên, “Anh có nghe thấy gì không?”

“Có chuột?” Hình như Trần Bách Xuyên nghe được mấy chữ đó. “Mặc kệ ông ta, cửa lớn và cửa sổ đều khóa chặt rồi, đây là tầng hai, ông ta không chạy được đâu. Chúng ta nên tranh thủ thời gian, bày trận pháp trước đã.”

Đồng Khê không nghe thấy phòng bên đó có động tĩnh gì nữa, nên không yên tâm lắm, “Nhà Hứa Tâm An có nuôi một con Chuột tinh, em phải qua đó xem thể nào.”

Chuột béo sao? Hứa Tâm An muốn xoay mặt lại để nhìn xem thể nào, nhưng con dao cắm ngay bên cạnh, cô không động đây được. Chuột béo mất tích mấy ngày rồi, sao lại xuất hiện ở đây? Không được, bây giờ cần tiếp tục chuyên tâm nghĩ đến Tất Phương. [Tất Phương ơi Tất Phương, anh có nghe thấy không?]

Trần Bách Xuyên bỏ lá bùa trên tay xuống, nói với Đồng Khê: “Để anh sang đó, em ở đây đi.”

Trần Bách Xuyên bước ra ngoài đi về hướng căn phòng đối diện, dán tai vào cửa nghe ngóng, không có tiếng động gì cả. Hắn cầm chìa khóa vào ổ, không vội mở cửa, mà nghiêng mình nép sang một bên, rồi đưa tay vặn tay nắm cửa, cánh cửa mở toang trong chớp mắt.

Cha Hứa cầm ghế hét to lên rồi xông ra ngoài.

Trần Bách Xuyên nghiêng người, giơ chân đá vào bụng ông Hứa Đức An, chiếc ghế rơi xuống đất, ông kêu lên vì đau đớn, ngã lại vào trong phòng, ôm bụng không đứng dậy nổi. Trần Bách Xuyên lao vào phòng, tung quyền đánh ông.

“Cha!” Hứa Tâm An nghe thấy tiếng động, bắt chập con dao kề bên, gắng sức thét lên: “Không được đánh cha tôi! Không được đánh cha tôi! Aaaa! Anh có nghe thấy không! Tên khốn cặn bã kia!”

Một lúc sau Trần Bách Xuyên quay lại nói với Đồng Khê: “Đánh ngất rồi, trói chặt trên ghế bằng dây trói hồn rồi. Em yên tâm đi, anh đã kiểm tra kỹ, không phát hiện Chuột tinh, có lẽ ông già đó nghĩ ra cách ngu ngốc ấy để lừa chúng ta.” Hấn nói xong, quay lại nhìn vào đôi mắt đăm lẹ của Hứa Tâm An đang nằm trên giường.

“Ông ta chưa chết.” Trần Bách Xuyên lạnh lùng, “Nhưng nếu cô còn giả trò thì tôi không dám chắc.”

Hứa Tâm An không nhìn rõ gương mặt hấn, song vẫn cố sức lườm hấn, nhả từng chữ hết sức rành rọt: “Anh đánh cha tôi! Anh đợi đấy, tôi không tha cho anh đâu.”

Trần Bách Xuyên cười lạnh, không thèm để ý đến lời của cô. Đồng Khê quay người lại không dám nhìn Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An hít thở thật sâu, cố nén khóc, nhắm mắt để đầu óc bình tĩnh lại. Cô nhất định phải bình tĩnh, không được bỏ cuộc, không được chịu thua. [Tất Phương, tôi phải bình tĩnh đúng không? Anh không nghe thấy tôi gọi sao?]

35. Chương 10-3

Type: MarisMiu

Bày trận xong xuôi, Trần Bách Xuyên và Đồng Khê ngồi xếp bằng hai bên góc cuối giường, Hứa Tâm An không trông bọn họ, cũng không nhìn thấy trận pháp, nhưng có thể cảm nhận được không khí trong phòng lạnh lẽo một cách quái dị, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt. Tiếp đó cô nghe thấy Đồng Khê niệm chú, trên trần nhà xuất hiện một totem (*) sáng chói, trận pháp được khởi động, totem của trận pháp bắt đầu hiện ra rõ ràng trước mắt Hứa Tâm An.

(*) Tô-tem giáo hay vật tổ giáo là niềm tin rằng mỗi con người hay mỗi nhóm người (như thị tộc, bộ lạc) có một mối liên hệ hoặc kết nối tâm linh với vật thể khác như cây cối hoặc động vật, thường được gọi là “vật thể tinh thần” hay “tô-tem”. Tô-tem hay vật tổ được cho là có tương tác với cá nhân tập thể đó và đóng vai trò là biểu tượng hay biểu trưng của họ.

Totem này rất phức tạp, diện tích rất lớn, gần như che hết trần nhà. Đối diện đầu giường có một lá bùa đang từ từ ngưng tụ thành một làn khói, kích thước mỗi lúc một lớn, dường như gần bằng chiếc giường, mỗi lúc một cứng chắc hơn, màu sắc và thuộc tính giống như băng.

Hứa Tâm An nhìn đám khói đó, tim chột đập mạnh. Cô nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết của những sợi vân trên đó, đúng là bệnh cận thị của cô không bị ảnh hưởng khi cô nhìn những thứ quái dị.

Trần Bách Xuyên và Đồng Khê tiếp tục lầm bầm niệm chú. Hứa Tâm An thấy ồn ào quá, sau đó bỗng nhiên làn khói kia bao trùm lấy người cô, khiến cô hoảng hốt muốn la lên nhưng không được, còn suýt nữa đã là bị nghẹt thở. Làn khói đó như sương cũng như băng trói chặt cô lại. Hứa Tâm An há miệng, song không thể hít được chút không khí nào để thở. Toàn thân cảm giác bị băng lạnh trói chặt, sức mạnh đó đè nặng lên ngực cô, như thể muốn ép vật gì đó ra ngoài.

Hứa Tâm An lạnh run cầm cập, thở không ra hơi, khắp người đau đớn, cô rất muốn la lên lại không thể thốt nên lời nào. Hứa Tâm An rất ghét bị lạnh, cô thích ấm áp, thích cảm giác Tất Phương dùng đôi cánh lửa của anh ôm lấy cô, vừa ấm áp vừa hạnh phúc.

Trước mắt Hứa Tâm An bắt đầu kết sương mù, không còn nhìn rõ nữa, cơ thể dường như đang giao chiến với ai đó, cô cố gắng giãy dụa không ngừng, cơ người lại, hai chân đạp loạn xạ, hai tay giật mạnh khiến cho còng sắt móc vào đầu giường kêu leng keng không dứt.

Lạnh quá, đau quá, Hứa Tâm An cong người lại, hét to lên “A!”

Trần Bách Xuyên và Đồng Khê đều cả kinh, ngược mắt nhìn lên giường, Hứa Tâm An đang đau khổ giãy dụa, nhưng hồn vẫn chưa bị ép ra khỏi cơ thể. Hai người nhìn nhau, cúi đầu nắm tay tiếp tục đọc chú, sẽ thành công thôi, đây là chú đoạt cường hồn, ngay cả yêu ma cũng phải chịu thua.

Hứa Tâm An càng lúc càng giãy giụa dữ dội hơn, cả người co rúm lại. Chân giường đã bị kéo rời khỏi mặt đất, suýt nữa là lật nhào.

“Tất! Phương!” Đột nhiên Hứa Tâm An gào to, một sức mạnh cực lớn bật ra khỏi cơ thể cô, phá tan làn khói đó, cả người cô chấn động, một ngọn lửa sáng rực bùng lên khiến làn khói kia tan rã, rồi xộc thẳng vào Trần Bách Xuyên và Đồng Khê. Bọn họ không phòng bị liền bị hất văng vào tường. Ngọn lửa cháy lan xuống đất, thiêu cháy bùa chú lập trận pháp. Con dao găm bên cạnh Hứa Tâm An văng thẳng về phía Trần Bách Xuyên.

Trần Bách Xuyên hoảng hốt vội vàng né sang một bên, song vẫn chậm hơn tốc độ của con dao. Đồng Khê nghe thấy tiếng Trần Bách Xuyên la lên vậy mà chỉ có thể đứng nhìn con dao ấy đâm thẳng vào bụng hân.

Đồng Khê hoảng hốt chạy sang đó: “Bách Xuyên!”

Trần Bách Xuyên đau đến cắn chặt răng, cố hít thở, Đồng Khê nhìn vết thương của hân: “Anh có sao không?”

Trần Bách Xuyên giận dữ nhìn Hứa Tâm An: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, phiền lòng vũ không còn, tại sao cô lại làm được như thế?”

Lần trước cô gái này phá được kết giới rồi thoát ra, lần này còn lợi hại hơn thế nữa, phá được cả Khu hồn pháp trận. Rõ ràng Đồng Khê đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi, trên người Hứa Tâm An không còn pháp khí hay linh vật hộ thể, Hứa Tâm An lại không biết pháp thuật, sao có thể làm được như vậy chứ?

Hứa Tâm An cố gắng hít thở, một lúc lâu mới đỡ hơn, yếu ớt nói: “Các người đọc sách ít quá, không biết đạo lý chính nghĩa chính là pháp lực diệu kỳ nhất. Tôi đây một thân chính nghĩa, lại có thêm cường hồn nữa, hai người không phải đối thủ của tôi.”

“Ăn nói hàm hồ!” Trần Bách Xuyên giận dữ, không biết pháp thuật còn giả đòi làm đại pháp sư, cái gì mà chính nghĩa là pháp lực, toàn nói xằng bậy.

Đồng Khê dịu hân, giữ chặt miệng vết thương: “Mặc kệ cô ấy đi, chúng ta xử lý vết thương cho anh đã.” Xem ra vết thương không nặng lắm, nếu không thì đã phiền phức to.

Trần Bách Xuyên cắn chặt răng, để Đồng Khê dịu mình ra ngoài.

Hứa Tâm An tiếp tục thở hổn hển, cô thấy toàn thân vẫn rất lạnh và đau. Giọng Tất Phương vang lên bên tai cô: “Đánh bừa cũng khá đấy.” Vừa rồi, anh ta đột nhiên cảm ứng được cô, đúng vào thời khắc sinh tử, xem chút nữa dọa anh ta đứng tim, làm anh ta không kịp trở tay nhưng may là cô đã gắng gượng qua được.

“Cô làm tốt lắm, làm rất tốt.” Tất Phương còn căng thẳng hơn việc mình đối mặt với kẻ thù.

Hứa Tâm An nhắm mắt lại, không biết lần sau mình còn chống chịu được nữa không: “Tất Phương, tôi lạnh quá.”

“Gắng chịu đựng một chút, tôi sẽ tìm ra cô.”

“Anh không có ở đây.” Cô rất muốn khóc, rất nhớ anh ta.

“Tôi đã trở về, sắp đến nơi rồi.” Không cảm ứng được phiền lòng vũ nên anh đã tức tốc quay lại, cả đời này anh chưa từng nóng vội như vậy, “Tôi sẽ tìm được cô, cố gắng chịu đựng, cô có biết mình ở đâu không?”

“Không biết, lúc tỉnh lại đã ở trong phòng rồi.”

“Được rồi, không sao đâu.”

“Tôi rất lạnh, rất mệt.”

“Đừng ngủ, phải giữ mình luôn tỉnh táo.”

“Tôi mệt lắm.”

“Đừng ngủ, cố gắng thêm nữa, cô có manh mối gì có thể nói với tôi...” Tất Phương nóng lòng không thôi, cô càng lúc càng yếu, cơ hội tìm kiếm thông qua cảm ứng mỗi lúc một mong manh.

Hứa Tâm An cố động dậy, tay cô rất đau, lúc này vùng vẫy nên chắc là bị thương rồi. Cô không nghe rõ Tất Phương đang nói gì, chỉ nghe thấy hai chữ manh mối. Manh mối à, cô có manh mối gì không?

“Chuột béo, Chuột béo, tìm Chuột béo.” Hứa Tâm An không biết Tất Phương có nghe thấy không, cũng không biết tìm Chuột béo có ích gì không, cô mệt lắm, ý thức dần dần mơ hồ, lúc này phát tán năng lượng dường như đã tiêu hao hết tất cả tinh lực của cô. Hứa Tâm An nhắm mắt lại, ý thức chìm vào bóng tối.

Long Tử Vy và Huỳnh Thiên Hạo vừa xuống máy bay, tức tốc chạy thẳng về công ty, nhưng hiện tại vẫn chưa tìm ra manh mối của Hứa Tâm An. Lúc này ngồi trên tàu điện họ có nhận được cuộc gọi của Phương Thư Lượng, có thể anh ta đã tìm ra được mục đích thu thập cường hồn của Trần Bách Xuyên.

“Tôi điều tra được một trận pháp, tên là Tứ Hồn trận. Nó có hai phiên bản, đều cần có bốn cường hồn để bày trận. Có một phiên bản có chú thích ‘dẫn hồn nhập nền’, còn nhớ bốn chữ này không? Chắc là Trần Bách Xuyên đã nhìn thấy trận pháp này trong sách cổ. Hẳn là chủ tiệm Tìm Cái Chết, rất dễ dàng liên tưởng trận pháp này với Nền Hồn. Trong đó có một Tứ Hồn trận ghi thế này, ‘Nếu trong thời gian thích hợp sử dụng trận pháp để hiến tế, có thể làm thức tỉnh thần ma viễn cổ.’ Còn lấy hồn sống thì tôi không thấy, trên đó cũng không ghi chép, tôi đoán chắc vì chưa có ai từng sử dụng, muốn lấy được bốn cường hồn mạnh nhất là điều gần như không thể. Có thể đoạt cường hồn của kẻ khác nhất định phải là cao thủ trong số cao thủ, bởi vì việc đoạt hồn đâu có dễ dàng, huống chi lấy tận bốn cái.

Long Tử Vy chợt nhớ ra: “Nhưng nếu là chủ tiệm Tìm Cái Chết thì có thể, cũng giống như Tâm An, chỉ có mỗi cường hồn, không hề biết pháp thuật, dễ đối phó hơn những pháp sư hàng ma có cường hồn nhiều.”

“Đúng thế, chắc chắn Trần Bách Xuyên đã nhận ra điều đó, chỉ là không biết hắn thu thập tin tức về chủ tiệm Tìm Cái Chết ở đâu thôi.” Phương Thư Lượng nói, “Theo truyền thuyết, Giao Long là một trong bốn thần thú kề cận Thiên Đế, nhưng không phải thú cưỡi thông thường, lúc ra trận là người dong chiến xam cũng là chiến tướng giết địch quan trọng. Tôi đoán có lẽ Trần Bách Xuyên đã biết Giao Long đang ở đâu, lúc tìm được nội dung của trận pháp này, hắn thấy hai điều kiện đều hợp lý, có thể lợi dụng điều đó để đánh thức Giao Long, trở thành chủ nhân sai khiến nó.”

Huỳnh Thiên Hạo chau mày: “Nếu để hắn thành công thì gay go đó, với dã tâm của hắn e sẽ đẩy lên một cuộc chiến máu tanh không bao giờ dứt.”

“Có điều những tin tức này hiện tại không giúp chúng ta tìm ra Tâm An, cho dù có đoán được mục đích của hắn, nhưng chúng ta cũng không biết hắn bắt Tâm An đến đâu để đoạt hồn.” Phù Lương nói.

“Điện thoại vẫn chưa mở sao?” Long Tử Vy hỏi.

“Đúng vậy.” Phù Lương nhìn vào màn hình máy tính: “Đồng Khê, Trần Bách Xuyên cả Tâm An nữa, tôi đã tra tất cả số điện thoại của họ rồi, không theo dõi được tín hiệu, nên không tìm ra vị trí. Cũng không lần ra hành tung chiếc xe của Đồng Khê, chúng ta không nắm được hệ thống GPS và số xe của cô ta nên không thể theo dõi được.”

“Đợi đã.” Long Tử Vy chợt nhớ ra, “Đồng Khê tắt máy tính của mình và Tâm An, nhưng cô ta để sót một người.”

“Cha của Tâm An?”

“Đúng.” Mọi người đều biết ông Hứa Đức An không liên lạc với con gái từ lâu lắm rồi, chỉ thỉnh thoảng gửi email hoặc gọi điện thoại quốc tế về mà thôi, Long Tử Vy cũng tưởng ông ấy vì tiết kiệm tiền nên không

mang điện thoại theo. Tuy nhiên nếu ông ấy có mang theo điện thoại thì sao, mới vừa xuống máy bay đã mở máy rồi, nếu Đồng Khê sơ suất không chú ý đến thì sao?”

“Nhưng chúng ta không có số của ông ấy?”

“Tôi có.” Long Tử Vy lập tức lục số điện thoại trong danh bạ. Phù Lương vừa nói vừa nhập chương trình, máy bắt đầu chạy, anh ta vui mừng la lên: “Máy tính mở, quả nhiên là cô ta không chú ý đến.”

Long Tử Vy căng thẳng nhìn chăm chăm vào màn hình, qua một lúc đã tìm ra kết quả.

“Tìm thấy rồi.” Xác định được vị trí của tín hiệu rồi, bọn họ chỉ cần điều tra phạm vi xung quanh tín hiệu đó là được.

Long Tử Vy lập tức chạy ra ngoài gọi điện cho những người khác, bảo mọi người nhanh chóng đến tập trung ở đường Dương Quang, “Đem theo máy và kính kiểm tra kết giới, bọn họ dùng pháp thuật thâm hồn nhất định sẽ giăng kết giới.” Tìm thấy nơi có bài kết giới là có thể tìm ra Hứa Tâm An.

Mọi người nhanh chóng hành động, xuất phát về hướng đường Dương Quang.

Tất Phương dùng tốc độ cực nhanh về đến nhà Hứa Tâm An, anh ta nhìn ngó xung quanh song không phát hiện bất cứ manh mối gì, lại ra sau vườn kiểm tra nhưng cũng không thấy Chuột tinh đâu cả. Ở đây không có Chuột tinh, cũng không có yêu quái nào khác, từ khi anh ta đến đây, trong phạm vi mấy ki-lô-mét sạch trơn, đám yêu quái sợ bị anh ta ăn thịt đã tránh xa không dám lại gần.

Tất Phương lòng nóng như lửa đốt, anh ta không cảm ứng được với Hứa Tâm An nữa, không biết giờ cô đang ngủ hay là đã bị đoạt mất hồn. Không ngờ bọn chúng rán dùng tới Khu hồn pháp trận, đúng là quá tàn độc. Cho dù là Diêm Vương cũng không dám cưỡng đoạt hồn sống, hai người đó hết lần này đến lần khác muốn đoạt hồn của Hứa Tâm An, đúng là chán sống rồi. Lửa giận của Tất Phương bốc lên ngùn ngụt, anh thề, tuyệt đối không tha cho hai tên hàng ma này.

Lúc này đột nhiên có bóng dáng một con Chuột béo núng nính vội vàng chạy đến, chớp mắt Tất Phương đã tóm được nó. Chuột béo hiện thành hình người, bị Tất Phương bóp cổ, dán vào tường trong sân.

Chuột béo thở hổn hển: “Tôi, tôi đến báo tin.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Tuy tôi rất sợ pháp sư hàng ma, nhưng vẫn cố đi theo. Cô ấy cho tôi ăn, tôi phải biết trả ơn.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Tôi, tôi chỉ là một yêu quái hiền lành và chính trực.”

“Đừng lảm lời, cô ấy đang ở đâu?!” Tất Phương hét vào mặt Chuột béo, dám nói nhiều nữa anh sẽ thiêu chết nó.

“Tôi hỏi người đi đường rồi, đó là số 13 đường Dương Quang, biệt thự đơn lập, cô ấy ở tầng hai.”

Lời vừa dứt, Chuột béo bị Tất Phương vút xuống đất nên xây xẩm mặt mày, đến lúc tỉnh lại thì không thấy bóng dáng Tất Phương đâu hết.

Đồng Khê đang chữa trị vết thương cho Trần Bách Xuyên, có điều tình hình có vẻ gay go hơn cô ta tưởng nhiều. Vết thương thoát nhìn có vẻ không nghiêm trọng lắm, vậy mà máu chảy không ngừng, dao hàng ma ghim trên miệng vết thương phát ra ánh sáng mờ ảo.

“Bách Xuyên. Đây không phải là vết thương thông thường, pháp thuật đoạt hồn đã tác động lên người anh rồi.”

Trần Bách Xuyên giật nảy mình, chẳng trách hắn thấy ngày càng lạnh hơn.

Đồng Khê vội vã chạy về phòng gọi điện cho bác sĩ mà cô ta quen thân. “Bác sĩ Phương, có một vết thương hơi phiền phức, người ấy bị giao hàng ma đâm lúc đang thực hiện Khu hồn pháp trận, nên bị đánh ngược lại. Đúng rồi, bị thương ở bụng, không đâm vào chỗ yếu nhược. Đúng, máu chảy không ngừng, tôi vẫn chưa rút con dao ra, đúng vậy, lá bùa còn tỏa ra ánh sáng mờ. Vàng, vàng, tôi biết rồi.”

Trần Bách Xuyên chau mày lắng nghe, hẳn biết vị bác sĩ Phương đó, người này là bạn của Cao Kiến Nghiêu, là một nhà hàng ma có pháp lực cao cường cùng y thuật cao minh, dĩ nhiên cũng hiểu rõ các loại thương tích thường gặp trong giới hàng ma.

Đồng Khê tắt máy, Trần Bách Xuyên nói: “Nếu sư phụ đang tìm em, ông ấy sẽ báo cho sư phụ em.”

“Không sao, cũng phải cược một ván, em không thể mặc kệ mạng sống của anh được, với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ nhất định phải để bác sĩ chẩn đoán.”

Trần Bách Xuyên cắn chặt răng: “Vậy phải đưa luôn hai người đó rời khỏi đây, nơi này nhất định đã bị lộ, Tất Phương sẽ tìm đến, sư phụ của em cũng sẽ đến. Chúng ta phải di chuyển họ ra khỏi đây rồi tìm cơ hội khác.”

“Anh bị thương rồi, tạm thời không lấy được hồn đâu, không thể giấu hai người này lâu được, chúng ta hãy đợi...”

“Không còn cơ hội nữa rồi, không còn cơ hội bắt thêm Hứa Tâm An lần nữa đâu.” Sắc mặt Trần Bách Xuyên trắng bệch, vết thương trên người khiến hắn càng yếu ớt hơn.

“Bách Xuyên, anh nhất định phải trị vết thương trước đã.” Đồng Khê lấy một miếng vải để Trần Bách Xuyên cắn chặt, lại lấy gương Mê Ảnh ra, hộp kính vừa mở, ánh sáng trên kính chiếu vào chuôi dao găm: “Em sẽ khắc chế bùa chú lại trước, sẽ hơi đau, anh cố gắng chịu đựng.”

Chiếc gương phát sáng, Đồng Khê liền đọc câu chú theo chỉ dẫn của bác sĩ Phương. Cả người Trần Bách Xuyên chấn động, đau đến co rút lại. Hắn cắn chặt răng, hai tay nắm chặt thành giường, gương mặt nổi đầy gân xanh. Lúc này Hứa Tâm An đau đớn bao nhiêu, giờ đây hắn đau đớn gấp bội.

Hà Nghĩa ngồi xếp bằng trong phòng của Đồng Khê, Huyền Linh Châu của anh ta không ngừng chuyển động trong căn phòng, anh ta cảm ứng được chút khí tức và cảnh, tuy nhiên quá ít lại rời rạc không theo trật tự nào cả. Đồng Khê hiểu quá rõ mọi người ở đây, ai có sở trường gì, có thể làm gì cô ta đều biết cả, cô ta đã xử lý căn phòng này rất sạch sẽ.

Điện thoại bỗng reo lên, Hà Nghĩa nhìn dãy số, nhanh chóng bắt máy. Anh ta vung tay, Huyền Linh Châu lần lượt trở về, xâu thành một chuỗi quần trên cổ tay.

“Được, cảm ơn bác sĩ Phương.” Hà Nghĩa tắt máy, vừa đi ra ngoài vừa tìm kiếm số điện thoại bàn lúc này bác sĩ Phương đọc cho. Kết quả nhanh chóng hiện ra, anh ta cất tiếng gọi to những đệ tử đang ở trong sân chờ lệnh, mọi người vội vàng lái xe rời ngõ Lục Âm, chạy về hướng đường Dương Quang.

“Long Tử Vỹ.” Hà Nghĩa gọi điện cho Long Tử Vỹ. “Bọn họ đang ở số 13 đường Dương Quang. Trần Bách Xuyên đã bị thương, Đồng Khê gọi điện cho một vị bác sĩ quen để nhờ giúp đỡ. Số điện thoại đó là của địa chỉ số nhà 13 đường Dương Quang. Bọn họ...” Hà Nghĩa còn chưa nói xong, đã nghe Long Tử Vỹ cất tiếng nói với ai đó: “Số 13” sau đó tắt máy.

Có vẻ bọn họ cũng đang trên đường đến đó, Hà Nghĩa nói với đệ tử đang lái xe: “Chạy nhanh lên.” Người này liền nhấn ga, tăng tốc chạy về phía trước.

Cả người Trần Bách Xuyên đầy mồ hôi, dần dần hắn thấy đỡ hơn nhiều.

Hắn mở mắt, thấy Đồng Khê đang ân cần nhìn mình.

“Anh thấy thế nào?”

“Vẫn ổn.”

“Tạm thời đã áp chế được rồi, bây giờ em dẫn anh đến chỗ bác sĩ Phương.” Đồng Khê đeo ba-lô, trong đó đựng đầy trang bị và vật dụng của cô ta và Trần Bách Xuyên, còn cả chiếc hộp phong ấn phiến lông vũ của Tất Phương. Cô ta dìu Trần Bách Xuyên, đỡ hắn xuống lầu, đặt vào ghế phụ trong xe.

Trần Bách Xuyên nói với cô ta: “Đem Hứa Tâm An đi theo.”

“Không đem theo được đâu.” Đồng Khê khuyên hẳn, “Có thể giấu cô ấy ở đâu chứ? Vết thương của anh quá nặng, cần thời gian an dưỡng sau khi bị phản đòn từ bùa chú của Khu hồn trận pháp, trước mắt không thể sử dụng trận pháp đó được nữa, chẳng lẽ anh định bắt giam cô ấy suốt mấy tháng sao?”

Trần Bách Xuyên biết những lời cô ta nói đều có lý, chỉ là hẳn không phục, thật sự không phục. Chỉ thiếu chút nữa thôi, một chút nữa là đã thành công rồi.

Trần Bách Xuyên nắm chặt cổ tay Đồng Khê: “Đoạt hồn của cô ta ngay bây giờ đi.”

“Bách Xuyên, cô ấy cũng bị thương rất nặng.”

“Cường hồn bị tổn hao còn hơn không có gì.” Trần Bách Xuyên nắm chặt cổ tay Đồng Khê, “Chúng ta không còn cơ hội bắt cô ta thêm lần nữa đâu, lạc đà chết đói còn to hơn ngựa, bất luận thế nào hồn của cô ta cũng sẽ có ích. Bây giờ em đi lấy đi, cô ta đang bị thương, không cản được em đâu.”

“Bách Xuyên.” Đồng Khê do dự.

“Đi đi.” Trần Bách Xuyên rất quyết liệt.

Đồng Khê cắn chặt răng, quay người bước vào trong, vừa đến trước cửa thông giữa garage và nhà chính, đột nhiên phát hiện kết giới do cô ta và Trần Bách Xuyên bày ra đã bị ai đó phá giải.

Nó bị phá giải một cách tàn bạo, bằng một sức mạnh khủng khiếp, cả căn nhà như thể chấn động theo.

Đồng Khê ngạc nhiên, quay sang nhìn Trần Bách Xuyên, hẳn cũng cảm nhận được, trên mặt đầy hốt hoảng. Trần Bách Xuyên nhìn đồng hồ trên tay, trên đó có hiện ánh đèn nhỏ màu xanh lam.

Có thần ma đến.

Đồng Khê đứng ngay sau cửa, nhìn thấy trên cầu thang nhà chính có bóng người đang lên lầu. Đồng Khê vội chui vào xe, khởi động máy, “Nhất định là Tất Phương, chúng ta phải mau rời khỏi đây.”

Trần Bách Xuyên nhắm mắt, không can tâm: “Chỉ còn thiếu bước cuối cùng, chỉ thiếu một bước.”

Đồng Khê an ủi hẳn: “Đừng lo, chúng ta sẽ tìm cơ hội khác, cô ấy không được thì tìm người khác.”

“Còn ai nữa sao? Đã tìm hết rồi mà.”

Đồng Khê biết vậy nhưng cô ta cũng hết cách. Cô ta lái xe ra khỏi hầm, cẩn thận quan sát xung quanh, đạp ga tăng tốc, tới đầu phố xe cô ta lướt qua một chiếc xe màu trắng, lòng Đồng Khê chợt chùng xuống, cô ta nhận ra đó là xe của Quách Tấn.

Xe của Quách Tấn vừa chạy qua đã bắt ngờ quay lại, đuổi theo cô ta.

Anh ta cũng nhận ra Đồng Khê.

Đồng Khê đánh tay lái vượt qua chiếc xe trước mặt, một bánh xe chạy trên vỉa hè, ra sức quẹo phải.

Quách Tấn cố gắng đuổi theo, hét lớn: “Tôi thấy bọn họ rồi, xe đang chạy về hướng Đông, trên đường Vân Tường, tôi đang theo sát.” Anh ta đeo tai nghe, vẫn luôn giữ liên lạc với Phù Lương, Phù Lương liên thông báo tin tức cho mọi người.

“Tâm An đâu? Có nhìn thấy Tâm An không?” Long Tử Vy hỏi.

Quách Tấn đuổi theo được một đoạn, xe của Đồng Khê không ngừng vượt qua những chiếc xe khác, anh ta gắng sức đuổi theo, nhìn thấy rõ hàng ghế sau: “Ghế sau không có người, chỉ có cô ta với Trần Bách Xuyên.”

“Không có người?! Lòng Long Tử Vy nặng trĩu. Bọn chúng không thể nào buông tha cho Hứa Tâm An, trừ phi đã lấy được thứ mình muốn...”

Mắt Long Tử Vy đỏ hoe: “Bắt lấy bọn họ! Nhất định phải bắt được!”

“Bây giờ bọn họ đang chạy đến ngõ Trường Bình, sắp sang đại lộ Nam Sơn rồi”, Phù Lương kịp thời thông báo, Huỳnh Thiên Hạo nói: “Tôi còn cách chỗ đó hai con đường, tôi từ Đông Sa xuyên sang chặn đường họ.”

Phù Lương chuyển số của Quách Tấn cho Huỳnh Thiên Hạo, để hai người này kịp thời báo tin với nhau.

Tần Hương Vũ nhìn Long Tử Vy bên cạnh, nên đuổi theo hai người kia hay đến số 13 đường Dương Quang đây, phía trước là rẽ phải rồi. Long Tử Vy nói: “Đi tìm Tâm An trước đã, tôi phải xem con bé thế nào đã.” Bà nghẹn ngào nói, không dám nghĩ tới chuyện rồi đây mình sẽ đối diện với người sống hay là xác chết.

Chính bà đã giao Hứa Tâm An cho Đồng Khê chăm sóc.

Tần Hương Vũ đánh tay lái, tăng tốc về hướng đường Dương Quang.

Tất Phương nghe thấy tiếng xe bỏ chạy dưới tầng, nhưng anh ta mặc kệ, phải đi tìm Tâm An trước. Tay chân cô bị cột chặt trên giường, cổ tay đều là máu, gương mặt tái nhợt, mắt nhắm chặt, khuôn mặt tiêu tụy đáng thương, cô không động đậy gì cả, như thể đang ngủ say.

Tất Phương vung tay, còn tay bập tung ra. Tay Tâm An rơi xuống giường, song cô vẫn chưa tỉnh.

Tất Phương ngồi bên giường, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Tâm An, tôi đến rồi.”

36. Chương 11

Type: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Hứa Tâm An không có phản ứng, Tất Phương sờ nhẹ lên khuôn mặt cô, anh ta có thể cảm nhận được khí tức của bà chủ vẫn đang giằng co trong cơ thể cô. Tất Phương khẽ dựa cằm dưới của mình vào trán cô, sau lưng “pắc” một tiếng, đôi cánh cực lớn cháy rực liền xuất hiện, trên đó còn có những tia lửa nhỏ đang bập bùng. Anh ta thu cánh về phía trước để có thể ôm chặt Hứa Tâm An vào lòng.

Hứa Tâm An thấy vừa mệt vừa đau, vừa lạnh buốt. Cô rất buồn ngủ, rồi lại thấy lạnh đến phát run, đau thấu xương, giống như đang rơi vào một đáy vực mênh mông lạnh giá, càng lúc càng lún sâu, còn có vô số dao nhọn kim châm đâm vào người.

Cô rất muốn giãy giụa, cố gắng thoát khỏi đó nhưng không mở nổi mắt, thần trí dường như bị bóng tối vây chặt, muốn gọi Tất Phương lại không mở miệng được.

Bỗng nhiên cô thấy ấm dần lên, nghe thấy có người gọi tên mình, bèn cố gắng lắng nghe, bóng tối tựa như những tảng băng đang dần tan chảy, cô nghe càng lúc càng rõ hơn, đúng là có người đang gọi tên mình.

Là Tất Phương.

Cảm giác ấm áp càng lúc càng rõ rệt, sức mạnh đang dần tràn vào sâu cơ thể cô.

“Tất Phương?”

“Là tôi.”

Lúc này Hứa Tâm An đột nhiên cảm thấy yên tâm hơn, cô cố gắng mở mắt song không được, nên có hơi nóng ruột.

“Nào nào, không sao đâu.” Có một bàn tay to lớn đang sờ vào trán cô, đỡ khuôn mặt cô.

Cuối cùng Hứa Tâm An cũng mở mắt, thấy Tất Phương đang mỉm cười với mình.

“Tất Phương.” Hứa Tâm An chớp mắt, thấy khóe mắt hơi cay.

“Không sao rồi.” Tất Phương vuốt nhẹ tóc cô, nhắc lại lần nữa: “Không sao rồi.”

“Tôi chưa chết đúng không?”

“Đúng.” Tất Phương ôm chặt cô vào lòng.

“Vậy còn hai người kia đâu?”

“Chắc là chạy rồi.” Anh không quan tâm hai người đó.

“Còn cha tôi?”

Cô vừa mới hỏi xong liền nghe thấy tiếng xe phanh gấp ở bên ngoài, tiếp đó có người đang vội vã chạy lên lầu.

Long Tử Vy mặt trắng bệch, nhìn thấy Tất Phương đang ôm Hứa Tâm An thì ngơ ngác.

“Là bác của cô.” Tất Phương nói với Hứa Tâm An, lại quay sang nói với Long Tử Vy: “Đi tìm cha cô ấy đi.”

“Hình như ở phòng bên cạnh.” Hứa Tâm An yếu ớt nói.

Long Tử Vy chau mày, không nói thêm câu nào, chạy nhanh ra ngoài mở từng phòng kiểm tra, đến căn phòng thứ hai thì tìm được cha Hứa đang bị trói chặt trên ghế bằng dây trói hôn, bà kiểm tra qua một lượt, thấy ông ấy không bị thương nặng liền dùng thuốc Tỉnh thần lau cho ông ấy.

Cha Hứa tỉnh dậy, mơ màng mở mắt không biết đã xảy ra chuyện gì, lát sau tỉnh hẳn thì mới nhảy dựng lên, bày tư thế chuẩn bị đánh nhau, hét lên với Long Tử Vy: “Ác tặc, mau thả con gái ta ra, không ta sẽ liều mạng với ngươi.”

Hết xong ông ấy mới nhìn kĩ người trước mặt, không ngờ đó là Long Tử Vy! Ông ấy la lên một tiếng rồi nhảy dựng lên, trời ạ, mấy chục năm rồi, không ngờ vừa nhìn đã nhận ra bà ấy.

Long Tử Vy lườm ông ấy, lạnh lùng nói: “Tâm An đang ở phòng kế bên.”

Lúc này Tần Hướng Vũ cũng chạy đến, thấy trên lầu có tiếng người liền chạy lên. Cha Hứa phát hiện có thêm người đến, cứ tưởng là bọn bắt cóc kéo đồng bọn tới, lại bày tư thế chuẩn bị chiến đấu, vờ như mình là cao thủ. Long Tử Vy lườm ông ấy rồi đi ra ngoài. Tần Hướng Vũ không hiểu cha Hứa đang làm gì, vội đi theo Long Tử Vy.

Cha Hứa ngại ngùng đuổi theo, cuối cùng cũng nhớ ra, vừa chạy sang phòng bên vừa nói: “A! Con gái! Con gái của tôi! Tâm An ơi, cha ở đây!”

Ông vừa vào phòng thì nhìn thấy con gái cưng của mình đang nằm trong vòng tay của một cậu trai trẻ, Long Tử Vy thì đứng bên cạnh nói khế gì đó, cha Hứa không dám xen miệng vào, nghe cũng không hiểu trận pháp đoạt hồn gì đó... Song ông biết con gái mình suýt chút nữa là mất mạng rồi, nên hai mắt cay cay. Ông đi du lịch khắp thế giới, để con gái ở nhà một mình đối mặt với biết bao hiểm nguy. Từ lâu ông đã biết con gái mình gặp phải thần tiên hay yêu quái gì đó, còn cho rằng không có gì nguy hiểm chưa cần về vội, ông đúng là không có tư cách làm cha.

Cha Hứa càng nghĩ như thế thì càng muốn khóc to hơn, cất tiếng gọi thảm thiết “Con gái ơi!”, rồi chạy đến ôm Hứa Tâm An, không ngờ chàng trai đang ôm con gái của ông không hề có ý buông tay, khiến ông không thực hiện được ý định của mình, trong lòng thầm nghĩ – lẽ nào muốn ôm con mình thì phải ôm cả chàng trai này à?!

Cha Hứa dùng ánh mắt ám chỉ với cậu trai kia rằng – hãy trả con gái lại cho ông, tuy nhiên ai đó hoàn toàn chẳng thèm để ý đến, thế là ông đứng cứng đờ với tư thế đang tay.

“Hừm.” Cha Hứa quyết định tự giới thiệu thân phận của mình trước: “Tôi là cha của Tâm An.” Thân phận này đủ để ông ôm con gái mình rồi chứ.

“Tôi là thần.” Ai đó ngênh ngang trả lời.

Cha Hứa: “...” Thân phận này nghe kiểu gì cũng thấy oách cả, mà đợi đã, nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì đến ông đâu.

Cha Hứa dùng ánh mắt để hỏi thăm tình hình hiện tại của con gái.

Kết quả thần trả lời: “Tâm An nói, ông sẽ rất tiếc nuối nếu không được gặp thần và yêu quái. Vậy xin chúc mừng, ông đã được gặp thần rồi. Còn yêu quái đang ở nhà, về nhà sẽ thấy sau.”

Mọi người: “...”

Hứa Tâm An nhìn cha mình: “Con đã nói với cha là vị thần này bị bệnh thần kinh rồi còn gì.”

“Ừm ừm.” Cha Hứa cuối cùng đã hiểu, đúng là bị bệnh thần kinh.

Được thôi được thôi, cậu cứ ôm đi. Cha Hứa xua tay, cố ý tỏ ra rộng lượng, không nên tính toán với người bị bệnh thần kinh làm gì.

Long Tử Vy lườm ông, ông già này mấy chục năm qua chẳng thay đổi tẹo nào.

Bà gọi điện cho Phù Lương, bảo đã tìm được người, Hứa Tâm An vẫn còn sống, “Bên Trần Bách Xuyên thế nào rồi?”

“Bây giờ Đồng Khê đang đến cầu Kim Sa, Quách Tấn và anh Hạo vẫn đang đuổi theo. Trên đường còn gặp hai chiếc xe, xem ra bọn họ cũng đang đuổi theo đám Trần Bách Xuyên, có điều không biết là ai.”

Long Tử Vy chau mày, quay sang nói với Tần Hướng Vũ: “Chìa khóa.”

Tần Hướng Vũ đưa chìa khóa cho bà ấy, Long Tử Vy vừa chạy ra ngoài vừa dặn Tần Hướng Vũ xử lý vết thương cho Tâm An, kiểm tra toàn bộ căn nhà này, còn bà phải đi tiếp viện cho đám Quách Tấn.

Long Tử Vy lái xe theo đường tắt đến cầu Kim Sa. Lúc bà vừa rẽ sang hướng Đông ở cầu Kim Sa thì nhìn thấy xe của Huỳnh Thiên Hạo đang rẽ sang đường bên kia từ phía đằng xa, bèn đảo tay lái chạy sang đầu đường đó đợi.

Lúc bà ấy sắp đến được bên đó, bỗng dưng vang lên một tiếng nổ “ầm” rất lớn, xe của Quách Tấn đâm vào đuôi xe Đồng Khê, ép xe cô ta cứng ngắc ở bên đường. Long Tử Vy bèn quay xe lại chắn ngang bên đường, bà nhìn thẳng vào mắt của Đồng Khê, căng thẳng và vô vàn cảm xúc lẫn lộn ngập tràn trong ánh mắt.

Long Tử Vy mím chặt môi, đang định xuống xe bắt lấy Đồng Khê thì lại nghe “ầm” một tiếng, một chiếc xe khác bất ngờ đâm vào phía sau xe bà khiến chiếc xe bị chấn động, trượt về phía trước vài mét.

Long Tử Vy quay lại, nhìn thấy Hà Nghĩa bước xuống từ xe phía sau, đang đi về hướng Quách Tấn và Đồng Khê.

Long Tử Vy tức giận, lấy côn Lập Thiên ra rồi rời khỏi xe chạy đến đó, tức thì dùng phép biến côn thành ba khúc quăng vào đầu của Hà Nghĩa.

Hà Nghĩa vội cúi đầu xuống, lặn một vòng dưới đất tránh được đòn đánh đó. Long Tử Vy lại niệm chú, côn Lập Thiên bay giữa không trung, “pắc” một tiếng biến thành một cây côn dài, lại chuyển hướng bay về phía Hà Nghĩa.

Quách Tấn đã đuổi đến trước xe Đồng Khê, nắm chặt đoản kiếm Song Ngư trong tay. Đồng Khê đá văng cửa xe, một luồng sáng bay về phía Quách Tấn.

Quách Tấn vội nhảy lên nóc xe, trở tay đánh đứt đoạn ánh sáng kia, giáng một chưởng khá mạnh xuống nóc xe.

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên nhảy ra ngoài.

Trần Bách Xuyên đang bị thương, không còn sức ứng chiến, lặn trên mặt đường. Đồng Khê xoay cổ tay, gương Mê Ảnh xuất hiện, một luồng ánh sáng hướng về phía Quách Tấn.

Quách Tấn dùng tay đỡ, nhảy từ nóc xe xuống tránh đòn công kích ấy. Đồng Khê liên tục xòe tay rồi khép lại, gương Mê Ảnh linh hoạt nằm gọn trong lòng bàn tay không ngừng khép mở, một con Nhện tinh nhỏ bằng lòng bàn tay nhảy từ trong gương lao ra, trong chớp mắt đã biến thành con yêu quái khổng lồ chạy về phía Quách Tấn. Đây là “Yêu Ảnh Sát”, sở trường của Đồng Khê, dùng gương để thu phục yêu quái rồi biến nó thành vật sở hữu, trong lúc nguy cấp có thể thả hình bóng của những con yêu quái mà cô ta đã thu phục ra ngoài để giết kẻ địch.

Quách Tấn nhìn thấy con nhện khổng lồ, lập tức nổi da gà. “Mẹ kiếp!” Chân anh ta run đến nổi suýt chút thì ngã xuống, anh ta lập tức chia đoản kiếm Song Ngư thành hai cây kiếm cong phóng về phía đôi mắt của con nhện.

Nhưng con Nhện tinh này đã bị Đồng Khê thu phục, nên đó chỉ là những ảo ảnh hồn phách của nó mà thôi, tất cả mọi hành động đều nghe theo sai khiến của Đồng Khê. Nó đã mất hết mọi bản năng, không hề né tránh hai đoản đao sắc nhọn đâm vào mắt, vẫn mở to miệng chạy về phía Quách Tấn.

“Tạch, tạch, tạch...” Những viên châu màu đỏ đậm kích thước tầm một xen-ti-mét rơi tứ tung trên mặt đường như chuỗi ngọc bị đứt, nhanh chẳng ai ngờ, lại rề rà như hình ảnh tua chậm.

Long Tử Vy chỉ nhìn thấy Hà Nghĩa xua tay, sau đó dưới đất đầy những hạt châu, có vài viên lao về phía cây côn Lập Thiên của bà, phát ra tiếng nổ. Viên châu nhỏ xíu mang theo lực tựa ngàn cân, phá bỏ thế trận côn Lập Thiên của Long Tử Vy.

Quách Tấn trơ mắt nhìn con nhện đỏ đuổi về phía mình, bỗng tiếng những hạt châu rơi xuống đất vang lên, anh ta chớp chớp mắt, không biết có bao nhiêu viên châu đang đánh vào đôi chân đầy lông mềm như nhung của con nhện. Nhện tinh những tưởng sẽ có một cú đáp đất đầy khí thế, ai ngờ lại bị đánh tập kích ngã nhào xuống đất.

Quách Tấn may mắn nhanh nhẹn tránh được cú ngã lấy thịt dè người của Nhện tinh kia, nếu không chắc là còn đau hơn bị nó cắn chết nữa. Anh ta lùi về sau, chống tay đứng dậy tránh xa nơi này, thu đoản đao đang cắm trong mắt Nhện tinh về. Nhện tinh cất tiếng rên rỉ, định tiến tới tiếp tục công kích, thành linh một cây roi mười thước sáu nâu sẫm quất xuống đầy mạnh mẽ, khói bụi bay mờ mịt.

Nhện tinh khổng lồ kêu lên thảm thiết, nứt thành đôi, trên mặt đường còn lưu lại dấu vết của ngọn roi ấy, Nhện tinh cũng tan thành khói bụi, từ từ biến mất. Huyền ảnh yêu hồn cuối cùng cũng bị tiêu diệt.

Quách Tấn thở phào nhẹ nhõm, đây là roi Xích Thiếp, Huỳnh Thiên Hạo đến rồi.

Cây roi trở về độ dài ban đầu, đang nằm gọn trong tay Huỳnh Thiên Hạo.

Một tiếng “ầm” vang lên, côn Lập Thiên bị viên châu va phải vẫn đứng y nguyên sừng sững dưới đất. Long Tử Vy cầm lấy cây côn bay người đá vào Hà Nghĩa. Hà Nghĩa cong người né, nhẹ nhàng tránh được. Cú đá vừa rồi của Long Tử Vy không đánh trúng Hà Nghĩa, hai chân bà vừa chạm đất liền bị vài viên châu bay đến đánh úp.

Tất cả mọi thứ đều xảy ra trong chớp mắt, Đồng Khê dìu Trần Bách Xuyên đi chưa được mười bước liền cất tiếng gọi to: “Sư huynh.”

“Lên xe.” Hà Nghĩa nghiêng đầu ám chỉ Đồng Khê.

“Đừng hòng trốn khỏi đây!” Long Tử Vy hét lớn, côn Lập Thiên lại xuất hiện.

Chiếc xe chạy ngang qua bọn họ và Long Tử Vy với tốc độ chóng mặt, lúc này bà mới phát hiện, bọn họ dường như đang ở hai không gian khác nhau với con đường này.

Hà Nghĩa nói: “Bầy trận lớn như thế sao, còn thả cả yêu quái ra ngoài, các người không nghĩ đến hậu quả của việc bày kết giới này à, lỡ làm dân thường bị thương sẽ lớn chuyện lắm.”

Mọi người: “...” Mẹ ơi! Đánh nhau hay là lên lớp thế? Hơn nữa, người thả yêu quái là người của anh ta cơ mà.

Hà Nghĩa bấm tay, Huyền Linh châu lăn xuống mặt đường như những viên bi, Long Tử Vy thấy không ổn, vội hét to: “Cẩn thận”, nhưng không kịp nữa rồi.

Bà, Quách Tấn và Huỳnh Thiên Hạo không kịp phòng bị, chỉ nhìn thấy một đám sương đỏ nổ ngay trước mắt.

Ai nấy bắt giắc đều lùi về phía sau, đưa tay lên đỡ, nhưng đám huyết sương đó như ảo ảnh che hết tầm nhìn của họ, tiếp đó tiếng của Hà Nghĩa vang lên: “Long Tử Vy, tôi đồng ý giúp Hứa Tâm An, chỉ là không thể nhìn sự muội mình chết được, người tôi sẽ đem đi, ngày sau sẽ đến nhà bà xin lỗi, cho mọi người một lời giải thích.”

Anh ta vừa dứt lời liền khởi động xe, một lát sau huyết sương tan dần, đám người Long Tử Vy đứng giữa đường lớn, xe của họ đậu cách đó không xa. Hà Nghĩa, Đồng Khê và Trần Bách Xuyên đã biến mất không còn dấu vết, dưới đất cũng không có viên châu nào.

Long Tử Vy, Huỳnh Thiên Hạo và Quách Tấn chỉ đành giương mắt nhìn.

Quách Tấn đột nhiên nói: “Chị Vy, chị có số điện thoại của Hà Nghĩa phải không?”

Long Tử Vy dò danh sách cuộc gọi đến, lấy số đưa cho Quách Tấn, anh ta liền gọi lại vào số đó, Hà Nghĩa bắt máy.

Quách Tấn mở miệng mắng: “Mẹ kiếp, ai muốn lấy mạng sư muội anh chứ, sư muội anh mới là tội phạm giết người đó! Thứ mặt dày! Hừ!” Mắng xong một trận Quách Tấn liền tắt máy, sau đó thở một hơi dài nói: “Được rồi, như vậy mới thoải mái được chứ.”

Long Tử Vy, Huỳnh Thiên Hạo: “...” Kiểu này thì trẻ con quái rồi.

Mọi người quay lại đường Dương Quang, lúc này Tần Hường Vũ đã kiểm tra kỹ lưỡng căn nhà, không tìm thấy bất cứ manh mối nào, song lại tìm được kính của Hứa Tâm An dưới garage. Có lẽ đã rơi lúc cô bị đưa lên lầu, sau đó bị bánh xe cán nát thành những mảnh vụn.

Huỳnh Thiên Hạo chau mày: “Chuyện này không cần báo cáo đâu.”

Tần Hường Vũ lại nói: “Tâm An sẽ đau lòng.”

“Đau lòng chuyện Đồng Khê lừa cô ấy suýt mất mạng sao?”

“Không, đau lòng chuyện mất kính.” Tần Hường Vũ xoa mũi: “Cô ấy nói vừa mới tỉnh lại đã tốn bao nhiêu tiền, cứ ngồi đó nói mãi.”

Long Tử Vy: “...”

Huỳnh Thiên Hạo nói: “Chuyện này cứ cho cha cô ấy đi.”

Tần Hường Vũ nói: “Cha cô ấy cũng nói vậy, kẻ địch quá xấu xa, giết người thì thôi đi, còn phá hoại tài sản.”

Long Tử Vy: “...”

Huỳnh Thiên Hạo muốn rút quai hàm, lại nói: “Chuyện này thật sự không cần báo cáo đâu.”

Tần Hường Vũ bảo: “Chuyển sang chuyện khác nhé?”

Huỳnh Thiên Hạo xoa mặt, “Ừ, tôi cần những tin tức cần thiết hơn.”

“Đại thần Tất Phương hỏi tối nay ăn gì, anh ta đói rồi, Hứa Tâm An bị thương không thể nấu cơm.”

Long Tử Vy: “...”

Huỳnh Thiên Hạo điên tiết: “Điều này cũng tính là tin hữu ích sao?”

“Đại thần cho phép anh mời cơm đó, không tính sao?”

Cuối cùng mọi người quyết định trở về nhà của Hứa Tâm An ăn cơm, bởi vì đánh nhau quá mệt nên mọi người không muốn ra tiệm ăn, với lại ông Hứa Đức An cũng vỗ ngực nói là con gái ông bị thương thì còn có ông, mà Hứa Tâm An cũng bảo là cô muốn về nhà.

Cha Hứa trách mắng mọi người: “Đúng thế, tại sao mọi người lại không nghĩ đến việc người bị thương cần về nhà nghỉ ngơi chứ, sao lại nghĩ sẽ đi ăn cơm tiệm nhỉ?” Mọi người không hện cùng nhau nhìn về phía Tất Phương.

Tất Phương rất dỗi ung dung nhìn lại họ: “Người nấu cơm bị thương rồi nên phải đi ăn cơm tiệm, chuyện này rất hợp lý không phải sao? Tâm An, cô nói đúng không?”

Hứa Tâm An được bọc trong đôi cánh ấm áp, tinh thần tạm thời rất tốt, cất tiếng: “Mọi người đi đâu ăn cũng được, tôi cần về nhà lấy kính, bây giờ nhìn cái gì cũng mờ cả, chỉ có khuôn mặt Tất Phương là rõ nhất, cảm giác này rợn sống lưng quá.”

Mọi người: “...”

Trên đường về nhà mọi người cũng từ từ ổn định lại tâm trạng. Trời ơi, lúc này đang ở địa bàn của kẻ địch mà bọn họ đều quên mất chuyện chính, ngồi hai mươi phút bàn bạc chuyện ăn cơm, việc ấu trĩ này rất cuộc do ai đề xướng ra thế? Rõ ràng họ đều là những nhà hàng ma lão luyện và chuyên nghiệp cơ mà.

37. Chương 11-2

Type: MarisMiu

Buổi tối, sau khi ăn xong bữa cơm thịnh soạn do cha Hứa chuẩn bị, cuối cùng mọi người đều trở lại bình thường, ngoài Hứa Tâm An vẫn đang ngủ say trong phòng, những người khác trong đó có Phương Thư Lượng mới về tới đều đang họp trong phòng khách.

Mọi người trao đổi tình hình và những tin tức có được trong mấy ngày qua, tổng kết được vài điểm:

1. Đồng Khê đã quen Trần Bách Xuyên từ lâu, chắc chắn không phải sau khi điều tra chuyện Hứa Tâm An bị hại, có thể Đồng Khê là người yêu của Trần Bách Xuyên.
2. Trần Bách Xuyên chưa nhìn thấy Nền Hồn, nhưng theo chút ít tiết lộ của hắn và Đồng Khê cho Hứa Tâm An, thì bọn họ đang muốn thu thập cường hồn để tạo ra một pháp khí lợi hại như Nền Hồn.
3. Trong trận pháp “Tứ hồn trận” có nhắc đến cụm từ “Dẫn hồn nhập nền”, có lẽ đây là mục đích của Trần Bách Xuyên.
4. Có lẽ Trần Bách Xuyên cũng đã dự tính khi tạo ra pháp khí sẽ triệu hồi Giao Long thức tỉnh và ngự nó. Lúc dùng ảo cảnh để công kích Hứa Tâm An, bọn họ đã dùng Xà yêu, có lẽ đó là yêu quái hiện tại bọn họ đang chế ngự. Pháp khí “Yêu Ảnh Sát” của Đồng Khê chính là pháp khí chế ngự yêu quái, nhất định bọn họ đang tìm cách để kết hợp vào pháp trận.

Phương Thư Lượng đã vất vả tìm và tra những những thư tịch pháp thuật cổ có liên quan đến “Tứ hồn trận” và “Nền”, cũng như những nội dung có liên quan đến việc chế ngự thần thú, những điển tích không được mang đi thì chụp lại.

Phù Lương dùng laptop xử lý thông tin, chiếu hình ảnh và nội dung ra cho mọi người xem.

Có hai phiên bản liên quan đến “Tứ hồn trận”.

Một là trận pháp tấn công, cần có bốn pháp sư hàng ma có cường hồn trấn giữ bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, khởi động trận pháp, tập trung sức mạnh của bốn người vào trong pháp khí, sử dụng nó để trảm ma giết thần. Uy lực của trận này cực mạnh, thiên hạ vô song. Trong đó ghi chép tỉ mỉ cách bố trí và sử dụng trận pháp này, kể bên còn có dòng chữ chú thích viết bằng mực chu sa: Bốn người cần phải đồng lòng, dẫn hồn nhập nền, nếu có một người không toàn tâm, mọi chuyện đều như đã tràn xây cát biển Đông.

Còn có một trận pháp hiển tế, nhập bốn cường hồn vào trận, tế cường hồn cho Thần ma linh thú để làm thần thú thức tỉnh, đồng thời phải trao đổi hồn với nhau, cùng sống cùng chết, để có được sức mạnh chế ngự linh thú đó.

Hai trận pháp này khác nhau, nhưng có cùng một tên gọi là “Tứ hồn trận”.

Trận pháp thứ nhất để luyện ra pháp khí, trận pháp thứ hai dùng để thức tỉnh thần thú, và trận pháp này rất giống với cách mà Trần Bách Xuyên sử dụng. Mọi người đều thấy hắn muốn tạo ra trận pháp đó.

“Nhưng không thể lòng hai trận pháp này làm một được.”

“Có khi hắn tìm ra cách rồi đó.” Phương Thư Lượng nói: “Bây giờ chúng ta mới chỉ nhìn thấy thư tịch ghi chép, vẫn chưa tìm hiểu kỹ càng, còn Trần Bách Xuyên thì đã nghiên cứu nhiều năm rồi.”

Huỳnh Thiên Hạo nói: “Bốn người rất khó đồng lòng, nên có thể Trần Bách Xuyên đã sửa đổi trận pháp, không phải bốn người mà là bốn hồn.”

“Tôi đã hỏi chú Tư, chú ấy nói đây không phải là cuốn sách duy nhất nhắc tới ‘Đẫn hồn nhập nền’, những cuốn sách khác cũng có ghi chép, tuy ít nhưng vẫn có. Những sách đó không phải là sách truyền thụ pháp thuật, pháp khí gì, mà nói về tu vi, được ghi lại thôi chứ rất ít người đọc, cũng không được lưu truyền rộng.” Phương Thư Lương ra hiệu Phù Lương đổi thành hình khác rồi chỉ vào một đoạn: “Giống như chỗ này, nói là ‘Có thể dùng đến cách đưa hồn nhập nền’, chú Tư nói có người hiểu nhầm là phong ấn linh hồn vào nền, song điều này không đúng. Chú ấy nói thuật ngữ ‘Đẫn hồn nhập nền’ phải hiểu là dùng sức mạnh của hồn tạo thành câu chú phong ấn.”

“Chuột nghe có hiểu không?” Cha Hứa không thể tham gia cuộc họp này bèn kéo ghế ngồi ở phòng bếp nghe lén, đang thì thầm hỏi nhỏ Chuột Béo bên cạnh mình.

Vừa hỏi xong liền thấy ngồi bên cạnh mình là một con chuột, cha Hứa bèn lườm, “Chuột béo này, cậu mà ngồi kiểu đó thì tôi sẽ đánh chết cậu luôn đấy.”

Chuột Béo lập tức biến thành một chàng trai, ngoan ngoãn ngồi trên ghế, vẻ mặt vô tội.

Cha Hứa: “...”

Lần này Phù Lương không hiểu, “Ý gì thế?”

Huỳnh Thiên Hạo giải thích, “Đơn giản mà nói thì là thế này, toàn tâm toàn ý, phải có tinh thần hy sinh, nói trắng ra chính là có gan đốt cháy chính mình như đốt ngọn nến, đến phút giây cuối cùng.”

Phương Thư Lương bổ sung: “Có lẽ còn bao gồm cả việc có ý chí và quyết tâm chịu đựng vô vàn đau khổ nữa. Mọi người thử nghĩ xem, ngọn nến kia, là tự đốt cháy chính mình đó.”

Tất cả mọi người đều im lặng, đúng là không thể làm được. Con người đều muốn rút lui theo bản năng, chú thích bằng chu sa nếu không thể đồng tâm sẽ thất bại có lẽ muốn ám chỉ điều này.

Mọi người đồng loạt nhìn về hướng Tất Phương, rốt cuộc Nền Hồn là gì? Sử dụng thế nào?

Tất Phương vẫn đang gặm khoai tây chiên, chạy liên tục mấy ngày lại phải tức tốc quay về, mệt rã người, anh ta cần bổ sung lương thực. Anh ta hiểu ánh nhìn của mọi người, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu nói: “Con người các người nghĩ nhiều quá rồi, còn lấy những gì đọc trong sách để tưởng tượng thêm nữa.”

Hứa Tâm An không có ở đây, những người này đều an phận không dám đánh anh.

“Năm đó Thiên Đế tạo ra Linh Phù Hồn Hỏa chính là sức mạnh của pháp thuật, không như những gì các người phóng đại lên đâu, nào là hy sinh nào là đau khổ gì đó. Chẳng qua chỉ là phong ấn bình thường rồi bảo quản tốt, lúc cần dùng đến thì lấy ra dùng, thế thôi.” Tất Phương nói rất nhẹ nhàng.

Long Tử Vy không nhịn được hỏi: “Đơn giản thế sao? Vậy tại sao từ trước tới giờ chưa từng ai từng thấy Nền Hồn, Linh Phù Hồn Hỏa phong ấn trong nền giờ ở đâu?”

“Sao tôi biết được.” Tất Phương nói: “Tôi đã đưa đến từng nhà rồi giúp họ phong ấn lại, nói lại quy định Thiên Đế đặt ra cho họ biết, dạy họ cách bảo quản và pháp thuật sử dụng pháp bảo này, làm xong thì tôi đi. Sau đó bọn họ cất ở đâu, lấy ra thế nào, sử dụng ra sao và làm cách nào truyền cho đời sau thì tôi đâu có biết.”

Mọi người lại im lặng.

Lúc này chuông cửa bỗng reo lên, cha Hứa ra mở cửa, một người đàn ông tầm năm mươi mấy tuổi đang đứng đó. Anh ta để đầu húi cua, mặc áo Tôn Trung Sơn và quần âu, trên tay quần mấy vòng chuỗi ngọc màu đỏ, mang đến cho người ta cảm giác nho nhã, có giáo dục và lịch sự. Anh ta vừa mở miệng đã khách sáo nói: “Chào anh, làm phiền rồi, tôi muốn gặp Long Tử Vy.”

“Mời vào, mời vào.” Cha Hứa rất nhiệt tình, người này chắc chắn là bạn bè trong giới hàng ma của Long Tử Vy đến dự họp rồi. Bạn của Long Tử Vy cũng tức là bạn ông, phải tiếp đón chu đáo.

Hứa Đức An dẫn người đó vào nhà, ngẩng đầu nhìn, trời ạ, tại sao mọi người đều đứng lên hết vậy, sắc mặt còn rất khó coi nữa chứ.

Cha Hứa chờ người, chết rồi, có khi nào dẫn nhầm kẻ địch vào nhà không đây? Ông mặc kệ, cùng lắm lại làm con tin gây thêm rắc rối cho mọi người thôi. Ông không nói lời nào cũng không quay đầu, lập tức cong chân bỏ chạy, trốn sau lưng Tất Phương.

Mọi người: “...”

Ai ngờ Tất Phương cũng bỏ đi về phòng của Hứa Tâm An luôn. Anh ta vừa đi vừa nói với người nọ: “Anh đừng nói gì cả, đừng nói gì cả.”

Hà Nghĩa đứng lặng tại đó, nghe thấy Tất Phương bước vào phòng trong, lớn tiếng gọi: “Tâm An, Tâm An, mau dậy đi, đừng ngủ nữa, mau dậy xem kịch hay kìa, bỏ lỡ rồi lại ngồi trách móc mọi người không gọi cô dậy.”

Mọi người: “...”

Tất Phương bế Hứa Tâm An ra ngoài, đặt cô ngồi trên ghế sofa. Hứa Tâm An dụi mắt, nhìn cả đám người, dường như đã tỉnh táo hơn rồi.

“Kính.” Cô nói.

“Đây.” Tất Phương giúp Hứa Tâm An đeo kính, xem kịch hay sao có thể không chuẩn bị gì được, anh ta chuẩn bị hết rồi.

Mọi người: “...”, muốn mắng Hà Nghĩa vài câu cũng không còn tâm trạng nữa.

Hà Nghĩa ngơ ngác cả ngày, cũng tự mình kéo ghế ngồi xuống.

Quách Tấn nói: “Đại thần Tất Phương, chính bọn họ đã hại Tâm An ra nông nỗi này.”

Mọi người đều cho anh ta ánh mắt tán thưởng, ly gián giỏi lắm.

Hà Nghĩa nhìn sang khuôn mặt trắng bệch của Hứa Tâm An, cô đang mặc áo lông, còn choàng thêm tấm chăn bông.

Long Tử Vy lạnh lùng nói: “Lời chú Hàn thạch của Khu hồn pháp trận đã làm Tâm An bị thương, giờ vẫn còn rất lạnh.”

“Xin lỗi.” Hà Nghĩa khẽ cúi đầu, thật lòng thấy hổ thẹn: “Tôi có thể mời bác sĩ giúp cô Tâm An trị thương.”

Tất Phương nói: “Không cần đâu, tôi đã truyền Hỏa đan cho cô ấy, sẽ khỏe hơn thôi.”

“Đó là gì thế?” Hứa Tâm An hỏi. Cô ngủ từ lúc trên đường về nhà đến bây giờ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tất Phương khẽ vuốt tóc cô: “Không quan trọng, lát nữa kể cô nghe.”

Quách Tấn nói: “Quan trọng chứ! Tâm An à, Khu hồn trận pháp đó dùng Hàn thạch chú, tuy là cô đã giữ được tính mạng, nhưng nếu không được chữa trị kịp thời thì quãng đời còn lại chỉ có thể mặc áo lông, ôm lấy lò lửa sống qua ngày, cơ thể suy nhược, tay chân yếu ớt, không thể tự chăm lo cuộc sống của mình, chẳng khác gì một kẻ vô tích sự.”

“Đúng.” Mọi người đều nhất tề gật đầu, ly gián quá hay.

“Nếu không phải có đại thần Tất Phương kịp thời dùng Hỏa đan bảo vệ tâm mạch cho cô, còn truyền cả Hỏa đan vào trong cơ thể cô nữa, chắc bây giờ cô đã sống không bằng chết rồi.”

“Đúng.” Mọi người lại gật đầu. Quách Tấn này tuy dùng từ hơi phô trương nhưng rất chuẩn.

“Ừm.” Hứa Tâm An vẫn còn hơi ngơ ngác, vỗ vào không khí trước mặt mình: “Cảm ơn anh.”

Mọi người: “...” Ai nấy đều lời kính Chiêu yêu đeo vào, bây giờ mới thấy rõ Tất Phương đang dùng đôi cách rực lửa của mình bao bọc cả người Hứa Tâm An, thì ra lúc này cô vỗ vào đôi cánh này.

Hà Nghĩa hơi ái ngại, những gì đối phương nói đều là sự thật, Đồng Khê làm Hứa Tâm An bị thương là sự thật, cách dùng Khu hồn trận để đối phó với Hứa Tâm An cũng do sự phụ anh ta dạy Trần Bách Xuyên.

“Tôi rất xin lỗi.” Hà Nghĩ nghĩ cả ngày chỉ nói được câu đó. Nếu đã không cần anh ta giúp đỡ về mặt điều trị, vậy anh ta nên đi vấn đề chính thôi: “Tôi đến đây để kể hết mọi chuyện mình biết, đương nhiên sự môn chúng tôi khó có thể chối bỏ trách nhiệm với chuyện này. Sự phụ có chấp niệm rất sâu nặng với tiệm Tim Cái Chết và Nền Hồn, ông cho rằng không thể nhìn thấy pháp khí hàng ma lợi hại nhất này thì sẽ là nỗi tiếc nuối lớn nhất trong đời, vì thế lúc Trần Bách Xuyên đến nêu ra mục đích của mình, sự phụ đã quyết định giúp hẳn.”

Long Tử Vy hỏi: “Rốt cuộc Trần Bách Xuyên muốn làm gì?”

“Hắn muốn chế tạo ra một cây Nền Hồn, và dùng nó để khống chế Long tộc, để Long tộc phải phục tùng giới hàng ma.”

Mọi người đều nhìn nhau, suy đoán lúc đầu quả nhiên không sai.

Hà Nghĩa tiếp tục nói: “Trần Bách Xuyên nói hẳn thân là người thừa kế sứ mạng của tiệm Tim Cái Chết nhưng cảm thấy năng lực của bản thân có hạn, lại khao khát có thể làm nhiều việc hơn, có được thành tựu lớn lao hơn. Hắn đã hỏi trưởng bối và cha mẹ trong nhà vô số lần về Nền Hồn trông như thế nào, đang ở đâu, sử dụng ra sao, tuy nhiên không có ai trả lời rõ ràng. Hắn mãi không nhìn thấy Nền Hồn, liền cho rằng đó chỉ là một sự lừa đảo được gia tộc tô thêm vẻ huy hoàng để trói buộc đời sau, thêm lý lẽ quan trọng hóa sứ mạng hàng ma của mình. Những lời nói này đã đánh đúng vào lòng sự phụ, vì ông ấy cũng nghĩ như thế.”

Nói đến đây Hà Nghĩa nhìn Hứa Tâm An: “Lúc trước, đúng là chúng tôi không biết Đồng Khê và Trần Bách Xuyên đã quen biết nhau từ lâu, tôi và sự phụ đều cho rằng hai người họ quen biết nhau khi Trần Bách Xuyên đến xin sự phụ giúp đỡ. Hôm nay tôi đưa Đồng Khê đi để hỏi rõ mọi chuyện. Tôi thấy những lời Trần Bách Xuyên nói để sự phụ tôi động lòng đều là do Đồng Khê dạy, dĩ nhiên chỉ muốn sự phụ yêu quý Trần Bách Xuyên, rồi chịu giúp hẳn. Ai ngờ Đồng Khê bảo không phải, những lời đó đều do Trần Bách Xuyên tự nói với nó từ rất lâu rồi, chỉ là sau khi quen Đồng Khê, Trần Bách Xuyên mới biết tiệm Tim Cái Chết và Nền Hồn không phải là chuyện gia tộc mình dựng nên, bởi Đồng Khê nói thầy của sự phụ cô ấy vốn là chủ tiệm Tim Cái Chết.”

Long Tử Vy hỏi: “Bọn họ đã quen biết từ rất lâu rồi sao?”

Hà Nghĩa gật đầu: “Sáu năm rồi, hôm nay Đồng Khê mới kể mọi chuyện cho tôi biết. Nó nói lúc trước cũng vì tiệm Tim Cái Chết mà hai người đó có quan hệ với nhau, ban đầu nó chỉ muốn xác định xem có phải Trần Bách Xuyên là chủ tiệm Tim Cái Chết thật không, rồi tìm ra Nền Hồn để giới thiệu cho sự phụ, hoàn thành tâm nguyện của thầy. Nhưng sau này nó mới phát hiện không ngờ Trần Bách Xuyên cũng giống sư tổ, không hề biết Nền Hồn đang ở đâu, và rồi hai người họ đi tìm tòi nghiên cứu để tìm ra Nền Hồn, cũng từ đó nó đem lòng yêu thương Trần Bách Xuyên. Nó không nói với sự phụ rằng mình quen biết chủ tiệm Tim Cái Chết là vì Trần Bách Xuyên đã tìm ra được tin tức quan trọng trong các thư tịch cổ, lại có được cơ duyên thần kỳ. Hắn có một kế hoạch và cách nghĩ táo bạo, Đồng Khê lại đồng ý giúp đỡ hẳn. Sự phụ chính là chi tiết quan trọng cuối cùng trong kế hoạch, để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, họ quyết định phải giấu đến bước cuối cùng mới tìm sự phụ.”

Mọi người đều nghiêm túc lắng nghe. Hà Nghĩa dừng lại rồi nói tiếp: “Trần Bách Xuyên tìm thấy trong thư tịch cổ có một trận pháp tên là Tứ hồn trận, có ghi chép cách “Dẫn hồn nhập nền”. Bốn người có cường hồn dần trận, toàn tâm toàn lực tập trung sức mạnh tạo nên uy thế to lớn có thể trảm yêu diệt thần. Mới đầu Trần Bách Xuyên còn cho rằng có lẽ tiệm Tim Cái Chết truyền thừa nhiều đời nên các chủ tiệm đều hiểu nhầm ý nghĩa của nó, thật ra tiệm Tim Cái Chết không phải là một tổ chức đơn lẻ, mà là một hệ thống, phải tập trung tất cả tiệm Tim Cái Chết lại với nhau, thì pháp khí uy lực mạnh nhất sẽ xuất hiện, đó cũng là nguyên nhân mọi người không tìm được Nền Hồn.”

Ánh mắt của mọi người chuyển sang Tất Phương, anh ta thờ ơ đáp: “Tôi không muốn nhắc lại, tuy tôi đã ngủ say rất nhiều lần, có một số chuyện không nhớ rõ nữa, song lúc Thiên Đế dặn dò thế nào tôi vẫn luôn nhớ. Linh Phù Hồn Hỏa được đưa đến từng nhà, không lưu lại tên, không để họ liên lạc với nhau, không qua lại không kết giao không liên minh không phô trương, đúng là để bảo vệ Nền Hồn an toàn, đến khi nào trời đất đại loạn gặp đại kiếp thân ma mới được sử dụng. Những truyền thuyết do mọi người tự tưởng tượng đó đừng hỏi tôi nữa.”

Mọi người lại nhìn Hà Nghĩa, anh ta nói tiếp: “Có điều Trần Bách Xuyên điều tra ngày này tháng khác vẫn không tìm được chút manh mối nào. Lúc ấy, hắn đột nhiên gặp được một thần thú. Lần đó hình như hắn đang một mình đi truy sát Bảo yêu. Tên Bảo yêu đó thường dụ dỗ khách du lịch vào trong rừng sâu rồi ăn hồn của họ để tăng tu vi, rất nhiều người chết mà thi thể không hề có vết thương, không có dấu hiệu phản kháng, không bị người nhìn thấy, bên cạnh thi thể chỉ còn chân của con báo. Chuyện này rất kì quái, cảnh sát không phá được án, Trần Bách Xuyên nhận ra đây là việc làm của yêu quái nên đến đó. Bản lĩnh của con yêu quái không nhỏ, Trần Bách Xuyên bị thương, nhưng vẫn giết chết được Bảo yêu. Ngay thời khắc quan trọng đó có một con Xà yêu nhảy ra giúp hắn. Lúc đó Trần Bách Xuyên không biết mục đích của Xà yêu, cũng không còn sức lực chiến đấu, tuy nhiên Xà yêu không tổn hại đến hắn, lại dẫn một con Rồng đến.”

Mọi người kinh ngạc: “Giao Long sao?”

Hà Nghĩa gật đầu.

Hứa Tâm An vẫn lắng nghe câu chuyện, lúc nhắc đến “Giao Long” cô len lén nhìn sang Tất Phương, anh ta chau mày, hình như đang nghi ngờ.

Hà Nghĩa nói: “Lúc đó Giao Long chỉ còn hồn ảnh thôi, nó nói mình vẫn đang ngủ say, chưa thực sự tỉnh dậy, thỉnh thoảng mới choàng tỉnh vào rừng hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, ăn linh hồn của các con yêu quái hung ác, nhưng thể lực không đủ nên sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tỉnh cờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi lúc tỉnh giấc lại gặp được chủ tiệm Tìm Cái Chết.”

Long Tử Vy vô cùng nghiêm túc: “Nó nhận ra Trần Bách Xuyên là chủ tiệm Tìm Cái Chết sao?”

Hà Nghĩa nói: “Đúng vậy, Trần Bách Xuyên cũng rất kinh ngạc. Giao Long nói lúc đó Linh Phù Hồn Hỏa do nó đưa đến nên nó có thể nhận ra chủ tiệm Tìm Cái Chết.”

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tất Phương, Tất Phương chống cằm: “Nói tiếp đi.”

“Dĩ nhiên Trần Bách Xuyên rất kích động, liền hỏi Giao Long những thông tin liên quan đến tiệm Tìm Cái Chết, cũng như những gì Tất Phương vừa nói. Giao Long nói y hệt như thế. Trần Bách Xuyên liền nói ra tâm nguyện muốn trở thành một chủ tiệm Tìm Cái Chết vĩ đại, muốn tìm ra Nền Hồn, trăm yêu trừ ma, tạo phúc cho nhân gian. Ý chí của Trần Bách Xuyên đã khiến Giao Long động lòng, Giao Long cũng nói không hiểu tại sao bọn họ lại không ghi chép lại? Hay là thất lạc ở đâu? Trần Bách Xuyên nói đã tìm hết rồi, người trong nhà cũng không biết Nền Hồn ở đâu, các đời gia tộc hắn cũng chưa từng vì không tìm ra được Nền Hồn mà ngừng hàng ma phục yêu. Hắn nhắc đến Tứ hồn trận, là cuốn duy nhất có chép về trận pháp “Đem hồn nhập trận”. Giao Long nói bây giờ nó không thể giúp được gì cho hắn, bởi vì nó còn đang ngủ say, thế là nó đưa hiệu lệnh chế ngự Xà yêu cho Trần Bách Xuyên, giúp hắn một tay. Giao Long lại nói cho Trần Bách Xuyên biết về địa điểm và những gia tộc lúc đó nó đưa Linh Phù Hồn Hỏa để giúp hắn tìm các tiệm Tìm Cái Chết, hoàn thành đại nghiệp. Nói xong những chuyện đó, nó cũng biến mất, tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.”

Mọi người nghe đến đây liền ngơ ngác nhìn nhau, len lén liếc về phía Tất Phương. Nghe có vẻ Giao Long này đáng tin hơn Tất Phương nhiều, lại có chút cảm giác của thần thú viễn cổ, tổ tiên Long tộc.

“Lừa đảo.”

Mọi người: “...”

Hà Nghĩa nghiêm túc nói: “Tôi không nói sai gì cả, lúc đó Trần Bách Xuyên gặp sư phụ đã nói như thế, và giờ đây Đồng Khê cũng nói y như vậy.”

“Tôi nói Giao Long kia là tên lừa đảo.”

Hà Nghĩa ngơ ngác, vội vàng hỏi: “Sao anh lại nói thế?”

Tất Phương ngạo nghễ nói: “Tên Giao Long đó à, trên đầu anh ta khắc hai chữ ngu trung. Anh ta luôn trung thành và tận tâm hết mực với Thiên Đế, Thiên Đế nói tiệm Tìm Cái Chết không được qua lại với nhau, tên Giao Long đó nhất định sẽ chấp hành đến cùng. Nếu chủ tiệm Tìm Cái Chết dám đá mất qua lại, gọi điện thoại cho nhau ở trước mặt anh ta thì anh ta nhất định tát chết hắn luôn, làm gì có chuyện cho

danh sách những chủ tiệm khác để bàn bạc đại kế, đừng có ngớ ngẩn thế. Kẻ đó tuyệt đối không phải Giao Long.”

Huỳnh Thiên Hạo: “Không phải Giao Long thì là ai?”

“Sao tôi biết được.” Tất Phương trả lời.

“Chẳng phải Giao Long cùng anh đưa Nền Hồn sao? Hơn nữa nó lại là thần thú Thiên Đế hay cười, rất thân thiết với Thiên Đế, nó biết được Nền Hồn đưa đến đâu cũng là hợp lý thôi. Ngoài trừ nó còn con rồng nào biết chuyện này chứ?” Phương Thư Lượng hỏi.

“Sao tôi biết được.” Tất Phương trả lời.

Long Tử Vy nói: “Được rồi được rồi, chuyện này tạm gác lại.” Bà quay sang nhìn Hà Nghĩa: “Sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trần Bách Xuyên tìm đến sư phụ anh đã nói những gì?”

“Trần Bách Xuyên rất vui khi nhận được sự chỉ dẫn của Giao Long, về nhà nghiên cứu lại có thư tịch cổ, lại được Xà vương ở bên chỉ điểm, hắn mau chóng tìm được vài tư liệu có ích. Hắn quyết định đóng cửa tiệm, đi tìm những chủ tiệm Tìm Cái Chết khác, lúc đó Đồng Khê luôn ở bên hắn. Thế nhưng một năm sau, bọn họ rất thất vọng, bởi có một số tiệm Tìm Cái Chết đã mất tích, chủ tiệm không biết đi đâu. Có vài tiệm vẫn còn song đã đổi nghề khác, chủ tiệm đúng là người của gia tộc đó, có điều chỉ là người bình thường, không biết gì về hàng ma, năng lực linh hồn cũng rất bình thường. Lúc này Trần Bách Xuyên có cảm giác thật bất an, hắn thấy cứ như thế là tiệm Tìm Cái Chết sớm muộn cũng thất truyền mất thôi, hoặc chỉ còn là một gia tộc hàng ma bình thường cho đến hết đời. Hắn không muốn như thế, hắn có lý tưởng to lớn hơn. Thế là hắn nảy ra kế hoạch và cách nghĩ táo bạo hơn. Trần Bách Xuyên vẫn tiếp tục tìm chủ tiệm Tìm Cái Chết, nếu gặp người có lý tưởng giống hắn thì bọn họ sẽ liên thủ với nhau, nếu không có, hắn sẽ đoạt lấy hồn của họ. Hắn phải lấy được bốn cường hồn của bốn chủ tiệm Tìm Cái Chết để luyện thành pháp khí mạnh nhất, tạo ra ‘Nền Hồn’” thật sự. Hắn còn định dùng Tứ hồn trận để triệu hồi Giao Long tỉnh dậy, biến nó thành linh thú của mình. Giao Long bất tử, pháp khí vĩnh hằng, có hai món này giới hàng ma sẽ có sức mạnh lớn nhất.”

“Lý tưởng này đúng là rất xán lạn, nhưng hắn phải giết chết bốn người.” Hứa Tâm An trề môi.

“Đúng thế.” Hà Nghĩa gật đầu, đúng là quá cực đoan: “Lúc hắn đến gặp sư phụ nói những lời đó, sư phụ cũng hơi dao động. Dĩ nhiên hắn còn nói nhiều chuyện khác, nào là mình là chủ tiệm Tìm Cái Chết, trên vai gánh vác trách nhiệm to lớn mà Thiên Đế giao phó thì phải dũng cảm nhận lấy, không được bảo thủ, giữ khư khư nguyên tắc cũ, phải làm những chuyện mình nên làm. Sư tổ chúng tôi chính là một chủ tiệm Tìm Cái Chết như thế, cũng vì như thế mới có sư phụ của ngày hôm nay, nên sư phụ cũng tán đồng cách nghĩ đó của Trần Bách Xuyên, và yêu thích hắn.”

Hà Nghĩa dừng lại, hồi tưởng lại tình hình lúc đó: “Trần Bách Xuyên lấy ra hai bình Dẫn hồn, nói đây là hồn sống hắn thu được từ chủ tiệm Tìm Cái Chết, năng lực linh hồn rất mạnh, toàn vẹn không bị sút mẻ gì. Hắn làm chuyện ác độc đó mà không hề hối hận. Còn nói những người chủ tiệm Tìm Cái Chết đó chỉ có mỗi cường hồn, không hề có chút cống hiến gì, hắn sẽ chịu trách nhiệm về những chuyện mình đã làm. Để lập Tứ hồn trận, hắn chỉ còn thiếu một hồn nữa mà thôi, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ nghĩ mọi cách để đoạt lấy. Hắn cũng dùng luôn hồn của mình để lập Tứ hồn trận đó. Nếu khởi động thành công, pháp khí Nền Hồn sẽ thuộc về hắn. Nếu thất bại, hắn chết không hối hận. Hắn đã hạ quyết tâm như thế, cho dù phải hy sinh tính mạng cũng phải hoàn thành. Trần Bách Xuyên nói với sư phụ, hắn đã kể hết đầu đuôi mọi chuyện, nếu sư phụ muốn xử trí theo quy định của giới hàng ma, hắn sẵn sàng chấp nhận. Tuy nhiên hắn mong sư phụ có thể hiểu cho hắn, chỉ điểm và hỗ trợ hắn hoàn thành chuyện này.”

Huỳnh Thiên Hạo nói: “Cuối cùng sư phụ anh chọn cách giúp hắn.”

Hà Nghĩa khẽ gật đầu.

Long Tử Vy nói: “Chẳng trách bọn họ lại chọn đến bước cuối cùng mới đến gặp sư phụ anh. Nếu đi sớm quá sợ sư phụ anh sẽ ngăn cản. Nếu hắn đã lấy hồn của hai người đó để trước mặt sư phụ anh, xem như đánh cược tất cả, người đã chết rồi, hồn không trả lại được nữa, một là cho họ chết một cách oan uổng, hai là dùng nó để hoàn thành cái gọi là đại nghiệp hàng ma.”

Hứa Tâm An hỏi: “Lúc đến tìm sư phụ anh, hấn đã chú ý đến tôi rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Hà Nghĩa gật đầu: “Lúc đó hấn đã biết là cô nhưng mục đích hấn học kết giới liên hoàn không phải để đoạt hồn mà muốn dành cho bước cuối cùng trong kế hoạch. Bởi vì Tứ hồn trận có hai phiên bản, một là trận pháp tấn công, hai là trận pháp hiển tế. Hai trận pháp này...”

Long Tử Vy cắt ngang lời anh ta: “Chuyện này chúng tôi đã biết rồi, lướt qua nói tiếp đi.”

Hà Nghĩa nghẹn lời, mọi người đều đưa ánh mắt tán dương về phía Long Tử Vy, làm vậy có hơi thất lễ với anh ta nhưng bà làm tốt lắm.

Hà Nghĩa điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói tiếp: “Hấn chỉ tìm được tới đa bốn hồn của bốn chủ tiệm Tìm Cái Chết, nhưng cả hai trận pháp đều cần bốn cường hồn, hấn không thể thực hiện hai lần, bởi vì ngoài hấn ra, ba hồn kia đã rời khỏi thể xác, chỉ có thể dùng một lần. Vì thế hấn đã nghĩ ra cách dùng kết giới liên hoàn bày hai trận pháp khác nhau ở hai không gian khác nhau, hoàn thành ở không gian này rồi chuyển thẳng sang không gian kia.”

Mọi người đều kinh ngạc, bọn họ chưa nghĩ đến chuyện này, đúng là bốn cường hồn không đủ dùng cho hai trận pháp.

“Chỉ là chuyện này cực kỳ khó khăn, vượt xa kinh nghiệm của sư phụ tôi, lúc trước ông ấy thậm chí chưa từng nghĩ đến việc dùng kết giới không gian để xử lý hai trận pháp này, đối với ông ấy đây là một thử thách, nên ông ấy rất hứng thú với nó. Trần Bách Xuyên miêu tả tỉ mỉ tình hình của hai trận pháp, tuy là sư phụ tôi thấy quá táo bạo, quá mạo hiểm nhưng vẫn có khả năng thành công. Nên ông đã hướng dẫn hấn làm thế nào để bày kết giới liên hoàn và bảo tôi đến tận nơi chỉ dẫn chi tiết. Hà Nghĩa dừng lại rồi quay sang nhìn Hứa Tâm An: “Chúng tôi không hề biết chuyện hấn muốn lấy hồn cô ở tòa nhà Kim Mộc. Sau khi bày kết giới đầu vào đó, hấn nói sẽ tìm thần ma hoặc yêu quái để luyện tập, đến tận hôm nay sau khi truy hỏi Đồng Khê mọi chuyện tôi mới biết thì ra kế hoạch thật sự là lấy hồn cô rồi mới dẫn dụ Tất Phương đến, dùng Tất Phương để thử kết giới liên hoàn này. Thật không ngờ Cảnh Giới Không và Xà yêu không đối phó được với cô, lúc đó Tất Phương lại sắp đến, bọn họ muốn đoạt được hồn cô nên buộc phải dịch chuyển cô sang một nơi khác, cuối cùng cũng không đoạt được hồn cô song đã thử được kết giới liên hoàn. Có điều nếu dùng hồn để bày trận thì sẽ phải phức tạp hơn, nên vẫn phải tiếp tục nghĩ thêm.”

Tất Phương hỏi: “Bọn họ định đặt trận pháp đó ở đâu?” Nếu đã có kế hoạch hiển tế, vậy thì nơi đó nhất định là nơi ẩn thân của tên Giao Long giả mạo.

Hà Nghĩa lắc đầu: “Vẫn chưa xác định, vì Trần Bách Xuyên cũng không biết đến khi hấn chuẩn bị sẵn sàng thì Giao Long đang ở đâu. Sau khi hấn lấy được hồn, Xà vương sẽ giúp hấn tìm nơi ở của Giao Long để hấn hiển tế.”

“Vậy tức là Giao Long cũng biết kế hoạch này?”

Một phần thôi, hấn chỉ nói sẽ tìm ra cách giúp nó tỉnh dậy, để nó thuận lợi vào nhân gian. Giao Long đồng ý, và tỏ lòng cảm ơn. Đồng Khê nói lần đó nó có đi với Trần Bách Xuyên, Xà vương dẫn họ vào một ngọn núi sâu ở thành phố L, Giao Long đang nằm bất động ở đó. Bọn họ dùng thuật Thỉnh thần, hồn của Giao Long xuất hiện được trong giây lát để nói chuyện với họ, còn chỉ họ cách làm sao trừ khử một con ma thú. Ấy thế nhưng lúc họ len lén đến nơi ấy xác nhận lại đã không thấy Giao Long đâu nữa. Xà vương nói có lẽ Giao Long vừa tỉnh dậy đã đi tìm một nơi tĩnh dưỡng tốt hơn, có nhiều tinh lực giúp nó hồi phục nguyên thần, khi nào Giao Long ổn định tinh thần rồi sẽ thông báo với Xà vương.”

Hứa Tâm An nói: “Nên bọn họ bị tên Giao Long giả đó lừa đến tới tầm mắt mũi.”

Phù Lương gãi cằm: “Cũng chưa chắc là giả, giả mạo Giao Long có lợi ích gì chứ? Hơn nữa đúng là nó biết tiệm Tìm Cái Chết ở chỗ nào?”

“Nên Trần Bách Xuyên có thể tìm được chị Vy và Tâm An.” Huỳnh Thiên Hạo nói.

Long Tử Vy không lên tiếng, nghĩ đến mục đích Đồng Khê tiếp cận mình liền không tránh khỏi đau lòng.

Tất Phương hừ lạnh: “Có ích gì thì tôi không biết, tôi chỉ biết nó là giả thôi, nó đã lừa Trần Bách Xuyên.”

“Tại sao? Chẳng lẽ nó chỉ muốn lừa người khác hiển tế để có thể tỉnh dậy rồi tiến vào nhân gian?”

“Tuy nhiên nó biết được tiệm Tìm Cái Chết, còn giúp Trần Bách Xuyên tìm ta những tiệm đó.”

“Cũng có khi là Giao Long thật đó, dù sao chúng ta vẫn chưa từng gặp, mà Trần Bách Xuyên đã gặp rồi...”

“Được rồi, đừng tranh cãi về chuyện Giao Long nữa.” Tất Phương không chịu nổi, “Các người hay tôi quen biết anh ta vậy? Tôi nói là giả thì nó là giả, còn nữa, con người các người có rất nhiều ý nghĩ sai lầm.”

Mọi người im lặng nhìn anh ta. Tất Phương xua tay: “Được rồi, để tôi nói cho mà nghe.”

Anh ta khề hắng giọng, bày ra bộ mặt nghiêm chỉnh: “Nói cho biết nhé, Giao Long là thần thú viễn cổ, tuy là cấp bậc thấp hơn tôi, song vẫn mạnh hơn rất nhiều những yêu ma quỷ quái mà các người biết.”

“Đừng có tăng bốc bản thân nữa, nói ý chính đi.” Hứa Tâm An nhắc nhở anh ta.

Tất Phương lườm cô: “Đối xử tốt với tôi chút đi, không tôi thu cánh lại đấy.”

“Đừng đừng.” Hứa Tâm An lập tức đưa tay ôm chặt đôi cánh của Tất Phương.

Tất Phương nói tiếp: “Giao Long thuộc Long tộc, cũng là tộc Thủy Thú Lân Trùng, những động vật như cá, rắn, rùa vân vân đều tôn Giao Long là tổ tông, nên Xà vương nghe theo chỉ thị của anh ta không có gì sai. Có điều, những đại thần đại ma cấp bậc cao khác cũng có thể sai khiến Xà vương, chẳng hạn như tôi.”

Mọi người suy sụp hoàn toàn, vị thần này, đừng nói ra câu nào câu nấy cũng khen ngợi bản thân mình được không?

Tất Phương lờ hết mọi biểu cảm của mọi người, tiếp tục nói: “Giao Long vì chịu ơn của Thiên Đế nên mới đi theo ông ấy, anh ta cũng chỉ có một chủ nhân mà thôi. Tôi đã nói rồi, Giao Long rất cứng đầu lại rất trung thành với Thiên Đế. Hai hôm trước tôi đi tìm anh ta, có Sơn Tiêu tình nói thấy anh ta đang đi tìm hồn của Thiên Đế lưu lạc dưới nhân gian, mà đó là chuyện của ba trăm năm trước. Cũng tức là, ba trăm năm trước anh ta còn mải miết đi khắp nơi tìm kiếm chủ nhân của mình. Bây giờ con người các người muốn dùng bốn cường hồn để sai khiến anh ta như thú cưng, nằm mơ sao?”

Tất Phương vẫn dùng giọng điệu móc họng người ta, mấy từ “nằm mơ sao” đúng là dùng quá xác đáng, đủ mạnh khiến tất cả mọi người cứng họng, đúng là rất có lý.

“Nên việc Giao Long nói với Trần Bách Xuyên là đồng ý để hắn đánh thức chỉ là lừa hắn thôi. Các người chịu hiền tể đều có mục đích của, linh thú đi theo chủ nhân như Giao Long chắc chắn rất dễ phòng những chuyện hiền tể này.”

“Có lẽ Giao Long có chuyện gấp muốn được thức dậy thì sao? Hơn nữa Trần Bách Xuyên cũng lừa nó, nói là sẽ giúp nó tỉnh lại chứ không nói có yêu cầu gì, lẽ như Giao Long ngây thơ tin lời thì sao? Nên nó vui vẻ đồng ý chuyện này cũng không có gì lạ. Hơn nữa, giúp nó tỉnh dậy đã là có ơn với nó, chẳng phải anh nói nó là thần thú biết trả ơn sao, có lẽ nó thấy mùi vị của linh hồn này không tệ, tinh thần tốt hơn, thấy người hiền tể có ơn với nó, nên nghe sự sai khiến của người đó thì sao?” Hứa Tâm An phát biểu cảm nghĩ của mình, người khác ngại không dám nói Tất Phương còn cô thì không.

“Người ta đang ngủ ngon tự nhiên gọi dậy mà dám bảo là có ơn sao? Nếu là tôi, tôi sẽ một tát đánh chết người đó.” Tất Phương tiếp tục huênh hoang.

Mọi người đều cứng họng, sao nghe có lý thế nhỉ.

“Vậy anh nói xem, nếu có thể sai khiến Xà vương làm việc thì đó là một vị thần lợi hại, thế tại sao phải giả mạo Giao Long?”

“Sao tôi biết được. Tất Phương lại bày bộ mặt nghiêm chỉnh: “Tôi đâu phải hắn, theo cách nghĩ ngây thơ của con người các cô, có lẽ hắn thích cosplay đó.”

Mọi người: “...”

Hứa Tâm An trách mắng Tất Phương: “Tôi chịu đựng tính huênh hoang của anh lâu lắm rồi nha, kết quả anh chẳng nói được cái gì ra hồn cả.”

“Sao lại không cái gì ra hồn? Đó là suy nghĩ bình thường của thần đấy, cái suy nghĩ có thể dùng trận pháp gì đó để sai khiến thần rồi thần còn vui mừng vì điều đó là hoàn toàn sai lầm, cần phải chấn chỉnh lại. Tuyet

đổi đừng làm như thế, nếu không có chết cũng không rõ nguyên nhân đây. Đừng cứ thấy hình rồng thì cho đó là Giao Long, Ứng Long hay Ly Long(*) gì đấy, tôi buộc phải nói là sách thần thoại mà mấy người viết toàn là viết bừa không thôi.”

(*) Đều là tên của những con rồng thời viễn cổ.

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn Tất Phương: “Thần còn có suy nghĩ nữa à?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Có suy nghĩ gì?”

“Con người ngu si.” Anh ta còn học theo hiệu ứng âm thanh “he he” trên ti vi.

“Bụp.” Hứa Tâm An không nhịn được lại đánh Tất Phương.

Mọi người đều rất muốn vỗ tay, thần quá huênh hoang rồi, nên đánh.

“Cô phải tốt với tôi chứ, không tôi sẽ thu cánh lại.” Tất Phương lại uy hiếp.

Mọi người: “...”

Hà Nghĩa nói: “Nếu Giao Long đó thực sự là giả, vậy nhất định nó có mục đích khác. Có lẽ nó muốn hồn của chủ tiệm Tím Cái Chết, hoặc là nguyên nhân gì đó mà chúng ta không biết. Tôi phải nói với Đồng Khê là bọn họ đã bị lừa.” Anh ta vừa nói vừa lấy điện thoại.

Mọi người đều lườm anh ta, còn mặt mũi gọi điện báo tin cho Đồng Khê ngay trước mặt bọn họ.

Hà Nghĩa nói: “Chuyện này đúng là lỗi của Đồng Khê, tôi và sư phụ đều có cách nhìn nhận khác nhau về dã tâm của Trần Bách Xuyên, tôi đã nói với sư phụ là mình muốn đến giúp mọi người và được đồng ý. Thầy nghĩ mỗi người đều có cơ duyên và chí hướng của riêng mình, muốn làm gì thì cứ việc làm, không nên bị trói buộc. Thầy đối xử với Trần Bách Xuyên như thế mà với tôi cũng vậy, nên tôi rất thành tâm muốn giúp mọi người. Tôi đưa Đồng Khê đi là vì sư phụ nhìn thấy Đồng Khê bị lừa của thần ma nuốt chứng, tôi lo Đồng Khê bị mọi người dẫn đi như vậy sẽ bị Tất Phương làm hại.”

“Tất Phương không giết người như thế, cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý.” Hứa Tâm An lớn tiếng nói: “Tất Phương là một vị thần rất tốt.”

Tất Phương chợt mỉm cười, cảm giác được bảo vệ thật tuyệt.

“Tuy Tất Phương hơi lười biếng, hơi vô hại, luôn tự cho mình là đúng, cũng thường tự luyện, hay dựa vào danh xưng đại thần, mặt dày, tham ăn, nhưng anh ta là vị thần tốt.”

Nụ cười trên mặt Tất Phương cứng đơ.

Mọi người ngơ ngác nhìn Hứa Tâm An, nghiêm túc liệt kê một loạt tính xấu của thần rồi kết luận đây là vị thần tốt, đây có được xem là cổ tình khen người ta không?

“Tôi rất xin lỗi...” Hà Nghĩa đang định nói thì bỗng điện thoại vang lên, anh ta khẽ chau mày bắt máy. Nghe được một lúc thì anh ta càng chau mày chặt hơn, nói hai câu liền đứng dậy: “Bác sĩ Phương gọi đến, Trần Bách Xuyên đang được điều trị ở đó. Ông ấy nói Đồng Khê đang ở cùng Trần Bách Xuyên, ông ấy mới quay đi một lát, trở về đã không thấy hai người họ. Bên ngoài cũng có hai đệ tử bị thương nằm dưới đất, những người khác cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi phải về đó.”

Long Tử Vy và đám người Huỳnh Thiên Hạo đứng lên: “Chúng tôi cũng đi nữa.”

“Được.” Hà Nghĩa không từ chối.

38. Chương 12

Type: Elec

Mọi người đi hết cả, Hứa Tâm An nhìn thấy Tất Phương chuẩn bị cầm máy chơi game, liền lên tiếng hỏi: “Tôi không được đi đúng không?”

Tất Phương nhìn cô rồi, “Cô nói thử xem?” Đang dưỡng bệnh còn muốn đi xem kịch nữa.

“Con gái a.” Cha Hứa chạy đến ôm chầm Hứa Tâm An, cuối cùng đám người đó cũng đi rồi, ông phải kìm nén việc chạy đến ôm con gái của mình từ nãy giờ.

“Cha.” Hứa Tâm An ngã vào lòng cha mình.

“Con gái, cha nhớ con lắm.”

“Cha ơi, con cũng nhớ cha.”

Tất Phương chau mày ngồi chơi game, khuôn mặt đầy nhẩn nhện, thật không thể chịu nổi loài người mà, nổi hết cả da gà.

Hai cha con sấn súa ầy vào trong nhà bếp, chuẩn bị thức ăn cho Hứa Tâm An, bên cạnh còn có Chuột béo. Cha Hứa ngồi bên cạnh vừa nhìn con gái ăn cơm vừa hớn hở kể lại câu chuyện hôm nay ông nghe lén được.

Thì ra hôm đó Chuột béo nghe thấy Hứa Tâm An gọi vào ăn cơm, hớn hở chạy đến, chỉ là vừa đến trước cửa thì ngửi được mùi của Đồng Khê, sợ quá bèn chạy mất. Khi Trần Bách Xuyên đang bày kết giới ở căn nhà ma, trên túi đồ của hắn có mùi của Đồng Khê, trên người hắn cũng có mùi của cô ta, nên Chuột béo đã ngửi thấy. Sau khi trần trọc rất lâu nó thấy bất an, không biết có nên nhắc nhở Hứa Tâm An không, lúc quay lại thì phát hiện Hứa Tâm An đã lên xe của Đồng Khê, thế là nó chui vào trong xe theo họ đến sân bay.

Chuột béo vô cùng lo lắng khi thấy Đồng Khê bỏ thuốc mê vào bình nước của Hứa Tâm An và cha Hứa. Sau khi đến biệt thự, nó len lén chui vào trong nhà quan sát, bởi vì Trần Bách Xuyên và Đồng Khê luôn ở phòng Hứa Tâm An, nên nó chạy đi tìm cha Hứa để gọi ông ấy dậy tìm cách cứu người.

Ai ngờ ông Hứa Đức An tỉnh lại nhìn thấy chuột liền hét toáng lên, sau khi nghe Chuột béo kể rõ đầu đuôi liền hối hận không thể thu lại tiếng hét vừa rồi. Ông bảo Chuột béo đi báo tin cho mọi người, còn ông ở lại để kéo dài thời gian. Chuột béo không biết báo tin cho ai nên đành chạy về nhà Hứa Tâm An, may mắn là gặp được Tất Phương.

Long Tử Vy cũng xác định được vị trí của bọn họ thông qua số điện thoại của ông Hứa Đức An. Hà Nghĩa tra ra được vị trí của Đồng Khê, nên giữa đường nhìn thấy Đồng Khê đang bị truy đuổi liền ra tay ứng cứu.

Hứa Tâm An nghe xong câu chuyện bèn nói với Tất Phương đang ở trong phòng khách, “Anh xem, khoa học kĩ thuật của con người lợi hại đến nhường nào, theo dõi tín hiệu điện thoại đã tìm được tôi rồi, nếu anh không gặp được Chuột béo thì đã chẳng có cách nào mà tìm ra.”

Tất Phương vừa chơi game vừa nói: “Vậy cô mua cho tôi một cái đi.”

Hứa Tâm An lập tức im miệng.

Tại phòng khám của bác sĩ Phương, mọi người chỉ thấy phòng bệnh trống không. Hà Nghĩa khẽ lắc cổ tay, Huyền Linh Châu rơi xuống đất, lăn vào mọi góc ngách trong phòng. Hà Nghĩa cảm ứng được, sau đó thở dài: “Xà yêu đã dẫn họ đi.”

Sắc mặt của mọi người đều trở nên khó coi.

Những ngày sau đó, mọi người đều đi tìm tung tích của Trần Bách Xuyên và Đồng Khê, song hai người đó như bốc hơi khỏi thế gian vậy, không tìm được bất cứ tin tức gì.

Chớp mắt đã đến Tết.

Tết này khá đặc biệt với Hứa Tâm An.

Một là, trải qua một năm đại nạn, kinh nghiệm sống của Hứa Tâm An đã phong phú hơn.

Hai là, ngày nào cô cũng thấy lạnh, cứ lẻo đẻo theo Tất Phương như con cún để ôm đôi cánh của anh ta sưởi ấm, danh tiết gì đó đều quăng sang một bên. Mới đầu Tất Phương còn dạy cô cách ngồi dưỡng thương, tuy cô đã có Hoả đan bảo vệ tâm mạch, song vẫn chỉ là người bình thường, anh ta sợ cô không chịu được sức mạnh của Hoả đan đó sẽ khiến cơ thể bị tổn hại, nên ép cô luyện tập. Hứa Tâm An ngoan ngoãn ngồi xuống. Long Tử Vy cũng dạy cô pháp thuật, nói là không trông mong cô trở thành cao thủ, nhưng luyện tập pháp thuật có thể giúp cô tiêu hoá viên Hoả đan, tăng cường sức khoẻ.

Ba là năm nay nhà cô rất náo nhiệt, có cha có bác có thần tiên lại có cả yêu quái và những bạn bè trong giới hàng ma nữa. Không tìm được Đồng Khê và Trần Bách Xuyên, mọi người cũng đành ở đây ăn uống vui vẻ đón Tết.

Năm nay cũng khá đặc biệt với ông Hứa Đức An, gặp lại người xưa trong lòng liền kích động không thôi. Ông vốn tưởng cả đời này thân thể của Tâm An mãi là bí mật, nhà họ Hứa và nhà họ Long cũng không qua lại với nhau nữa, không ngờ bây giờ mọi người lại ngồi chung một bàn ăn cơm đoàn viên. Giờ con gái ông suốt ngày bám lấy Tất Phương, mà cũng không sao, dù sao cũng có Chuột béo theo ông. Thế là ông kéo theo Chuột béo ra trông tiệm, đi chợ nấu cơm.

Chỉ có một chuyện không tốt là Tất Phương và Chuột béo đều ăn khoẻ. Cuối cùng cha Hứa cũng hiểu được tình cảnh miệng ăn núi lở là thế nào.

Qua mừng ba Tết, đám người Long Tử Vy bắt đầu bận rộn nhận thêm vụ án mới, còn phải tiếp tục điều tra Đồng Khê nên cũng ít đến tiệm. Tất Phương dẫn Hứa Tâm An đến ngõ Lục Ấm.

“Đến để trả thù sao?” Hứa Tâm An chưa từng làm chuyện xấu bao giờ, nên cô thấy rất kích động.

Đúng là đến trả thù. Những kết giới ở ngõ Lục Ấm không có tác dụng với Tất Phương, nhưng Tất Phương không đến đánh nhau, anh ta chỉ phá huỷ kết giới ở đó, rồi kéo một đồng cây đến chặn trước cửa nhà người ta lúc năm mới Tết đến mà thôi.

“Nên để lại tờ giấy, vậy mới có khí thế.” Tất Phương nói: “Chữ cô xấu, cô viết đi nào.”

Hứa Tâm An lườm anh ta, chữ ai xấu hả! “Viết cái gì?”

“Dĩ nhiên là mắng mỗ rồi, phải mắng sao cho vừa độc ác vừa có khí chất.”

Hứa Tâm An nghĩ một lúc rồi vỗ tay: “Nếu mất đi thiện lương thì chính nghĩa cũng là thứ chó gặm! Thế nào?”

“Giọng văn thế này rất hợp với chữ của cô.”

“...”

Tất Phương giục: “Mau viết đi.”

Viết xong, Tất Phương đưa cô đến trước cửa nhà người ta, bảo cô dán lên. Sau đó, anh ta biến thành con chim khổng lồ, cõng cô bay lượn trước nhà lớn của Cao Kiến Nghiêu một vòng, mỗi lần anh ta vỗ cánh, đất đá trong nhà bay tứ tung, các đệ tử kinh hãi kêu vang rồi trốn hết vào trong nhà. Hứa Tâm An nhìn thấy khuôn mặt bất lực của Hà Nghĩa đang đứng trong nhà nhìn bọn họ, bèn vẫy vẫy tay chào, Hà Nghĩa đành phải vẫy tay chào lại.

Hứa Tâm An cười vang, cô thấy người này cũng tốt chán. Đến nhà người ta thị uy xong xuôi, tinh thần cô cũng thoải mái hơn.

Tối hôm đó, Hứa Tâm An gọi điện cho Cầu Tái Ngọc, mấy ngày trước cô ấy về nhà đón Tết, không đến nhà Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An kể lại những chuyện kinh khủng mà mình gặp phải, nói suýt chút nữa là mình mất mạng rồi.

Cầu Tái Ngọc vui vẻ lắng nghe, than thở rằng những chuyện thế này nói qua điện thoại không có chút không khí gì cả, nên tìm một căn nhà ma, mọi người mang thức ăn vật theo, đốt nến ngồi quây quần kể chuyện. Hứa Tâm An bó tay với trí tưởng tượng của Cầu Tái Ngọc: “Lúc này chẳng phải cậu nên an ủi tớ sao?”

“Cậu cần người an ủi à?” Cầu Tái Ngọc nói rất to: “Tớ tưởng cậu đang khoe khoang về những trải nghiệm kỳ lạ của mình chứ.”

“...”

“Đúng rồi, cậu nói đại thần truyền Hoả đàn cho cậu à, mà làm cách nào để truyền vậy?”

“Làm cách nào là sao hả?” Hứa Tâm An vẫn chưa hiểu cô nàng muốn nói gì.

“Thì dùng miệng hay là song tu hả?”

Gương mặt của Hứa Tâm An lập tức đỏ ửng: “Trong đầu cậu không có chút suy nghĩ nào của người bình thường hay sao? Không được háo sắc như thế.”

“Người bình thường đều nghĩ như vậy đấy. Cậu xem trên ti-vi cũng thấy còn gì.”

Hứa Tâm An cứng họng.

“Truyền kiểu gì thế hả?” Cầu Tái Ngọc vẫn không chịu buông tha.

“Tớ không biết, lúc đó bất tỉnh rồi.”

“Sau khi biết chuyện này cậu không hỏi sao? Chuyện quan trọng lắm mà.”

“Chỉ có đầu óc đen tối của cậu mới thấy quan trọng thôi.”

“Ừ tớ thế đó, đổi lại là tớ, tớ nhất định sẽ hỏi đến cùng.” Cầu Tái Ngọc nói: “Cậu mau hỏi đi.”

“Không.”

“Đúng rồi, cậu từng ôm đại thần chưa?”

Hứa Tâm An lại đỏ mặt: “Gì thế?” Dạo gần đây tần suất ôm còn nhiều hơn tổng thời gian được ôm trong hai mươi ba năm của cô.

“Cậu hôn đại thần chưa?”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì thế?”

Cầu Tái Ngọc thao thao bất tuyệt: “Thì là, sau khi từ cõi chết trở về, chẳng lẽ cậu không suy nghĩ mình còn hối tiếc chuyện gì trong cuộc sống sao? Cậu nghĩ đi nào, cậu chưa có bạn trai, còn chưa nắm tay, chưa hôn nhau mà chết đi thì đáng tiếc biết mấy. Bây giờ tuy cậu vẫn chưa có bạn trai, nhưng lại có một nam thần siêu cấp đẹp trai bên cạnh, nếu chưa kịp hôn đã kết thúc sinh mạng tươi đẹp như hoa này, cậu không thấy tiếc sao? Mau chạy đến hôn đi nào, hôn một cái cũng đâu có thiệt thòi gì.”

Không ngờ nghe cũng có lý quá nhỉ. Hứa Tâm An quay đầu muốn tìm bóng lưng của Tất Phương, không ngờ vừa quay lại đã nhìn thấy anh ta ở phía sau làm cô giật mình.

Về mặt Tất Phương không hề thay đổi, cúi người sát xuống gần mặt cô, Hứa Tâm An đỏ mặt, suýt chút nữa tưởng rằng Tất Phương định hôn mình, không ngờ anh ta lại giật lấy điện thoại trong tay cô: “Là tôi chịu thiệt thòi đó biết không?”, nói xong liền xoay người bỏ đi.

Hứa Tâm An giận đỏ mặt, anh ta hổng hách gì chứ! Nói chuyện điện thoại với Cầu Tái Ngọc xong, cô vẫn chưa nuốt trôi được cục tức này, liền đến trước mặt anh ta. Tất Phương đang ngồi một mình ngoài ban công, thấy cô đến còn hỏi: “Lại lạnh nữa sao?”

Hứa Tâm An không nói gì, cúi người nâng mặt anh ta lên, trong chớp mắt hôn thật mạnh lên môi của Tất Phương rồi chạy mất. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô còn rất bình tĩnh nói với cha: “Cha ngủ ngon nhé, con đi ngủ đây.”

Cô trở về phòng với vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh, không dám quay đầu lại, nhanh chóng đóng chặt cửa.

Trời ơi, hôn xong cô lại có chút hối hận, hôn nhanh quá, không có cảm giác gì hết, mùi hương của Tất Phương rất dễ chịu, môi còn mềm nữa.

Hứa Tâm An đứng tựa vào cửa, có chút bối rối. Có khi nào anh ta giận không nhỉ, khi tức giận khuôn mặt của anh ta sẽ thế nào nhỉ? Có phải anh ta cũng chặn cửa phòng rồi dán giấy lên trước cửa không?

Đột nhiên trước mắt cô tối sầm, Tất Phương từ trên không xuất hiện, không nói lời nào, đẩy cô dựa sát vào cửa, cúi người hôn lên môi cô. Nụ hôn của anh ta khác hẳn nụ hôn của cô, không hề nóng vội, cũng chẳng hề hơi hợt. Môi anh áp chặt vào môi cô, lần này Hứa Tâm An đã có thể xác định chắc chắn rằng mùi hương trên người của Tất Phương rất dễ chịu, mùi vị của nụ hôn cũng không tệ.

Tất Phương hôn đến khi Hứa Tâm An hoa mây chóng mặt mới dừng lại, tìm Hứa Tâm An vẫn đập liên hồi, anh ta mỉm cười với cô: “Bây giờ cô có thể kể cho Cầu Tái Ngọc nghe rồi, tôi cũng không thiệt thòi gì. Ngủ ngon.”

Sau đó anh ta đẩy cô sang một bên, mở cửa huýt sáo bước ra ngoài.

Hứa Tâm An ngơ ngác cả buổi mới phản ứng lại được, tên khốn kiếp, rốt cuộc ai thiệt thòi đây!

Cha Hứa đang ngồi xem ti-vi trong phòng khách, đột nhiên thấy Tất Phương vô cùng đặc ý bước từ trong phòng con gái mình ra. Ông ngơ ngác, lúc này chẳng phải Tất Phương đang ở ban công sao? Anh ta vào phòng con gái mình lúc nào thế? Sau đó thì ông thấy Tâm An la lớn, cầm theo cây chổi chạy ra. Tất Phương vừa nhìn đã cười to, mở cửa lao ra ngoài, con gái ông cũng không chần chừ, cầm cây chổi đuổi theo.

Cha Hứa ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lần này Hứa Tâm An đuổi đánh Tất Phương suốt ba con đường, bởi ai đó đã mặt dày nói với cô, nếu cô thấy thiệt thòi thì tôi để cô hôn lại nhé.

Hứa Tâm An kiên quyết thể hiện mình không hề có mong muốn đó.

“Vậy là cô thấy không thiệt thòi rồi.” Tất Phương tiếp tục nói.

Thế là Hứa Tâm An lại cầm chổi, nhưng vừa mới cầm lên đột nhiên có một sức mạnh đánh bật tới. Hứa Tâm An nhìn thấy sau lưng Tất Phương hiện ra đôi cánh lớn màu xanh rất đẹp, đôi cánh khê dao động làm dấy lên một luồng gió to, Hứa Tâm An bị thổi bay lên, va vào bức tường phía sau. Cô hốt hoảng cứ ngỡ sẽ va vào tường rất mạnh, không ngờ trận gió ấy kiểm soát lực đạo rất tốt, chỉ đẩy cô nhẹ nhàng dựa vào tường.

Khoảnh khắc cô vừa chạm vào tường, gương mặt Tất Phương cũng gần trong gang tấc, anh ta đưa hai tay nâng mặt cô lên, mũi chạm mũi.

“Bây giờ đã biết hậu quả của việc chọc ghẹo thần chưa?” Tất Phương nghiêm túc hỏi.

Hứa Tâm An không sợ anh ta chút nào cả, không thềm lên tiếng. Tất Phương cũng không duy trì gương mặt nghiêm túc được lâu, cúi mặt xuống búng vào trán cô: “Những lúc sợ hãi hay xấu hổ thế này nên nói gì mới phải chứ, trên ti-vi đều thế mà.”

“Chẳng phải tôi đang suy nghĩ sao?”

“Suy nghĩ chuyện gì?”

“Nghĩ xem lúc con gái đối phó với những tên lưu manh thường đá mạnh vào chân hần, không biết chiêu đó có tác dụng với thần không?”

“...”

Biểu cảm của Tất Phương rất thú vị, Hứa Tâm An nghĩ lần này mình thắng rồi, nên vui vẻ cầm cây chổi đi bộ về nhà.

Cha Hứa kể cho Cầu Tái Ngọc nghe chuyện Tất Phương truyền Hoả Đan cho Hứa Tâm An như thế nào: Tất Phương nhả một quả cầu lửa nhỏ vào lòng bàn tay, rồi đưa nó vào trong cơ thể Hứa Tâm An. Cầu Tái Ngọc nghe xong thấy thật đáng tiếc, cách truyền đan như vậy chẳng có gì mới mẻ hết. Hứa Tâm An bèn lườm cô nàng.

Sau đó Cầu Tái Ngọc đến nhà Hứa Tâm An chơi cũng len lén hỏi cô đã hôn Tất Phương chưa?

Hứa Tâm An cười cười mà không thừa nhận.

Cầu Tái Ngọc lại nói sẽ giúp cô một tay, đừng để cả đời phải tiếc nuối.

Hứa Tâm An cười khan mà không hưởng ứng.

Bởi vì cô cười khó coi quá nên bị Cầu Tái Ngọc đuổi đánh.

Sau những ngày Tết, mọi người lại trở về cuộc sống thường ngày của mình.

Không có Trần Bách Xuyên, không có Đồng Khê, Hà Nghĩa cũng không tìm thấy họ. Như thể Xà yêu không tồn tại trên đời này, tên thần ma có dáng vẻ như Long tộc kia cũng không thấy tăm hơi đâu cả.

Tất Phương không định đi tìm Giao Long, tuy Hứa Tâm An không nói ra nhưng đúng là chỉ những khi có anh ta bên cạnh cô mới thấy an toàn. Từ lúc xảy ra chuyện hôm ấy cho đến bây giờ, điều cô tiếc nuối nhất là bị cướp mất sợi dây chuyền lông vũ mà Tất Phương tặng. Song cô cũng ngại nói, chỉ thầm ghi nhớ chuyện đó trong lòng. Nếu tìm được hai người kia, cô nhất định phải đòi lại sợi dây chuyền mới được.

Cha con Hứa Tâm An cũng tiếp tục kinh doanh tiệm nến đường Phỉ Thúy vẫn như trước nhưng lại có chút thay đổi.

Chẳng hạn như có vài người khách kì lạ đứng ở xa xa đối diện tiệm nến Quang Minh, còn chụp ảnh lại, Hứa Tâm An thấy kì lạ bèn tháo kính nhìn.

Cô có thể nhìn rõ! Là yêu quái!

“Tất Phương, có yêu quái.”

Tất Phương ngồi trên ghế sofa uống trà ăn điểm tâm: “Tôi biết rồi, chỉ là tiểu yêu thôi, có lẽ nghe được tin gì đó nên đến tham quan.”

“Tham quan sao?” Cửa tiệm nhà cô trở thành địa điểm tham quan du lịch từ lúc nào vậy? Hứa Tâm An nhìn những con yêu quái đó, thấy dường như chúng rất muốn qua đây xem.

“Đáng tiếc không biết chúng là yêu quái gì.” Hứa Tâm An nói.

“Đối với cô có gì khác biệt sao?”

“Cũng đúng.” Cô không đánh nổi con yêu quái nào hết cả, “Chẳng lẽ chúng cũng muốn vào tiệm tham quan à?”

“Nếu cô lo lắng thì treo tấm bảng có dòng chữ xấu xí kia lên kia.”

Chữ ai xấu! Hứa Tâm An treo tấm bản trước cửa, đám yêu quái vừa thấy quả nhiên chạy mất.

Buổi chiều ông Hứa Đức An đến trông tiệm, Hứa Tâm An kéo Tất Phương sang chỗ Long Tử Vy học pháp thuật, đến tối mới về nhà thì nghe cha Hứa hớn hỏ nói hôm nay buôn bán đắt hơn ngày thường, mọi người nhìn thấy tấm bảng “Cửa tiệm này không tiếp đón yêu quái” bèn lũ lượt vào đây xem thử. Ông nhanh nhẹn ôm một đồng nên mẫu ra, bảo đó là bộ nền “Không tiếp đón yêu quái”, có cả bộ “Diệt muỗi, đốt hương, làm đẹp, tạo không khí lãng mạn”, với mào slogan là “Không có yêu quái, chỉ có người đẹp”, vì thế mà bán được rất nhiều.

Chuột béo gật đầu lia lịa, nói hôm nay nó cũng giúp đỡ đóng gói nên, nó có làm việc nên buổi tối có đủ tư cách ăn nhiều hơn rồi.

Hứa Tâm An: “...” Cha cô già rồi mà vẫn biết dùng những chiêu này.

“Việc làm ăn này vẫn phải nhờ vào cha.” Ông Hứa Đức An đắc ý nói: “Ngày mai cứ thế phát huy.”

Ngày hôm sau, Hứa Tâm An và Tất Phương lại đến chỗ Long Tử Vy học pháp thuật, lúc về nhà không còn nhìn thấy tấm bảng “Cửa tiệm này không tiếp đón yêu quái”, vừa vào nhà thì nhìn thấy vẻ mặt khổ não của cha cô.

“Con gái ơi, đừng treo tấm bảng đó nữa, đúng là có yêu quái đến đây.”

“A!” Hứa Tâm An giật nảy mình.

Lúc này chuông cửa vang lên “kính coong”, cha Hứa liền hạ giọng nói khẽ với Hứa Tâm An: “Đó, lại đến nữa rồi.”

Hứa Tâm An xoay đầu nhìn thấy cả đám thanh niên bước vào, cô liền đẩy kính xuống để xem, không nhìn rõ, vậy là người bình thường.

Đám thanh niên đó đi lượn một vòng cửa tiệm, một tên lên tiếng: “Tiệm nển này à?” Người khác trả lời: “Đúng là Hắc Tử gửi tấm hình cửa tiệm này lên nhóm chat mà, chiều hôm qua cậu ấy đi ngang qua thấy có tấm bảng “Cửa tiệm này không tiếp đón yêu quái”. Chẳng phải anh Mã bảo chúng ta rồi sao.”

“Tôi đây tham quan thôi.”

Hai cha con Hứa Tâm An nhìn đám thanh niên này lượn lờ trong tiệm, một lúc sau thì đi mất. Hứa Đức An vỗ ngực nói: “Chỉ sợ chúng đập phá đồ trong đây.”

Hứa Tâm An: “...”

“Không được, phải treo tấm bảng kia để kéo khách mới được, mặc kệ tên yêu quái đó.” Cha Hứa không nỡ bỏ tấm bảng đó bèn viết thêm tấm khác, viết gì giờ nhỉ? “A! Viết ‘Trong tiệm có nam thần’.”

Chuột béo vẽ mặt vô tội ngồi trên bàn tính tiền, cha Hứa vừa viết vừa nói: “Không phải nói người đầu mà hồi hộp.”

Hứa Tâm An: “...”

Cha Hứa phấn khởi chạy ra treo tấm bảng trước cửa, nói với con gái: “Yên tâm, Tất Phương có ở đây thì cha sẽ cất tấm bảng này đi.”

“Cha, dù Tất Phương không có ở đây thì cha vẫn treo được mà.” Hứa Tâm An nịnh nọt cha mình, ai dè lại bị lừa.

Hôm sau Hứa Tâm An kéo Tất Phương sang nhà Long Tử Vy học pháp thuật. Hai hôm nay Long Tử Vy đều rảnh rỗi nên muốn cô cố gắng học tập. Buổi chiều trở về nhà cô nhìn thấy cha lại đổi tấm bảng khác – “Cửa tiệm cổ quái”.

Xem ra “nam thần” không ở đây, không có ai đảm đương trọng trách đó nên cha tủi thân rồi.

“Bán buôn cũng kha khá.” Tâm trạng cha Hứa khá tốt.

“Được rồi.” Hứa Tâm An gật đầu: “Trong tiệm này đúng là có tên yêu quái già (*).”

(*) Cổ quái có nghĩa là kỳ lạ, nhưng có thể hiểu chệch theo nghĩa khác là “yêu quái già”.

“Ai già thế?” Tất Phương lườm cô.

Chuột béo đang ngồi dọn hàng không cẩn thận đi ngang qua trước mặt Tất Phương nên đành nhận ánh mắt lườm của anh, lập tức cứng đờ, vẫn giữ nguyên tư thế một chân bước ra một chân giơ trên không trung giải thích: “Không phải tôi, tôi vẫn còn trẻ lắm, mới có hơn ba trăm tuổi thôi.”

Tất Phương: “...”

Hứa Tâm An: “...”

39. Chương 13

Tại một căn nhà ở ngoại ô thành phố W, Trần Bách Xuyên đang ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Đồng Khê đi tới, bảo hấn nghỉ ngơi nhiều hơn: “Vết thương của anh bình phục rất nhanh, nhưng đừng quá nóng vội.”

“Anh biết tự lo cho bản thân mình.” Tâm trạng Trần Bách Xuyên không tốt chút nào, việc không thành công, Xà vương dẫn hần lẩn trốn ở nơi hoang sơ này, nên hần luôn nóng nảy.

Đồng Khê nói: “Em thấy thế này cũng không phải cách hay, chúng ta không thể cứ trốn mãi được, hay là trở về thành phố tìm sư phụ em bàn bạc, sư phụ lúc nào cũng ủng hộ anh.”

“Ủng hộ?” Trần Bách Xuyên không thấy thế: “Nếu hôm đó ông ấy chịu ra tay thì chúng ta đã không lâm vào cảnh này.”

Đồng Khê bĩu môi, chuyện này cũng là do Trần Bách Xuyên, còn trách người khác không chịu ra tay giúp đỡ. Cô ta dịu dàng nói: “Thầy hướng dẫn anh rất nhiều không phải sao? Lúc then chốt cũng là sư huynh cứu chúng ta, sư phụ và sư huynh đều rất tốt với em. Tuy là sư huynh không đồng ý với cách nghĩ của anh, song anh ấy không làm hại chúng ta mà còn giúp đỡ chúng ta. Hôm đó em nên ở lại chờ anh ấy trở về, có lẽ anh ấy thu thập được khá nhiều thông tin có ích.”

Kết quả Xà vương xuất hiện, Trần Bách Xuyên vội vàng quyết định đi theo Xà vương.

“Anh ta đứng về phía Hứa Tâm An, có thể đối tốt với chúng ta sao?” Trần Bách Xuyên lắc đầu: “Đúng là anh ta đã cứu chúng ta, nhưng cũng ngăn cản kế hoạch của chúng ta.”

“Mọi người có thể bàn bạc với nhau, còn sư phụ ở đó nữa.” Đồng Khê dừng lại rồi nhỏ giọng nói: “Còn như bây giờ em luôn có cảm giác chúng ta đang bị bắt cóc.” Họ không rời đi được, cũng không được gọi điện, căn nhà này có đầy đủ lương thực tuy nhiên không có internet. Đồng Khê luôn thấy có gì đó không đúng, cô ta vẫn tin tưởng sư môn của mình, cô ta muốn trở về nhưng lại không có xe, lúc trước Trần Bách Xuyên đang bị thương nặng nên cô ta không dám để hần lại. Bây giờ vết thương của hần dần hồi phục, cô ta rất muốn khuyên hần cùng mình trở về.

“Bách Xuyên, Đồng Khê.” Xà vương ở phía sau đột nhiên cất tiếng gọi, khiến Đồng Khê giật nảy mình.

Hai người quay đầu lại, Xà vương cách họ không xa đang mỉm cười: “Tộc của tôi đã tìm ra tung tích của Giao Long rồi, hai ngày nữa có thể xác định được địa điểm cụ thể, không cần đợi lâu nữa, hai người sẽ được gặp Giao Long.”

Trần Bách Xuyên vui mừng, nhìn Đồng Khê rồi bật cười, sau đó lo lắng: “Tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, còn thiếu một hồn.”

“Không sao cả, tôi sẽ giúp hai người.” Xà vương nói.

Đồng Khê bất an: “Giao Long đang ở đâu thế?”

Xà vương đáp: “Yên tâm đi, ở cách đây không xa, đến lúc đó sẽ biết thôi.”

“Có thể nhờ người trong sư môn tôi giúp đỡ.” Đồng Khê thăm dò.

Xà vương lắc đầu: “Không phải pháp sư hàng ma nào cũng có chí lớn và hiểu đạo lý như hai người, có người chỉ muốn trừ yêu diệt ma, hoặc bắt yêu để khoe khoang, không cần biết đối phương là thiện hay ác. Giao Long là tổ tông của Long tộc và Thủy tộc, là linh thú cát tường, có rất nhiều pháp sư hàng ma muốn bắt ngài. Giao Long cũng là tổ tông của Xà tộc chúng tôi, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục pháp lực, tôi phải dốc sức bảo vệ ngài ấy, không thể để ngài ấy gặp bất cứ nguy hiểm gì. Hai người được ngài ấy lựa chọn, tôi chỉ có thể tin tưởng hai người, tôi không cho phép người khác biết nơi ở của Giao Long.”

Trần Bách Xuyên vội vàng nói: “Chuyện này tôi hiểu.”

Xà vương cười: “Hiểu được thì tốt, hai người cứ yên tâm ở đây, dưỡng thương cho tốt, đợi khi gặp được Giao Long, xem tình hình thế nào rồi tính tiếp. Thời cơ chín muồi, tự khắc sẽ cần nhờ người khác giúp đỡ, có điều lúc đó tìm đến ai, làm thế nào, chúng ta vẫn nên bàn bạc lại.”

Trần Bách Xuyên đồng ý ngay. Xà vương nhìn sang Đồng Khê rồi chào tạm biệt.

Trần Bách Xuyên quay sang nói với Đồng Khê: “Được rồi, em đừng suy nghĩ nhiều nữa, sư huynh em tìm Hứa Tâm vì muốn giúp đỡ họ, chứ không phải chúng ta. Sư phụ em cũng không xuất hiện, nếu Xà vương không dẫn chúng ta rời khỏi đó, bây giờ có lẽ chúng ta đã lọt vào tay của Tất Phương rồi.”

Đồng Khê cúi đầu không lên tiếng, cũng không phản bác được gì.

Cơ thể của Hứa Tâm An cũng hồi phục khá nhanh, chỉ sợ lạnh hơn người bình thường, còn lại đều ổn cả.

Cô vẫn nghiêm túc học pháp thuật, cuối cùng cũng vẽ ra được vài lá bùa cong cong vẹo vẹo, cơ thể cũng linh hoạt và cứng cáp hơn, nhưng dĩ nhiên chưa thể đánh nhau được.

Hứa Tâm An phát hiện mỗi pháp sư hàng ma đều có pháp bảo và vũ khí riêng của mình, như Huỳnh Thiên Hạo là roi Xích Thiếc, trên thân roi viết đầy lời chú, có thể đánh yêu ma quỷ quái. Hứa Tâm An từng mượn dùng thử, cô đánh vỡ bình hoa và làm mình bị thương, thế là Huỳnh Thiên Hạo vội vàng lấy roi lại.

Pháp bảo của Phương Thư Lượng thì hiện đại hơn, là một cây súng, đạn được làm từ những nguyên liệu đặc chế như đá chu sa vân vân, trên đầu đạn có khắc bùa chú, ngoài ra còn có thêm dao găm hàng ma dán bùa chú.

Pháp bảo của Long Tử Vy là côn Lập Thiên, nó chỉ là côn tam khúc bình thường, gấp lại bỏ vào bao, lúc sử dụng chỉ cần vận hai đầu, nó liền biến thành cây côn dài, khởi động câu chú, cây côn sẽ to hơn hai hơn. Ba đoạn côn còn có thể dùng làm dây trói yêu quái, dây vốn là vật truyền thừa cho chủ tiệm Tì Cối Chết của nhà họ Long, Long Tử Vy được Cao Kiến Nghiêu chỉ điểm mới dám chính thức sử dụng.

Pháp bảo của Phù Lương là chiếc điện thoại hàng ma do anh ta cải tiến, có thể dùng âm nhạc để trừ ma, dùng chức năng đèn pin, chụp hình của điện thoại để chiếu ra bùa chú, phát câu chú, cũng có thể chụp được nguyên hình yêu quái. Trong điện thoại còn lưu rất nhiều tài liệu của thần ma yêu quái, lúc điều tra cũng dễ dàng hơn. Hứa Tâm An thích món pháp bảo này nhất, vì cô thấy những lúc đọc không hiểu có thể tra tài liệu, hình bùa chú cũng có thể chiếu ra để vẽ, không sợ quên mất. Mọi người cười bảo pháp bảo của Phù Lương chỉ để cung cấp tin tức cho mọi người trong lúc hành động, nếu dùng trong thực chiến thì chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Vũ khí của Tần Hương Vũ là con dao Huyết Phù, sau khi lá bùa trên ngọn dao hút được máu của yêu quái, pháp lực của con dao sẽ tăng lên rất nhiều.

Còn của Quách Tấn là đoản kiếm Song Ngư, trên thân kiếm có một đường cong, móc vào nhau thành hình con cá, chia đôi ra là hai cây kiếm cong. Kiếm Song Ngư rơi xuống nước vẫn có thể dựa vào linh lực truy giết yêu quái, rất có lợi trong việc đối phó với yêu quái dưới nước.

Hứa Tâm An có chút ghen tỵ, lúc về nhà hơn hờ kể với cha những loại pháp bảo hàng ma của người ta, sau đó hỏi: “Cha ơi, nhà chúng ta thì sao?” Cô bắt đầu học pháp thuật rồi, cũng muốn có một pháp bảo hay vũ khí để ra oai.

Cha Hứa buồn bã, nhiều năm trước còn nhìn thấy bảo kiếm đó, lúc sau hình như không thấy nữa. Ông dẫn Hứa Tâm An xuống kho tìm kiếm cả ngày vẫn chỉ thấy sách cổ chứ không có vũ khí.

“Nhà ta không có pháp bảo gì sao?”

“Có đấy, chỉ là không biết ở đâu thôi.”

“Cũng cùng số mệnh như Nền Hồn.” Hứa Tâm An ôm chân ngồi trên cầu thang, đang than thở thì Tất Phương bên cạnh đưa cho cô cây chổi dài nói: “Đấy, nó là pháp bảo của cô.”

Hứa Tâm An đứng dậy định cầm chổi đánh anh thì cha Hứa từ trong kho hét lên: “Trời ơi, đừng có đánh nhau, phải đoàn kết yêu thương nhau chứ.”

Nhưng cô mới cầm cây chổi chưa bao lâu thì nó đã biến mất, trong lòng bàn tay chỉ còn lại một phiến lông vũ màu xanh nhạt, trên đó có vài phiến lông nhỏ màu nâu đỏ, màu sắc rất đẹp.

Cô kinh ngạc nhìn Tất Phương: “Cho tôi một phiến lông vũ khác sao?”

“Ừ.” Tất Phương cầm lấy phiến lông vũ, nó liền biến thành một sợi dây mảnh giống như dây chuyền, anh ta giúp Hứa Tâm An đeo sợi dây ấy lên cổ: “Cô có thể dùng nó làm pháp bảo, biến nó thành thứ mình muốn, như dao kiếm vân vân, cũng có thể lấy nó rồi niệm chú, nó sẽ phóng to hơn công cô bay lên cao.”

“Oa, tuyệt quá.” Hứa Tâm An rất vui: “Như vậy thì lúc chạy trốn cũng có công cụ trợ giúp rồi.”

Tất Phương: “...”

“Phiến lông vũ lúc trước anh tặng tôi cũng làm được như thế sao?”

“Được, chẳng qua do cô không biết pháp thuật, nói với cô cũng như không, nên xem nó là vật để nhận tín hiệu giữa chúng ta cũng được.”

“Có manh mối gì của sợi lúc trước không?”

“Không có.”

“Tất Phương, nếu tôi không cẩn thận làm mất nó, anh lại cho tôi thêm một sợi, tôi lại bắt cần, anh lại cho... Như vậy có khi nào hết lông của anh không?” Cô thấy có lỗi vô cùng.

Tất Phương: “...”

Tối hôm đó Hứa Tâm An đang hào hứng rất muốn học pháp thuật ngồi trên phiến lông vũ, liền gọi điện cho Long Tử Vy. Hai người chat video với nhau, Long Tử Vy dạy cô thuật Ngự kiếm: “Bác chưa sử dụng lông vũ bao giờ, con thử thử này xem sao nhé, nếu có thể chế ngự lông vũ vững rồi thì con hãy lên đó, để Tất Phương ở bên trông chừng, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Cha Hứa ở bên gạt đầu lia lịa: “Đúng đó, để Tất Phương trông chừng cho yên tâm.”

Chuyện này giống như không có phụ huynh bên cạnh thì không được thử, nhưng Hứa Tâm An đâu thèm để ý, cô để phiến lông ngay giữa sân, niệm chú, có điều phiến lông ấy vẫn không động đậy, chỉ có gió thổi nó bay thôi.

Tất Phương ngồi trên ghế cười lẩn lộn, Chuột béo ở bên cạnh cô, đang trong hình dạng chuột ngồi trên bàn, ôm miếng khoai tây gặm lầy gặm để.

Hứa Tâm An chỉ Tất Phương: “Chuột béo, cần anh ta.”

Chuột béo vô cùng nghiêm túc lắc đầu, nó làm sao dám, lại tiếp tục ăn khoai tây, nhìn Hứa Tâm An lao sang đánh Tất Phương đang ngồi cười. Chuột béo thấy cuộc sống như vậy thật hạnh phúc. Nó rất thích nơi này, mọi người đều tốt với nó, cho nó ăn cơm, nếu cha Hứa dùng bắt nó tắm rửa thì còn tuyệt hơn. Nơi đây có cảm giác như gia đình, pháp sư hàng ma gặp nó cũng không đòi giết nó nữa, thậm chí họ còn xoa đầu hoặc để nó ngồi trên vai họ đùa nghịch, những ngày tháng tốt đẹp như thế trước giờ nó chưa từng có.

Chuột béo rất biết ơn, để trả ơn, nó liên lạc những bạn chuột ở khắp mọi nơi để tìm tung tích của Trần Bách Xuyên và Đồng Khê, nhưng vẫn chưa có tin tức.

Sau khi bị Hứa Tâm An đánh, Tất Phương bắt đầu dạy cô, tuy anh không hiểu pháp thuật của loài người, song thuật Ngự kiếm của Long Tử Vy thì anh hiểu, nên chỉ cần cố gắng thêm phần cơ bản, nhằm thắng vào linh lực của phiến lông vũ, điều chỉnh lại câu chú. Hứa Tâm An thử lại, không ngờ phiến lông có thể bay lên.

“Oa oa, thành công rồi!” Cô rất vui mừng.

Tất Phương bĩu môi tỏ vẻ không quan tâm: “Tiêu chuẩn thành công của cô thấp quá.”

Hứa Tâm An không để ý đến anh, tiếp tục khổ luyện, cả buổi tối luyện tập điều khiển phiến lông vũ bay lượn, còn có thể biến ra đao kiếm mà mình muốn, cầm nó trong tay cô có cảm giác mình vô cùng tài giỏi. Hứa Tâm An đưa điện thoại cho Chuột béo nhờ nó chụp giúp một tấm hình.

Hứa Tâm An lúc thì cầm đao, lúc thì cầm kiếm, tạo đủ tư thế, Chuột béo nghiêm túc chụp hình. Cuối cùng, ông Hứa Đức An cũng xuống nhà giúp con gái chụp hình, sau đó nói là phải đi thấp hương cho tổ tiên, báo cho họ biết nhà họ Hứa đã có người thừa kế nghiệp hàng ma rồi.

Tất Phương nằm cười lẩn lộn trên bãi cỏ, cười đến chảy nước mắt: “Xin ông đó, mới biết được chút xíu mà vui mừng gì chứ?”

Hứa Tâm An uốn ngực tự tin nói: “Chỉ có mình anh được tự luyện thôi à, người khác thì không được sao, hơn nữa tôi còn là con gái, tự luyện là chuyện bình thường.”

Mấy ngày sau đó Hứa Tâm An tiến bộ thần tốc, giống như sau khi được khai sáng thì vượt xa ngàn dặm. Cô có thể hiểu được các loại bùa chú, những thư tịch cổ, nắm lòng vũ trong tay biến hoá những thứ mình muốn rất linh hoạt, ném phiến lông giữa không trung rồi niệm chú, “soạt” một tiếng nó liền biến thành một tấm thảm lông giữa bầu trời. Dĩ nhiên lúc luyện tập cô vẫn nhờ Tất Phương ở bên tạo kết giới bảo vệ, nếu không hàng xóm nhìn thấy không báo cảnh sát hay mời đạo sĩ mới lạ.

Chuột béo là người đầu tiên thử bay trên tấm thảm lông của cô tạo ra, hôm đó trời vừa tạnh mưa, trong sân lãnh đượ mùi thơm cỏ cây, tâm trạng của Hứa Tâm An cũng tốt hơn thường ngày, cô niệm chú khiến phiến lông lập tức biến thành một tấm thảm to, dễ dàng kiểm soát. Hứa Tâm An tự khen chính mình, đang chuẩn bị nhảy lên thì Tất Phương cản cô lại: “Để Chuột béo lên đi.”

“Đúng, Chuột béo nhẹ hơn.” Hứa Tâm An không nghĩ nhiều, vừa kêu một tiếng là Chuột béo hoá thành hình chuột xả thân vì ngứa nhảy lên đó.

“Ngồi vững nằm chắc nhé, chuẩn bị bay đây.” Hứa Tâm An la lên.

Chuột béo vừa ngồi vững vàng xong xuôi lại phải nằm, lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc là ngồi hay nằm đây, aaaa!”

Vèo, Chuột béo vừa hỏi xong liền bay lên trời, có điều thảm lông hoàn toàn mất kiểm soát, lao vù xuống đất, nghiêng gần chín mươi độ, Chuột béo còn chưa dứt tiếng đã ngã xuống đồng bùn đất rồi.

Hứa Tâm An ngơ ngác nhìn, thấy ánh mắt Tất Phương như muốn nói: “Tôi biết thế nào cũng như vậy mà”, để Chuột béo thử nghiệm là sáng suốt nhất.

Chuột béo bò dậy từ trong đồng bùn đất: “Đại thần Tất Phương, sao không đỡ tôi vậy?”

Tất Phương an ủi nó: “Yên tâm, ngã không chết đâu.”

Hứa Tâm An bình tĩnh thu phiến lông lại: “Hôm nay tới đây thôi.” Trời vừa tạnh mưa không thích hợp luyện thứ này.

Cha Hứa đi ngang qua, ôm Chuột béo vào nhà: “Cả người đều là bùn đất, vào trong tắm rửa thôi.”

“Tôi không tắm đâu!”

“Tắm”, Chuột béo rơi xuống bồn nước.

Chớp mắt một tháng đã trôi qua, thời tiết hôm nay ẩm áp, mọi người chỉ mặc một áo thôi, riêng Hứa Tâm An vẫn mặc áo lông, đúng là không còn mặt mũi ra đường. Bây giờ cô đã học được những phép cơ bản, xem như có chút tiến bộ. Có một hôm Tất Phương cảm ứng được với phiến lông vũ mà Trần Bách Xuyên lấy đi, nhưng nó nhanh chóng bị phong ấn trở lại, không còn cảm ứng được nữa.

Việc điều tra tung tích của Trần Bách Xuyên và Đồng Khê vẫn chưa có tiến triển, giới hàng ma không điều tra được gì đã đành, ngay cả đồng nghiệp cảnh sát của Cầu Tái Ngọc cũng giúp đỡ nhưng vẫn không tìm ra. Trần Bách Xuyên và Đồng Khê giống như biến mất khỏi nhân gian, không ai tìm được bọn họ, tuy nhiên hai ngày trước bọn họ có lấy phiến lông vũ ra ngoài, chứng tỏ họ vẫn hoạt động.

Long Tử Vy và Hà Nghĩ hỏi thăm hết những người có thể tiếp xúc với họ trong giới hàng ma và những yêu ma quỷ quái, song không nghe được tin tức nào về Giao Long. Đúng như Tất Phương nói, những pháp sư hàng ma khi nghe đến việc có thể chế ngự được thần thú như Giao Long đều thấy vô cùng phấn khích, còn yêu ma quỷ quái thì ngược lại, Giao Long sao? Chế ngự sao? Các người thật tài giỏi, tôi thì không dám làm việc điên rồ đó đâu.

Đúng là suy nghĩ quá khác biệt.

Hôm nay đám người Long Tử Vy mở cuộc họp xem bước tiếp theo nên làm gì, cứ thế này mãi không phải cách hay, có lẽ nên đợi Trần Bách Xuyên chủ động xuất hiện, đến đây lấy hồn của Hứa Tâm An rồi bắt hẩn.

Hứa Tâm An không có ý kiến gì, không bắt được người cũng đành chịu, mọi người đã rất cố gắng rồi. Dù sao cô đã thoát chết hai lần rồi, còn sợ gì nữa. À, mà do bây giờ chưa xảy ra gì nên cô chưa sợ thôi. Tất Phương ngồi bên cạnh xoa đầu cô: “Lần này tuyệt đối không để lạc mất cô nữa đâu, yên tâm đi.”

Nếu đã như thế, xem ra chỉ còn cách ôm cây đợi thỏ, há miệng chờ sung rụng thôi.

Lúc này điện thoại của Long Tử Vy chợt vang lên, thì ra đó là Hà Nghĩa.

“Long Tử Vy, bên tôi có tin tức của Đồng Khê.” Giọng Hà Nghĩa rất nghiêm túc.

Long Tử Vy ngồi thẳng người, bảo mọi người im lặng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cụ thể thì tôi cũng không rõ, nhưng ở ngoại ô phía Nam phát hiện có hồn của vài con yêu quái. Sơn Mao yêu, Gấu tinh, Chó hai đầu ... là những con yêu quái đã bị Đồng Khê thu phục.”

Long Tử Vy chau mày: “Cô ta thả ra hết sao?”

“Đúng vậy, nó không ếm bùa chú, chỉ thả ra thôi, nên hồn ảnh yêu quái không công kích con người, có điều chúng cũng khiến dân chúng nổi đó hoảng sợ, có người đã báo cảnh sát. Đệ tử gần đó của chúng tôi nhận được tin tức và đến xem, xác nhận đúng là “có dấu vết của yêu quái, bây giờ vẫn đang tìm kiếm.”

“Cô ta có ý gì đây?” Long Tử Vy chợt có cảm giác bất an.

Hà Nghĩa nói: “Tôi và sư phụ suy đoán, có lẽ Đồng Khê đã bị giam cầm, không thể liên lạc với thế giới bên ngoài. Nó thả yêu quái như thế là muốn báo cho chúng ta biết nơi họ đang ở.”

Long Tử Vy im lặng, trong lòng ngổn ngang, vừa giận Đồng Khê cũng vừa lo cho cô ta.

“Bây giờ tôi và sư phụ đang sang đó, yêu vật bắt nguồn từ gương Mê Ảnh, chỉ cần tìm được yêu ảnh là có thể tìm ra Đồng Khê.” Hà Nghĩa nói: “Nếu mọi người muốn tham gia có thể đến làng Suối Thần ở ngoại ô phía Nam, yêu ảnh xuất hiện ở vùng đó, đến rồi gọi điện liên lạc với nhau.”

Long Tử Vy suy nghĩ một lúc rồi đồng ý. Bà vừa tắt máy thì chuông cửa vang lên. Phù Lương ra mở cửa, dẫn Chuột béo đang khóc lóc thảm thiết nước mắt nước mũi chảy ròng ròng vào trong.

“Tâm An, Tâm An...” Chuột béo khóc thảm thiết.

Hứa Tâm An vội an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, người là yêu quái cơ mà, sao lại khóc lóc như thế? Chẳng phải yêu quái đều rất hung hăng đó sao?”

Chuột béo cố nhịn nhưng vẫn không được, oà khóc lớn hơn nữa: “Tôi không phải yêu quái hung hăng càn rỡ, tôi là yêu quái vừa chính nghĩa vừa hiền lành.”

Mọi người: “...”

Hứa Tâm An bóp trán: “Anh đừng khóc nữa, từ từ kể đầu đuôi mọi chuyện được không?” Cô đưa khăn giấy cho Chuột béo: “Mau lau nước mắt rồi từ từ nói, có chuyện gì? Có phải cha lại bắt anh tắm hay không?”

Chuột béo lắc đầu: “Tôi tắm rồi.”

Là xác nhận bị ép đi tắm rồi, tuy nhiên không phải vì chuyện này mà khóc.

“Được rồi, vậy tại sao lại khóc?”

“Có người đá cửa xông vào!” Chuột béo ngồi xuống bắt đầu nghiêm chỉnh nói.

Thì ra chiều nay ông Hứa Đức An phải ra ngoài mua thức ăn, để Chuột béo ở lại trông tiệm, nói là nếu có khách đến mua đồ thì dùng máy tính tiền quét mã trên sản phẩm, lấy đủ số tiền hiện trên máy là được. Chuột béo trông tiệm cũng được một thời gian, đã thấy cha Hứa làm nhiều lần lắm rồi, nó nghĩ cũng dễ nên vui vẻ biến thành hình người ngồi đó.

Cha Hứa đi cả ngày vẫn chưa thấy trở về, lúc này Chuột béo vẫn mừng thầm, nghĩ là đi càng lâu thì bữa tối hôm nay càng phong phú. Sau đó chỉ có một con yêu quái bước vào, lông toàn thân của Chuột béo dựng đứng lên, tuy nó đạo hạnh kém, bình thường không nhận ra đó là yêu tinh hay ma quái nào, chỉ cảm nhận được yêu khí thôi, có điều đây là rắn, là thiên địch của loài chuột, nên nó nhận ra liền. Nó run cầm cập, cẩn thận khách sáo tiếp đón. Không ngờ Xà yêu này không đến mua đồ, mà đi xung quanh xem một lượt, xác định cả tiệm chỉ còn mỗi Chuột béo, liền nhìn tấm bảng bên cạnh quầy tính tiền, hỏi: “Có ý gì thế?”

Chuột béo giật nảy mình, bên cạnh quầy tính tiền có mấy tấm bảng lộn, mỗi cái đều viết khác nhau, nó không nhận ra. Thế là nó thành thật trả lời: “Không biết nữa, anh cũng không biết chữ sao?”

Tên Xà yêu đó nghe thấy liền nổi giận, đánh Chuột béo một trận, Chuột béo đâu phải đối thủ của nó, Xà yêu vừa đánh vừa nói: “Người cũng là yêu quái, không ngờ lại kì thị tộc yêu như thế”, đánh xong liền để lại lá thư rồi nghênh ngang rời đi.

Tần Hương Vũ hỏi: “Trên tấm bảng đó viết gì vậy?”

Hứa Tâm An xoa trán: “Cửa tiệm này không tiếp đón yêu quái”, chắc là tấm đó rồi.

Mọi người: “...”

Chuột béo oa oa khóc: “Cô nói tiệm chúng ta không tiếp đón yêu quái, sao lại bảo yêu quái trông tiệm chứ?”

Mọi người: “...” Nói nghe cũng có lý.

Chuột béo tiếp tục khóc: “Tôi không trông tiệm nữa đâu, vừa mất công lại bị yêu quái đánh. Gan tôi nhỏ lắm, buổi tối phải thêm thức ăn cho tôi.”

Hứa Tâm An sầm mặt, gan nhỏ mà còn dám đòi thêm thức ăn: “Ban đầu câu đó dành cho Tất Phương cơ mà? Yêu quái lợi hại như Tất Phương anh còn không sợ thì còn sợ gì nữa?”

Chuột béo tiếp tục khóc: “Nhưng đại thần Tất Phương có đánh cô không?”

Hứa Tâm An: “...”

Mọi người: “...” Nghe có vẻ Chuột béo chịu thiệt thòi nhỉ.

Hứa Tâm An dỗ dành: “Được rồi được rồi đừng khóc nữa, để bảo cha tôi tối nay cho anh thêm thức ăn.”

“Được đó.” Chuột béo nghẹn ngào, từ từ nín khóc: “Cha Hứa vẫn chưa về, tôi vội đến đây cho mọi người xem lá thư này. Tôi khoá cửa rồi, cũng đi một vòng chờ xem thử mà không nhìn thấy cha Hứa nên sang đây trước.” Chuột béo cúi đầu, lúc này nó thấy mình làm sai rồi, không nên bỏ tiệm lại không trông, không nghe lời của cha Hứa.

“Thư gì vậy?” Hứa Tâm An hỏi.

Chuột béo lấy bức thư ra: “Có phải thư khiêu chiến không, trên đó viết gì thế? Có phải hẹn tôi quyết đấu không? Tôi không dám đi đâu, tôi đánh không lại.”

Hứa Tâm An cầm lá thư xem qua, sắc mặt khó coi: “Là chiến thư, nhưng tìm tôi. Bọn họ đã bắt cha tôi rồi!”

40. Chương 13-2

Type: MarisMiu

Bức thư được truyền đến tay mọi người, sắc mặt ai cũng rất nặng nề. Người viết thư hẹn Hứa Tâm An tối nay giờ Tý đến một sơn động ở ngoại ô thành Tây, dưới chân núi Tây Dung ở hướng Tây Nam, nói là ông Hứa Đức An đang nằm trong tay họ, cũng nói rằng không ngại Hứa Tâm An dẫn bạn bè đến giúp đỡ, có bao nhiêu người cứ mang theo hết.

Lá thư không dài nhưng lời lẽ hết sức ngạo mạn.

Hứa Tâm An vô cùng tức giận: “Mấy giờ thì nói thẳng ra đi, không có đồng hồ sao? Còn ở đó giả vờ giả vịt học đòi người ta nói giờ Tý, vậy thì mười một giờ hay một giờ tôi mới đến đó đây?”

Mọi người: “...”

Hứa Tâm An giận dữ đi mấy vòng quanh trong nhà: “Vô sỉ đệ tiện hạ lưu, có bản lĩnh thì nhắm vào tôi này, đối phó với cha tôi thì còn gì là anh hùng hảo hán nữa! Aaa, tức chết đi được.” Cô dừng lại quay sang hỏi Tất Phương: “Tất Phương, anh nói lúc tôi tức giận kích động sẽ có pháp lực đúng không?”

Tất Phương ngơ ngác, anh ta có nói vậy sao? Chỉ là hai lần trước anh ta biết lúc cô gặp phải nguy hiểm thì tự nhiên bộc phát pháp lực, ngoài những lúc đó ra thì không có.

Mọi người: “...” Tức giận là có thể tạo ra pháp lực, vậy thì bọn họ cần gì khổ luyện nhiều năm như vậy? Mọi người đều tản ra, đi chuẩn bị vũ khí để ứng chiến.

Hứa Tâm An ảo não không thôi, cô nói nghiêm túc mà, bây giờ cô giận đến xì khói, trong người có cảm giác khó nói như muốn trào ra vậy, nên cô mới hỏi. Mọi người phản ứng như thế làm cô chán nản, cảm giác đó liền biến mất.

Long Tử Vy gọi điện cho Hà Nghĩa, nói là bọn họ không thể đến làng Suối Thần. Ông Hứa Đức An bị bắt đi rồi, đối phương để lại thư khiêu chiến với Hứa Tâm An, tối nay giờ Tý bọn họ đến đó, lát nữa sẽ xuất phát.

Hà Nghĩa mở chế độ loa ngoài hỏi rõ địa điểm rồi nhìn Cao Kiến Nghiêu bên cạnh mình này giờ dăm dăm trông ra ngoài cửa xe, nói với Long Tử Vy: “Chúng tôi biết rồi, chắc là cùng một chuyện thôi, chúng ta chia nhau hành động.”

Phù Lương đang tra bản đồ, rồi in chỉ dẫn đường đi trên núi Tây Dung và toàn bộ địa hình nơi đó. Sơn động đó không tìm thấy trên mạng, thực tế thì núi Tây Dung quá hoang sơ, không có thôn trang nào hết, càng không có địa điểm du lịch, chỉ thỉnh thoảng có vài người du lịch bụi đến đó khám phá mạo hiểm, ngoài ra không hề có thông tin gì cả. Trên bản đồ chỉ ra phía Tây Nam núi là rừng cây rậm rạp, không coi rõ được là như thế nào, đành phải đến đó rồi tùy cơ ứng biến, chứ bây giờ cũng không biết nên chuẩn bị gì.

Mọi người thu dọn đồ đạc lái xe lên đường, lần hành động này tổng cộng có tám người, e là đến đó còn phải đi bộ thêm một đoạn nữa, thời gian khá gấp rút.

Chuột béo được phân ở nhà trực điện thoại, nó do dự rất lâu không biết có nên vào núi tìm chuột tinh khác nhờ giúp đỡ hay không.

“Yêu tinh trong núi còn mạnh hơn tiểu yêu ba trăm tuổi như mi, mi là ai mà muốn đến đó tìm người ta giúp đỡ, không chừng sẽ bị cắn chết đó.” Tất Phương nói.

Chuột béo nghe xong thấy cũng có lý nên đành chạy về nhà,

Trên đường mọi người mua một ít thức ăn, vừa ăn vừa bàn bạc.

Tình hình trước mắt là Đồng Khê đã thả tín hiệu cầu cứu sư môn, tạm thời không thể xác định đây là kế điều hổ li sơn hay là cô ta thật sự đang gặp nạn. Đối phương giả mạo Giao Long, mục đích vẫn chưa rõ ràng, rốt cuộc kẻ đó là ai, thân phận ra sao cũng chưa xác định được. Đối phương có Xà yêu giúp đỡ, ngoài ra còn yêu ma quỷ quái nào trợ lực nữa không tạm thời cũng chưa biết, trong rừng rậm có cạm bẫy gì không mọi người cũng không rõ.

Tất Phương nghe mà chau mày: “Mấy người nói cả buổi, tôi tổng kết câu thế này: Cái gì cũng không biết.”

Mọi người: “...” Nói không sai chút nào.

“A, có khi nào người giả mạo Giao Long đó muốn luyện Nền Hồn, hẳn cũng muốn một pháp khí thiên hạ vô song.” Hứa Tâm An đoán.

“Hẳn cũng muốn lập Tứ hồn trận sao? Cộng thêm Trần Bách Xuyên và cô vừa đủ bốn cường hồn.” Quách Tấn hỏi.

“Có khi nào thế không?” Hứa Tâm An hỏi Tất Phương.

“Không thể nào, nếu cần thì bắt vài tên thần ma chứ dùng con người làm gì. Con người các người cứ tưởng mình mạnh lắm, nhưng trong mắt của thần tộc và ma tộc chúng tôi, con người chẳng là cái đinh gì cả.”

Mọi người im lặng, sao càng nghe càng thấy đúng thế nhỉ.

“Được rồi, không nghĩ nữa.” Tần Hướng Vũ chán nản: “Dù sao cũng phải đánh nhau thôi.”

“Nhân lực của chúng ta hơi ít.” Phù Lương nói đúng trọng tâm.

“Thời gian quá gấp, kiếm đâu ra người?” Huỳnh Thiên Hạo lên tiếng.

Tôi nghĩ chính vì như thế, nên Đồng Khê mới thả yêu vật ra để dẫn dụ sư môn của cô ta đến làng Suối Thần. Nhất định cô ta vẫn bình an, đây là chiêu diệu hồ ly sơn để Hà Nghĩa và sư môn họ không thể giúp chúng ta.” Quách Tấn nói.

“Ôi, lòng người khó đoán lắm.” Tần Hương Vũ than thở. “Lúc trước cô ta thân thiết với chúng ta bao nhiêu, cùng nhau đi làm nhiệm vụ, cùng nhau ăn cơm, cười nói vui vẻ, ai ngờ thì ra bộ mặt thật của cô ta lại là như thế.”

Long Tử Vy ăn hamburger không lên tiếng.

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên vừa ăn cơm xong, Xà vương đã đến: “Đi thôi, tôi dẫn hai người đến gặp Giao Long.”

“Bây giờ sao?” Đồng Khê kinh ngạc.

“Không tiện hả?” Xà vương hỏi ngược lại.

Đồng Khê lặng thinh.

Trần Bách Xuyên hỏi: “Giao Long tỉnh rồi sao?”

Lần trước Xà vương tìm được Giao Long đã dẫn một mình Trần Bách Xuyên đến gặp, Đồng Khê bị bắt ở trong nhà. Lúc đó Giao Long vẫn đang ngủ say, chỉ tạm thời xuất hồn ra nói với Trần Bách Xuyên rằng hắn ta không sao, hơn nữa còn rất vui, hắn ta biết đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng vẫn có cách giúp Trần Bách Xuyên hoàn thành tâm nguyện, mong Trần Bách Xuyên nhẫn nại thêm chút nữa, đợi thêm một thời gian. Nơi này rất thích hợp để hắn ta tu luyện, không bao lâu nữa linh lực của hắn ta tăng lên là có thể thức tỉnh thực sự, lúc đó sẽ giúp Trần Bách Xuyên đánh bại Tất Phương, đoạt hồn của Hứa Tâm An.

Trần Bách Xuyên rất vui mừng, Giao Long bảo Trần Bách Xuyên cố gắng dưỡng thương, nói là Xà vương sẽ thay hắn ta chăm sóc Trần Bách Xuyên thật tốt, còn nói pháp lực của Tất Phương rất mạnh, hắn giữ phiến lông của Tất Phương sẽ không an toàn, rất dễ bị Tất Phương tìm ra, bảo hắn giao long vũ cho Xà vương.

Sau khi trở về Trần Bách Xuyên liền đưa phiến lông của Tất Phương cho Xà vương, cũng ngoan ngoãn ở lại căn nhà đó, sống những ngày không có mạng, không có điện thoại.

Đồng Khê tỏ vẻ âu lo với tình hình hiện tại, ngược lại hắn trách Đồng Khê không được bình tĩnh, không có lợi cho việc tu luyện, Đồng Khê liền không nhắc đến chuyện đó nữa.

Bây giờ, Xà vương liền xuất hiện.

“Giao Long tỉnh rồi, muốn gặp hai người.”

Trần Bách Xuyên và Đồng Khê nhìn nhau.

“Dem hết đồ đặc theo tôi, chúng ta không về nơi này nữa.”

Đồng Khê tâm sự ngổn ngang, thu dọn đồ đạc cũng rất chậm, muốn nói chuyện Trần Bách Xuyên nhưng Xà vương lại kêu hắn đi mất.

Đồng Khê cắn răng, đeo ba-lô lên vai ra khỏi nhà: “Xong rồi, đi thôi.”

Xà vương vẫy tay, có hai con yêu quái vào trong nhà. Đồng Khê quay đầu nhìn thì thấy đám Xà yêu đang lục soát khắp nơi. Xà vương đưa tay mời Đồng Khê và Trần Bách Xuyên đi theo ra ngoài.

Bên ngoài sân, có một chiếc xe đang đợi ở đó, Xà vương dẫn họ lên xe.

Đồng Khê hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?”

Xà vương cười nói: “Vào trong núi, địa điểm cụ thể thì khó nói lắm.”

Đồng Khê khẽ gật đầu, không hỏi nữa.

Chiếc xe đi lên đường núi, thỉnh thoảng Xà vương cũng bắt chuyện với họ: “Mấy ngày nay hai người nghỉ ngơi thế nào? Tôi thấy vết thương của Bách Xuyên đã đỡ khá nhiều.”

“Đúng vậy.” Trần Bách Xuyên trả lời.

“Tôi có sai người trong tộc tuần tra xung quanh bảo vệ an toàn cho hai người.”

“Cảm ơn.”

“Việc nên làm thôi, anh là người quan trọng của Giao Long cũng chính là người quan trọng của Xà tộc chúng tôi, dĩ nhiên chúng tôi phải đặt sự an toàn của anh lên hàng đầu. Cũng may là tôi đã phái người canh gác, hai ngày này đúng là xảy ra nhiều chuyện, có nhiều yêu quái hoành hành ở gần đây, làm kinh động đến thôn dôn, kéo theo đám pháp sư hàng ma tới nữa.”

Đồng Khê ngồi nghe với vẻ mặt vô cảm.

Trần Bách Xuyên chau mày: “Yêu quái gì thế?”

Chỉ là hồn ảnh của những con Sơn Mao tinh thôi, lúc trước chúng đã bị thu phục rồi, không biết sao lại chạy ra được nữa, tận mấy con lận. Cũng may người trong tộc tôi thu phục chúng hết rồi, yên tâm đi, không để lại phiền phức gì đâu.”

Trần Bách Xuyên nhìn sang Đồng Khê, gương mặt cô ta vẫn vô cảm.

Chiếc xe lao nhanh về phía trước, ánh chiều tà chiếu xuống ngọn cây, xuyên qua kẽ lá, hắt lên gương mặt của Đồng Khê sau kính xe, để lại những hình bóng loang lổ.

Hà Nghĩa và Cao Kiến Nghiêu đến làng Suối Thần trước khi đêm xuống.

Nước suối ở núi này trong veo, thanh khiết, trước đây nơi này từng là thánh địa du lịch, thôn dân ở đây dựa sông uống nước, thu nhập không ít nhờ khách du lịch. Nhưng lâu dần quá tải, hạ tầng cơ sở và dịch vụ không theo kịp sự phát triển, hơn nữa Suối Thần lại bị khai thác quá mức, không chú ý bảo vệ môi trường, chưa được vài năm đã cạn kiệt tài nguyên, du khách dần thưa thớt, dần dà trở nên tiêu điều.

Cao Kiến Nghiêu đứng trên vách núi, nhìn ngọn núi còn sót lại ánh dương màu đỏ cam cuối cùng của buổi chiều tà, ánh sáng từ từ tắt đi, trời tối đen, ông ta nghe thấy tiếng đê tử báo cáo.

“Chúng ta đã truy theo khí tức của yêu quái nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra chúng.”

Cao Kiến Nghiêu không lên tiếng, nếu yêu quái còn hoạt động thì nhất định sẽ tìm ra, nếu không tìm ra được thì chắc là Đồng Khê đã triệu hồi chúng trở về, hoặc có người thu phục chúng rồi.

“Có pháp sư hàng ma hoạt động quanh đây không?” Hà Nghĩa hỏi.

“Không nhìn thấy, đê tử cũng đã hỏi qua những người dân ở đây rồi, hơn nữa nếu có pháp sư hàng ma đến thu phục yêu quái, thì không lý nào không thông báo với chúng ta.”

Hà Nghĩa nhìn Cao Kiến Nghiêu, ông ta xua tay ý bảo đê tử đến báo cáo đó lui xuống.

Cao Kiến Nghiêu xoay người tiếp tục đi vào sâu bên trong làng: “Có người ngăn cản chúng ta tìm Đồng Khê.”

Hà Nghĩa đi sau sự phụ mình, khẽ hất tay, Huyền Linh Châu rơi xuống đất, lăn khắp mọi nơi. Những khí tức hỗn tạp ở khắp mọi nơi truyền về phía Hà Nghĩa, tìm khí tức tàn dư còn sót lại ở nơi công cộng rộng lớn thế này rất khó khăn, trừ phi yêu quái họ tìm vẫn còn hoạt động.

Hà Nghĩa theo chân của Cao Kiến Nghiêu, Huyền Linh Châu cũng đi theo họ, lăn khắp mọi nơi trong một phạm vi nhất định.

Đi một chặng đường khá dài, Cao Kiến Nghiêu nói: “Đúng là bị bắt hết rồi, không tìm ra nữa.”

Hà Nghĩa không lên tiếng, anh ta vẫn cố gắng cảm ứng những thông tin Huyền Linh Châu mang về, có đủ loại người, động vật, âm thanh, mùi hương, song anh ta không cảm nhận được khí tức của Đồng Khê hay Trần Bách Xuyên, ngay cả yêu khí cũng không có.

Cao Kiến Nghiêu đi đến một vách núi, dưới chân núi là nơi ở của thôn dân, một đám đông phụ nữ đang mở nhạc nhảy múa bên dưới. Cao Kiến Nghiêu xếp bằng ngồi xuống đất, đặt sa bàn trên lưng xuống đầu

gối, mở nắp hộp ra, cầm một nắm cát vàng trong tay, xòe bàn tay ra thổi một hơi dài lên đó, cát vàng như sương tản ra bay vào không trung.

“Xem ra bọn họ thu dọn rất sạch sẽ.”

Tám giờ tối hôm đó đám người Hứa Tâm An mới đến được chân núi. Cô gọi điện về thông báo với Chuột béo mọi chuyện ở đây vẫn rất tốt, không có hiện tượng gì bất thường cả.

Đoạn đường tiếp theo không thể tiếp tục chạy xe được nữa, thế là mọi người xuống xe đi bộ lên núi. Tất Phương đi đến bên núi, mở rộng hai cánh tay, bầu trời sáng rực lên, sao trên trời cũng sáng hơn thêm. Cây cối trong rừng rậm phát ra tiếng rì rào, đại thụ đung đưa cành lá, lá cây khẽ khàng lay động, chim hót líu lo bay ra khỏi khu rừng, cứ chốc chốc lại có một bầy chim bay ra, không phải tháo chạy tán loạn vì sợ hãi mà như đang vui vẻ sải cánh đón chào.

Tất Phương nói: “Đi theo tôi, tôi biết sơn động đó ở đâu.”

Mọi người vác ba-lô theo Tất Phương vào rừng,

Đây là một khu rừng chưa được khai thác, không có đường mòn, dưới chân toàn là đất đá lá cây cỏ dại hoa dại, mọi người đành phải dò dẫm đi về phía trước. Tất Phương dắt Hứa Tâm An dẫn đường, gặp phải cỏ dại mọc um tùm, anh liền gạt nhẹ tay, cây cỏ lập tức dạt sang hai bên, nhường đường cho họ.

Hứa Tâm An thấy chưa từng có cảm giác oai phong như thế này bao giờ, cô nói: “Tất Phương, nói cho anh biết, cha tôi to gan lắm, cha biết tôi nhất định sẽ đến cứu ông, nhất định cha đang đợi tôi.”

“Đầu óc đơn giản và to gan thì giống nhau à, cô về tra từ điển lại đi.”

Hứa Tâm An không để ý, tiếp tục nói: “Tất Phương, anh nói xem, nếu đại boss bên phe địch chính là Giao Long thậm chí còn lợi hại hơn cả Giao Long thì anh có đánh thắng được không?”

“Không biết, tôi chưa từng đấu nghiêm túc với Giao Long. Nghiêm túc đấu mệt lắm, đánh thử hai trận nhắm đánh được tôi thì tôi sẽ đánh, còn không đánh nổi thì thôi bỏ đi.”

“Anh tự cao hay là lười thế?”

“Tôi thông minh.”

Tần Hướng Vũ ở sau nhịn không được nói với Phù Lương: “Sao hôm nay đại thần Tất Phương nói chuyện có lý quá vậy, kiểu như trí tuệ của thần đột nhiên sáng bừng lên ấy.”

Phù Lương bình tĩnh nói: “Lúc nào chẳng rực rỡ, tại cậu mù không nhìn thấy thôi.”

Hứa Tâm An loạng choạng muốn ngã.

Tần Hướng Vũ lườm Phù Lương, đưa mười đồng cho anh ta: “Cậu thắng rồi.”

Phù Lương nhận lấy: “Không cần khách sáo.”

“Cậu học ở đâu kiểu nịnh hót đó thế?”

“Nhấn nhịn một chút là được chứ gì.”

Hứa Tâm An lão đảo lần nữa.

Tất Phương khẽ chạm vào vai Hứa Tâm An: “Cô nhìn người ta kìa.”

“Thì làm sao?”

“Biết nói chuyện quá.”

Tần Hướng Vũ và Phù Lương cũng lão đảo, muốn đưa mười đồng cho đại thần Tất Phương quá đi thôi.

Đi hơn một tiếng, Hứa Tâm An thở hổn hển vì mệt, Tất Phương nhìn cô: “Để tôi đeo túi giúp cô.”

Hứa Tâm An cũng không khách sáo, mau chóng đưa túi cho anh ta. Tất Phương đeo ba-lô hành lý của Hứa Tâm An tiếp tục đi được một đoạn, ngừng lại thì nhìn thấy cô thở hổn hển thì dè biiu: “Cô ít vận động quá, mới đi được mấy bước đã như thế, xem người ta kìa.”

Mọi người: “...” Người ta thì làm sao, người ta cũng đang thử dốc này.

Tất Phương lại nói: “Được rồi, trả túi cho cô.”

Tuy việc này khiến Tất Phương có hơi mất phong độ, tuy nhiên Hứa Tâm An cũng không tính toán với anh ta, cô lại đeo ba-lô lên vai.

“Tôi không đeo giúp cô nữa, lên đây tôi công.” Tất Phương nói.

Hứa Tâm An vui mừng không kịp còn khách sáo gì nữa, nhanh chóng leo lên lưng Tất Phương.

“Thùy mị một chút”. Tất Phương vừa than vãn vừa cầm hai chân của Hứa Tâm An kéo lên trước, Hứa Tâm An ôm chặt cổ anh ta, nằm bò trên lưng, thử phào một hơi thoải mái vô cùng.

“Đúng là yếu ớt.” Tất Phương tiếp tục ai oán, công cô bước về phía trước.

Những người ở phía sau vừa thử dốc vừa nhìn nhau, Quách Tấn: “Là đại thần Tất Phương nói ‘Con người các người muốn không chế thần thú à, nằm mơ đi’ đúng không?”

“Đúng.” Những người khác gật đầu chắc nịch.

Làng Suối Thần.

Cát vàng tạo thành lớp sương mỏng trên bầu trời, Huyền Linh Châu âm thầm lặn trên mặt đất, không phát ra tiếng động.

Cao Kiến Nghiêu đang ngồi xếp bằng trên núi, mở to mắt: “Quả nhiên, vẫn sót một con.”

Cát vàng quần lấy một con ong vàng nhỏ bay đến trước mặt Cao Kiến Nghiêu.

Ong tinh.

Cao Kiến Nghiêu còn nhớ lúc Đồng Khê thu phục con yêu tinh này thì suýt chút nữa đã bị đốt chết, là ông ta cứu cô. Lúc đó Đồng Khê chưa đầy hai mươi tuổi, nước mắt lưng tròng nói: “Sư phụ, con thà đi thu phục Hồ yêu còn hơn, Ong tinh đáng ghét quá đi.”

Ông ta nói với Đồng Khê: “Đừng xem thường nó nhỏ như vậy, ẩn bên trong nó là sức mạnh to lớn, nhiều lúc lực sát thương mạnh hơn cả những yêu quái to lớn khác, cũng giống như chí hướng cao cả có khi bị hủy hoại bởi một toan tính nhỏ nhoi nhất thời. Con không được trốn tránh kẻ địch của mình, cảm giác khiếp sợ muốn tháo chạy bất ngờ nảy sinh này sẽ tạo ra ảo giác rằng con có thể lựa chọn đối thủ, tuy nhiên thực tế thì không, con là pháp sư hàng ma, con không có sự lựa chọn nào khác, trăm yêu diệt ma là trách nhiệm của con, bất luận nó là Ong tinh hay là Hồ yêu.” Ông ta vừa trị thương vừa chỉ cho Đồng Khê cách thu phục Ong tinh, sau đó Đồng Khê tìm kiếm lần nữa và thu phục được con Ong tinh này.

Mới chớp mắt mười mấy năm đã trôi qua rồi, có nhiều chuyện cứ ngỡ ngày hôm qua.

Cao Kiến Nghiêu niệm chú, hét lên: “Đi.” Hạt cát vàng quần lấy Ong tinh bay về hướng Tây Nam.

Cao Kiến Nghiêu và Hà Nghĩa đi theo Ong tinh được một lúc thì đến trước một căn nhà, nơi đây khá hẻo lánh, ngược hướng thôn làng lại bị một dãy nhà nhỏ che khuất, đi đường chính rất khó phát hiện ra.

Ong tinh bay vào trong, Huyền Linh Châu lập tức lặn theo.

Lần này Hà Nghĩa cảm giác được: “Còn khí tức rất nhạt của Xà yêu, chúng đã rời khỏi đây.”

Cao Kiến Nghiêu “Ừm.” một tiếng, bước vài trong không hề do dự.

Cả căn nhà trống không, không còn sót lại bất cứ thứ gì, cứ ngỡ đã lâu không ai đến đây. Mấy căn phòng cũng hết sức yên tĩnh, Hà Nghĩa đi một vòng quanh ngôi nhà, đúng là nó đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, không để lại thứ gì.

Ong tinh bay lượn xung quanh ngôi nhà, lát sau nó đậu ở bên góc tường phía Tây.

Hà Nghĩa đi qua đó, phát hiện đất ở góc tường dường như bị ai đó đào lên và đắp bằng lại, khác biệt với khu vực bên cạnh. Hà Nghĩa đào chỗ đất đó lên, trong đó có một tấm gương tròn tinh xảo, phía sau khắc bùa chú.

“Sư phụ.” Hà Nghĩ đưa tấm gương cho Cao Kiến Nghiêu, đây là một mảnh từ chiếc gương Mê Ảnh của Đồng Khê, cô ta đã giấu ở đây.

Sau khi thả yêu quái ra ngoài, gương Mê Ảnh không thể để cách xa đám yêu quái, nếu không rất khó triệu hồi lũ yêu quái về. Đồng Khê đề phòng mình bị đưa đi xa đã đặt miếng gương ở đây, cũng muốn để sư môn có thể tìm ra nó, tìm thấy miếng gương này cũng sẽ tìm được những mảnh gương khác.

Cao Kiến Nghiêu lật ngược mảnh gương, mặt gương chiếu ra một luồng sáng hướng về phía nào đó.

“Là hướng Tây.” Hà Nghĩ nhớ đến núi Tây Dung mà Long Tử Vỵ nhắc đến.

“Chúng ta đi thôi, đi đưa Đồng Khê về nhà.”

Cao Kiến Nghiêu và Hà Nghĩ dẫn theo đám đệ tử lên xe, đặt mảnh gương trước cửa chắn gió của chiếc xe, ánh trăng rơi xuống, mảnh gương phản chiếu ánh sáng, dẫn đoàn người Cao Kiến Nghiêu đến chỗ của Đồng Khê.

Trần Bách Xuyên và Đồng Khê nắm tay nhau, đi theo Xà vương đến một hang động ngoằn ngoèo, hai người vào trong tâm động.

Bên trong động rất rộng, họ cũng không ngờ nó có thể rộng như thế, khoảng cách từ dưới mặt đất đến đỉnh có lẽ lên tầm mấy chục mét, diện tích lớn gần bằng một sân bóng đá. Vách động dốc xuống gập ghềnh, lộ ra rất nhiều loại đá kỳ quái. Đỉnh động có nhũ đá xen lẫn nhau, tạo nên một khung cảnh rất hùng vĩ.

Một con vật hình dạng giống rồng đang nằm yên bên trong động, như một loài thú khổng lồ đang ngủ say.

Trần Bách Xuyên nhéo tay Đồng Khê: “Đó là Giao Long dạo trước anh đã gặp, lúc đó nó không ở đây, có lẽ vì an toàn của nó mà Xà vương đưa nó đến nơi này.”

Đồng Khê khẽ gật đầu, đi khắp nơi, cẩn thận xem xét nơi này.

Bốn vách động đều treo đèn dầu, thậm chí vài chỗ nhũ đá trên nóc động cũng có đèn, trong động không được sáng lắm song vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Đồng Khê đi được một đoạn, đột nhiên nhìn thấy ở trên cao đang treo một lồng sắt khổng lồ, trong đó có một người đàn ông bị trói, nhắm mắt bất động. Đồng Khê nhận ra ông ấy, đó là Hứa Đức An, cha của Hứa Tâm An.

Đồng Khê kinh ngạc quay sang hỏi Xà vương: “Ông ấy còn sống chứ?”

“Dĩ nhiên.”

“Các người muốn bắt Hứa Tâm An sao?”

Xà vương mỉm cười: “Đã hẹn cô ta tối nay gặp.”

“Sau đó thì sao?” Đồng Khê hỏi, nghi vấn trong lòng càng ngày càng lớn, nổi bất an mỗi lúc một trào lên mãnh liệt.

Xà Vương vẫy tay, đồng cát bụi phía sau lưng y tản ra hết, một trận pháp khổng lồ xuất hiện.

“Tứ hồn trận, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Trần Bách Xuyên và Đồng Khê nhìn nhau. Trần Bách Xuyên nói: “E là tôi còn phải chuẩn bị vài thứ.” Tại sao Xà vương không thông báo trước với hắn, hắn cũng cần chuẩn bị, không phải chỉ dựa vào cường hồn là xong, hắn cần có pháp khí.

Xà vương mỉm cười khẽ gật đầu: “Không sao, chúng ta giải quyết phần Hứa Tâm An trước.”

Đồng Khê quay sang nhìn Giao Long đang nằm bên vách động, hỏi: Giao Long lúc nào mới tỉnh?”

“Đợi thêm chút nữa, đừng nóng vội, hãy kiên nhẫn đi.” Xà vương đáp.

“Tôi không nóng vội.” Đồng Khê lại nhìn xung quanh nói: “Tôi không biết gì về kế hoạch hết, có thể nói cụ thể hơn không?”

Xà vương nhìn sang Trần Bách Xuyên, hần đường như cũng trông chờ câu trả lời, thế là Xà vương nói: “Thật ra rất đơn giản, Hứa Tâm An vì cha mình mà đến, chúng ta sẽ đoạt hồn của cô ta, Bách Xuyên có thể dùng Tứ hồn trận làm chuyện anh ấy muốn. Giao Long tỉnh lại sẽ liên thủ với Bách Xuyên.”

“Nhưng bên cạnh Hứa Tâm An còn có Tất Phương, cô ấy đến thì Tất Phương nhất định cũng đến.”

“Chuyện đó không thành vấn đề.”

“Tại sao?” Đồng Khê truy hỏi. Xà Vương tự tin có thể đánh bại Tất Phương sao? Trong lòng mọi người đều biết, Tất Phương là chúa tể của loài chim, là khắc tinh của loài rắn, Xà vương không phải là đối thủ của anh ta.

Dĩ nhiên Xà vương cũng không dám cam đoan mình sẽ thắng, nếu không thì quá ba hoa: “Phiến lông vũ của Tất Phương đang ở trong tay chúng ta, chỉ cần sử dụng bùa chú, áp chế linh lực của anh ta, đương nhiên có thể thắng được.”

“Ai sẽ là người sử dụng bùa chú đó? Định dựa vào một phiến lông còn con con này mà muốn áp chế chính chủ, người sử dụng pháp thuật áp chế đó phải có công lực tương đương với Tất Phương, ít ra cũng không được thấp hơn nhiều mới được.”

“Cái đó dĩ nhiên rồi.” Xà vương không thể phản bác.

“Nên ai sẽ làm việc đó?”

“Giao Long.” Xà vương đành phải nói thế: “Giao Long hứa sẽ toàn lực giúp Bách Xuyên, và sẽ chiến đấu với Tất Phương.”

“Hắn ta vẫn đang ngủ say, làm sao chắc chắn lúc Tất Phương đến thì Giao Long sẽ tỉnh lại? Hơn nữa mới vừa tỉnh giấc thì pháp lực và linh lực cũng chưa hồi phục hoàn toàn, thần ma nhập thể phải tu luyện ít nhất mấy chục năm thậm chí lâu hơn mới hồi phục được pháp lực như xưa. Giao Long vừa thức giấc làm sao áp chế được Tất Phương đã nhập thể ngàn năm?”

Xà vương bị hỏi vậy liền cứng họng không biết trả lời thế nào nhưng vẫn nói: “Nếu Giao Long không tự tin, tự nhiên sẽ không hứa với Bách Xuyên như thế, chuyện này cô không cần lo.”

Trần Bách Xuyên không lên tiếng, đúng là Giao Long hứa sẽ giúp hắn, tuy nhiên đâu có nói là lúc nào. Hắn cứ ngỡ rằng sau khi Giao Long thức giấc mọi người sẽ cùng bàn bạc. Kế hoạch bây giờ quá đột ngột, hoàn toàn không thông báo trước, dường như tất cả mọi thứ đều không liên quan đến hắn, chuyện này nằm ngoài dự tính ban đầu. Hắn nhìn sang Đồng Khê, lần này Đồng Khê không hỏi Xà vương nữa, chỉ nói: “Vậy chúng ta đành đợi thôi.”

Lúc này dường như Trần Bách Xuyên cũng dự cảm được gì đó, hắn nhìn sang Đồng Khê, hai người trao đổi bằng ánh mắt. Đột nhiên Trần Bách Xuyên hiểu được nỗi lo của cô ta. Những kỉ vọng lúc trước và tâm trạng phấn khởi kia đã che mắt hắn, giờ đây bình tĩnh lại đột nhiên hắn hiểu Đồng Khê nghĩ gì, hắn đã quá hồ đồ rồi.

Chuyện này quả thật có gì không đúng.

“Tôi muốn đi tham quan.” Đồng Khê tỏ ra như không có chuyện gì, đi khắp nơi xem thử.

“Đừng đi xa quá, cẩn thận kéo ngã nhé.” Trần Bách Xuyên dặn dò cô ta, sau đó quay sang kéo Xà vương lại nói chuyện.

Đồng Khê đáp lời rồi đi khắp nơi quan sát, thấy Trần Bách Xuyên đã kéo Xà vương sang một bên, liền lên lại gần Giao Long. Cô ta đứng quay lưng lại với nó rồi lúi gượng Mê Ảnh ra vẻ như đang vuốt tóc soi gương, xoay gương ở mọi góc độ rồi chiếu vào lưng Giao Long.

Đồng Khê kinh hãi.

Trước giờ cô ta chưa từng nghi ngờ, cũng chưa từng kiểm chứng chuyện này.

Đám sương mù đen đỏ trong gương đột nhiên mở một con mắt, con mắt sắc bén có màu vàng đỏ, vô cùng ác độc.

Đồng Khê giật nảy mình, không nén được tiếng hét phát ra từ cuống họng, chiếc gương cũng suýt chút rơi xuống đất.

41. Chương 13-3

Chiếc xe màu đen đang men theo đường núi, mảnh gương trên kính chắn gió thỉnh thoảng xoay chuyển theo những phương hướng khác nhau, nhưng trước sau đều chỉ về hướng Tây. Cao Kiến Nghiêu nhắm mắt, tay vẫn nắm sa bàn đặt trên gối.

Long Tử Vy nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi, lúc này Phù Lương cũng nói với bà rằng anh ta nhìn la bàn thấy hướng họ đi có hơi lệch. Long Tử Vy đánh giá tình hình nơi đây, mọi người không ai biết vị trí cụ thể của hang động đó, suốt đường đi đều do Tất Phương dẫn đường, cây thì như gậy đầu chim thì như ca hát, chắc là anh ta đã nói chuyện với những yêu quái trong rừng này nhờ chúng dẫn đường, vậy cứ đi theo Tất Phương thôi.

Đi thêm được một đoạn, cảnh vật trước mặt trở nên hùng vĩ hơn.

“Oa.” Mọi người đều cảm thán không ngớt, lúc này đây họ đang đứng trên đỉnh núi, trước mắt là những ngọn núi nối tiếp bất tận, tiếng chim chóc cùng cơn trùng rỉ rả ca hát trong cảnh đêm ngập tràn ánh trăng chiếu rọi, quả là rất đẹp.

“Chỗ đó, chỗ tối đen như mực ở dưới chân núi chính là hang động đó.”

Mọi người nhìn theo hướng Tất Phương chỉ, nhưng phía dưới chỗ nào cũng tối đen.

Huỳnh Thiên Hạo nói: “Chúng ta làm sao xuống được đó?”

Tất Phương nói với Hứa Tâm An: “Đưa phiến lông vũ của cô đây.”

Hứa Tâm An tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, lấy phiến lông vũ đưa Tất Phương.

“Biến thành tấm thảm lông.” Tất Phương nói.

Hứa Tâm An hỏi: “Tôi sao?”

Mọi người liền lắc đầu quây quây: “Không không, đừng khách sáo, đúng thế.” Nói đùa gì thế, với bản lĩnh của Hứa Tâm An mà muốn biến phiến lông kia thành tấm thảm lông chở sáu người xuống đó, chỉ bằng để sáu người họ nhảy thẳng xuống còn hơn.

“Dĩ nhiên là tôi.” Tất Phương lên tiếng.

Mọi người liền gật đầu lia lịa: “Vậy được, vậy được, mời đại thần Tất Phương.”

Hứa Tâm An ném phiến lông vũ lên trên không, nó xoay nhẹ mấy vòng sau đó bay lên, càng lúc càng lớn, biến thành một tấm thảm lông khổng lồ dửng dưng trước mặt sáu người.

Long Tử Vy nói “Cảm ơn” rồi nhảy lên đó đầu tiên, sau đó đến Phương Thư Lượng, Huỳnh Thiên Hạo, Phù Lương, Tần Hương Vũ và Quách Tấn cũng lần lượt nhảy lên. Họ đang tìm một tư thế ngồi thoải mái thì tấm lông “Vù” bay lên trời, ai nấy kinh ngạc hét lên, rồi nhìn thấy Tất Phương đang công Hứa Tâm An nhảy thẳng xuống, tiếng hét của Hứa Tâm An còn chói tai hơn sáu người họ.

Tất Phương công Hứa Tâm An bay xuống dưới, bên dưới tối đen như mực không thấy bóng dáng của họ đâu, còn tấm lông chở mọi người bay về phía trước, ánh mắt của sáu người dõi xuống dưới đáy vực, thấy có một tia sáng vút lên, một con chim khổng lồ có bộ lông xanh biếc xen lẫn đen và nâu đỏ đang công Hứa Tâm An bay liệng. Hứa Tâm An mắng to: “Anh làm tôi giật cả mình, không thể bay bình thường được sao?”

Sáu người chợt nhớ đến câu nói khinh bỉ của Tất Phương: “Muốn khổng chế thần thú viễn cổ à, nằm mơ đi.”

Cái chao liệng của Tất Phương khiến Hứa Tâm An thấy mình như vừa mất đi nửa cái mạng, đến khi bình tĩnh lại, phát hiện mình và sáu người ngồi thăm lông kia đang cùng bay giữa bầu trời. Cảnh vật trước mắt đẹp như thế, dù ở trên cao rất lạnh nhưng cô không quá để tâm.

“Tôi nhờ họ chụp tấm hình được không?” Hứa Tâm An hỏi. Đây là lần thứ ba cô ngồi lên “máy bay hiệu Tất Phương”, nhưng cô vẫn không biết nguyên hình của Tất Phương trông như thế nào. Lần đầu tiên tâm trạng cô không tốt lắm, còn ngủ quên luôn, lần thứ hai, họ đến ngõ Lục Ẩm trả thù vui quá nên không để ý; lần này xem ra không tệ, tinh thần phấn khích, còn có đồng bọn đi cùng, chụp tấm hình lưu lại kỉ niệm oai phong của cô, chắc là được chứ?

Tất Phương đáp: “Không được.”

“Vậy tôi chụp tấm hình giúp họ được không?” Hứa Tâm An lại hỏi, chỉ cần anh bay chậm một chút để cô lấy điện thoại ra chụp là được.

“Chuẩn bị đáp xuống.” Tất Phương lớn tiếng thông báo, không cho cô cơ hội đó.

Mọi người nghe thế liền nắm chặt tấm thăm lông chuẩn bị sẵn sàng. Quả nhiên thăm lông nghiêng đi bay xuống dưới, Tất Phương kéo thăm lông đáp trên một phiến đá khổng lồ. Trong chớp mắt anh ta biến thành hình người, đứng vững vàng trên mặt đất, tấm thăm chạm đất an toàn, sáu người trên đó ngược mắt nhìn, hang động tối đen ở ngay trước mặt.

Ai nấy nhanh chóng nhảy ra khỏi tấm thăm, Tất Phương cũng đặt Hứa Tâm An xuống, tấm thăm biến thành phiến lông nhẹ nhàng bay vào lòng bàn tay Hứa Tâm An.

Long Tử Vy lên tiếng: “Chính là chỗ này, mọi người cẩn thận.”

Mọi người gật đầu, đeo kính chiếu yêu lên. Cặp kính này vẻ ngoài trông giống kính lặn, viền kính hơi cong bám chặt theo khoé mắt để tránh sương khói của yêu quái làm mờ mắt, phía sau còn có băng đeo để tránh kính rơi xuống. Mắt kính đã được xử lý đặc biệt, có thể nhận biết được yêu ma quỷ quái, trước gọng còn gắn một chiếc đèn pin nhỏ.

Mọi người đeo kính xong, cầm pháp bảo trong tay, kiểm tra đồ đạc trong ba-lô thêm lần nữa rồi cài khoá thật kỹ.

Hứa Tâm An có chút hồi hộp, cô nắm chặt phiến lông, trong túi đựng đầy chu sa và pháo.

“Chúng ta đến sớm rồi.” Hứa Tâm An nói.

“Không nên đến đúng giờ với người xấu.” Tất Phương đáp.

Mọi người đều thấy có lý.

Tất Phương giơ cánh tay lên, không biết từ đâu có hai con chi bay tới đậu trên cánh tay anh ta. Tất Phương khẽ nói vài tiếng, hai con chim đó gật đầu, mổ nhẹ lên cánh tay anh ta như hôn xuống, sau đó sải cánh bay vào trong hang động.

“Trong núi có Điều tinh, để chúng giúp ta dò đường trước đã.”

Mọi người gật đầu tán đồng, dù sao Tất Phương cũng là vua của loài linh điều, dĩ nhiên có thể sai khiến được Điều tinh.

Một lúc sau dường như không có chuyện gì khác thường xảy ra, Tất Phương nói: “Tôi đi trước.” Mọi người lại gật đầu.

“Cô nhớ đi theo tôi.” Tất Phương bổ sung thêm, Hứa Tâm An vội gật đầu.

Vào trong động, Hứa Tâm An một tay nắm tay của Tất Phương một tay cầm đèn pin chiếu sáng rực phía trước, cửa động không lớn lắm, vừa vào đã thấy không khí ẩm thấp ập đến, dưới đất toàn là đá vụn và bùn, rất ẩm ướt nhưng lại không có nước.

Hứa Tâm An lạnh run lấy bẫy, vết thương do Hàn thạch chú gây ra cho cô vẫn chưa khỏi hẳn, ai nấy ăn vận nhẹ nhàng, chỉ mình cô là mặc áo lông dày.

“Phải cố nhẫn nhịn.” Tất Phương cảm giác được cô đang run rẩy, quay đầu nói, Hứa Tâm An khẽ gật đầu.

Đi vào động gần một nghìn mét nhưng họ vẫn không phát hiện được dị tượng gì, dường như động này rất sâu, luẩn quẩn vòng vèo, lúc này xuất hiện một ngã rẽ dẫn sâu vào trong động, Tất Phương bèn dừng lại, “Lũ chim vẫn không sao, chúng ta đi tiếp.”

Mọi người tiếp tục đi sâu vào trong, càng đi địa hình càng thấp, càng thấy lạnh sởn gai ốc, nhưng không gian mỗi lúc một mở ra rộng lớn khôn cùng. Họ đi được một quãng đường dài, dài đến nỗi Tất Phương đang suy nghĩ có nên công Hứa Tâm An không thì mọi người nhìn thấy hai con chim đang đậu ở đó, cảnh giác nhìn quanh.

“Tại sao chúng lại không bay tiếp nữa?” Hứa Tâm An hỏi.

“Chúng tỏ ở phía trước có nguy hiểm.” Tàn Hướng Vũ đáp.

Đột nhiên Tất Phương nói: “Không phải ở phía trước mà chính là chỗ này, mọi người cẩn thận.”

Tất Phương vừa dứt lời, đột nhiên có thứ gì đó mở to miệng, nuốt chửng hai con chim.

Nghe tiếng hét của Đồng Khê, Trần Bách Xuyên và Xà Vương đi về phía Đồng Khê xem xét tình hình.

Đồng Khê quay người đối diện với Giao Long rồi dần dần lùi về sau mấy bước.

Giao Long từ từ đứng thẳng người, càng vươn ra càng dài. Tim Đồng Khê đập điên loạn, ngẩng đầu nhìn nó chằm chằm. Giao Long cũng nhìn Đồng Khê, cúi người xuống, ghé đầu đến trước mặt cô ta.

Trần Bách Xuyên xông tới, kéo Đồng Khê ra sau lưng: “Giao Long, ngài thức giấc rồi à?”

Ánh mắt của Giao Long chuyển từ Đồng Khê sang Trần Bách Xuyên, giọng nói trầm đục: “Trần Bách Xuyên, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tim Trần Bách Xuyên cũng đập liên hồi, vỡ như không có chuyện gì: “Lần này tỉnh thật chứ?”

“Đúng vậy.” Giao Long đáp.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Trần Bách Xuyên cũng không biết nên nói gì. Đồng Khê ở sau lưng bầu chặt vào lòng bàn tay hắn, hắn biết nhất định đã xảy ra chuyện nên rất cẩn thận, chỉ sợ Giao Long đột nhiên gây khó dễ cho mình. Tay phải đặt vào túi quần, nắm chặt một lá bùa, hắn không nên sợ Giao Long, bọn họ là bạn bè cơ mà, thậm chí hắn còn muốn khống chế Giao Long thành linh thú của mình. Nhưng tình hình và không khí bây giờ hoàn toàn không nằm trong dự liệu của hắn. Những suy nghĩ lúc trước như gió thổi mây bay, giờ đây hắn chỉ muốn giải quyết chuyện trước mắt thôi.

Đột nhiên thành hang động phát ra những âm thanh sột soạt, còn có tiếng đá rơi, Trần Bách Xuyên và Đồng Khê quay đầu lại nhìn. Giao Long đang vươn thân dài, cả người uốn lượn vòng vèo, rồi lại trượt xuống đất tạo thành một vòng cực lớn.

Như đang bao vây hai người họ.

“Chúng ta đang đợi Hứa Tâm An.” Trần Bách Xuyên tỏ vẻ không có chuyện gì: “Xà vương nói ngài sẽ giúp chúng tôi đánh bại Tất Phương, đoạt hồn của Hứa Tâm An.”

“Đúng vậy.” Giao Long nói: “Ta cần người giúp.”

“Cứ việc nói.”

“Ta cần hồn của người.”

Lòng Trần Bách Xuyên và Đồng Khê cùng trĩu xuống. Trần Bách Xuyên cảm giác được Đồng Khê ở phía sau đang cứng đờ, bầu chặt vào tay hắn.

Trần Bách Xuyên cố gắng giữ bình tĩnh hỏi: “Lấy hồn của tôi làm gì thế? Tôi vẫn ở đây cơ mà.”

Giao Long khẽ cử động, vươn chiếc cổ dài nhìn thẳng vào Trần Bách Xuyên: “Chủ tiệm Tì Mị Chết còn sống sẽ là một mối đe dọa. Những năm gần đây cảm ơn người đã giúp ta bốn ba khắp chốn tìm bọn chúng, ta cần thời gian phục hồi pháp lực và linh lực, cũng không tiện đi khắp nơi tìm kiếm. Nếu để đám yêu quái

làm cũng không tiện, sợ sẽ kinh động đến giới hàng ma, ngược lại còn làm hư chuyện, nên người là người thích hợp nhất và đã làm rất tốt.”

Về bình tĩnh giả tạo của Trần Bách Xuyên không thể duy trì được nữa, sắc mặt hắc đối khác, gào lên: “Ngài có ý gì đây?” Nghe như nó đang nói, rằng nó vừa mượn giao giết người, còn hắc chính là lưỡi dao đó.

“Nó là ma Bách Xuyên à, không phải Giao Long.” Đồng Khê áp chặt vào người Trần Bách Xuyên, cẩn thận phòng bị, bảo vệ phía sau của hắn. Xà Vương đang ở cách đó không xa nhìn bọn họ nhếch môi cười lạnh.

Trần Bách Xuyên kinh ngạc: “Không phải Giao Long? Vậy người là ai?”

“Có gì khác biệt sao?” Giao Long giả hỏi.

Trần Bách Xuyên ghen lời: “Nhưng dù sao tôi cũng có tư cách biết mình đang nói chuyện với ai.”

“Người không có tư cách đó.” Giao Long giả khê nhúc nhích, bỗng một luồng sức mạnh quét xuống, Trần Bách Xuyên chấn động, cả người đau như dao cắt.

“Con người hết sức nhỏ nhoi, tham lam, nhưng luôn cho mình là đúng.” Giao Long giả hừ lạnh, đầy vẻ chán ghét và khinh thường: “Thiên Đế coi trọng các người ở điểm gì chứ, còn đưa cả Linh Phù Hồn Hoả cho con người?”

“Vì Nền Hồn sao?” Trần Bách Xuyên kinh ngạc.

Giao Long giả đáp: “Không diệt được Nền Hồn ta không yên tâm.”

Tim Trần Bách Xuyên đập thình thịch: “Nền Hồn đang ở đâu?”

“Nó vẫn luôn tồn tại.” Giao Long giả nói: “Ta khá là ngạc nhiên khi các người không tìm ra, dấu sao nó vẫn luôn là mối đe dọa với ta, đặc biệt là lúc người kiên định nói với ta muốn dùng Tứ hồn trận để luyện ra Nền Hồn, cho dù hy sinh bản thân cũng phải mạo hiểm. Ta đã thấy quá nguy hiểm rồi, có lẽ người sẽ phát hiện ra nó.”

“Phát hiện ra thì sao? Chúng tôi chỉ muốn bảo vệ chính mình. Yêu ma trên đời nhất định phải được loại trừ, nếu không thế giới sẽ không được bình yên.”

“Không được bình yên chẳng phải là do đám con người các người sao? Lúc trước ta cũng từng bị thương và ngủ say lánh đời, sau khi tỉnh lại thì hút linh khí trong trời đất, ánh sáng của vạn vật, hồi phục cũng rất nhanh. Vậy mà lần này ta tỉnh lại khắp nơi đều là không khí ô nhiễm, vạn vật tiêu điều, tìm một nơi linh khí thuần khiết để tu luyện khó khăn cỡ nào. Rừng cây bị phá huỷ, chim thú chết hàng loạt, thế giới này từ lâu đã không còn là thế giới trước đây. Những việc này đều do con người các người gây ra, tu hành càng lúc càng ít, đánh giết lẫn nhau ngày càng nhiều, thế nào là ma? Chẳng lẽ không phải con người sao?”

“Con người không ai hoàn hảo, nên mới cần tự suy xét phản tỉnh, mới cần cố gắng, mới cần trái tim biết cầu tiến.”

Giao Long giả than thở: “Người làm ta khá lo lắng, có điều người lại có ích với ta. Dã tâm và lòng tham của người đúng là thứ ta cần đến. Người muốn xưng bá trong giới hàng ma, muốn có được pháp khí mạnh nhất, nên không cần ta nói nhiều, người tự khắc sẽ tìm chủ tiệm Tìm Cái Chết và tiêu diệt họ. Ta rất lấy làm cảm ơn.”

Nó ngược đầu nhìn lên, trong ánh mắt hiện đầy nét quỷ dị, dường như đang cười.

Đồng Khê kéo Trần Bách Xuyên lùi về sau một bước, liền nghe thấy Xà vương có tiếng động. Cô ta quay lại nhìn, thấy Xà vương đã đặt hai bình Dẫn hồn ở hướng Đông và Tây của Tứ hồn trận khổng lồ đó.

Trần Bách Xuyên cũng nhìn thấy, lòng hắn nguội lạnh, đó là hai bình dẫn hồn hắn luôn mang theo bên mình, không biết bị Xà vương cướp đi từ bao giờ.

“Còn hai vị trí nữa.” Giao Long giả nói.

Đồng Khê và Trần Bách Xuyên cùng quay sang nhìn nó.

“Người và Hứa Tâm An.” Giao Long giả nói: “Ta cần hồn của người, cũng cần hồn của Hứa Tâm An. Bốn cường hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết là vừa đủ. Tứ hồn trận đúng là một trận pháp tuyệt vời, cảm ơn người đã nói với ta.”

“Người cần Tứ hồn trận làm gì?” Trần Bách Xuyên không hiểu.

“Còn người dùng nó để làm gì?” Giao Long giả hỏi ngược lại.

Trần Bách Xuyên không thốt nên lời, hắn muốn dùng Tứ hồn trận để tạo pháp khí mạnh nhất, khổng chế thần thú thành của mình, nhưng hắn chưa bao giờ nói với Giao Long là hắn muốn thu phục nó. Giọng điệu Giao Long như đang chế nhạo, rõ ràng nó đã biết rõ ý đồ của hắn.

“Nó muốn đối phó Tất Phương.” Đột nhiên Đồng Khê lên tiếng: “Nó là ma thuộc mạng Hoả.” Cô ta bỗng đột nhiên hiểu rõ, “Không phải nó vừa thức tỉnh, thật ra nó đã tỉnh từ rất lâu rồi, chỉ là tu vi không đủ, mà nó thì không đợi được.”

Giao Long giả hừ lạnh: “Cũng thông minh đấy, lúc đầu chưa nghĩ đến chuyện sẽ có Tất Phương ở đây, ta chỉ muốn đối phó với tiệm Tìm Cái Chết, không ngờ Tất Phương tự mình dẫn xác đến, đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Người định dùng phiến lông đó để áp chế pháp lực của anh ta, rồi dùng Tứ hồn trận thu phục sao?”

“Đã đến bước đường này rồi, cũng không ngại nói cho người biết. Ta đúng là đang tính toán như thế, không chỉ có Tất Phương, tập hợp đủ bốn cường hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết, cộng thêm Tứ hồn trận, ta muốn thu phục ai cũng được.”

Trần Bách Xuyên cảnh giác lùi về sau một bước, nói: “Được, tôi sẽ giúp ngài.” Nhất định phải chiều theo nó rồi mới tìm đường thoát: “Đợi đến khi lấy được hồn của Hứa Tâm An, tôi sẽ khởi động Tứ hồn trận, ngài áp chế phiến lông đó, chúng ta có thể hợp tác. Sau đó ngài muốn đối phó với ai tôi sẽ giúp một tay.”

“Không cần đâu.” Giao Long giả hừ “Người nhiều tâm kế quá, ta không tin được. Đến lúc vào trận rồi ai biết người muốn đối phó với Tất Phương hay với ta?”

Trần Bách Xuyên lại im lặng.

“Chỉ cần người giao hồn ra đây là được. Người không biết sử dụng nó, nhưng ta biết...” Giao Long giả đang nói chọt khe động.

Xà vương cũng lắc lư theo, dường như đang nghe gì đó, một lúc sau nó nói: “Bọn họ đến sớm rồi.”

Tim Đồng Khê đập thành thịch, Hứa Tâm An và Tất Phương đến rồi sao?

Xà vương vẫy tay, nhũ đá trên thành động đột nhiên phát ra rất nhiều tiếng động sột soạt, Trần Bách Xuyên nhìn kĩ, thấy có rất nhiều rắn đang di chuyển.

“Tôi đi xem thử.” Xà vương nói.

“Nhất định phải dẫn chúng vào đây.”

Xà vương đáp lời, rồi xoay người đi mất.

Trần Bách Xuyên lòng dạ rối bời, từ từ lùi về sau. Đầu của Giao Long giả sát gần Trần Bách Xuyên, dường như dán vào mặt hắn.

Nó vừa chớp mắt, Đồng Khê và Trần Bách Xuyên cũng cùng lúc ra tay.

Là bùa của Trần Bách Xuyên bay lên không trung, hoá thành khổng lồ rồi bay về phía Giao Long, đồng thời hắn cũng lặn về sau, trở tay lấy chày hàng ma trong ba-lô ra. Mũi chày nhọn hoắc như ba ngọn giáo ghép lại, khắc rãnh máu, hai nửa vòng tròn trên đỉnh chày ghép với nhau, tạo thành một quả cầu chạm rỗng, bên trong quả cầu có một hạt châu lưu ly lửa tựa như giọt nước, cũng tựa như nắm một ngọn nến nhỏ trong tay. Đó là pháp khí của hắn.

Lúc còn nhỏ hắn thường nghĩ đến việc nắm Nền Hồn trong tay, tiêu diệt hết yêu ma trong thiên hạ, nên đã xin ông Vinh là bạn tốt của ông nội hắn tạo ra một loại pháp khí vừa tay như thế. Hắn chính tay thiết kế

hình dáng, cuối cùng cũng có được pháp khí thầm mong ước. Trần Bách Xuyên định dùng Tứ hồn trận để tạo ra Nền Hồn, thì cần phải khởi động ngọn lửa lưu ly trong chiếc chày này, đây là ngọn nền trong lòng hắn, ánh lửa muốn tiêu diệt mọi yêu ma quỷ quái.

Trần Bách Xuyên chĩa chày Kim Cang về phía Giao Long giả, đồng thời Đồng Khê cũng dùng gương Mê Ảnh chiếu vào nó, tấm gương bay lên không trung chuyển động càng lúc càng mạnh, những nơi gương chiếu xuống có sức hút cực lớn để hút Giao Long giả vào trong.

Tuy nhiên Trần Bách Xuyên vừa nhìn đã nhận ra có gì không đúng. Hắn và Đồng Khê quá thân thuộc, số lần bọn họ cùng nhau giết địch nhiều không đếm xuể. Gương Mê Ảnh của Đồng Khê chiếu mất một mảnh, nên ánh sáng không đủ lớn và dày đặc, sức mạnh cũng giảm một nửa.

Giao Long giả vốn không xem đòn tấn công của hai người họ ra gì, nó chớp mắt, râu rồng cuốn lấy người Trần Bách Xuyên, lá bùa trong tay hất giơ to như tấm bạt định bao trùm lấy nó, nhưng nó vừa mở to miệng liền nhả ra một ngọn lửa cháy rực, nuốt chửng là bùa đó.

42. Chương 14

Mất Giao Long giả híp lại, cảnh giác nhìn Đồng Khê. Trần Bách Xuyên cũng ngơ ngác: “Đồng Khê, em đang làm gì vậy?”

Đồng Khê nói với Giao Long giả: “Người lấy được hồn của Bách Xuyên, cộng thêm của chính mình là có thể khởi động được Tứ hồn trận, thêm phiền lòng vũ kia để áp chế pháp lực của Tất Phương, người có thể giết chết được Tất Phương rồi giết Hứa Tâm An. Người có thể hấp thụ nội đan và pháp thuật của Tất Phương, thêm việc trên đời không còn chủ tiệm Tìm Cái Chết nào nữa, sẽ không còn ai là đối thủ của người, người muốn làm gì cũng được.”

Trần Bách Xuyên thở hổn hển, tim đập loạn như trống giục, chày Kim Cang đâm vào cổ hắn hơi đau, hắn biết những gì Đồng Khê nói đều đúng cả, song lúc này sự chú ý của hắn đều tập trung vào cây chày Kim Cang kia.

Giao Long giả không nói lời nào, chỉ cảnh giác nhìn Đồng Khê.

“Cường hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết có gì đặc biệt? Tại sao người lại nói tập hợp đủ bốn cường hồn thì người muốn thu phục ai cũng được?” Hồn của thần ma đáng lẽ phải mạnh hơn chứ? Tại sao Giao Long giả luôn nhân mạnh hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết?

Giao Long giả không lên tiếng, nó nhìn chằm chằm vào Đồng Khê, chỉ đợi thời cơ hành động.

Đồng Khê nói tiếp: “Người dùng mạnh động, râu của người mà nhúc nhích thì chày Kim Cang này sẽ đâm vào cổ anh ấy.”

Giao Long giả không động đậy, chỉ có Trần Bách Xuyên đổ mồ hôi lạnh: “Đồng Khê, em đang làm gì đó?”

Tay nắm chày của Đồng Khê rất vững vàng, cô ta trả lời thật rõ ràng: “Không thể để anh trở thành công cụ thống trị thế giới của ác ma.”

Trần Bách Xuyên nhắm mắt, trong lòng biết rõ cô ta nói không sai.

“Trách nhiệm của chúng ta là trừ yêu trừ ma, bảo vệ sự bình yên của nhân gian. Chúng ta gánh vác sứ mệnh cao cả đó, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng của một số người bình thường. bây giờ là lúc kiểm tra chúng ta, mỗi lần chiến đấu với yêu ma là một lần dạo qua Quỷ môn quan, nên chết có gì đáng sợ chứ? Sư phụ em từng nói, cuộc không có kết quả gì cả, bởi vì ai cũng đều phải chết, mà cuộc sống là một quá trình, trong quá trình đó anh đã trải qua những chuyện gì, được mất ra sao, đó mới là chân thật. Như giờ phút hiện tại này, chắc chắn đây là trải nghiệm cuối cùng của chúng ta, là lần cuối cùng và quan trọng nhất trong quá trình đó.”

Tim của Trần Bách Xuyên đập rất nhanh, dường như muốn nhảy ra ngoài.

Giao Long giả vờ chậm chậm đến gần họ, nhìn Đồng Khê chăm chăm, muốn tìm kiếm cơ hội.

Đồng Khê nhìn rõ mọi cử động của nó, chày Kim Cang lại đè xuống thêm. Trần Bách Xuyên la lên vì đau, máu ở cổ hần từ từ chảy ra.

Đồng Khê lại nói: “Anh hỏi gương của em bị làm sao? Em bỏ lại một mảnh gương ở căn nhà đó để sư phụ có thể tìm ra em. Em biết chắc chắn họ sẽ đến, sư phụ rất thương em, dù em không phải là đệ tử ưng ý nhất của sư phụ. Sư phụ vẫn chưa tìm được người thay thế, đó sẽ là niềm tiếc nuối lớn nhất của thầy. Pháp sư hàng ma trong lòng thầy mong đợi nhất là chủ tiệm Tìm Cái Chết, nên em biết sư phụ nhất định sẽ thích anh. Dù thế nào đi nữa, sư phụ vẫn sẽ tìm ra em, đại sư huynh cũng thế, anh ấy không đồng ý với cách làm của em, anh ấy giận em đã giấu chuyện quen biết anh, giúp đỡ anh, nhưng anh ấy nhất định sẽ cứu em. Em đã để lại mảnh gương ấy để họ tìm ra chúng ta. Có điều em hối hận rồi, em không nên làm thế, em không biết chuyện mình phải đối mặt lại như thế này, em đã đẩy họ vào nguy hiểm.”

Trần Bách Xuyên không nghe lọt tai những gì cô ta nói, hần rất đau, hần rất giận, không dám tin rằng Đồng Khê lại đối xử với hần như thế.

Đồng Khê còn nói: “Sư phụ sờ vào sa bàn thấy lửa của thần ma nuốt chửng em, đó cũng là tiên đoán về mối nguy hại đến tính mạng em, sư huynh từng cảnh cáo nhưng em vẫn đi theo anh. Em không hối hận về quyết định đó. Bách Xuyên, em không hối hận đã cùng anh làm tất cả mọi chuyện. Chuyện anh muốn làm, em sẽ làm cùng anh, mục tiêu anh muốn đạt thành, em cũng sẽ giúp anh. Em thương nghe sư phụ nói câu này, là lời sư tổ nói với thầy, sư tổ cũng là chủ tiệm Tìm Cái Chết, chắc anh biết. Sư tổ nói, pháp sư hàng ma chúng ta phải có bản lĩnh để diệt trừ những yêu ma quỷ quái cần loại trừ. Đó là những lời em dạy anh nói trước mặt sư phụ, và em cũng biết thầy sẽ rất thích anh. Tuy nhiên Bách Xuyên à, chúng ta không đủ bản lĩnh, nó sẽ giết chúng ta rồi đoạt lấy hồn của anh. Hồn sống mới là cường hồn, mới có tác dụng với nó. Nó sẽ dùng hồn sống của anh giết chết Tất Phương, trừ đi đối thủ của mình, sau khi giết Tất Phương nó sẽ lấy hồn của Hứa Tâm An, tập hợp đủ bốn hồn, tàn sát nhân gian. Chúng ta không thể để nó làm như thế, tuyệt đối không để nó đắc ý được. Bách Xuyên, em không chống cự được lâu thêm nữa, em nhất định phải giết anh, sau đó đi theo anh. Anh cũng sẽ có quyết định như thế đúng không? Chúng ta cùng kết thúc quá trình hàng ma của mình thôi.”

Giao Long giả kinh ngạc, mặc kệ hậu quả liền ra tay trước, Trần Bách Xuyên này giờ đang đổ mồ hôi lạnh, thỉnh linh đẩy Đồng Khê sang một bên.

Đồng Khê này giờ chỉ tập trung đề phòng Giao Long giả hoàn toàn không phòng bị Trần Bách Xuyên. Cô ta thậm chí không thêm không chế hần, chỉ kê chày Kim Cang lên cổ mà thôi.

Cú đẩy đó hai người đều kinh ngạc, Đồng Khê không dám tin vào mắt mình, Trần Bách Xuyên càng không dám tin.

Nhưng Giao Long giả đã có phản ứng.

“Pắc”, một sợi râu đâm vào lồng ngực của Đồng Khê.

Đôi mắt của Đồng Khê vẫn đang nhìn Trần Bách Xuyên, giống như không cảm thấy đau đớn. Trần Bách Xuyên cũng đang nhìn cô ta, hần vẫn còn rất kinh hoàng, tại sao hần lại đẩy cô ta ra? Tại sao hần lại đẩy cô ta ra chứ?

Hai người nhìn nhau chưa được một giây, bởi vì tốc độ của Giao Long giả quá nhanh, nó rút sợi râu vừa đâm vào lồng ngực của Đồng Khê, hất tung thân mình cô ta lên không trung, lúc này dường như cô ta mới cảm giác đã xảy ra chuyện gì. Tiếp đó là tiếng hét đau đớn vang lên, Giao Long giả đã mở miệng phun ra một ngọn lửa thiêu cháy Đồng Khê rồi đưa đầu về phía trước nuốt chửng Đồng Khê và ngọn lửa vào trong bụng.

“Choang”, “choang”, chày Kim Cang và gương Mê Ảnh cùng rơi xuống đất. Hộp kính bật tung, nửa tấm gương còn lại trong hộp vỡ tan thành hai mảnh.

Trần Bách Xuyên run rẩy, quỳ xuống trước hai pháp khí đó.

Hắn không dám tin, chính tay hắn đã đẩy Đồng Khê ra.

Rõ ràng những lời Đồng Khê nói đều đúng cả, pháp sư hàng ma bọn họ không sợ chết. Bọn họ vì đạt được mục đích diệt yêu trừ ma mà không tiếc hy sinh mạng sống của người khác, giờ không thể để Giao Long giả đả ý, hắn không thể để nó lợi dụng mình để sát phạt thế giới này. Cô ta nói đúng lắm, hắn cũng sẽ có quyết định như vậy, thế nhưng tại sao hắn lại đẩy cô ra?!

Khoảnh khắc hắn nghe rằng mình sẽ phải chết, hắn liền đẩy cô ra.

Đôi mắt của Trần Bách Xuyên đỏ rực, mắt trừng to đến phát đau, nhưng không hề có giọt lệ nào rơi xuống.

“Chào anh, tôi là Đồng Khê.” Thậm chí hắn còn nhớ nụ cười của Đồng Khê khi hai người gặp nhau lần đầu tiên.

“Anh đã quyết định chưa? Vậy được, em nhất định sẽ giúp anh.” Trước giờ Đồng Khê luôn nói vậy.

“Anh nhất định sẽ trở thành pháp sư hàng ma vĩ đại nhất.” Đồng Khê tràn đầy tự tin nói với hắn.

“Anh nói xem có khi nào chúng ta kết hôn không?” Đồng Khê gối đầu trên vai hắn, hỏi: “Sư phụ em không kết hôn, mấy vị sư huynh cũng thế, hình như trong giới hàng ma rất ít người kết hôn.”

“Chúng ta sẽ khác.” Lúc đó hắn trả lời cô ta như thế, hắn rất thật lòng: “Chúng ta sẽ kết hôn. Đợi sau khi hoàn thành chuyện này, luyện được Nền Hồn, nắm được vũ khí lợi hại nhất trên đời này, chúng ta sẽ kết hôn.”

“Chúng ta cùng kết thúc quá trình hàng ma của mình thôi.” Đồng Khê đã nói vậy.

Nhưng hắn đã đẩy cô, hắn đã đẩy cô ra.

Trần Bách Xuyên nhìn đôi tay của mình, ngẩng đầu hét lớn.

Giao Long giả cười ha ha, nó vây lấy Trần Bách Xuyên, gạt chày Kim Cang và gương Mê Ảnh ra xa.――

“Bây giờ cuối cùng ta đã hiểu vì sao Nền Hồn thất truyền. Thật ra ta không nên lo lắng chuyện này, đúng là cả nghĩ quá rồi. Lúc đó ta làm như thế đã nghĩ rằng chủ tiệm Tìm Cái Chết rồi sẽ lâm vào tình cảnh ngày hôm nay. Bởi vì con người các ngươi quá yêu đuối, ích kỉ lại dè dặt. Ta không hề nhìn sai, chỉ có Thiên Đế nhìn lầm các ngươi. Nền Hồn đã định sẽ thất truyền, con người các ngươi không hề có tinh thần dẫn hồn nhập nền.”

Bên ngoài động đột ngột vang lên một tiếng nổ lớn, Giao Long giả cảnh giác ngược đầu nhìn, rầu rùng cuộn lấy người Trần Bách Xuyên quăng vào trận pháp.

Nó biết trong lúc lấy hồn của Hứa Tâm An sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, có lẽ chủ tiệm Tìm Cái Chết có những dị năng tiềm ẩn, nó không thể mạo hiểm, dùng trận pháp này sẽ khiến nó yên tâm hơn.

Trần Bách Xuyên loạng choạng ngồi vào tâm trận pháp, hắn phát hiện mình không cử động được nữa. Hắn ngẩng đầu nhìn Giao Long giả, thậm chí còn không kịp phản ứng xem nó đang định làm gì. Nước mắt đột nhiên chảy xuống, đầu óc hắn trống rỗng, không cử động được nữa, cũng không muốn cử động, hắn không hiểu chuyện gì cả, hắn chỉ biết mình đã đẩy Đồng Khê ra.

Xe chở Hà Nghĩ và Cao Kiến Nghiêu dưới sự chỉ dẫn của gương Mê Ảnh vẫn đang lao như bay trong đêm, càng lúc càng gần núi Tây Dung. Đột nhiên, mảnh gương Mê Ảnh cài trên kính chắn gió nứt ra một đường.

Hà Nghĩ kinh ngạc, Cao Kiến Nghiêu cũng mở to mắt.

“Sư phụ.” Hà Nghĩ vội vàng gọi.

“Ta biết rồi.” Cao Kiến Nghiêu ngần ngừ một lúc rồi nói: “Ta biết rồi.”

Lành ít dữ nhiều.

Ông ta vẫn hy vọng chỉ dẫn trên sa bàn sẽ thay đổi, tuy nhiên thực tế thì không. Bọn họ vẫn đến chậm một bước sao?

Cao Kiến Nghiêu lại nhắm mắt, tay ông ta nổi đầy gân xanh vì dè chặt lên hộp đựng cát.

“Cháu gái, cháu tên gì thế?”

“Cháu tên là Đồng Khê.” Lúc đó Đồng Khê mới tám tuổi.

“Ông nhận cháu làm đồ đệ được không?”

“Để cháu hỏi mẹ.”

“Cha mẹ cháu đã đồng ý rồi.” Gia tộc hàng ma dĩ nhiên biết đến tiếng tăm của Cao Kiến Nghiêu, có thể trở thành đệ tử của ông ấy đúng là chuyện đáng vui mừng.

“Vậy làm đệ tử của ông phải làm chuyện gì?”

“Pháp sư hàng ma.”

“Pháp sư hàng ma là gì?”

“Là anh hùng. Cháu bé, pháp sư hàng ma chúng ta là anh hùng.”

“Được, vậy cháu sẽ làm đệ tử của ông. Cháu muốn làm anh hùng.” Đồng Khê lúc tám tuổi đã trả lời như thế.

Lúc Đồng Khê mười tám tuổi, “Sư phụ, lúc còn nhỏ thầy lừa con. Pháp sư hàng ma chỉ là pháp sư hàng ma, không phải anh hùng, nhưng con sẽ cố gắng hơn nữa.”

Lúc Đồng Khê hai mươi tám tuổi, “Sư phụ, con không muốn làm anh hùng, con chỉ muốn làm một cô gái nhỏ có bản lĩnh hàng ma cao cường.”

Con rắn khổng lồ nuốt chửng hai con chim, động tác cực nhanh, mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt khiến ai nấy đều kinh hoàng.

Huỳnh Thiên Hạo đứng gần hai con chim kia lập tức lặn ra xa theo bản năng, đưa tay quất roi Xích Thiếc đánh ra một ngọn lửa vào miệng nó. Con rắn mở miệng nuốt lấy ngọn lửa, ẩn mình vào trong tường đá, sợi roi lại quất lên tường, chỉ thấy bụi đá rơi xuống, không có chuyện gì khác thường xảy ra.

Một giây sau đó mặt đất sấm động rung chuyển, hai bên vách động hiện ra một thân rắn khổng lồ, nó không có đầu không có đuôi chỉ còn mỗi tám thân, màu đen nhám dường như hợp thành một thể với tường đá, những chiếc vảy khổng lồ nặng trĩu trượt xuống theo tường đá. Quách Tấn ngẩng đầu, kinh ngạc: “Trên đầu cũng có rắn.”

“Đây là một con hay nhiều con thế?” Phù Lương ngó nghiêng xung quanh, không nhìn thấy đầu đuôi, không phân biệt được.

“Chạy mau.” Phương Thư Lượng hét lên.

Long Tử Vy do dự một lúc, không biết nên tiến lên phía trước hay lùi về.

“Chạy cũng không thoát đâu! Nó chỉ muốn ngăn cản đường lui của chúng ta.” Tất Phương hét lên, những tiếng động ầm ầm xuất hiện cùng lúc với lời của anh ta. Đá vụn cùng bùn đất không ngừng rơi xuống, phía sau lưng và trên đầu dường như đều bị con rắn khổng lồ chặn lấy, không còn đường lui, họ đành phải đi về phía trước.

“Chạy mau!” Huỳnh Thiên Hạo hét lớn, lao lên trên.

Những tảng đá khổng lồ rơi xuống, Tất Phương đang vẫy tay, mọi người được anh ném lên đằng trước, đá khổng lồ rơi xuống ngay chỗ bọn họ vừa đứng.

Động vẫn tiếp tục đổ sập xuống, mọi người cố gắng chạy về phía trên, nháy mắt đã chạy được một đoạn khá xa, đột nhiên thấy trước mắt sang rực mới phát hiện mình vừa chạy đến một hang động rộng lớn khác, còn chưa kịp vui mừng thì “Ầm ầm”, vách động đột nhiên nứt ra một lỗ to, nước theo đó tràn vào.

“Bên đó là thủy động.” Quách Tấn la lên.

“Mẹ kiếp, không ngờ hang động này phức tạp như thế.” Huỳnh Thiên Hạo mắng.

“Cửa ra ở đâu?” Phù Lương nhìn xung quanh. Nước siết chặt mấy chốc đã dâng đến bắp chân.

“Phía sau, vừa bị phá rồi.” Long Tử Vy lớn tiếng đáp lại.

“Có rắn!” Hứa Tâm An hét lên chói tai: “Trong nước có rắn!”

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, theo dòng nước chảy siết có vô số rắn nước, chớp mắt đã bao vây họ.

Mới đó mà nước đã lên tới eo.

Quách Tấn giơ tay lên, ném đoản kiếm Song Ngư của anh ta ra.

Kiểm Song Ngư gặp nước trở nên linh hoạt hơn, uốn lượn như cá, nhanh chóng chém đứt một loạt rắn.

Tần Hương Vũ cầm đao Huyết Phù của mình liên tục chém đám rắn nước, động tác kém linh hoạt đi nhiều, nhưng đao Huyết Phù có thể giết yêu hút máu, máu của những Xà yêu trong nước đều bị nó từ từ hút cạn, thân đao càng ngày càng đen, uy lực cũng mạnh hơn, bù đắp khuyết điểm không quen chiến đấu trong nước của Tần Hương Vũ.

Phương Thư Lương nói to: “Điện thoại của tôi có chức năng chống nước.”

Mọi người đồng thanh: “Chẳng được tích sự gì.”

Đúng là chẳng được tích sự gì, Phù Lương đành ngậm ngùi dung dao găm hàng ma ứng chiến.

Côn Lập Thiên của Long Tử Vy chuyển động không ngừng trong nước, bà niệm chú, lá bùa trên thân côn phát sáng, đẩy lùi hàng loạt Xà yêu.

Hứa Tâm An được bảo vệ ở giữa, trong túi áo cô có chu sa và pháo, chắc chắn không giúp được gì rồi, trong tay cô vẫn nắm chặt phiến lông vũ, bây giờ nước đã ngập đến ngực, cô hoảng loạn không biết phiến lông ấy có tác dụng gì không, đành cầm chắc đèn pin, việc duy nhất cô có thể làm lúc này dường như chỉ là rọi đèn chiếu sáng cho mọi người mà thôi. Lúc này cô chợt phát hiện ra: “Tất Phương đâu rồi?”

“Ầm ầm”, trên đỉnh đầu phát ra những tiếng nổ cực lớn trả lời cô.

Một phiến đá to rơi xuống cách chỗ họ đứng không xa, nước bắn tung tóe khiến ai cũng ướt sũng.

Hứa Tâm An ngẩng đầu nhìn, Tất Phương đang dang cánh bay giữa không trung, tay đang nắm đầu con rắn khổng lồ, kéo đầu nó từ trên đỉnh động xuống. Con rắn khổng lồ hét lên lặn lội, định quay đầu sang cắn Tất Phương, nhưng anh ta đã đạp lên đầu nó, nhảy mấy bước đến sau cổ nó tầm bảy tấc.

Con rắn ấy vận người giầy dựa, thân và đuôi của nó chui từ trong bức tường ra, kéo theo những tiếng động như cuồng phong hướng về phía mọi người. Ai nấy xoay người, “soạt” một tiếng vui mừng trôn xuống nước tránh đi, chỉ còn Hứa Tâm An ngơ ngác tay cầm ngọn đèn vẫn giơ cao, Long Tử Vy thấy vậy bèn nhấn đầu cô xuống.

Hứa Tâm An uống vài ngụm nước, tay vẫn giơ lên cao, đèn pin vẫn ở trên mặt nước. Cô nghĩ phải chiếu sáng cho Tất Phương đánh kẻ xấu mới được.

Đuôi của con rắn quét qua một lượt, mọi người vừa phải chiến đấu với rắn nước vừa cố giữ mặt hít thở.

“Tất Phương cố lên!” Hứa Tâm An hét to.

“Chúng tôi sắp chết ngạt rồi đây.” Mọi người đồng thanh nói, chuyện này mới quan trọng hiểu chưa!!! Không nhìn thấy nước dâng đến cổ rồi sao?!!!

Trên đỉnh động con rắn đang quất đuôi về phía Tất Phương, đồng thời cũng có hơn mười con rắn lớn lao về phía anh ta.

Tất Phương xoay tròn phía sau đầu con rắn, nó rống lên một tiếng thảm thiết. Chỉ có mỗi Hứa Tâm An rảnh rỗi chú ý đến việc tay của Tất Phương đang cắm trong thân con rắn, chắc là đã xé nát lớp vảy và thịt của con vật đó, rồi luồn vào vận nát xương cốt của nó.

Tất Phương xoay người tránh đòn tấn công từ đuôi con rắn, đôi cánh sau lưng không ngừng vỗ như hai lưỡi đao sắc nhọn chém đứt những con rắn lớn bay đến phía anh ta.

“Cố cầm cự!” Tất Phương la lớn.

“Muốn cầm cự nhưng không được nữa!” Tất Phương đáp lại.

Con rắn vặn người muốn cuộn chặt Tất Phương, anh ta chống tay bay lên đá vào thân nó rồi chuyển mình giữa không trung, đôi cánh phía sau không ngừng vỗ lại chém đứt một đám rắn lớn lao đến. Tất Phương nắm lấy thân rắn quãng mạnh vào tường đá, khiến cả hang đá chấn động, như muốn long trời lở đất.

Hứa Tâm An thấp nhất trong cả đám người, cô phải đập nước nhảy lên hít thở, cánh tay nhứt mỗi vô cùng song cô vẫn kiên trì giờ cao ngọn đèn, không than một tiếng, không dám gọi làm Tất Phương phân tâm.

Tất Phương lại quăng con rắn vào vách động, lúc này dưới nước đột nhiên xuất hiện ánh lửa, không ngừng tấn công đám rắn nước.

“Oa, trong nước cũng có lửa.” Phương Thư Lượng nói.

Mọi người cũng ngạc nhiên. Đám rắn dưới nước gặp lửa lập tức tản ra.

“Là lửa của Tất Phương.” Bạn nhỏ chân ngắn vừa đập nước vừa cầm đèn pin trả lời thắc mắc của mọi người: “Bây giờ anh ta chiếm thế thượng phong, khống chế được cục diện nên mới có thời gian giúp chúng ta.”

Vừa dứt lời, liền thấy Tất Phương cười trên lưng rắn, đập đầu nó vào vách động khác, mọi người đều kinh hô, nước bên này bắt đầu chảy sang động bên đó.

Có thể thấy hang động này rộng đến kinh người.

Dòng nước đẩy mọi người lên mặt đất, họ nhìn cảnh vật thoáng chốc hiện ra trước mặt thì chỉ biết cảm thán – Quá hùng vĩ.

Nơi này thật rộng lớn, dòng nước đã thuận thế chảy xuống chỗ thấp hơn, mọi người hồi hải bò lên.

Hứa Tâm An vẫn kiên cường cầm đèn pin, lớn tiếng nói: “Tất Phương cố lên!”

Mọi người ngẩng đầu, Tất Phương vẫn đang chiến đấu với con rắn ở bên trên, hai bên va phải rất nhiều nhũ đá khổng lồ, mọi người vội vàng lui về sau, Hứa Tâm An cầm đèn pin nhìn thì bị Long Tử Vy kéo đi.

Con rắn khổng lồ giãy giụa, quất đuôi về phía Tất Phương, anh ta nắm lấy, tiếng xương bị bẻ gãy “rắc” vang lên, tay cũng rút ra. Con vật khổng lồ rú lên từng hồi thảm thiết, nhưng đuôi vẫn không ngừng quất đến, ra sức xoay người chực cắn Tất Phương.

Đột nhiên trên tay Tất Phương xuất hiện hai cây kiếm, đôi cánh vẫn đang điên cuồng chém đứt lũ rắn lớn, kiếm trong tay bổ xuống đuôi con rắn khổng lồ. Nó hét lên kinh hãi, lăn lộn người kéo Tất Phương lên đỉnh động.

Trận chiến quá khốc liệt, vô số xác rắn bị chặt đứt lìa rơi xuống đất, máu chảy thành sông. Mọi người tiếp tục lùi về sau, Long Tử Vy vẫn kéo Hứa Tâm An đi, lúc ngẩng đầu lên đã không nhìn rõ được Tất Phương và con rắn khổng lồ, chỉ còn nghe tiếng giao đấu ầm ầm trên đỉnh động.

Đám người Phương Thư Lượng, Huỳnh Thiên Hạo và Quách Tấn cầm chắc vũ khí cẩn thận nhìn xung quanh, ngoại trừ tiếng Tất Phương đang đánh nhau với con rắn kia, không còn bất cứ âm thanh lạ nào nữa.

Đột nhiên một đoạn thân rắn đứt lìa rơi “ầm” xuống, ai nấy hoảng hốt, vội ngẩng đầu lên nhìn thấy con rắn khổng lồ bị chặt đứt một đoạn thân, đang la hét thảm thiết, âm thanh lớn đến nỗi thiếu chút nữa chọc thủng màng nhĩ những người đứng duois. Cùng lúc đó Tất Phương và con rắn khổng lồ rơi xuống đất, dấy lên một đám cát bụi mịt mù.

Chỉ nhìn thấy Tất Phương hai tay cầm song kiếm đứng trên cái đầu cực đại của con rắn, đâm sâu bảy tấc vào đầu nó, hai cây kiếm trượt theo thân rắn, xé nó làm đôi.

Lần này đúng là nó chết thật rồi, không còn khả năng tấn công nữa.

“Tất Phương.” Hứa Tâm An cầm đèn pin chạy đến.

Tất Phương thu kiếm và đôi cánh lại, biến thành hình người bình thường, chau mày: “Cố có ngọc không đấy? Ở đây khắp nơi đều có đèn mả.”

“Hả?” Hứa Tâm An quay lại nhìn xung quanh, đúng là thế thật. Cô buông đèn ra, lúc này mới bắt đầu run rẩy. cô vốn đã sợ lạnh, lại ướt đầm cả người, thêm việc hang động này ẩm thấp, dĩ nhiên không chịu nổi.

Tất Phương dang đôi cánh lửa của mình ôm lấy cô, sau đó mới thả ra: “Được rồi.”

Quần áo của Hứa Tâm An liền khô cong. Trong lòng mọi người đều gào thét: “Đại thần, quần áo của tại hạ cũng ướt rồi này.”

Đột nhiên lúc này có âm thanh vang lên: “Xà vương đúng là vô dụng, không cầm cự nổi tới lúc dẫn dụ được các người vào đây, thôi vậy, không có nó cũng chẳng hề gì.”

Âm thanh ấy đột nhiên vang lên, mọi người giật mình kinh hãi. Động này quả thực quá lớn, lại còn có những vách động lồi lõm che chắn, lúc này không ai nhìn thấy bên kia còn có người.

Mọi người cầm chắc pháp bảo bình khí trong tay, đi về phía trước, càng đi càng thấy mênh mông bất tận, mà căng thẳng trong lòng càng cuộn lên mãnh liệt.

Ai nấy đều nhìn thấy trên vách động phía xa có một chiếc bình thủy tinh rất lớn đã bị ếm bùa chú đang chứa phiến lông Tất Phương tặng Hứa Tâm An. Trong lúc mọi người quan sát chiếc bình ấy, bùa chú màu đỏ trên đó đột nhiên phát sáng.

Khuôn mặt Tất Phương tối sầm nhưng không ai chú ý đến.

43. Chương 14-2

Mọi người nhìn thấy dưới chiếc bình là một chiếc lồng rất lớn, trong đó có một người đang bị nhốt, dựa vào lồng sắt nhắm mắt ngủ say.

“Cha.” Hứa Tâm An gọi to, Long Tử Vy kéo cô lại, chỉ sợ cô xúc động chạy đến đó.

Chiếc bình bùa chú đó không hề có sợi dây treo nào mà nó tự bay lơ lửng trong không trung. Còn chiếc lồng sắt treo phía dưới thì nhìn có vẻ nguy hiểm hơn nhiều, một khi rơi xuống nhất định sẽ vỡ tan.

“Tất Phương, cha tôi.” Hứa Tâm An kéo tay Tất Phương. Chiếc bình và lồng sắt treo rất cao, bên cạnh không có chỗ nào để leo lên đó được, chỉ có thể bay lên mới có thể cứu cha Hứa xuống.

Tất Phương không hề nhúc nhích, cũng không lên tiếng, sắc mặt anh ta rất khó coi.

Không khí trong động vô cùng nặng nề.

“Tứ hồn trận.” Phương Thư Lượng đột nhiên lên tiếng. Hứa Tâm An nhìn theo, thấy dưới đất ở nơi xa có vẻ một trận pháp khổng lồ hình dạng phức tạp, ở hướng Đông Tây của trận pháp đó có đặt hai bình nhỏ. Cô nhận ra hình như là bình Dẫn hồn.

Tứ hồn trận ở đây, nhưng chỉ có hai hồn.

Lúc này Quách Tấn chỉ về hướng kia: “Trần Bách Xuyên đang ở đó.”

Ở nơi cách Tứ hồn trận không xa, Trần Bách Xuyên đang ngồi chính giữa trận pháp, vẻ mặt như người đã chết, hắn ta điên dại ngồi đó, ngơ ngác, dường như hoàn toàn không biết hàng loạt tiếng động lúc này là gì.

“Không nhìn thấy Đồng Khê.” Phù Lương nhỏ tiếng nói.

Âm thanh lúc này lại vang lên: “Đồng Khê? Cô ta quá phiền phức, nên ta nuốt vào bụng rồi.”

Mọi người cả kinh ngược mắt nhìn xung quanh, song không thấy ai đang lên tiếng.

Nghe đến tên của Đồng Khê, Trần Bách Xuyên dường như tỉnh lại. Hắn nhìn mọi người lớn tiếng nói: “Tất Phương, Hứa Tâm An, hai người mau chạy đi, đừng để nó...”

“Soạt” một tiếng, không đợi đến lúc hấn nói hết, một sợi râu từ trong vách động chui ra, chớp mắt đã siết chặt cổ họng hấn. Có một tia sáng dường như từ trong cơ thể hấn bay ra, sau đó Trần Bách Xuyên ngã nhào xuống đất không còn cử động nữa.

Những người đeo kính chiếu yêu đều cả kinh, vừa rồi họ nhìn thấy “vật thể” kia đã đoạt hồn của Trần Bách Xuyên.

Lúc này trên tường đá có vật gì đó phát ra ánh sáng màu đỏ cam đang từ từ cử động, lớp vẩy khổng lồ va vào tường tạo ra những tiếng động lớn, đất đá cũng rơi xuống. Một con thú khổng lồ có đầu giống đầu rồng chui xuyên qua vách động, mọi người hét lớn: “Giao Long?!”

“Đã nói bao nhiêu lần là đừng có thấy cái gì giống Rồng thì đều gọi là Rồng.” Tất Phương lạnh lùng nói.

“Anh có nói thể sao?”

“Không ăn tượng.”

“Hình như có nói.”

“Không nhớ nữa.”

Mọi người xôn xao lên tiếng.

“Yên lặng!” Hứa Tâm An đứng ra ổn định tình hình.

Đầu rồng cười ha ha: “Đã lâu không gặp, Tất Phương.”

“Lâu rồi không gặp, Chúc Dung.”

Mọi người kinh ngạc, không ngờ đó lại là Chúc Dung. Chúc Dung trông như thế sao? Trong thần thoại có viết thể đầu.

Hứa Tâm An sầm mặt, lần đầu tiên gặp Tất Phương, lúc anh ta kéo cô lại nói “Tôi là Tất Phương”, khi đó cô nghĩ chẳng lẽ mình lại nói là, “Chào người an hem, tôi là Chúc Dung.” Không ngờ hôm nay cô lại được chứng kiến cảnh tượng như vậy.

“Nguyên hình ma quái xấu xí của anh ngẫu hơn thứ này nhiều, sao phải biến thành Rồng làm gì?”

“Hết cách rồi.” Chúc Dung nói: “Lúc này anh cũng thấy đó, con người vừa nhìn thấy Rồng liền kích động. Họ càng sung bái và kính nể thì tôi càng hấp thu được nhiều năng lượng.”

Những con người lúc này vừa kích động liền trừng mắt lườm nó, chúng tôi không phải loại người như thế! Sùng bái kính nể cái con khỉ.

“Sau khi anh đấu với ai đó rồi thì không còn tin tức gì nữa.” Tất Phương tiếp tục thản nhiên lên tiếng.

“Với ai?” Hứa Tâm An khê hỏi.

“Không nhớ nữa.” Tất Phương khê trả lời: “Tên này suốt ngày đánh nhau, ai nhớ nổi hấn đánh với ai.”

Mọi người: “...” Vậy nói ra làm gì.

Chúc Dung từ từ di chuyển, vảy vàng phủ khắp trên vách đá không thấy đầu đuôi đâu hết.

“Tất Phương à, anh vẫn khiến người ta ghét như thế.” Chúc Dung nói

“Anh không phục tôi đẹp trai hơn anh thôi.” Tất Phương đáp trả.

Mọi người liền khinh bỉ nhìn họ, tiêu chuẩn đối thoại của thần là vậy sao

Tất Phương lại nói: “Anh tỉnh lại bao lâu rồi? Anh nói đi, không có chuyện thì tự nhiên tỉnh lại làm gì? Có ai chào đón anh đâu.”

Chúc Dung không thêm để ý đến lời nói của Tất Phương, “Tỉnh cũng được một thời gian rồi, cũng hiểu được tình hình bây giờ, thì ra đã trôi qua lâu như thế. Thiên Đế không còn nữa, thần ma cũng dần mất đi, chỉ còn lại loài người và đám tiểu yêu dơ bẩn trên thế giới này.”

Loài người bị sỉ nhục tiếp tục lờm Ch�c Dung.

Tất Phương: “Xem ra trận chiến đó anh bị thương khá nặng.”

Con người lại khinh bỉ nhìn Tất Phương, nói như kiêu anh biết trận chiến đó là trận chiến nào vậy.

“Thiếu chút nữa là hồn phách tiêu tan rồi, có điều hồn phách của thần ma tồn tại vĩnh hằng, chẳng phải giờ đây tôi đã quay lại rồi đấy sao?”

Tất Phương gật đầu: “Xem ra tinh thần cũng khá tốt, thẩm mĩ cũng được nâng cao.”

Mọi người: “...” Thẩm mĩ được nâng cao cũng khen được sao?

Chỉ là Ch�c Dung dường như không hiểu được ẩn ý trong câu nói đó. Gã nói: “Trận chiến đó suýt chút nữa lấy mạng của tôi, sau khi tôi tỉnh lại phát hiện linh lực dường như mất hết, pháp lực cũng bị áp chế. Tôi ở trong núi điều dưỡng, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, ăn nội đan linh hồn của yêu quái, cực khổ tu luyện lại từ đầu, tuy nhiên tôi phát hiện tốc độ hồi phục quá chậm. Thế gian vạn vật này giờ không còn như xưa nữa.”

“Những chuyện đó không vội được.” Tất Phương nói, bày tỏ tình cảm bạn bè: “Bây giờ anh có dự tính gì không?”

“Dự tính gì hả?” Ch�c Dung chợt nở nụ cười, khiến hàng động rung lên rào rào. Đầu rồng hướng lên không trung, trong chớp mắt trở nên to gấp mười lần, khổng lồ, ghé rợn rồi lại chúi xuống, những người ở dưới hoảng hốt, vô thức lùi về sau. Chỉ có Tất Phương vẫn đứng vững ở đó, mặt không chút biểu cảm ngược nhìn đầu rồng trên cao.

Râu rồng của Ch�c Dung quét qua, đẩy thi thể của Trần Bách Xuyên sang một bên, sau đó gã nói: “Tôi muốn Hứa Tâm An đứng vào trong trận pháp này.”

Hứa Tâm An hoảng hốt, nghe Tất Phương lên tiếng: “Chẳng lẽ em trai Trần Bách Xuyên đó không nói cho anh nghe sao? Hồn của Hứa Tâm An không ai được động đến.”

“Đó là hắn, không phải tôi.”

“Anh thả phiến lông của tôi ra thì tôi để cô ấy bước vào đó.”

Ch�c Dung lắc đầu: “Cô ấy bước vào đó thì tôi thả cha của cô ấy xuống.”

Mọi người nhìn hết người này đến người kia, Quách Tấn không nhịn được hỏi: “Tình hình tiến triển như thế này là sao vậy?” Sao nah ta không hiểu gì hết. Ch�c Dung muốn lấy hồn của Hứa Tâm An ư? Để làm gì chứ?

Hứa Tâm An hỏi Tất Phương: “Phiến lông vũ của anh sao thế?”

Ch�c Dung trả lời thay cho Tất Phương: “Ta đã dung phiến lông đó để áp chế pháp lực của anh ta, bây giờ anh ta không còn là đối thủ của ta.”

“Nói nghe hay quá, vừa nghe đã biết khoác lác rồi.” Hứa Tâm An không tin: “Lúc này chỉ vài ba chiêu Tất Phương đã đánh bại con rắn khổng lồ kia đấy.”

“Đó là lúc này, ta lo nếu Tất Phương sớm phát hiện pháp lực của mình bị áp chế sẽ không dám vào đây thôi, kĩ thuật chạy trốn của anh ta cũng không tệ chút nào. Nếu anh ta đứng trước mặt ta, dĩ nhiên ta có thể chế ngự được.”

Hứa Tâm An nhìn Tất Phương, anh ta không hề phủ nhận, vậy những gì Ch�c Dung nói là thật sao? Lúc này bọn họ nhìn thấy phiến lông vũ trong chiếc bình có bùa chú màu đỏ bắt đầu phát sáng, chính là lúc đó Ch�c Dung đã ra tay?

Hứa Tâm An khá lo lắng cho Tất Phương, nhưng tuyệt đối không để Ch�c Dung đó đắc ý. Cô nói với Ch�c Dung: “Nếu người có thể đánh bại Tất Phương dễ dàng như thế, thì cũng không cần dùng hồn của ta bày Tứ hồn trận làm gì. Người chẳng qua học theo Trần Bách Xuyên muốn dùng trận pháp này để đối phó với Tất Phương đúng không?”

“Đúng vậy.” Chúc Dung thẳng thắn thừa nhận: “Nếu có thể ăn được nội đan và linh hồn của thần ma viễn cổ thì tu vi của ta nhất định được nâng lên gấp bội. Ngày ta hồi phục lại pháp lực chỉ trong sớm mai.”

Mọi người nghe xong âm thầm nghĩ, người ta không thèm cường hồn của con người đâu, mục đích chính là thần ma viễn cổ kia kìa.

Tất Phương nói: “Người xấu mà mơ mộng đẹp ghê.”

Lần này Chúc Dung nghe được ý châm chọc trong câu nói của Tất Phương, đầu rồng run lên, quát lớn: “Tất Phương, anh đừng cuồng vọng. Giờ anh là người rõ nhất, linh vĩ của anh đã bị khống chế, không thể thi triển pháp lực được nữa, hôm nay chính là ngày tàn của anh đó.”

Hứa Tâm An không yên lòng, nhìn sang Tất Phương. Tất Phương vẫy tay kéo Hứa Tâm An ra phía sau mình. Chúc Dung nhìn mọi hành động của họ nói: “Hứa Tâm An đứng vào trong trận pháp kia, tôi sẽ thả ông già đó.”

Tất Phương lại hỏi: “Trần Bách Xuyên có thể tìm ra những chủ tiệm Tìm Cái Chết khác là do anh chỉ dẫn đúng không? Sao anh biết được họ ở đâu?”

Chúc Dung hừ lạnh: “Tôi mới là Hỏa Thần, nhiệm vụ đưa Linh Phù Hồn Hỏa lẽ ra phải do tôi đảm nhận mới phải.”

“Nhưng đáng tiếc Thiên Đế lại lựa chọn tôi.”

Chúc Dung mắng: “Thiên Đế trước giờ luôn yêu chiều thiên vị anh, còn anh lại ngạo mạn vô lễ, không xem ngài ra gì, tham ăn biếng làm.”

“Quan trọng là tôi đẹp trai, sao anh không nói.”

Chúc Dung nói: “Hừ, anh lười hết thuốc chữa, cũng không chịu nhập vào hàng ngũ trên tiên giới, không có chí làm vua. Như thế đối với Thiên Đế, anh là người an toàn nhất, nhưng chính vì tính cách đó nên tôi đã nói với Thiên Đế e là nửa đường đưa Linh Phù Hồn Hỏa, anh sẽ lười biếng chạy đi chơi. Thiên Đế nghe xong liền không yên tâm, cho phép tôi xuống hạ giới kiểm tra để tránh sai sót.”

“Nên anh biết được tiệm Tìm Cái Chết ở đâu?” Tất Phương hiểu ra.

“Đúng là tôi biết, chỉ là sau khi tỉnh lại phát hiện năm tháng đã quá xa vời, vật đổi sao dời, rất nhiều chuyện cũng thay đổi, muốn tìm ra tiệm Tìm Cái Chết đúng là không dễ dàng gì. Cũng may tôi tìm được tiểu tử Trần Bách Xuyên này. Tôi không tiện lộ diện, cũng tránh việc chưa làm xong chuyện đã bị thần ma yêu quái phát hiện ra rồi đến gây chuyện, thế thì phiền hà lắm. Nên tôi mới dạy tên họ Trần làm những việc đó.”

“Nhưng hắn vẫn không tìm thấy Nền Hồn.” Hứa Tâm An thăm dò.

Chúc Dung không trả lời mà chỉ chớp mắt.

Tất Phương hỏi: “Năm đó anh đã làm gì với Linh Phù Hồn Hỏa? Anh lừa Thiên Đế để biết được tung tích của Nền Hồn, nhất định có mục đích, nên sau khi tỉnh lại anh mới vội vàng đi tìm, anh muốn làm gì?”

Chúc Dung cười: “Anh cũng không đến nỗi ngốc đâu. Đúng là tôi có làm chút chuyện, Nền Hồn ở đâu, e là trên đời này chỉ còn mỗi mình tôi biết thôi. Tôi đến những gia tộc hàng ma đó, quả nhiên họ làm theo lời dặn của anh, phong ấn Linh Phù Hồn Hỏa vào trong nền, rồi tạo kí hiệu trên đó. Song tôi thấy như thế không an toàn, nếu lỡ một ngày có thần ma nào đó lấy nó để đối phó tôi, hoặc Thiên Đế muốn làm gì đó chẳng phải toi rồi sao?”

“Hoặc là anh nghĩ đến chuyện, có một ngày sẽ dùng Nền Hồn để đối phó Thiên Đế?”

“Có chuẩn bị cũng tốt hơn mà đúng không?” Chúc Dung không phủ nhận điều đó: “Tóm lại là tôi đã làm phép lên đó và để Nền Hồn ở một nơi khác.”

“Những gia tộc đó đều do Thiên Đế chọn lựa, chỉ có họ mới sử dụng được câu chú khởi động Nền Hồn, anh không thể mang nó đi được, nói cách khác là mang đi cũng vô ích.”

“Đúng như thế, nên tôi không mang đi, chỉ chuyển sang nơi khác mà thôi. Có điều Nén Hồn và linh lực của chủ tiệm Tìm Cái Chết tương thông, pháp lực cũng hòa làm một, tôi chuyển sang nơi khác cũng không giấu được bọn họ, nên tôi đã tìm một nơi bọn họ rõ ràng biết ở đâu nhưng không thể đến. Bây giờ nghĩ lại tôi thấy mình thông minh lắm luôn.”

Mọi người lại lườm nó, thần ma viễn cổ các vị đều có chung một căn bệnh sao? Nói chuyện đằng hoàng không được, nhất thiết phải tự khen ngợi bản thân mới được à?

“Anh giấu ở đâu thế?” Tất Phương hỏi.

Chúc Dung không trả lời, chỉ nói: “Lúc đó tôi nghĩ làm thế nào để biến Nén Hồn thành vật sở hữu của mình, nhưng vẫn chưa nghĩ ra, trừ khi chủ tiệm Tìm Cái Chết trung thành với tôi, tuy nhiên cuộc đời của con người rất ngắn ngủi không thể nhờ cậy được, đợi tới đời sau cũng không biết tình hình thế nào nữa, như vậy thật mệt mỏi. Tốt nhất là Hồn Hỏa phải là của tôi, và do tôi khởi động.”

“Anh không phá được linh ấn của Thiên Đế đâu.”

“Đúng thế, nhưng Trần Bách Xuyên lại chỉ tôi một cách hay.”

“Tứ hồn trận?” Phương Thư Lượng khê lên tiếng, Huỳnh Thiên Hạo ở bên khê đá vào anh ta, rốt cuộc Phương Thư Lượng yêu thích Tứ hồn trận đến mức nào mà nhắc hoài thế, mọi người đều biết là do anh ta phát hiện rồi.

“Anh định dùng hồn của chủ tiệm Tìm Cái Chết hiến tế phá ấn sao?”

Chúc Dung không trả lời, râu rồng vươn ra, một bình Dẫn hồn được đặt ở hướng Nam.

Hứa Tâm An hoảng sợ, đây là phần hồn của Trần Bách Xuyên.

“Chủ tiệm Tìm Cái Chết đúng là rất khó tìm, tôi đã tìm rất lâu chỉ tìm được bốn người.” Chúc Dung chậm chậm nói. Mắt rồng ánh lên tia đỏ rực, nhìn chăm chăm vào Hứa Tâm An.

Trong Tứ hồn trận còn thiếu một ô trống.

Hứa Tâm An vô thức rút về sau lưng Tất Phương, có chút thông cảm với Trần Bách Xuyên, hắn bán mạng chạy khắp nơi làm việc xấu giúp Chúc Dung, giết người phóng hỏa cướp hồn, cuối cùng không ngờ bản thân cũng nằm trong danh sách chết chóc của Chúc Dung. Còn có Đồng Khê, nhất định cô ta rất yêu Trần Bách Xuyên, bây giờ cũng vì hắn mà bỏ mạng.

“Chẳng phải thần ma không xem hồn của con người ra gì sao?” Phương Thư Lượng hỏi: “Tìm được bốn hồn của thần ma thì uy lực sẽ mạnh hơn chứ?”

“Sao tôi biết được, đi mà hỏi Chúc Dung ấy.” Tất Phương nói.

Mọi người: “...”

Chúc Dung cũng không trả lời, tự nói chuyện của bản thân: “Ta vốn nghĩ chuyện này sẽ giải quyết nhanh chóng, nhưng Trần Bách Xuyên bị thương, Hứa Tâm An cũng bị thương, hồn phách bị thương e là không toàn vẹn, nên ta mới đợi đến hôm nay, không ngờ Chúc Dung này cũng kiên nhẫn như vậy.”

Hứa Tâm An lộ đầu nhìn ra, lớn tiếng hỏi: “Người đã làm gì cha ta vậy?”

“Chẳng làm gì cả, ông ta chỉ đang ngủ thôi. Nếu người tự giao hồn cho ta, ta sẽ tha cho ông ta một con đường sống. Đám con người bạn bè của người cũng có thể ra ngoài, bình an rời khỏi nơi này.”

“Nếu tôi không đưa thì sao?”

“Nếu không à?” Chúc Dung cười vang, “Cho dù người không đồng ý thì ta vẫn lấy được, sau đó tất cả những người này đều phải chết.”

“Vậy người thả cha ta ra trước đi, ta chắc chắn ông ấy không sao rồi chúng ta bàn bạc lại.”

Chúc Dung lại nói: “Ta đã nói rồi, bất luận người đồng ý hay không ta cũng lấy được hồn của người, nên cần gì phải bàn bạc.”

“Như vậy trao đổi giữa chúng ta cũng có lợi hơn.” Hứa Tâm An nói bừa.

Mọi người: “...”

Hứa Tâm An tiếp tục: “Hơn nữa, linh hồn cũng chia tốt xấu. Nếu ta đập đầu chết ở đây người cũng không lấy được cường hồn của ta đúng không? Nên người mới muốn ta tự nguyện dâng hồn. Mà người cũng biết sẽ không thể có chuyện đó, vậy nên người cứ hỏi mãi không ngừng, chúng tôi người cũng tào lao lắm, rõ ràng biết là không thể mà vẫn cứ hỏi, người ta trả lời thì lại tỏ ra cao ngạo.”

Chúc Dung: “...” Rốt cuộc là ai đang nói mãi không ngừng?!

Người thả cha ta ra, ít nhất cũng để ta xác định ông ấy còn sống hay đã chết. Dù sao người cũng nói mình tài giỏi lắm, bọn ta không thoát được cơ mà.” Hứa Tâm An nói xong, rút đầu về phía sau Tất Phương, dung cảm ứng hỏi anh ta: [Anh nghĩ ra cách đối phó nó chưa?]

[Chưa, này giờ nghe cô chém gió thôi.]

[...]

Lúc này Chúc Dung lên tiếng: “Cha cô vẫn chưa chết” Râu rồng vươn dài ra đến chỗ lồng sắt, thò vào trong lồng chạm lên trán ông Hứa Đức An, ông liền tỉnh lại. Một sợi râu khác chỉ về hướng trận lấy hồn: “Người sang đó đứng vào trong trận pháp, ta sẽ thả cha người xuống.”

Hứa Đức An nhìn tình hình trước mặt, ý thức dần dần hồi phục, nghe thấy Chúc Dung nói thế, liền lớn tiếng kêu: “Con gái, con gái, con không được sang đó. Cha vẫn rất tốt, đứng ở nơi cao nhìn phong cảnh đẹp như tranh ấy, cha không muốn xuống đó...” Còn chưa nói xong thì ông ấy đã bị sợi râu siết chặt cổ, thở không ra hơi, “Ừm, ừm”.

Hứa Tâm An lo lắng, chạy ra khỏi sau lưng Tất Phương, cảm phiền lông đặt lên cổ lớn tiếng nói: “Thả cha ta xuống, nếu không ta lập tức cứa cổ mình, không cho người lấy được hồn. Dù sao cũng phải chết, kiểu gì cũng không thể để người đắc ý.”

“...” Chúc Dung ngơ ngác, sợi râu siết cổ ông Hứa Đức An buông lỏng ra để ông ấy thở. Nhưng gã vẫn hỏi một câu: “Dùng phiền lông này sao?”

“Đợi đã.” Hứa Tâm An tập trung tinh thần niệm chú, phiền lông biến thành đoản kiếm: “Là người mới nên khó tránh khỏi sai sót.”

Mọi người: “...”

“Cô dám đùa ta.” Chúc Dung tức giận, quất sợi râu về phía Hứa Tâm An.

Một tia sáng trắng chiếu về phía sợi râu, Chúc Dung tránh sang một bên, đánh thành một vòng, thoát được. Tất Phương kéo Hứa Tâm An ra sau lưng mình, cô lại thò đầu ra nhìn, lúc này là một phiền lông nhỏ đã đánh về phía râu rồng của Chúc Dung. Cô thấy đau lòng, Tất Phương đánh thêm vài trận chắc trụi hết lông quá.

Chúc Dung lại dung râu rồng siết chặt cổ của cha Hứa, ông đau khổ giãy giụa kéo sợi râu đó ra.

“Đừng lãng phí thời gian của ta, đứng vào trận pháp đó mau, nếu không ta sẽ giết ông ấy ngay.”

Hứa Tâm An la lớn: “Đợi đã, ta đi là được chứ gì.”

Đột nhiên Long Tử Vy ở đằng sau nhét một lá bùa vào tay cô, vẽ một hình tròn trên lưng cô rồi đánh dấu chéo lên đó. Hứa Tâm An hiểu được ý của bà, bác muốn cô phá hủy trận pháp này. Hứa Tâm An lên tiếng: “Ta sang đó đây.”

[Tất Phương, tôi đi đây. Tôi sẽ đi chậm thôi, anh nghĩ cách nhé. Tôi sẽ hủy trận pháp đó, còn anh đánh về phía kia cướp lại phiền lông rồi cứu cha tôi nhé, được không?]

[Được.] Tất Phương trở tay nắm chặt tay của Hứa Tâm An khích lệ cô. Hứa Tâm An bước từ phía sau lưng Tất Phương ra, từng bước đi đến Khu hồn trận, “Ta đi một bước, người thả lỏng cha ta một chút, như vậy mới công bằng.”

Chúc Dung thả lỏng cha Hứa. Hứa Tâm An đau đầu, cô hiểu rõ việc làm này của Chúc Dung, gã muốn thì có thể siết chặt cha cô chỉ trong nháy mắt, cần bản chẳng quan tâm chuyện buông một chút gì đó.

“Cái đó, ta muốn hỏi là, nếu người không dung thủ đoạn đề hèn này thì người với Tất Phương nhà ta ai lợi hại hơn?” Hứa Tâm An đi thì rất chậm, còn nói thì rất nhiều.

Tất Phương cướp lời: “Tên phế vật này muốn biến thành hình người cũng không làm được, cô nói xem ai giỏi hơn?”

Chúc Dung đúng là trúng kế: “Biến thành hình người có gì giỏi đâu, ngay cả tiểu yêu mấy trăm tuổi cũng làm được. Tất Phương đừng ở đó khoác lác nữa, trong lòng anh biết rõ pháp lực của mình bị áp chế, bây giờ anh không còn gì đáng sợ nữa.”

Hứa Tâm An vừa đi vừa len lén nhìn Long Tử Vy, quơ phiến lông vũ trong tay, Long Tử Vy gật đầu, hiểu rõ ý của Hứa Tâm An là muốn họ cướp lấy phiến lông ở trong chếc bình kia. Chỉ e phiến lông ấy đang treo cha Hứa, nếu phá bình thì ông Hứa Đức An cũng sẽ ngã chết. Mọi người trao đổi với nhau bằng ánh mắt, thầm tính toán trong lòng.

Tất Phương biếng nhác đáp lại: “Thế thì đã sao? Pháp lực bị áp chế mà tôi vẫn đẹp trai như thế. Đâu giống anh, năm xưa biến thành hình người đã xấu xí, bây giờ biến thành hình Rồng còn xấu hơn, đây là con Rồng xấu nhất tôi từng thấy.” Giọng điệu đầy coi thường và tiếu nuối.

Sự chú ý của Chúc Dung đều đặt hết lên người Tất Phương, gã híп đôi mắt rồng của mình, có chút giận dữ: “Tất Phương, anh đứng ở đó hống hách, hôm nay chính là ngày chết của anh.”

Tất Phương nói: “Câu này cũ quá rồi, trên ti-vi không nói thế nữa đâu, sửa lại chút sẽ hay hơn. Nhưng nói thật thì tôi cũng khá sợ đó, hay là chúng ta bàn bạc đi, anh đừng tổn sức giết tôi nữa. Tôi giúp anh tìm vài nội đan hay hồn phách của yêu ma khác để anh bồi bổ, thế nào?”

Chúc Dung lạnh lùng nói: “Anh chịu tìm giúp tôi sao? Ha ha ha, đúng là chuyện nực cười nhất trên thế gian này.”

Tất Phương than thở: “Đúng là tức cười thiệt.”

“Hai giới thần ma ai mà không biết, Tất Phương anh lừa biếng cỡ nào, nếu có vị trí thần lừa e là Thiên Đế không hề do dự mà ban nó cho anh. Tôi nghe Trần Bách Xuyên nói rồi, bây giờ đẳng cấp lừa của anh đã ở mức thượng thừa, đến mức thấy sống không còn ý nghĩa gì, đó là lừa sống sao? Anh tìm tiệm Tim Cái Chết chẳng phải vì muốn chết sao?” Chúc Dung cười to: “Lúc tôi nghe được không hề kinh ngạc chút nào cả. Con người anh không có một chút dã tâm, vừa lừa vừa cao ngạo.”

Tất Phương thờ ơ, “Chẳng qua là anh đói chết không biết nỗi buồn của người no thôi. Sống đủ rồi, đủ quá rồi. Đến đến đi đi ngày tháng cũng chỉ có như thế, ngắm hoa nhìn cây, nghe tiếng mưa rơi róc rách, đón ánh mặt trời thật tuyệt, ngược nhìn bầu trời sao cũng rất đẹp, nhưng mãi rồi anh sẽ thấy chán chường. Ngủ say một giấc rồi cũng phải tỉnh dậy. Sao anh không nghĩ thông suốt chứ, khó cầu mới đáng quý, thời gian ngắn ngủi mới biết trân trọng, cuộc sống vĩnh hằng thật sự không có gì đáng để lưu luyến cả, pháp thuật vô biên thì sao chứ, có khác gì đâu, như thế là đủ rồi. Làm Thiên Đế cũng chưa chắc được vui vẻ. Thiên hạ vô địch, cô đơn biết bao. Chúc Dung, anh cũng từng bước lên vị trí Đế quân rồi, cũng từng có pháp lực vô biên rồi, như vậy là đủ rồi, tham lam mãi không có kết cục tốt đâu.”

Chúc Dung nói: “Anh không muốn sống nữa, vậy tặng linh hồn và nội đan cho tôi đi, chẳng phải như vậy chúng ta cũng bớt chuyện hay sao?”

“Thế sao ngay từ đầu anh không chịu bàn bạc chứ? Làm Tứ hồn trận gì đó dọa ai hả?”

“Nếu anh thật thà nghe lời thì tôi đâu cần phải phiền phức như thế. Anh nói cả buổi...” Đột nhiên Chúc Dung phát hiện ra chuyện gì đó, vội quay đầu lại, thấy Hứa Tâm An lết cả buổi vẫn chưa đi được một nửa chặng đường, lập tức quát: “Sao vẫn chưa vào trận? Muốn tận mắt nhìn thấy cha mình mất mạng sao?”

“Không, không, không muốn.” Hứa Tâm An hét lớn: “Chân ta ngắn nên đi chậm.”

“Nói xằng bậy.” Như thế cũng bịa ra được, tưởng ta ngốc sao? Một sợi râu rồng của Chúc Dung cuốn lấy Hứa Tâm An.

Lúc này Tất Phương đột nhiên ra tay, biến thành con chim khổng lồ bay sang đó mổ vào đôi mắt của Chúc Dung: “Anh làm sai thứ tự rồi, phải ăn tôi trước đã mới lấy được hồn của cô gái này.”

Chúc Dung la lớn: “Vậy thì ăn anh trước!”

Gã vừa dứt lời, mắt rồng lập tức biến thành màu vàng, thân mình đỏ rực như thể một lò luyện sắt đang rực cháy, cũng giống như núi lửa phun trào, cả hang động nóng rực lên. Râu rồng trở nên to hơn cuộn lấy người Tất Phương.

Đám người Long Tử Vy chờ đợi thời cơ từ nãy giờ, tranh thủ lúc Tất Phương và Chúc Dung đang đấu nhau, bọn họ chạy về hướng phiến lông và ông Hứa Đức An.

Cứu được ông Hứa Đức An, thả phiến lông đó ra.

Như thế Tất Phương sẽ không còn bị áp chế, bọn họ mới có cơ hội sống sót.

44. Chương 14-3

Hứa Tâm An còn chưa kịp nhìn thấy chân thân của Tất Phương trông như thế nào, xúc tu đã tới trước mặt, cô theo bản năng phản ứng, xoay người nhảy về phía sau, linh vũ ở trên tay phải biến thành kiếm, cô xoay người vung kiếm lên.

Xúc tu của Chúc Dung co rút lại, tránh đi kiếm, lại tấn công về bên trái cô.

Hứa Tâm An còn chưa kịp nhìn sang, tay trái đã theo bản năng vung lên, không biết tại sao lại biến hóa ra được một thanh kiếm khác, kiếm bắt ngờ xuất hiện, Chúc Dung không kịp phản ứng, xúc tu bị chặt mất một đoạn dài.

Chúc Dung gầm rú một tiếng, nghiêng đầu tránh đi đòn mổ của Tất Phương, xúc tu vừa bị chém đã mọc ra lại, cùng lúc có bảy tám xúc tu cuốn về phía Tất Phương. Tất Phương đập cánh, cánh như lưỡi dao sắc bén, chém đứt vài xúc tu, lại giật đứt hai chiếc xúc tu.

Hứa Tâm An ngửa đầu nhìn chân thân của Tất Phương, tới tận bây giờ, cô mới nhìn thấy rõ ràng: Đỉnh đầu là lông chim màu hồng nâu, đôi mắt tròn tròn đen nhánh, hai má tuyết trắng, quanh mắt có một vòng màu xanh, ánh lên đôi mắt khiến nó trông thật linh động, mỏ dài màu nâu, vô cùng cứng rắn, sắc bén, lông bụng màu trắng, quanh thân là lông chim màu xanh lá pha hồng. Lúc này đôi cánh màu xanh lá được bọc bởi lửa đang quật về phía Chúc Dung.

Chúc Dung đột ngột uốn người, nghiêng đầu, thân thể vừa cong, đuôi đã xông tới đánh về phía Tất Phương.

Tất Phương xoay người, ở trên không xoay tròn, cánh chim như một cơn lốc xoáy dao “xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt” mà chém vài phát lên người Chúc Dung, sau đó toàn bộ thân thể thuận thế phi ra, vượt khỏi vòng vây của Chúc Dung.

Thân thể Chúc Dung bị chém, máu chảy ra. Nó rống lên một tiếng, quay người, quất đuôi, lần thứ hai tấn công Tất Phương, cùng lúc có vài xúc tu cuốn về phía Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An quay đầu chạy. Kiếm trên tay trái lại đột ngột biến mất giống như khi xuất hiện. Vừa rồi bị tấn công mới không không chế được mà bùng nổ một chút, cũng không biết tại sao lại biến ra được kiếm, cô còn chưa kịp kiêu ngạo đã phát hiện kiếm biến mất. Vậy mới nói, có vật cầm trên tay vẫn đáng tin hơn.

Hứa Tâm An nắm chặt kiếm do linh vũ biến thành trên tay phải, nghe thấy tiếng gió vụt tới từ phía sau, cô nhanh chóng cúi đầu lẩn một vòng, tránh được xúc tu đang quất tới. Nhưng giây tiếp theo, đuôi bị quấn lấy, là xúc tu của Chúc Dung, cả người cô bị xách ngược lên.

Hứa Tâm An thét chói tai, cảm giác mình ở trên không bị hất lên, ném về phía Khu hồn trận.

Mất kính! Mất kính của cô! Đây là lần thứ ba!

Mọi thứ liền trở nên mơ hồ. Cô không thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có Khu hồn trận là rõ ràng.

Cánh Tất Phương rung lên, anh lao về phía Hứa Tâm An, không ngờ lại tạo cơ hội cho Chúc Dung, một chiếc xúc tu hung hăng quất tới, “Bang” một tiếng, trúng vào cánh Tất Phương. Thân hình Tất Phương lập tức bị nghiêng đi, như muốn rơi xuống. Cùng lúc đuôi rồng lại quất mạnh tới, tàn nhẫn đập lên người Tất Phương.

Tất Phương rên lên, rơi xuống đất, lăn vài vòng mới dừng lại được.

Lúc này mấy người Long Tử Vy đã chạy tới phía dưới lồng sắt giam giữ Hứa Đức An. Hứa Đức An đang cố gắng im lặng, không dám kêu to, sợ bị Chúc Dung chú ý tới. Ông ở trên cao nên nhìn rõ. Chúc Dung bắt con gái ông, ông liều mạng vẫy tay với Long Tử Vy, chỉ về phía Hứa Tâm An. Lồng Long Tử Vy nóng như lửa đốt, nhưng bây giờ cũng không kịp chạy tới chỗ Hứa Tâm An bên kia. Huống hồ bà hiểu rõ, bọn họ không phải là đối thủ của Chúc Dung, chỉ có thể hợp sức thả linh vũ ra, để Tất Phương đối phó với Chúc Dung. Nhưng hiện tại Tất Phương đã bị thương, phần thắng của bọn họ lại ít đi một chút.

Long Tử Vy lấy ra côn Lập Thiên, rung tay, ba đoạn côn lập tức hợp lại thành một cây côn thẳng dài, bà làm chỉ quyết, côn lập tức to lên dài ra, đầu kia của côn đặt trên cửa lồng sắt giam giữ Hứa Đức An.

Cùng lúc, rất nhiều viên ngọc màu đỏ đường kính khoảng 1cm nhân lúc không ai chú ý mà lặng lẽ lăn vào trong động.

Phương Thư Lượng, Hoàng Thiên Hạo đập lên thân côn, nhảy lên đỉnh lồng sắt.

Chúc Dung đánh bay Tất Phương, thấy anh bị thương ngã xuống đất, đang muốn thừa thắng xông lên, vừa quay đầu lại thấy tình hình bên Hứa Đức An. Xúc tu rung lên, vung đuôi, tấn công về phía đám người Phương Thư Lượng.

Hứa Tâm An bị ném vào Khu hồn trận. Xúc tu siết chặt cổ cô, muốn đoạt lấy hồn. Kiếm trên tay Hứa Tâm An chém tới, xúc tu cong đi tránh, rồi lập tức đánh úp lại. Hứa Tâm An quay người muốn trốn, vòng ngoài pháp trận lại như vượt quá vách đá, cô đập vào màng chắn, bị bắn ngược trở về. Xúc tu lại quấn lấy cổ cô, Hứa Tâm An chỉ cảm thấy cổ đau xót, vung kiếm chém tới, lần này thành công chém đứt xúc tu.

Trong lòng Chúc Dung kinh ngạc, vừa rồi lần thứ hai siết cổ Hứa Tâm An nó đã ép được hồn cô ra ngoài, thế nhưng vẫn không thành công.

Hứa Tâm An lại vung kiếm, cầm bùa chú Long Tử Vy trao cho cô, làm chỉ quyết, nhanh chóng niệm chú. Chúc Dung thấy thế, hai chiếc xúc tu vụt tới. Hứa Tâm An không thấy rõ những thứ khác, nhưng Chúc Dung và xúc tu lại thấy vô cùng rõ ràng.

Mắt cận thị dường như giúp cô chia mọi thứ trước mắt thành hai loại. Thấy không rõ mặc kệ, thấy rõ phải đánh. Hứa Tâm An tự an ủi bản thân, như vậy cũng tốt, giúp cô tập trung tinh thần.

Cô không rõ tại sao bản thân lại có thể thực hiện lưu loát như thế, nhưng miệng vừa niệm, ngón tay vừa bắn ra, bùa chú trong tay như lưỡi dao sắc bén, xoay một vòng trên không, chém đứt một chiếc xúc tu. Động thời tay phải vung kiếm lên, chém đứt một chiếc xúc tu. Bùa chú bay ngược trở về trước người Hứa Tâm An, bắt đầu phát ra năng lượng, cô đang muốn phá Khu hồn trận, Chúc Dung đã kịp há miệng thối, phun ra một ngọn lửa, trực tiếp thiêu cháy bùa chú.

Hứa Tâm An chỉ nhìn thấy lửa bay đến, sau đó bùa chú biến thành tro tàn, không còn!

Cô ngơ ngác.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp mẹ kiếp!

Bùa chú của cô!

Hứa Tâm An còn chưa chửi xong, một chiếc xúc tu lại quấn lấy cổ cô, cô giờ kiếm muốn chém, tay cũng bị xúc tu quấn lấy. Cổ rất đau, đau đến mức cô không thở nổi, thậm chí chưa đợi hồn thoát đi thì cổ đã bị chặt đứt mất.

Đúng lúc nguy cấp ấy, có mấy viên ngọc đỏ bắn về phía xúc tu. Ngọc trơn mượt, lại chặt đứt được xúc tu. Cổ và cổ tay Hứa Tâm An lập tức được giải thoát, cô lớn tiếng ho khan, dùng sức hít vào, cảm giác được luồng không khí mới mẻ tràn vào phổi.

Càng ngày càng có nhiều viên ngọc đỏ lẫn tới, tạo thành pháp trận dưới chân Hứa Tâm An, rồi lại đột ngột phóng ra xung quanh, Khu hồn trận biến mất. Cô không kịp suy nghĩ, quay người chạy đi. Lần này không có màng chắn ngăn chặn, cô tự do.

Chúc Dung nổi giận gầm lên một tiếng, xúc tu lại trưởng to hơn, đánh úp về phía Hứa Tâm An.

Ngọc đỏ bay lên, dựng thành trận pháp, bảo vệ sau lưng Hứa Tâm An.

Xúc tu điên cuồng quét tới, đập bay mấy viên ngọc, pháp lực chấn động, người đàn ông đang đứng ở không xa thì thuật kêu lên một tiếng, giống như bị ai đó đập mạnh vào người, ngã lăn ra đất, nhưng vẫn hướng về phía Hứa Tâm An hét lớn: “Chạy mau!”

Hứa Tâm An nhìn không rõ, nhưng nhận ra giọng nói này, lại liên hệ với những viên ngọc màu đỏ, cô biết là ai.

Huyền Linh châu, Hà Nghĩa.

45. Chương 15

Hứa Tâm An cố gắng chạy thật nhanh, nhưng mới chạy được vài bước, hai chiếc xúc tu đã bay tới, trói chặt hai chân cô.

Hứa Tâm An như chó gặm bùn*, trực tiếp ngã xuống đất, “Bốp” một tiếng, ngã vô cùng quyết đoán.

*Chỗ này là chị tác giả viết thế, không phải thitthit, thương Tâm An.

Huyền Linh châu bị đánh bay tứ tán, không kịp tụ lại ứng cứu.

Hứa Tâm An lại bị nhấc ngược lên, cô tức điên, “Phì phì” phun từ trong miệng ra cả đồng bùn, oa oa kêu lớn: “Con mẹ nó, người rút cuộc muốn dây dưa đến bao giờ, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có mỗi chiêu này?”

Chúc Dung không thèm để ý, một chiếc xúc tu vươn tới quần lấy eo cô, một chiếc khác hướng về phía cổ cô. Lại muốn ép hôn cô ra!

Đúng lúc ấy, một đám cát vàng bất ngờ bay đến, che khuất tầm mắt của Chúc Dung. Một vị lão nhân đập cát mà lên, vài bước đã tới đầu rồng, một chân đá vào mắt Chúc Dung.

Hứa Tâm An vừa nhìn thấy cát vàng đã biết người đến là ai. Tuy cô không thấy rõ được dáng vẻ, nhưng vẫn nhìn ra được tư thái. Bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, thân thủ mạnh mẽ, bước lên cát vàng vô cùng tự nhiên, Hứa Tâm An cuối cùng cũng cảm nhận được rõ ràng, vị lão nhân này đúng là cao thủ.

Chúc Dung không đoán được, bất ngờ bị đập trúng, đôi mắt đau đớn, xúc tu cuốn lấy Hứa Tâm An vì thế mà buông lỏng.

Hứa Tâm An hét chói tai, mẹ nó, đừng có đột ngột buông cô ra giữa không trung, sẽ ngã chết người!

Đúng lúc này, cô lại thấy một cảnh tượng kinh khủng khác, bốn phương tám hướng, trên vách động, trong đất, trên thạch nhũ có vô số rắn bò ra.

Xà vương đã chết thẳng cẳng rồi, các người làm tiểu đệ có cần tích cực phấn đấu quên mình như thế không?

Hứa Tâm An hét lên, cảnh báo cho mọi người: “Mọi người chú ý, rất nhiều rắn, rất nhiều xà yêu, aaa!” Nhìn thấy rõ ràng chính là yêu quái, mắt cận thị của cô quá tiện lợi!

Nhưng cũng vì cận thị nặng mà cô nhìn không rõ phản ứng của mọi người, chỉ tiếp tục hét lên, Huyền Linh châu bay tới, chặt đứt xúc tu, cô lại nhanh chóng rơi xuống.

Cô lộn nhào giữa không trung, hai viên Huyền Linh châu bay tới dưới chân, nâng cô lên. Hứa Tâm An lại không thể giữ thăng bằng, hai tay khuỵu loạn, há miệng gọi lung tung. Cô không phải Na Tra. Hứa Tâm An lại lộn nhào, ngã xuống.

Một bóng người phi đến, ôm lấy Hứa Tâm An, lại trượt một đoạn trên mặt đất, đưa cô an toàn hạ xuống.

Là Tất Phương. Anh biến trở về hình người, cánh tay bên trái máu chảy không ngừng, vô cùng chói mắt.

“Bản lĩnh kém cỡ nhất là cô, nói nhiều thích gây chuyện nhất cũng là cô.” Tất Phương nói.

“Cảm ơn đánh giá của anh.” Hứa Tâm An không phục lắm, cô cũng không thích gây chuyện như thế, cô rõ ràng là thực nữ.

Tất Phương không đợi cô nói xong đã xoay người bay lên, lần thứ hai gia nhập cuộc chiến.

Đuôi Chúc Dung tấn công về phía nhóm người Long Tử Vy, mọi người lớn tiếng kêu chú ý.

Trên đỉnh lồng sắt, Hoàng Thiên Hạo vung roi Xích Thiếc, roi biến dài ra hơn 10m, quần lấy một cây thạch nhũ ở gần đấy, dùng sức kéo. Phương Thư Lượng phối hợp, kéo lồng sắt ra xa, tránh đi đuôi rồng.

Một chân Long Tử Vy đá lên côn lập Thiên, thân côn lại trở lên to lớn hơn, phù ấn trên thân côn lóe sáng, thúc dục pháp lực, chọc về phía đuôi rồng.

Quách Tấn giẫm lên thân côn, tay cầm đoản kiếm Song Ngư, côn Lập Thiên mang theo anh tấn công về phía Chúc Dung. Đoản kiếm Song Ngư chém tới, trượt một đoạn dài trên thân rồng, nhưng lại không khiến nó bị dù chỉ một chút thương tổn.

Quách Tấn lấp bắp kinh hãi, cũng không ham chiến, thuận thế từ trên thân côn nhảy xuống, tránh được đòn tấn công của đuôi rồng.

Đuôi rồng đánh lên côn Lập Thiên, “uỳnh” một tiếng, côn Lập Thiên muốn đổ xuống. Long Tử Vy lui về sau một bước mới đứng vững được, làm chỉ quyết, côn Lập Thiên xoay tròn, đánh lên đuôi rồng, rồi lại nhanh chóng tránh đi.

Côn Lập Thiên bay về phía Phù Lương, anh hét lớn: “Long tử, hỗ trợ.” Nói rồi lập tức nhảy lên đầu côn.

Nhiều năm hợp tác ăn ý khiến Long Tử Vy hiểu rõ ý đồ của Phù Lương, bà vừa xoay cổ tay, lật bàn tay, côn Lập Thiên đã theo tay mà dựng lên, đưa Phù Lương lên cao. Phù Lương chiếu điện thoại về phía Chúc Dung, “Tách tách” một tiếng, đèn flash sáng lên, phát ra một phù chú ánh sáng chiếu vào mắt Chúc Dung. Chúc Dung nghiêng đầu, tránh đi phù chú kia. Tần Hưởng Vũ cũng chạy tới, bổ đao Huyết Phù về phía thân rồng. Chỉ nghe “Keng” một tiếng, đao như thể vừa chém vào tấm thép, rung lên, khiến tay anh tê dại.

Long Tử Vy liếc sang thấy Hà Nghĩa đang ứng cứu Hứa Tâm An, bà không dám phân tâm, thi chú để côn Lập Thiên đưa Phù Lương xuống, lại chuyển hướng côn, chặn đứng xúc tu đang tấn công Tần Hưởng Vũ.

Đúng lúc ấy, cát vàng bay tới, Hoàng Thiên Hạo ở trên đỉnh lồng sắt nhìn thấy, kêu lên: “Cao Lão tiên sinh tới.”

Cao Kiến Nghiêu tấn công mắt Chúc Dung, Hà Nghĩa phối hợp chặt chẽ, chặt đứt xúc tu, cứu Hứa Tâm An.

Trong lúc Hứa Tâm An đang thét chói tai, bọn họ nhìn thấy có vô số xà yêu phi tới.

Quách Tấn kêu to: “Mẹ kiếp mẹ kiếp!!!” Đoản kiếm Song Ngư như nước chảy mây trôi, chặt đứt hơn mười xà yêu.

Long Tử Vy làm chỉ quyết, côn Lập Thiên lấy lồng sắt của Hứa Tâm An làm trung tâm xoay tròn, Phù Lương lấy bột chu sa từ ba-lô ra, ném tứ phía, lại dùng bột vẽ bùa. Quách Tấn và Tần Hưởng Vũ ra sức chém, giết sạch sẽ xà yêu ở xung quanh.

Chúc Dung bị Cao Kiến Nghiêu chọc trúng, lửa giận ngút trời, nó tru lên một tiếng, thân rồng điên cuồng uốn éo, hất tung bụi đất, Cao Kiến Nghiêu bị quăng ra, quay vài vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đất, nhưng ông không biết đuôi rồng đã ở phía sau chờ sẵn, mắt thấy đuôi rồng sắp quất tới người, Tất Phương chạy tới.

Tất Phương nắm tay đâm vào đuôi rồng, “oanh” một tiếng, ngăn lại nó. Cánh tay trái bị thương phất một cái, đẩy Cao Kiến Nghiêu bay về phía Hà Nghĩa. Hà Nghĩa vội chạy lên, đón được sư phụ.

Đuôi rồng bị chặn, lại muốn quất về phía Tất Phương, Tất Phương lắc mình tránh về phía thân rồng, thân rồng lại xoay chuyển, cùng với xúc tu tấn công Tất Phương.

Huyền Linh châu tập trung lại, bắn về phía xúc tu.

Cao Kiến Nghiêu chạm vào sa bàn, cát vàng lại tràn ngập trong không gian, tấn công xà yêu ở xung quanh. Xà yêu bị cát vàng đánh lui, rất nhiều con bị cát vàng bao bọc, vặn vẹo gãy giữa một lúc liền nằm im không nhúc nhích, hóa thành cát bụi, dần dần biến mất.

Huyền Linh châu tấn công về phía xúc tu, xúc tu sinh sôi liên tục, Huyền Linh châu cũng liên tục chặt đứt chúng.

Chúc Dung nghiêng đầu, đập vỡ một ít Huyền Linh châu, lại há miệng nuốt một ít.

Tất Phương đã nhảy lên đầu nó, một bên đâm vào mắt nó, cào vào giác mạc, một bên dùng chân đập vào mắt nó.

Chúc Dung không nuốt được Huyền Linh châu, lại tàn nhẫn quét đuôi.

Hà Nghĩa chỉ chú ý thi thuật, không phòng bị sang lưng.

Cao Kiến Nghiêu thấy thế, bàn tay lập tức vung ra, sa bàn bay tới, che trước ngực Hà Nghĩa.

Hà Nghĩa cảm giác được bất thường, đột ngột lặn một vòng, nhưng vẫn bị đuôi rồng quét trúng.

“Bang” một tiếng, sa bàn chặn được đòn trí mạng, nhưng Cao Kiến Nghiêu lại bị pháp lực phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi.

Hoàng Thiên Hạo và Phương Thư Lượng ở trên đỉnh lồng sắt xem xét bình pha lê chứa linh vũ, không thể đập vỡ, chỉ có thể dùng phù chú phá.

Phù Lương ném điện thoại lên: “Dùng cái này.”

Hoàng Thiên Hạo đón được, mở khóa màn hình, dùng camera quét một vòng lên phù ấn trên bình, phần mềm lập tức tìm kiếm.

Đuôi rồng vừa rồi đánh trúng, lại muốn quất xuống.

Toàn thân Chúc Dung như điên cuồng, tất cả xúc tu cuốn về phía Tất Phương, đuôi rồng vút lên, mạnh mẽ quất xuống Cao Kiến Nghiêu.

Tất Phương nhảy lên thân rồng muốn lặn đi, nhưng vẫn bị một chiếc xúc tu quấn lấy cánh tay bị thương, tiếp theo lại bị thêm vài chiếc xúc tu quấn lấy chặt chẽ, lôi kéo, muốn xé đôi người anh.

Hứa Tâm An đang cố gắng dùng kiếm linh vũ giết xà yêu, nhìn thấy Tất Phương ở xa gặp nguy cấp, giận dữ vung tay, ném ra kiếm linh vũ, kiếm liền bay về phía mắt Chúc Dung.

Chúc Dung nghiêng đầu, kiếm đâm vào vảy rồng, không hề hiệu quả. Hứa Tâm An xoay cổ tay, làm chỉ quyết, kiếm theo tay chuyển động, mạnh mẽ bổ về phía xúc tu đang quấn lấy Tất Phương.

Cao Kiến Nghiêu ở bên này thấy đuôi rồng quất tới, vội lặn một vòng.

Đuôi rồng quật lên đất, “uỳnh” một tiếng vang lên, khiến mọi người đều chấn động.

Cao Kiến Nghiêu vững vàng bình tĩnh, tay trái làm chỉ quyết, tay phải đẩy ra, cát vàng từ khắp nơi rút về, tấn công đuôi rồng.

Trong chớp mắt, cát vàng vẩy lấy đuôi rồng, chui vào các kẽ hở bên dưới vẩy rồng. Chúc Dung kêu lớn, đau đến mức buông lỏng Tất Phương ra, mấy chiếc xúc tu đang quấn lấy anh cũng bị Hứa Tâm An chém đứt.

Hai tay Hà Nghĩa vung lên, Huyền Linh châu đánh úp về phía xà yêu, lập tức giết chết một đám.

Ở bên kia, điện thoại “Ting” một tiếng, thông báo kết quả, bên dưới là hình ảnh bùa chú phá phù ấn. Hoàng Thiên Hạo kích động: “Tìm được rồi, đợi tôi giải quyết nó.”

Chúc Dung vừa nghe thấy, đầu rồng vung lên, đánh về phía bọn họ. Phương Thư Lượng lập tức vung tay, bắn ra hai tấm bùa về phía mắt nó. Chúc Dung không dám mạo hiểm, đành phải nghiêng đầu tránh đi, nhưng không hề thay đổi thể công, mạnh mẽ đánh tới.

Trên đầu rồng, Tất Phương lôi kéo xúc tu, nhảy lên không, một chân đá vào cổ Chúc Dung, bắt nó thay đổi phương hướng. Côn Lập Thiên của Long Tử Vy cùng lúc vung lên, chống lấy đầu rồng, theo lực tấn công của Tất Phương mà thi chú, chống lại đòn của Chúc Dung.

Trên lồng sắt, Hoàng Thiên Hạo dùng bột chu sa vẽ bùa, rồi cùng với Phương Thư Lượng làm chỉ quyết, niệm chú, chỉ nghe “Choang” một tiếng, bình pha lê chứa linh vũ vỡ nát, phản lực đánh bay Phương Thư Lượng và Hoàng Thiên Hạo ra xa.

Lồng sắt treo Hứa Đức An cũng rơi xuống.

Long Tử Vy vội vàng thu lại côn Lập Thiên, xoay côn, chống lấy lồng sắt, khiến nó từ từ hạ xuống. Hứa Đức An cũng đã sớm chuẩn bị, ông ngồi xổm, túm chặt lấy song sắt, an toàn đáp đất.

Phương Thư Lượng và Hoàng Thiên Hạo lại không may mắn như thế, phản lực hất tung họ lên. Hứa Tâm An không nhìn rõ là ai, chỉ thấy có hai bóng người bay lên giữa không trung rồi rớt xuống.

Cô vung tay, kiếm linh vũ bay tới, nháy mắt biến thành vũ phẩm, “bụp” “bụp” hai tiếng, đỡ lấy Phương Thư Lượng và Hoàng Thiên Hạo, mang theo họ họ trượt đi, cuối cùng an toàn rơi xuống đất.

46. Chương 16

Tần Hưởng Vũ dùng đao Huyết Phù phá khóa lồng sắt, cứu Hứa Đức An ra, mọi người nhanh chóng đưa Hứa Đức An lui về khoảng an toàn phía sau. Phương Thư Lượng, Hoàng Thiên Hạo, Long Tử Vy lại chạy tới tấn công Chúc Dung, trợ giúp Tất Phương.

Linh vũ vừa được giải thoát, Tất Phương lập tức hét lớn, từ trên người bay ra hai bóng chim khổng lồ, một trái một phải đánh úp về phía Chúc Dung. Tất Phương lại biến ra trường kiếm, sau lưng xuất hiện một đôi cánh lớn, lửa cháy rừng rực, khí thế như núi, sức như ngàn quân. Trường kiếm tấn công đầu rồng, kết hợp với hai linh thể ở hai bên trái phải, ba phía cùng tiến công, tựa như không thể chống đỡ.

Chúc Dung bất ngờ bật cười: “Tất Phương, ngươi cho rằng chỉ cần linh lực khôi phục là có thể thắng sao?”

Nó vừa dứt lời, Tất Phương bỗng nhiên hét thảm một tiếng, từ trên đầu rồng ngã xuống, hai bóng chim khổng lồ cũng đột ngột biến mất.

Tình thế bất ngờ xoay chuyển khiến mọi người đại kinh thất sắc, không phải đang chiếm thế thượng phong sao? Tại sao lại thành ra thế này?

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngẩn, Cao Kiến Nghiêu cũng hét lên một tiếng, ngã xuống đất.

Cứ nghĩ cát vàng chui vào vẩy rồng có thể áp chế Chúc Dung một chút, nhưng không ngờ bên dưới vẩy rồng đột ngột xuất hiện vài con rắn vàng, xông thẳng tới Cao Kiến Nghiêu. Cao Kiến Nghiêu thiên tính vạn tính cũng không tính ra được, lập tức trúng chiêu.

“Sư phụ.” Hà Nghĩa hét lớn, nhào về phía Cao Kiến Nghiêu.

Mọi người thấy thế liền không hề do dự tấn công Chúc Dung.

Phù Lương giờ cao điện thoại, đèn flash lóe sáng, bùa đuổi yêu lập tức chiếu lên người Cao Kiến Nghiêu, rắn bị ngăn trở, không thể chui vào trong cơ thể Cao Kiến Nghiêu.

Hà Nghĩa chạy tới, làm chỉ quyết, đánh vào thân rắn, chúng liền xoay người tấn công Hà Nghĩa.

Cao Kiến Nghiêu hét lớn, cát vàng từ trên người Chúc Dung rút về, bay về phía đàn rắn. Rắn vàng nhảy mất bị cát vàng bao vây, vụn vụn giữa một lúc thì biến mất.

Mấy người Long Tử Vy tấn công nhằm dời đi lực chú ý của Chúc Dung, nhưng nó dường như cũng không còn dừng mãi như trước đó. Tất Phương ở trên mặt đất thở dốc, vẻ mặt đau đớn, không thể động đậy.

Mà lúc này Hứa Tâm An cũng nhìn thấy, trong Tứ Hồn Trận, ba chiếc bình dẫn hồn như thể được đặt lên ba ngọn nến đang bốc cháy. Ở góc trận còn thiếu là ánh lửa vụn vụn, ma quái, giống như có ngọn lửa đang cháy, phát ra ánh sáng quỷ dị.

Tứ Hồn Trận yêu cầu có bốn hồn. Ba cường hồn của chủ tiệm Tì Chết, một cái khác, chỉ sợ chính là Chúc Dung. Chỉ có nhập hồn vào trận, mới có thể khống chế nó. Trước kia Trần Bách Xuyên cũng tính toán để chính bản thân ở một góc trận, lấy thân thử nghiệm.

Là thế này sao? Hiện tại Chúc Dung vẫn có thể hoạt động, chẳng lẽ nó chỉ đưa một phần hồn phách vào trận? Cũng đúng, nó là thần ma, một hồn của nó có thể so sánh với mấy chục hồn người.

Là như thế này sao?

Hứa Tâm An không hiểu chi tiết, nhưng cô nhìn thấy Tất Phương chịu khổ, tim liền đau như bị đao cắt.

“Trận này phá như thế nào?” Hứa Tâm An lạnh giọng hỏi.

“Tứ Hồn Trận không có phương pháp phá giải.” Phương Thư Lượng nói. Anh đã nghiên cứu Tứ Hồn Trận rất lâu, sở dĩ trận pháp này ở trong truyền thuyết thần thánh lợi hại, chính là bởi vì nó không có phương pháp phá giải, hơn nữa chỉ cần thu thập đủ bốn hồn liền có thể diệt ma sát thần, uy lực vô cùng lớn.

“Nhưng trận yêu cầu bốn hồn đồng lòng.” Chỉ cần có một hồn không toàn tâm, trận này liền không có tác dụng.

Mọi người đều trầm mặc, hiện giờ ba hồn kia đã không còn ý niệm, ý niệm của Chúc Dung chính là ý niệm của cả bốn hồn.

Hứa Tâm An trừng mắt nhìn Tứ Hồn Trận, trong đầu trống rỗng. Cô vung tay lên, kiếm linh vũ đâm tới Tứ Hồn Trận. Vừa mới đụng tới vòng ngoài của trận, kiếm linh vũ đã đổi hướng, quay đầu phi về phía Hứa Tâm An.

Tất Phương đột nhiên đánh tới, cuốn lấy Hứa Tâm An như lốc xoáy, kiếm xẹt qua mặt họ, cảm mạnh xuống đất ở cách đó không xa.

“Cô ngốc chắc, cô sẽ bị trận pháp phản phệ.” Tất Phương quát lớn.

“Tôi phải làm thế nào mới có thể giúp anh?” Tiếng Hứa Tâm An so với Tất Phương còn lớn hơn.

“Đi mau.” Tất Phương nói khê với cô. “Đi mau.” Anh lặp lại.

Hứa Tâm An còn chưa kịp nói “Không”, Chúc Dung ở bên kia đã hít vào một hơi, hơi ngửa đầu, phun ra một miệng lửa, đám người Long Tử Vy chật vật lăn một vòng tránh thoát.

Chúc Dung hét lớn: “Chủ tiệm Tì Chết không thể đi!”

Ý là người khác có thể đi?

Hứa Đức An rốt cuộc tìm được cơ hội nói chuyện, hét lớn: “Ta là chủ tiệm Tì Chết! Tiệm nên Quang Minh là của ta!”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn Hứa Đức An: “Ba Hứa, ông đừng có gây thêm rắc rối trong thời khắc nguy cấp này, hiểu không?”

Hứa Tâm An không nghe rõ ba đang ồn ào cái gì, cô hoàn toàn chìm đắm trong nghi hoặc, vì sao chủ tiệm Tím Chết không thể đi? Không phải Chúc Dung đã có thể thúc dục Tứ Hồn Trận sao? Cô chỉ là người bình thường, không có pháp lực gì, niệm chú còn không thể niệm đầy đủ, cô cũng không có Nền Hồn, vì sao Chúc Dung lại sợ cô?

Vì sao Tứ Hồn Trận phải dùng hồn của con người, nó thu thập hồn của thần ma chẳng phải sẽ càng uy lực sao?

Cao Kiến Nghiêu trừng mắt nhìn Chúc Dung, ngọn lửa vừa rồi ông nhìn rõ, là lửa của thần ma. Khi Mê Ảnh kính vỡ ra ông liền có cảm giác không tốt, để tránh cho những đệ tử khác hy sinh vô nghĩa, ông chỉ dẫn theo Hà Nghĩa vào. Sau khi vào trong động, ông thấy thi thể của Trần Bách Xuyên, nhưng không thấy Đồng Khê. Phần còn lại của Mê Ảnh kính rơi trên mặt đất, ở bên Hàng Ma xử của Trần Bách Xuyên.

Chỉ dẫn của sa bàn đã linh nghiệm, chỉ là ông đã nhầm, lửa không phải của Tất Phương, là của Chúc Dung.

Ông cũng nghi hoặc như Hứa Tâm An, ông biết nên tìm kiếm đáp án ở đâu, nhưng ông đã bị trọng thương, không còn khả năng thực hiện.

Cát vàng đã tụ hội về sa bàn, Cao Kiến Nghiêu dùng sức đẩy, sa bàn trượt về phía Hứa Tâm An.

“Hứa Tâm An, phát sa.”

Hứa Tâm An ngơ ngác nhìn Cao Kiến Nghiêu, phát sa?

Tất Phương giận dữ. Đang chơi trò gia đình chắc? Việc quan trọng nhất Hứa Tâm An nhà ta cần phải làm bây giờ chính là chạy trốn, hiểu không? Phát sa cái con khỉ!

Tất Phương hét lớn: “Các người mau đưa Tâm An đi!”

Anh không sợ chết, nhưng anh còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, Hứa Tâm An phải được bình an, cô phải được bình an!

Tất Phương chịu đựng cảm giác đau đớn như thể bị xé rách, trong ngực có thứ gì đó muốn xông ra, anh làm chỉ quyết, vung tay, hai phiến lông vũ biến thành hai lưỡi dao khổng lồ chém tới một đoạn bụng rỗng. Vừa rồi anh nhìn thấy rõ ràng, mặt sau của đoạn bụng rỗng đó chính là lối ra.

Hứa Tâm An nghe thấy tiếng của Tất Phương, lại đột ngột có ý tưởng, những chuyện xảy ra ở ngô Lục Âm hiện ra, Cao Kiến Nghiêu thông qua cô nhìn trộm Tất Phương, cô không thoải mái, cô xóc bàn, một tay chạm vào sa bàn.

Dưới tay là cát vàng mềm mại, Hứa Tâm An quỳ gối trước sa bàn, bàn tay vùi vào trong cát.

Mọi người trợn mắt há miệng, không phải chứ? Đây là lúc nghịch cát chắc?

Cao Kiến Nghiêu hét lớn: “Vẽ Trấn hồn trận pháp. Hà Nghĩa, bảo vệ Hứa Tâm An.”

Mọi người đồng loạt ngây ngốc, rốt cuộc nên nghe Tất Phương hay nghe Cao Kiến Nghiêu?

Nhưng Chúc Dung lại không cho bọn họ thời gian suy xét. Nó hét lớn một tiếng, bên dưới vẩy rồng chui ra vô số rắn vàng, lớn có bé có, không phân biệt phương hướng, phóng vút tới tấn công những người trong động.

Mọi người không kịp chuẩn bị, cuống quýt ứng chiến. Tất Phương đại kinh thất sắc, đầu ngón tay vừa di chuyển, vài mũi kiếm linh vũ phi về phía Hứa Tâm An, chém đứt xà yêu đang muốn tấn công cô.

Cùng lúc, xúc tu cuốn tới, quấn chặt lấy tay chân Tất Phương.

Côn Lập Thiên, đao Huyết Phù, kiếm Song Ngư, roi Xích Thiếc cũng đồng thời tấn công.

Phù Lương suy nghĩ một chút, rồi theo lời Cao Kiến Nghiêu, bắt đầu dùng chủy thủ vẽ Trấn hồn trận trên mặt đất.

Hứa Tâm An dường như hoàn toàn không hay biết những chuyện đang xảy ra xung quanh. Cô như chìm vào trong cát.

Cát vàng nhẹ nhàng trượt qua các kẽ tay.

Cô không lo lắng có thể làm được hay không, cô không suy nghĩ gì, giống như trước kia ở ngõ Lục Ấm.

Có những đoạn hình ảnh ngắn hiện lên trước mắt cô. Cô lại một lần nữa đứng ở trong động.

Cô nhìn thấy Đồng Khê.

Đồng Khê đặt Hàng Ma xử trên cổ Trần Bách Xuyên. Chúc Dung ở đối diện, chăm chú nhìn xuống bọn họ.

Hình ảnh mơ hồ lại liên tục chớp động.

“Người lấy được hồn của Bách Xuyên, với pháp lực hiện tại, liền có thể sử dụng Tứ Hồn Trộn, lại có linh vũ áp chế pháp lực của Tất Phương, liền có thể giết chết Tất Phương, đoạt hồn Hứa Tâm An. Người còn có thể hút linh đan của Tất Phương để đoạt lấy pháp lực, trên đời không còn chủ tiệm Tim Chết, người không còn đối thủ, liền muốn làm gì thì làm.”

Là tiếng của Đồng Khê.

Hình ảnh tiếp tục lóe lên, có giọng nói vang lên.

“Ta muốn hồn của người, cũng muốn có hồn của Hứa Tâm An. Bốn cường hồn của chủ tiệm Tim Chết, vừa đủ. Tứ Hồn trộn đúng là rất hay, cảm ơn người đã cho ta biết.”

“Người dự định dùng linh vũ phản chế lại pháp lực của anh ta, lại dùng Tứ Hồn Trộn thu phục?”

“Đã đến nước này, ta cũng không ngại nói cho các người. Không sai, đúng là như thế. Hơn nữa không chỉ Tất Phương, thu thập đủ bốn cường hồn của chủ tiệm Tim Chết, có Tứ Hồn Trộn, ta muốn thu phục kẻ nào thì có thể thu phục kẻ đó.”

“Cường hồn của chủ tiệm Tim Chết có gì đặc biệt? Vì sao người lại nói chỉ cần thu thập đủ bốn cường hồn, sử dụng Tứ Hồn Trộn người muốn thu phục kẻ nào liền có thể thu phục kẻ đó?”

Hình ảnh lại chuyển, lần này là tiếng của Đồng Khê.

“Chức trách của chúng ta chính là trừ yêu trừ ma, giữ cho thế gian được an bình. Chúng ta vì tuân thủ mục tiêu vĩ đại ấy, thậm chí không tiếc hy sinh mạng sống của người thường. Ngược lại, giờ là lúc kiểm tra chúng ta. Bách Xuyên, hàng ma sư chúng ta không sợ chết, mỗi lần chiến đấu với yêu ma là mỗi lần lượn một vòng quanh quỷ môn quan. Cho nên làm sao phải sợ? Sư phụ em từng nói: “nhân sinh không có kết quả, bởi vì cuối cùng đều là chết, nhân sinh chỉ là quá trình, quá trình này người trải qua chuyện gì, có được điều gì, mất đi điều gì, mới là chân thật“. Thời khắc này, có lẽ chính là chuyện quan trọng nhất chúng ta từng trải qua, quyết định quan trọng nhất của quá trình.”

Tim Hứa Tâm An đập liên hồi, cô thậm chí có thể cảm nhận được tâm trạng của Đồng Khê khi nói những lời này.

Bình tĩnh, thấy chết không sờn, còn có toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Bàn tay tiếp tục phát sa, cát vàng nhẹ nhàng trượt qua các kẽ tay.

Hứa Tâm An đi giữa một đám sương mù, sau đó cô thấy phía trước là một thôn làng thời cổ đại. Một kẻ thân người đầu thú vô cùng xấu xí nhìn không rõ là loài gì nói với một người đàn ông: “Mỗi lần thúc dục Nền Hồn, đều phải trải qua đau đớn bị lửa nóng thiêu đốt, muốn sống không được, muốn chết không xong. Chỉ có như vậy, người mới xứng với Nền Hồn.”

“Đây là ý muốn của Thiên Đế?” Người đàn ông hỏi.

“Tất nhiên.” Kẻ kia nói, “Để được sử dụng thiên hạ vô song pháp khí, đương nhiên phải chịu đựng thiên hạ vô song thống khổ. Nếu quá dễ dàng, các người sẽ lạm dụng, Thiên Đế cũng lo lắng sẽ xảy ra sai lầm.”

Nói rất có lý, Hứa Tâm An nghĩ thầm, nếu là cô, cô cũng sẽ tin.

Cô còn tưởng sẽ lại nghe được thêm gì đó, hình ảnh lại trở nên mơ hồ, sương mù bao vây cô. Cô lạc đường.

Hứa Tâm An nhìn xung quanh, phát hiện bản thân lại quay về trong động.

Cô nhìn thấy Trần Bách Xuyên đẩy Đồng Khê ra.

“Quá trình của chúng ta, cùng nhau kết thúc đi.”

Hình ảnh lại lóe lên, đứt đoạn.

Cô nghe thấy Chúc Dung nói với Trần Bách Xuyên: “Rốt cuộc ta cũng hiểu ra vì sao Nền Hồn lại thất truyền. Ta đứng ra không cần lo lắng, ta đã quá lo lắng. Trước kia khi ta làm như vậy, đã lường trước được chủ tiệm Tầm Chết các người sẽ có ngày hôm nay. Bởi vì loài người các người vừa yếu đuối, ích kỷ, vừa đê tiện. Ta không nhìn nhầm, là Thiên Đế sai rồi. Hồn Chúc đã được định trước sẽ thất truyền, tinh thần lấy hồn nhập đước, các người không hề có.”

Hứa Tâm An nổi giận, cô muốn mắng người. Cô đang định phản bác Chúc Dung, vừa hé miệng mới phát hiện bản thân đã quay trở lại.

Tất Phương ở bên cạnh đau đớn hét lên. Hứa Tâm An đột ngột quay đầu, phát hiện Tất Phương đang bị vài chiếc xúc tu lôi kéo giữa không trung, tựa như muốn xé xác anh ra thành nhiều mảnh. Trong thân thể anh có thứ gì trong suốt như muốn lao ra, giống như lúc trước Trần Bách Xuyên bị Chúc Dung rút đi hồn phách.

“Khôngggg!” Hứa Tâm An rống lên.

47. Chương 17

Theo tiếng gầm lên đầy giận dữ của Hứa Tâm An, đàn rắn đang tấn công mọi người bất ngờ đổi hướng, lao tới cắn vào mấy chiếc xúc tu của Chúc Dung.

Mọi người ngơ ngẩn, Chúc Dung kinh hãi.

Đòn công kích này thật ra cũng không tạo nên tổn thương quá lớn đối với Chúc Dung, nhưng lại vượt ngoài dự đoán của nó, đến cả khiếp sợ cũng không đủ để hình dung tâm trạng lúc này của nó.

Chúc Dung vùng xúc tu lên, ném Tất Phương ra xa, rồi quật xuống đàn rắn, khiến chúng nát nhừ.

Tất Phương suy yếu vô cùng, anh không thể động đậy, lại bị ném lên giữa không trung, cứ nghĩ sẽ thế này mà rơi xuống đất. Hứa Tâm An lại liều mạng chạy tới, tay phải vùng lên, linh vũ bay tới bên dưới Tất Phương, “xoẹt” một tiếng hóa thành vũ thảm.

Nhưng lúc vũ thảm sắp đỡ được Tất Phương, xúc tu lại cuốn tới, giữ Tất Phương lại giữa không trung.

Chúc Dung há to miệng, chuẩn bị nuốt lấy Tất Phương.

Hứa Tâm An không kịp suy nghĩ, tay trái vùng lên, một phiến lông vũ khác bay ra, mạnh mẽ chém đứt xúc tu của Chúc Dung!

Tất Phương lại rơi xuống, lần này được vũ thảm vững vàng đón lấy. Vũ thảm đưa anh tới khoảng cách an toàn, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Chúc Dung tức giận, nó gầm rú, thân thể quay cuồng, cả hang động như muốn sụp đổ.

Đám người Long Tử Vy đại kinh thất sắc, nhanh chóng lui về phía sau.

Hứa Tâm An chạy đến bên người Tất Phương: “Tất Phương, anh cố chịu một chút!”

Tất Phương thậm chí không còn sức lực để trả lời.

Chúc Dung tiếp tục thúc dục Tứ Hồn Trộn, Tất Phương đột nhiên chấn động, trong cơ thể có thứ gì đó trong suốt như muốn lao ra.

“Tất Phương!!!” Giọng Hứa Tâm An đã mang theo nước nỡ, nhưng cô biết cô không thể khóc, cô còn có chuyện quan trọng phải làm.

Ngay lập tức! Phải thật nhanh!

Hai phiến lông vũ biến thành hai con dao nhỏ, thân khắc phù ấn, bắt đầu di chuyển xung quanh Tất Phương.

Lưỡi dao cắm xuống đất ba tấc, dùng tốc độ cực nhanh mà vẽ ra một cái Trấn hồn trận pháp khổng lồ ở bên người Tất Phương. Thử trong suốt kia lập tức quay trở về cơ thể Tất Phương. Tất Phương thở phì phò, đến sức lực nâng cánh tay cũng không còn.

Phù Lương ở một bên há hốc mồm nhìn, anh ta đã vẽ pháp trận này vô cùng thuần thục nhưng tới giờ còn chưa vẽ được một phần tư, vậy mà Hứa Tâm An lại vẽ xong?

Tất cả mọi người ngây ngốc.

Để có thể dùng hai thanh dao khắc phù khắc xong một pháp trận khổng lồ với tốc độ như thế, chẳng những phải có pháp lực vô cùng mạnh mẽ, mà còn phải vô cùng thông thuộc phù ấn, pháp trận. Mà Hứa Tâm An lại chỉ là tay mơ, bọn họ hiểu quá rõ trình độ của cô, nhưng hiện tại cô làm được, còn ở trước mắt bọn họ làm được.

Chúc Dung chuyển động thân mình, đầu rồng đột ngột ép tới!

Nó từ trên cao dữ tợn nhìn xuống: “Người tưởng chỉ cần một cái Trấn hồn trận tép riu là có thể ngăn cản ta sao?”

Chúc Dung lại một lần nữa thúc dục Tứ Hồn trận, Tất Phương “A” một tiếng, đau đớn mà thảm thiết kêu lên.

Long Tử Vy kêu to: “Dùng chu sa hỗ trợ pháp lực của trận.”

Mọi người vội vàng moi bột chu sa từ trong ba-lô ra.

Cao Kiến Nghiêu giơ tay, chuẩn bị phát sa, trợ giúp bọn họ một tay.

Hà Nghĩa làm chỉ quyết, chuẩn bị thúc dục Huyền Linh châu bảo vệ trận pháp.

Nhưng Hứa Tâm An lại bình tĩnh đứng ở trung tâm Trấn hồn trận, bên cạnh Tất Phương. Cô vươn tay, linh vũ biến thành một thanh đao khắc phù tinh xảo, lưỡi đao di chuyển trong lòng bàn tay cô, khắc lên một phù ấn. Lòng bàn tay Hứa Tâm An trào ra máu tươi, cô thả tay xuống, “Tách”, nhẹ nhàng một tiếng, máu cô rơi vào phù chú trung tâm của Trấn Hồn trận.

Vài giọt máu tươi nhanh chóng hòa tan, ẩn vào phù chú.

Hứa Tâm An lạnh lùng lên tiếng: “Một cái Trấn hồn trận tép riu không thể ngăn cản, vậy có thêm huyết phù của chủ tiệm Tím Chết thì sao?”

Trong động bỗng trở nên vô cùng im ắng, mấy người đang lục tìm bột chu sa dừng động tác, phát sa bất động, Huyền Linh châu cũng không động đậy. Mọi người cứ như bị dừng hình, chăm chú nhìn Hứa Tâm An và Chúc Dung.

Hứa Tâm An nói: “Ta cuối cùng cũng biết, vì sao hồn phách của chủ tiệm Tím Chết lại quan trọng như thế.”

Chúc Dung trừng mắt nhìn Hứa Tâm An, không nói gì.

Giữa Trấn hồn trận, Tất Phương quá mệt mỏi chỉ có thể nằm im trên mặt đất mà thở phì phò.

Lúc này, khi tất cả mọi người im lặng, Tất Phương lại mở miệng: “Hứa Tâm An, cô là đồ ngốc, khó khăn lắm cô mới có cơ hội bùng nổ một chút, phải nhanh chóng nắm bắt cơ hội mà chạy trốn đi chứ. Ta dù sao cũng muốn chết, không cần phải quan tâm tới ta.”

“Anh im đi.” Hứa Tâm An mắng anh, “Ồn muốn chết. Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Tất Phương cười rộ lên: “Cô thật sự rất hung dữ.”

“Anh thật sự rất phiền phức.”

Mẹ ơi, tình huống nào rồi mà còn ve vãn, mắng yêu nhau nữa?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bột chu sa rớt cuộc có còn cần hay không?

Xà yêu đã bị bọn họ đánh chết gần hết, mấy con còn lại cũng đã chạy đi đâu mất, lúc này bọn họ tự nhiên lại trở nên nhàn rỗi, chắc đứng yên xem kịch cũng không sao đâu chứ?

[Tâm an, cô mau đi đi, mỗi lần cô bùng nổ chỉ được một lúc, thừa dịp đang trấn trụ được nó, mau đi đi. Ta đã cảm thấy khá hơn nhiều, có trận pháp này bảo vệ, ta còn có thể kiên trì thêm một chút, ta thu hút sự chú ý của nó, các người mau chạy đi.] Tất Phương dùng ý niệm nói với Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An hét lên: “Anh im đi.”

Mọi người lại tròn mắt, ai im đi? Có ai đang nói gì sao?

[Ta dù sao cũng muốn tìm Nền Hồn, hiện tại tuy rằng không nhẹ nhàng, nhưng kết quả vẫn là như thế, cô không cần quá đau khổ. Ta không còn điều gì nuối tiếc, nhưng nếu cô xảy ra chuyện gì, ta có chết cũng không nhắm mắt. Tâm An, ngoan, nghe lời ta, chỉ cần nghe ta một lần này thôi.]

“Tôi bảo anh im đi anh không nghe thấy à? Anh không được khiến tôi khóc, tôi nói cho anh biết, tôi đang rất tức giận, anh còn dám khiến tôi khóc tôi sẽ đá anh!” Hứa Tâm An quay đầu hét lên với Tất Phương đang nằm trên mặt đất, nói là không khóc, nhưng nước mắt đã chảy xuống.

“Chết cái gì mà chết! Anh không hề muốn chết, anh rõ ràng đang sống rất vui vẻ, anh không còn muốn chết. Cho dù có muốn chết, cũng phải là tôi đánh chết anh, làm gì có chuyện để cho tên yêu quái xấu xí này giết chết anh hả? Dựa vào cái gì?”

Hứa Tâm An quả thật vô cùng hung dữ.

Tất Phương không dám tranh luận, xua xua tay: “Được rồi, được rồi, cô đứng, nghe theo cô.”

Phù Lương nhỏ giọng hỏi Long Tử Vy: “Vậy là muốn nghe theo Tâm An chuyện gì?”

Long Tử Vy lắc đầu, bà cũng không biết, bà cũng chỉ là người ngoài thôi nha!

Cao Kiến Nghiêu nhìn hứa Tâm An với ánh mắt mong chờ, khi cô phất sa đã nhìn thấy những gì? Sa bàn đã chỉ dẫn cho cô sao?

Hứa Tâm An quay đầu, trừng mắt với Chúc Dung, cô vẫn là cô, nhưng giờ phút này lại như được khoác lên thêm một bộ chiến giáp, khí thế hùng hục.

Chúc Dung chuyển động thân mình, dường như cũng đang cân nhắc tình huống trước mắt.

Hứa Tâm An cất lời: “Ê, yêu quái. Ta không quan tâm ngươi là Chúc Dung hay là dung heo*, cũng không có hứng thú quan tâm chiến tích vạn năm của ngươi, tóm lại ngươi nghe cho rõ. Ngươi có Tứ Hồn Trận, ta có Trấn Hồn Trận (viết hoa lên cho nó khí thế), ngươi chỉ có một mình, mà chúng ta lại có rất nhiều người, ta cũng lười đếm, dù sao ngươi liếc mắt một cái liền nhìn ra số người bên ta nhiều hơn bên ngươi như thế nào.”

*Trong tiếng trung, chữ “chúc”(zhù) phát âm gần giống với chữ “heo”(zhū)

Mọi người: “...” Số người nhiều có thể dùng trong trường hợp này sao?

“Ta đã thấy hết. Ngươi quả thật quá độc ác. Ngươi lừa gạt chủ tiệm Tim Chết, khiến cho bọn họ muốn sử dụng Nền Hồn thì phải chịu đau đớn bị lửa nóng thiêu đốt. Có bao nhiêu người có thể chịu đựng được đau đớn như thế? Cho nên Nền Hồn mới hiếm khi được sử dụng. Không ai sử dụng, liền bị thất truyền. Cuối cùng chỉ còn có người biết nó ở đâu, dùng như thế nào.”

“Lửa nóng thiêu đốt?” Tất Phương nghe đến đây thì hiểu ra, “Ngươi dám phong ấn Linh Phù Hồn Hỏa trong hồn phách của chủ tiệm Tim Chết sao?”

Sự tình đã đến nước này, Chúc Dung cũng không dấu diếm. “Không sai, ta cũng là vì nghĩ cho Nền Hồn, phong ấn bên trong hồn phách, cùng với linh ấn của Thiên Đế truyền thừa qua các đời, sẽ vĩnh viễn ở trên người người thừa kế sứ mệnh, sẽ vĩnh viễn không mất đi, không phải rất hay sao?”

Cao Kiến Nghiêu trợn mắt há miệng, cả đời sư phụ ông tìm kiếm Nền Hồn, vậy mà nó lại ở trên chính người ông ấy? Trần Bách Xuyên hao tâm tổn sức giết người đoạt hồn muốn tạo ra Nền Hồn, nhưng pháp khí mạnh nhất này lại ở trên chính người hần?

Chúc Dung ha hả mà cười: “Giờ các người đã biết, hồn phách của chủ tiệm Tim Chết cũng chính là Nền Hồn, bọn chúng không có dũng khí chịu đựng lửa nóng thiêu đốt ruột gan thì cũng không có khả năng thúc dục thành công pháp khí này. Dẫn hồn nhập nền, nếu không có tinh thần và quyết tâm tự mình hi sinh, thì làm sao có thể đốt cháy Nền Hồn? Trần Bách Xuyên nói rất hay, nhưng cuối cùng cũng vẫn sợ chết. Nền Hồn vì sao thất truyền? Cửa tiệm Tim Chết vì sao biến mất? Tất cả đều bởi vì loài người các người vừa yếu đuối vừa đê tiện, không thể trách ai khác. Đã như vậy, thà rằng giao Nền Hồn cho ta sử dụng. Ta có được hồn phách của bọn chúng, tương đương với có được Nền Hồn.”

Hứa Tâm An cũng cười lạnh: “Người có Nền Hồn? Ta cũng có. Của người chỉ là ba hồn phách của người chết, của ta lại là cường hồn còn sống sờ sờ. Người cho rằng chỉ cần lập trận pháp, đốt tí lửa thì có thể gọi là Nền Hồn? Đó chỉ là bản fake, ta mới là bản chính. Ta vốn dĩ không muốn sử dụng Nền Hồn với người, bởi vì nghe nói sẽ chỉ nhẹ nhàng mà chết đi, như thế quá hời cho người rồi. Người bắt nạt Tất Phương nhà ta, ta muốn để người phải khổ sở mà chết đi.”

Chúc Dung lập tức cảnh giác, toàn thân đề phòng, quát lớn: “Đừng có phô trương thanh thế, người căn bản không biết câu chú, nó đã sớm thất truyền, không còn ai biết cả. Cho dù người đã biết Linh Phù Hồn Hỏa ở đâu, người cũng sẽ không sử dụng. Cho dù người biết câu chú như thế nào, người cũng sẽ không thể chịu nổi đau đớn vì bị lửa nóng thiêu đốt ruột gan. Người căn bản không biết cách sử dụng Nền Hồn, uống có Cường Hồn, người sẽ không...” từ “sử dụng” cuối cùng kia còn chưa kịp ra khỏi miệng, nó đã ngáy ngẩn cả người.

Trong lòng bàn tay phải của Hứa Tâm An bất ngờ xuất hiện ánh lửa, như vừa đốt lên một ngọn nến, ánh nến sáng ngời.

“Thật ngại quá, ta sẽ sử dụng.” Giọng cô hơi run, thân thể cũng run rẩy, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng ánh nến trong lòng bàn tay vẫn cháy rất vững vàng, “Người nói đúng, quả thật rất đau.” Cô cắn chặt răng nói chuyện, “Nhưng bạn bè của ta, người nhà, người ta quan tâm đều ở đây, chút đau đớn này có là gì?”

“...” Sau một lúc lâu trầm mặc, mọi người ở phía sau như bùng nổ.

“Mẹ ơi!”

“Đậu má!”

“Con mẹ nó!”

“Nền Hồn!”

Tất Phương kinh ngạc nhìn ánh nến trong lòng bàn tay Hứa Tâm An.

Hứa Đức An kích động đến mức lệ rơi đầy mặt: “Liệt tổ liệt tông có nhìn thấy không? Tâm An nhà chúng ta làm được rồi! Cửa tiệm Tim Chết không có thất truyền, sự nghiệp hàng ma của nhà họ Hứa không có thất truyền.”

Cao Kiến Nghiêu cũng đỏ hốc mắt, không lời nào có thể diễn tả được sự kích động của ông lúc này. Sư phụ, sinh thời, ta thấy được Nền Hồn.

48. Chương 18

Chúc Dung trừng mắt nhìn ánh nến, Hứa Tâm An thì trừng mắt nhìn nó: “Cám ơn người, nếu không được người chỉ dẫn, ta sẽ không biết rằng hóa ra Nền Hồn chính là ta, ta chính là Nền Hồn. Trong khi ta cẩn thận suy ngẫm, linh ấn đã được phá giải. Trong đầu ta bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều sự vật, rất nhiều thứ ta chưa từng thấy qua, chưa từng nghĩ đến. Phù ấn ta vừa khắc vào lòng bàn tay chính là linh phù. Linh Phù Hồn Hỏa được Thiên Đế đưa xuống đang ở trong lòng bàn tay ta. Ta biết câu chú như thế nào, ta cũng sẽ sử dụng. Người coi thường nhân tính, con người không hoàn mỹ, nhưng không phải tất cả mọi người đều sợ hy sinh, chỉ là họ muốn sự hy sinh của họ có giá trị. Người sai rồi, Thiên Đế mới đúng. Người xấu như vậy, còn ngu ngốc, Tất Phương nói đúng, chưa từng nhìn thấy con rồng nào xấu như thế... Người nói xem, tại sao ta nói nhiều như vậy người còn chưa bị tức chết?”

Mọi người: “...” Giảng giải này giờ là mong khiến nó tức chết sao?

Hứa Tâm An bước từng bước về phía trước, Chúc Dung lại lui về phía sau từng chút một.

Hứa Tâm An hung dữ nói: “Nền Hồn ta thật sự không muốn sử dụng, bản thân ta thì đau muốn chết, mà người lại nhẹ nhàng chết đi. Người mau xin lỗi ba ta, xin lỗi Tất Phương!”

Chúc Dung không nói gì, chỉ cảnh giác nhìn Hứa Tâm An.

“Người có vàng bạc châu báu gì đó thì mau giao ra đây!” Hứa Tâm An lại nói.

Có hàng ma sư ở phía sau “Xì” bật cười.

Chúc Dung rút cuộc nổi giận, nó hét lớn, dồn sức thúc dục Tứ Hồn Trận một lần cuối, đồng thời há miệng muốn cắn lấy Hứa Tâm An, một ngụm nuốt cô vào trong bụng.

Hứa Tâm An hiên ngang đứng thẳng, không lo lắng, không sợ hãi. Cánh môi mấp máy, nhỏ giọng tụng niệm một câu chú.

“Choang” “Choang” “Choang” ba tiếng cùng vang lên, ba chiếc bình dẫn hồn đồng thời vỡ nát.

Đầu rồng khổng lồ đã đến trước mặt Hứa Tâm An, vẻ mặt nó dữ tợn, miệng há to như sắp cắn nuốt Hứa Tâm An, nhưng chỉ trong chớp mắt đầu nó đã cứng lại, “Ruỳnh” một tiếng, cả con rồng bất ngờ đổ mạnh xuống đất, làm bốc lên một đám bụi đất mù mịt.

Bụi đất tản đi, Hứa Tâm An nhàn nhạt nói: “Ta đã nói rồi, bản fake sao có thể so sánh với bản chính, Tứ Hồn Trận thiếu một góc của người không thể so sánh với Nền Hồn của chủ tiệm Tim Chết.”

Mọi người sôi nổi tiến lên xem xét.

“Nó chết rồi à?”

“Chết thật.”

“Chỉ có như thế?”

“Cảm thấy không đủ oanh liệt?”

“Hiệu ứng đúng là không được tốt lắm.”

“Cũng nên kết thúc thôi, chúng ta đánh lâu quá, tôi hơi đói bụng rồi.”

Hứa Tâm An không quan tâm tới mấy người đang riu rít thảo luận bên kia, cô thu hồi Nền Hồn, quay người chạy tới bên cạnh Tất Phương.

“Này, yêu quái, chính anh nói anh vẫn còn muốn chết đúng không?”

Tất Phương thở dài: “Cô hung dữ như thế làm sao giả đi được?”

“Không cần anh quan tâm!” Hứa Tâm An tiếp tục hung dữ, “Nói mau, anh còn muốn chết không?”

Tất Phương im lặng một lúc rồi nói: “Cô nói đúng, những ngày gần đây cũng khá vui vẻ, đồ ăn cũng rất ngon.” Anh lại có cảm giác những ngày như vậy chưa đủ, anh muốn tiếp tục, “Thế này đi, ta tiếp tục sống. Đợi đến khi ta muốn chết, cô lại...”

Còn chưa dứt lời, Hứa Tâm An liền oa oa khóc lớn, nhào vào trong lòng Tất Phương: “Đồ vô dụng, tôi đánh chết anh.”

“Rồi, rồi, ta vô dụng.”

“Suýt nữa anh đã bị nó giết chết rồi.”

“Rồi, rồi, suýt nữa.”

Tất Phương thở dài, vỗ vai Hứa Tâm An an ủi. Ai đó giải thích cho anh ta đi, vì sao anh ta bị thương nặng nhất, suýt nữa mất mạng, mà còn phải an ủi cái người hung dữ nhất này chứ?

Ba Hứa ở một bên cũng lau nước mắt: “Tâm An, có ba ở đây.”

Ông cũng muốn hỏi, con gái không phải nên nhào vào trong lòng ba khóc sao? Người bị bắt cóc mòn mỏi chờ mong bọn họ tới cứu không phải là ông sao? Còn mấy người kia nữa, mấy cái người tự xưng là hàng ma sư kia, các người đừng có vây quanh Chúc Dung mà nghiên cứu đi nghiên cứu lại nữa, còn việc gì cần giải quyết thì giải quyết nốt đi được không?

Hai giờ sau, Hà Nghĩa công Cao Kiến Nghiêu, mọi người khiêng Tất Phương, cuối cùng cũng ra khỏi hang động trước khi một chết.

Sau khi tới rừng cây, Tất Phương vẫy vẫy tay ý bảo mọi người buông anh ta xuống: “Để ta ở lại đây là được, mọi người đi đi.”

“Sao lại thế?” Hứa Tâm An ngồi xổm trước mặt anh, “Chúng tôi không thể bỏ anh lại.”

“Đồ ngốc.” Tất Phương nói, “Ta là một thần, ta ở đây mới có thể hấp thụ linh khí của vạn vật, tinh hoa của nhật nguyệt, mới là tốt nhất đối với ta lúc này.”

Hứa Tâm An ngăn người.

“Ta muốn ở đây dưỡng thương, nếu đi cùng mọi người, ta sợ ta mất vài chục năm cũng không khôi phục được.”

Long Tử Vi đi tới kéo tay Hứa Tâm An: “Ngài ấy nói đúng. Chúng ta đưa ngài ấy đi, đối với ngài ấy lại không tốt.”

Hứa Tâm An cắn cắn môi, hơi muốn khóc. Nhưng bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn, cô hiểu.

“VẬY... CHÚNG TÔI ĐI ĐÂY.”

“Ừ.” Tất Phương mỉm cười với cô.

“Anh phải bảo trọng.”

“Ừ.”

Từng người bước lên chào tạm biệt Tất Phương, Hứa Tâm An bị đẩy ra sau.

Lúc phải đi, cô lưu luyến bước từng bước. Sau đó, cô bỗng nhiên kêu lên: “Đợi đã, chúng ta anh dừng bắt khuất như vậy, tạo nên lịch sử, thiên hạ vô song, chẳng lẽ lại không chụp tấm ảnh làm kỉ niệm?”

“Đúng rồi!” Mọi người đều cảm thấy không sai.

Hứa Tâm An chạy trở về, lấy điện thoại ra, chỉnh màn hình, bắt ép Tất Phương giúp mọi người chụp ảnh trong ánh mắt cực kỳ khó chịu của anh ta.

Mọi người đã chỉnh xong đội hình, ngay cả Cao Kiến Nghiêu cũng dựa vào Hà Nghĩa ở phía sau đội ngũ.

Hứa Tâm An chạy đến chính giữa đội ngũ, mọi người đồng loạt tạo dáng

Tất Phương chụp một tấm ảnh.

“Thêm một tấm.” Có người nói.

Tất Phương nhăn nải, chụp thêm một tấm.

“Vừa rồi hình như ta cười không được đẹp, chụp lại một tấm.” Hứa Tâm An yêu cầu.

Vì thế lại một tấm.

Một tấm lại một tấm.

Đến tận khi Tất Phương mắt diếc tai ngơ giả chết nhất định không chịu chụp tiếp mọi người mới bằng lòng buông tha cho anh ta.

Lần này rời đi, Hứa Tâm An lại lưu luyến bước từng bước. Tất Phương cảnh giác nhìn cô, sợ cô lại trở về yêu cầu gì đó.

Nhưng lần này cô thật sự đi rồi, Tất Phương lại có cảm giác hơi mất mát.

Đi mãi đi mãi, mọi người đã mệt gần chết, có ai đó đề nghị hay là sử dụng vũ phẩm. Hứa Tâm An lấy linh vũ ra, làm chỉ quyết, niệm chú, một tấm phẩm lông vũ rất lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Mọi người hoan hô nhảy lên, Hà Nghĩa cũng đỡ sự phụ lên.

Vũ Phẩm thuận lợi cất cánh, nhưng mới bay được một đoạn, trên không trung đã truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

“Cứu mạng aaa!”

“Mau không chế!”

“Tâm An, Tâm An!”

“Ta đang cố gắng, đang cố gắng!”

Vũ phẩm mạnh mẽ lên xuống như tàu lượn siêu tốc, mọi người thảm thiết thét chói tai, rốt cuộc trong một đợt thét chói tai nào đó, vũ phẩm xóc nảy hạ xuống mặt đất.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi là người mới. Tôi không có kính, không nhìn rõ đường.” Hứa Tâm An vội vàng xin lỗi.

“Không trách cô!” Hoàng Thiên Hạo thở phì phò, tim vẫn đập liên hồi, “Vừa rồi là tên lười biếng nào đề nghị ngồi vũ phẩm, đứng ra phía trước, tôi đảm bảo sẽ đánh chết anh!”

“...” Đương nhiên là không có ai thừa nhận.

Hứa Tâm An bật cười, mọi người cũng bật cười.

Bỗng nhiên một người kêu to: “Mẹ ơi, vừa rồi chúng ta chỉ mãi chụp ảnh với nhau, quên không chụp ảnh với đại thần Tất Phương rồi.”

Mọi người: “...”

Đúng rồi, tại sao lại rút mất đại thần, rơi rồi ai cũng không nên rơi rút đại thần chứ.

“Sao không nhắc sớm, giờ mới nói thì có tác dụng gì!” Người nhắc nhở kia lập tức bị quần áo.

Hứa Tâm An thật muốn khóc, ngao ngao ngao ngao ngao, tại sao lại rút mất Tất Phương, cô cũng chưa từng chụp ảnh chung với Tất Phương.

Một đám người cãi cọ ầm ĩ tiếp tục đi về phía trước.

Cao Kiến Nghiêu ở trong tiếng cười đùa nhớ tới Đồng Khê, nhớ tới Trần Bách Xuyên ông từng rất yêu thích. Ông dặn dò Hà Nghĩa khi trở về nhớ cho người tới đưa thi cốt họ ra ngoài.

Sau đêm ấy, giới hàng ma bắt đầu lưu truyền vài câu châm ngôn:

Dã tâm trí mạng, tham lam hãm phải chết.

Dũng khí mới là pháp khí mạnh nhất.

Chính nghĩa phải có thiện lương mới là chính nghĩa chân chính.

Sau đó, đệ tử ngũ Lục Ấm tới hang động trên núi Tây Dung.

Lại sau đó, Cao Kiến Nghiêu triệu hồi những đệ tử đang ở bên ngoài, cử hành tang lễ cho Đồng Khê. Đồng Khê không có thi cốt, trong hũ tro cốt của cô đặt Mè Ảnh kính.

Thi thể của Trần Bách Xuyên được hỏa táng, tro cốt đưa về thành phố S, giao cho Vinh lão gia tử.

Vốn Cao Kiến Nghiêu muốn hợp táng cho hai người, nhưng sau khi hỏi thăm những gì Hứa Tâm An nhìn thấy trong lúc kia, biết được Trần Bách Xuyên đẩy Đồng Khê ra, Cao Kiến Nghiêu lập tức vứt bỏ ý niệm này.

(Thitthit: Chính bản thân mình cũng không rõ, nếu bản thân là Đồng Khê, mình có muốn được hợp táng cùng với Trần Bách Xuyên không. Dù tác giả miêu tả về tình cảm của hai người họ không nhiều, nhưng mình cảm nhận được hai người yêu nhau rất nhiều. Dù Trần Bách Xuyên có làm sai, đẩy Đồng Khê ra, nhưng đoạn Trần Bách Xuyên hối hận, chờ đợi sau khi làm thế cũng khiến mình rất đau lòng. Rốt cuộc mình cũng không phải cô ấy, mình không thể biết được cô ấy sẽ lựa chọn như thế nào.)

Sau trận chiến ấy, trong nhà Hứa Tâm An trở nên náo nhiệt hơn. Ba ngày hai bữa mọi người lại tới nhà Hứa Tâm An liên hoan, cùng nhau nói chuyện phiếm, kể đủ loại chuyện xưa, còn cùng nhau khen tay nghề của ba Hứa.

Hứa Tâm An nói hay là không mở tiệm nữa, chuyển qua mở nhà hàng, đặt tên là “Bổn tiệm không tiếp đãi yêu quái”, sau đó rất nhiều hàng ma sư sẽ đến ăn cơm, chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Các hàng ma sư nghe xong đều trừng mắt nhìn cô. Hứa Tâm An sờ mũi: “Được rồi, không mở nhà hàng, tiếp tục bán nền.”

Chỉ là, bán nền sẽ khiến cô nhớ tới Tất Phương. Lúc cô trông cửa hàng, chỉ cần chuông cửa vang lên, cô liền mong chờ người bước vào là Tất Phương.

Cô thường xuyên nhớ đến lần đầu tiên Tất Phương tới, anh nói: “Ta là Tất Phương.”

Cô nhớ anh, nhưng anh không nói khi nào mới dưỡng thương xong, cũng không nói dưỡng thương xong có trở về hay không.

Mọi người nói chuyện phiếm với cô cũng thường xuyên nhắc lại chuyện Tất Phương đi tìm cửa tiệm Tìm Chết.

Mọi người cùng ngồi đàm luận: Nhân sinh không có kết quả, nhân sinh chính là quá trình. Quá trình này muốn trải qua như thế nào?

Có người nói phải cố gắng, có người nói phải thiện lương, Hứa Tâm An suy nghĩ rồi nói: “Phải thỏa mãn.”

Cô cảm thấy cô đã có thể hoàn toàn lý giải Tất Phương.

Anh không yếu đuối, anh liều mạng bảo vệ bọn họ. Anh cũng không tiêu cực, anh mỗi ngày đều rất vui vẻ. Anh chỉ là đã thỏa mãn, sinh mệnh vô tận, anh cảm thấy quá trình của anh trải qua như vậy là đủ rồi.

Giống như tâm trạng của Đồng Khê khi đó.

Hứa Tâm An cố gắng không sử dụng linh vũ liên lạc với Tất Phương. Cô sợ quấy rầy việc dưỡng thương của anh, lại sợ anh hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Cô cũng không biết cô muốn tìm anh làm gì, cho nên cô không tìm.

Cô không biết anh còn ở trong núi không, cũng không biết thương thế của anh tốt hơn chưa.

Một ngày nào đó của năm tháng sau, Hứa Tâm An đang ngồi trông cửa hàng một mình, nghe thấy “Leng keng” một tiếng, cô ngẩng đầu lên nói: “Hoan nghênh quý khách.”

Sau đó, một hình bóng quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Vóc dáng cao ráo, mái tóc màu đỏ nâu, sống mũi cao thẳng, anh lười biếng mỉm cười, vô cùng đẹp trai.

“Haiz, cho hỏi đây có phải là cửa tiệm Tim Chết không?”

Tim Hứa Tâm An đập loạn, nhưng cô vẫn làm bộ làm tịch mà chỉ sang một tấm bảng ở bên cạnh, cô vẫn luôn giữ lại tấm bảng này.

“Bổn tiệm không tiếp đãi yêu quái.”

Tất Phương lười nhác mà ngả lên quầy thu ngân: “Ta không phải yêu quái, ta là thần.”

Hứa Tâm An rốt cuộc không nhịn được mà bật cười, cười được một lúc lại xụ mặt: “Không được làm nũng, mấy vạn tuổi rồi.”

“Lần này ta mới xuất thế hơn tám trăm năm, trước đó có thể không tính.”

“Vây cũng hơn tám trăm tuổi rồi.”

“Buổi tối làm móng giò hầm được không?”

“Không thích.”

“Sườn xào chua ngọt?”

“Không thích.”

“Gà cung bảo?”

“Không thích.”

Đang cãi nhau thật vui vẻ, cửa lại mở ra, một cô gái yếu điệu xinh đẹp đi vào, trông có vẻ yếu đuối.

“Hồ tinh.” Tất Phương nhỏ giọng nói với Hứa Tâm An.

Hứa Tâm An vội kéo mắt kính xuống, vẫn nhìn thấy rõ ràng, lại đẩy kính lên, ừ, đúng là yêu quái.

“Cho hỏi đây có phải là cửa tiệm Tim Chết không?” Cô gái nhẹ nhàng hỏi.

Tất Phương “khụ khụ” hai tiếng, không nói gì, chỉ chỉ tấm bảng ở bên cạnh “Bổn tiệm không tiếp đãi yêu quái”.

Cô gái xụ mặt.

Hứa Tâm An quay đầu nhìn máy tính, tỏ vẻ rất bận rộn, giả vờ không để ý. Đùa chắc, cửa tiệm nhà cô chỉ bán nến, pháp thuật của cô không tốt, Nền Hồn cũng chưa từng xuất hiện lại, cô không có hứng thú mở thêm dịch vụ mới.

Tất Phương cũng mặc kệ hồ tinh kia, đi đến phía sau quầy thu ngân kiểm đồ ăn vặt, anh ta vừa mới trở về, thương thể còn chưa khỏi hoàn toàn, không muốn làm việc. Không đúng, mặc kệ anh ta trở về lúc nào, có bị thương hay không, anh ta đều không muốn làm việc.

Hồ tinh đợi nửa ngày không thấy quan tâm, giẫm dẫm chân một cái rồi bỏ đi.

Tất Phương rất vui vẻ, vòng tay qua cổ Hứa Tâm An, đưa một miếng khoai tây chiên đến trước miệng cô.

“Cô còn chưa chào mừng ta trở về.”

“Ai thèm quan tâm anh!” Hứa Tâm An nói, ăn xong miếng khoai tây chiên liền cùng Tất Phương tổ khổ, “Tôi nói cho anh biết, những ngày này tôi rất khổ sở. Ngày nào bọn họ cũng tới bắt tôi luyện công. Nhưng tôi vốn không có thiên phú, học rất chậm.”

Tất Phương gật đầu: “Cô thể hiện rất rõ ràng, là do bọn họ không cảm nhận được.”

“Còn nữa, Hà thúc đã gần năm mươi, vẫn còn độc thân. Chú ấy từ trước tới giờ vẫn luôn đi theo Cao Lão tiên sinh làm việc, không nghĩ tới lập gia đình. Tôi cảm thấy, bác tôi thật sự rất phù hợp. Bác cũng hơn bốn mươi, vẫn luôn vì sự nghiệp hàng yêu phục ma mà không kết hôn, hơn nữa cả hai đều là người trong giới hàng ma, có đề tài chung, có thể ở bên nhau. Nhưng mà tôi cảm thấy dường như ba tôi cũng rất thích bác, không biết có phải là có ý với bác hay không. Bọn họ không còn trẻ, phương thức biểu đạt cũng khác. Anh bảo tôi nên tác hợp cho đôi nào mới tốt?”

Tất Phương không trả lời, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn cô. Hứa Tâm An tựa như hiểu ra cái gì, cô suy nghĩ nửa ngày, chậm chạp xoay người, phát hiện ba người trong câu chuyện vừa rồi đều đang đứng phía sau, nhìn đáng vẻ kia chắc là lại tới bắt cô đi luyện công.

Lúc này, sắc mặt cả ba người đều không tốt lắm, vì điều đến mức khó có thể hình dung.

Hứa Tâm An cũng cảm thấy cô không thể ứng phó với tình hình này, suy nghĩ nửa ngày không ra biện pháp, cô dứt khoát ôm trán: “Ai da, đau đầu quá.” Sau đó “té xỉu” lên người Tất Phương.

Ba vị trưởng bối đều trừng mắt nhìn cô. Lại còn giả bộ, đau đầu té xỉu không ngã xuống đất mà còn ngã vào chỗ êm?

Tất Phương nhìn Hứa Tâm An, lại nhìn ba người Hứa Đức An, bình tĩnh nói: “Thật ngại quá, các người không nhìn lầm, cô ấy giả bộ.”

Tất Phương đẩy Hứa Tâm An ra, Hứa Tâm An ngã đau, “Á” một tiếng nhảy dựng lên.

“Anh dám đẩy ngã tôi?!” Cô nhìn trái nhìn phải, rồi chạy sang nhặt lên cây chổi đánh tới Tất Phương.

Tất Phương quay đầu chạy.

Hứa Tâm An kêu to: “Đánh chết tên phản đồ nhà anh!” Đuổi theo Tất Phương chạy đi.

Một hơi đuổi giết nửa con phố, chạy đến khúc quanh, hai người cùng nhau dừng lại, cùng nhau xoay người thăm dò.

“Không đuổi theo.” Tất Phương nói.

“May mà anh phản ứng nhanh.” Hứa Tâm An nói, “Nhưng mà ngã hơi đau, lần sau nhẹ một chút.”

“Nhẹ một chút sẽ không giống.”

“Tôi cũng phản ứng rất nhanh, mau khen tôi thông minh đi.”

“Sao phải khen cô?”

“Tôi đưa anh đi ăn thử một tiệm mới mở, đồ ăn rất ngon.”

“Cô thật thông minh.”

“Đi.”

Cầm cây chổi, tay nắm tay, hai người vô cùng vui vẻ đi kiếm đồ ăn.

“Tất Phương, tôi rất vui vì anh trở về.”

“Ta cũng vậy.”

Toàn văn hoàn

Cuối cùng cũng kết thúc rồi, cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình trong suốt thời gian qua. Cho dù phải mất một thời gian rất dài (chắc phải tới 4 tháng mất) mình mới hoàn thành được bộ này, nhưng các bạn vẫn không rời bỏ mình mà đi.

Truyện đã được chị tác giả đăng hoàn thiện (đến chương 69) trên Tấn Giang vào 14/08/2016, đến hiện tại chưa thấy có thêm phiên ngoại. Giữa năm ngoái chị cũng có ý tưởng cho bộ truyện mới, “ ” (tạm dịch là Vị khách cổ quái) với nam chính là Giao Long, nhưng chị chưa viết được chữ nào đâu... nên là mọi người đành đợi tiếp vậy, hi vọng trong truyện chị sẽ nhắc tới Tất Phương và Tâm An cho chúng ta thỏa nỗi nhớ mong.

Trân trọng cảm ơn mọi người một lần nữa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-tiem-co-quai>